JAZZ, BLUES, EMPROVİZE MÜZİK DERGİSİ

JAZZ

OCAK - ŞUBAT - MART 2007 / 01 • 106422 • YIL 11 • SAYI 45 • 5 YTL

Lars Danielsson

Branford Marsalis

Aydemir Mete

Spin

Terry Clarke

Doğaçlama Festivali

Chick Corea

5. Amatör Jazz Festivali

9 771300 884003 01

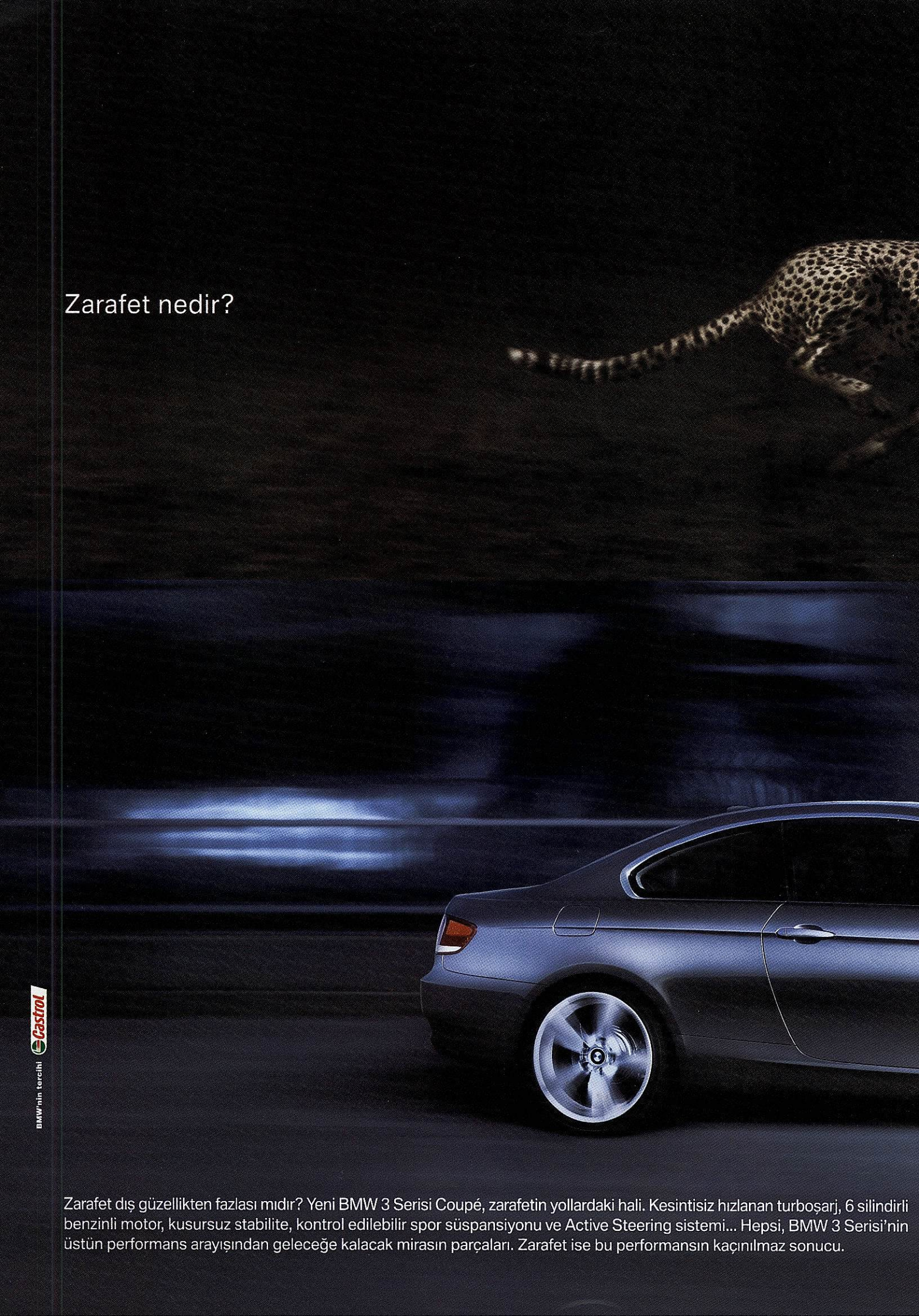

Zarafet dış güzellikten fazlası mıdır? Yeni BMW 3 Serisi Coupé, zarafetin yollardaki hali. Kesintisiz hızlanan turboşarj, 6 silindirli benzinli motor, kusursuz stabilite, kontrol edilebilir spor süspansiyonu ve Active Steering sistemi... Hepsi, BMW 3 Serisi'nin üstün performans arayışından geleceğe kalacak mirasın parçaları. Zarafet ise bu performansın kaçınılmaz sonucu.

Yeni BMW
3 Serisi Coupé
Borusan Otomotiv
BMW Distribütörü
BMW İletişim Merkezi
0212 337 66 22
www.bmw.com.tr
Sheer
Driving Pleasure
Zarafet harekettir.
Yeni BMW 3 Serisi Coupé

Sayı: 45
Ocak - Şubat - Mart 2007 ISSN 1300 - 8846

NARDIS

Merhabalar,

01.01.1996 yılı Jazz Dergisi 'nin 1. sayısının kapağında **Chick Corea**, 28. sayfada ise Deniz Dündar'ın kaleminden yer alıyordu. Belki ilerideki sayılarda bunları tekrar basmayı da düşünmemiz gerekecek. Bu sayılar artık bulunamıyor. Deniz eleştiriyor; "Chick Corea, Herbie Hancock ve Keith Jarrett ile birlikte 1960'larda yetişen en önemli besteci/piyanistlerdendir. Corea çaldığı müzikte senfoni orkestrasının disipliniyle, jazz ve halk müziklerinin serbest, dansa uygun ritmik özelliğini birleştirmek istediğini söylüyor ve belki de her kalıba girmek istemesinden ötürü üstün kabiliyetini de kendi kendine yok ediyor", diyor. Eleştiriye açık bir yazı ve ilk sayı... RTN'den arkadaşlarımız arayıp da sanatçının tekrar geleceğini söylediklerinde röportaj olanağımızın olup olmadığını öğrendikten sonra kapak konumuz kendiliğinden ortaya çıkmıştı bile, Chick Corea. Röportajı kendisi de bir piyanist olan arkadaşımız Can Ergelmiş yaptı. O günden bu güne oluşmuş farklılıkları acaba yakalayabilir miyiz, bu gece neler çalacak, ne anlatacak, onda neler olmuş, bizde neler?

2007'nin bu kış sayısında **Anita Werdell**, Nick Russo, **Pat Metheny & Brad Mehldau**, Evelyn Glennie, **Trio Elf** sanatçı kişilikleri ve yeni çalışmaları ile dergimizin sayfaları arasındalar. Yeni kitaplar, jazz kenti New Orleans'dan başka yazarımız Ali Sönmez ilk sayıdan bu yana yer aldığı "**şu jazz dedikleri**" köşesinde. Orhan Kahyaoğlu **Lars Danielsson**'u inceledi.

Geniş röportajı ile Chick Corea kapak konumuz ama yeni çalışmalarıyla gündeme gelen başka müzisyen dostlarımız da var. **Selen Gülün**, Gevende, **Yavuz Akyazıcı** Tunçel Gülsoy ile konuştular. Kent Mete kaybettiği müzisyen babası **Aydemir Mete**'yi anlattı. İstanbul'u artık komşu kapısı yapan **Mike Stern** ile ortak görüşmeyi Tunçel Gülsoy ile birlikte Emre Memecan yaptı. Toronto'dan Kanadalı usta davulcu **Terry Clark** ile Ozan Boz ve Özgü Özman konuştu. Yeni albümleri İlk'i **Spin**, Özlem Köseoğlu'na anlattı. Hülya Tunçağ iki arada bir derede, konser öncesi **Kurt Elling** ile konuşmayı başardı.

Jazz'ın kalbi İstanbul'da atıyor biliyorsunuz. Neler Oldu, Neler Olacak köşelerimiz; İstanbul ve Ankara'da olan ve olacakları kapsıyor. **İstanbul Jazz Center** yine olağanüstü bir programla tüm dikkatleri çekiyor. Gitar dahisi Pat Martino, bas virtüözü Buster Williams, Quartet West'in olmazsa olmaz saksofoncusu Ernie Watts kalplerimizi çarptırıyor. **Nardis Jazz Club** ise jazz dünyasının sadece Amerikalılardan oluşmadığını gösteriyor, aramızdan, bizden binbir zorlukla yetişen sanatçılarımızın çalışmalarına, müziklerine yer veriyor, yepyeni projeler ve konserlerle 2010 yılında Avrupa'nın "Kültür Başkenti" olmaya hazırlanan İstanbul'un "yerli ayağını" temsil ediyor. **Babylon** "dünya müzikleri" ve Doublemoon kayıtlarıyla dünya listelerinde ilk sıralara yerleştirdiği uluslararası sanatçılarımız ile İstanbul'un kültür sanat yaşamını etkileyen en önemli merkezlerden biri olmaya devam ediyor. **İş Sanat** ve **CRR**'de geçen yıllara oranla daha az etkinlik olması (tabiki jazz açısından) bizi biraz endişelendirse de önümüzdeki sezonu görmeden yorum yapmamayı yeğliyoruz. **Aksanat** da frene bastı ama kışı atlatalım mutlaka hareketlenecek.

İstanbul'da ilk kez yeni bir festival daha başlıyor, **Doğaçlama Festivali**. Oldukça ilginç geçeceğe benzeyen bu festivale, izledikten sonra oldukça geniş yer vermek istiyoruz. Bu arada bilgileri henüz kesinleşmediği için haberleştiremediğimiz **İzmir Avrupa Festivali**'ne de önümüzdeki sayımızda yer vereceğiz.

Hepinize jazz dolu günler dileriz.

ZUHAL FOCAN
focan@nardisjazz.com

Düzeltme ve Özür:
Geçen sayıda festival gruplarını tanıtırken 47.sayfada yer alan Islak Köpek'in gitaristi Şevket Akıncı'nın adını yanlış yazdığımızdan dolayı düzeltir, özür dileriz.

JAZZ

Boyut Yayıncılık ve Tic. A.Ş. adına sahibi ve
Genel Yönetmen
Bülent ÖZÜKAN
Genel Sanat Yönetmeni
Murat ÖNEŞ
Genel Müdür
Nilgün ÖZÜKAN
Genel Müdür Yardımcısı
(Reklam)
Yaprak ÜNER

Yayın ve Reklam Yönetmeni
Zuhal FOCAN
focan@nardisjazz.com

Kapak: Chick Corea

Reklam Müdürü
Selim Erem
Aslı Balımtaş

Katkıda Bulunanlar
Can Ergelmiş, Devrim Dikkaya, Emre Memecan, Evrim Gürel, Filiz Küçük, Fulya Uçanok, Füsun Levet, Gülüş Gülcügil, Heymi Bahar, Mefaret Aktaş, Ozan Boz, Özgen Özman, Özgü Özman, Özlem Oktar Varoğlu, Özlem Köseoğlu, Özün Usta, Seda Binbaşgil, Selim Benba, Sezgi Olgaç, Sinem Tabağoğlu, Uğur Hüküm.

Grafik - Tasarım
Bülent USTAOĞLU

Matbaa Müdürü
Memduh ARSLAN
Müessese Müdürü
Ejvet OKTAY
Abone İlişkileri
Sedef Varıcı

Boyut Abonelik ve Müşteri Hizmetleri Hattı
0212 444 53 53
Reklam İletişim
0212 413 33 28

Bu yayın ve diğer tüm Boyut ürünlerini edinmek için yukarıdaki telefon numarasından **gönderim ücreti ödemeden** sipariş verebilirsiniz.

Yönetim Yeri
Jazz Dergisi
Matbaacılar Sitesi 1. Cadde No: 115
(Milliyet Gazetesi Arkası)
34204 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0.212.413 33 33
Fax: 0.212.413 33 34

İzmir Bürosu:
Şair Eşref Bulvarı No: 65/3 D. 5 Alsancak/İzmir
Tel: 0.232.465 14 08-09-17
Fax: 0.232.465 14 11

Antalya Bürosu:
Barbaros Mah. Akarçeşme Sok No: 23
Kaleiçi/Antalya
Tel: 0.242.244 49 90-91
Fax: 0.242.244 49 92

Basıldığı Yer
Boyut Matbaacılık A.Ş.

BOYUT YAYIN GRUBU

© 2007 BOYUT YAYINCILIK ve TİCARET A.Ş.

Joshua Redman
İstanbul Jazz Festivali
Fotoğraf: Murad Şekerli
2005

içindekiler

1 NARDIS

4 RIFFS
- ANITA WERDELL Sezgi Olgaç
- NICK RUSSO Mefaret Aktaş
- METHENY-MEHLDAU Selim Benba
- JAZZ OKULLARI; JULLIARD Devrim Dikkaya-Evrim Gürel
- EVELYN GLENNIE Gülüş Gülcügil
- JAZZ ŞEHİRLERİ; NEW ORLEANS Heymi Bahar
- KİTAPLAR Zuhal Focan
- TRIO ELF Sinem Tabağoğlu

20 ŞU JAZZ DEDİKLERİ
- Ali Sönmez

22 FİRMALAR – SOUND'LAR
- LARS DANIELSSONOrhan Kahyaoğlu

26 RÖPS.
- CHICK COREA Can Ergelmiş
- SPIN Özlem Köseoğlu
- SELEN GÜLÜN Tunçel Gülsoy
- GEVENDE Tunçel Gülsoy
- MIKE STERN Emre Memecan & Tunçel Gülsoy
- KURT ELLING Hülya Tunçağ
- TERRY CLARKE Ozan Boz & Özgü Özman
- AYDEMİR METE Tunçel Gülsoy
- YAVUZ AKYAZICI Tunçel Gülsoy
- ELENI KARAINDROU Fulya Uçanok

62 NELER OLACAK
- İŞ SANAT – BRANFORD MARSALIS Can Ergelmiş
- AZIZA MUSTAFA ZADEH Zuhal Focan
- İSTANBUL JAZZ CENTER Emre Memecan
- BABYLON Zuhal Focan
- NARDIS JAZZ CLUB Zuhal Focan
- Leo 2007 Özlem Oktar
- ANKARA JAZZ GECELERİ Özlem Oktar Varoğlu
- 5. AMATÖR JAZZ FESTİVALİ Devrim Dikkaya
- DOĞAÇLAMA FESTİVALİ Özün Usta
- İLHAN ERŞAHİN Zuhal Focan
- YINON MUALLEM Zuhal Focan
- ÖNDER FOCAN DÜNYA TURUNDA Zuhal Focan

81 NELER OLDU
- 16. AKBANK JAZZ FESTİVALİ Gülüş Gülcügil
- 10. ANKARA JAZZ FESTİVALİ Özlem Oktar Varoğlu
- AHMET ERTEGÜN Sevin Okyay
- KENNY DAVERN Viktor Bensusan
- ANITA O'DAY Viktor Bensusan
- JAY MCSHANN Viktor Bensusan
- JAMES BROWN Zuhal Focan
- 17. BLUES FESTİVALİ Zuhal Focan
- FRANSA'DA JAZZ Fusun Levet
- PARIS'TEN Uğur Hüküm

95 KLİNİK
- CHORD SOLO TEKNİKLERİ Cem Tuncer

90 CD VİTRİNİ
- Spin (İlk), Oğuz Büyükberber (Koan), Sibel Köse / JP Gallis - Apopsis Seven (The Song Seeker), Z.Çağlar Namlı (La Lune / Köy), Selim Sesler (Oğlan Bizim Kız Bizim), Gevende (Ev), Mircan (Sala), East To West (Crossing Continents), Repliklas (Film Müzikleri), Yavuz Akyazıcı (Gamzelim), The Manhattan Transfer (The Symphony Sessions), Nigel Kennedy (Blue Note Sessions), Stefon Harris (African Tarantella), Hip Hammond (Soulful Grooves), Righteousness (Blue Note), Sharp Shades & Fingersnaps (Blue Note), Back Down to the Tropics (Blue Note), Irene Kral (The Band and I), Best Jazz 100 (EMI), Wollny/Kruse/Schaefer (Em II), Victoria Tolstoy (Pictures of Me), Depart (Reloaded), Visions of Jazz (2006), Nils Landgren (Christmas with my Friends), Azam Ali (Elysium for the Brave), Dusko Goykovich (Samba Tzigane), Hal Galper / John Scofield (Ivory Forest), Charles Tolliver (Impact), Frank Tusa (Father Time), Terumasa Hino (Taro's Mood), Bob Degen (Sequoia Song), Boi Akih (Uwai), Carlos Bica & Azul (Believer), Florian Weber (Minsarah), Walter Lang (Trio Elf), Alony (Unarmed and Dazed), Ferench Snetberger (Nomad), Renaud Garcia-Fons Trio (Arcoluz), Miles Davis (Cool & Collected), Arielle Dombasle (C'est Si Bon), Tony Bennett (Duets), Bill Frisell & Ron Carter & Paul Motian, Kenny Garrett (Beyond the Wall), Cuba (The Greatest Songs Ever), Son Radical (Son Radical), Kayhan Kalhor (The Wind), Eleni Karaindrou (Elegy of the Uprooting), Sarah Brigthman (Diva / The Singles Collection), Il Divo (Siempre), Brazilian Beat, Scott Kettner (Nation Beat), New Thing!, New York Noise, New Orleans Funk,
- Seda Binbaşgil'in Seçtiği Yeniler

108 RADYOLAR
- Filiz Küçük

110 KÖRLEME
- ONUR TÜRKMEN Serdar Karabatı

103 GÖRÜŞ AÇISI
- GÜLÜŞ GÜLCÜGİL Filiz Küçük

104 BULMACA
- Serdar Karabatı

104 CAZGIR
- Özgen Özman

Sezgi Olgaç
sezgi.olgac@gmail.com

Anita Wardell

Bugünlerde Avrupa'nın jazz vokal sahnesindeki en heyecan verici isimlerden biri. Giderek yükselen çizgisi, yakın zamanda layık görüldüğü BBC Jazz Ödülü ve yepyeni vocalese albümü 'Noted' ile karşınızda Anita Wardell.

23 Ağustos 1961, İngiltere doğumlu Anita Wardell, 11 yaşında ailesiyle birlikte taşındığı Avusturalya'da büyümüş. Müziğe yatkın tüm çocuklar gibi işe, kasetçalarda dinlediği şarkıların üzerine sesini kaydetmekle başlamış. Rodgers&Hammerstein besteleri, Cole Porter klasikleri, babasının big band arşivindeki albümleri derken, zamanla Clifford Brown, Cannonball Adderley, Miles Davis ve Charlie Parker gibi isimlerin dehasına hayranlık duymaya başlamış. Şarkı söylemeyi ise Ella Fitzgerald, Mark Murphy, Carmen McRae, Betty Carter, Jon Hendricks ve Eddie Jefferson gibi isimleri dinleyerek tanımış, sevmiş, öğrenmiş.

Avusturalya'daki Adelaide University'de eğitim alırken bir yandan Kiama Jazz Festivali'nde Sarah Vaughan'a vokal yapmak gibi fantastik tecrübeler de edinmiş. Albüm kariyeri ise 1980'lerde katıldığı Adelaide Connection adlı grupla kaydettiği iki albümle başlıyor. 90'larda İngiltere'ye geri dönen Anita, İngiltere çapında jazz festivalleri, kulüpler, Guildhall School of Music and Drama'da eğitimine devam ederken 1995'te stüdyoya giriyor ve ilk solo albümünü kaydediyor. 'Why do you cry?' isimli bu albümle Mark Murphy gibi bir jazz vokal tanrısının dikkatini çekmeyi başarıyor.

Mark Murphy'ye göre Anita, Avusturalya'dan jazz dünyasına verilmiş bir armağan. "Onun bebop söyleyişi, her zaman tertemiz ve her zaman belli bir çizgideydi ama şimdi çok daha güzel söylüyor" diyen Mark Murphy, aslen Anita'nın ballad söyleyişine hayran. "Beni asıl etkileyen, onun ballad söyleyişi. Onun yaptığı her şeyde, müziği, geçmişi, yeniliği, hepsini bir arada duyuyorum. Onun gibi şarkıcılar gerçekten az".

Gerçekten de Anita Wardell, yumuşak ses rengi, mükemmel entonasyonu ve güçlü ifade yeteneği sayesinde ballad'lara tarifsiz bir zenginlik katıyor. En son albümü Noted'daki Lonely Woman'dan (Horace Silver) alacağınız keyfi, uzun zamandır hiçbir ballad'da almadığınızı farkedebilirsiniz. Sesini tıpkı bir enstrüman gibi kullanan Anita, söylediği her ballad'ı müzikalitesiyle adeta zarif bir şekilde dokuyor.

Anita'nın bebop şarkılarındaki performansı da olağanüstü. Zamanı ve boşlukları ustaca kullanıyor, doğaçlama yaparken bir trompetçiden ya da saksofoncudan farksız bir sound çıkarıyor.

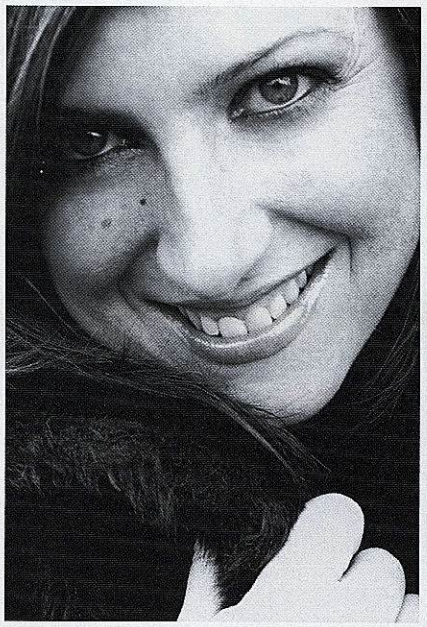

Son albümü Noted, 1950-60 yılları arası Blue Note kayıtlarının en tanınmış örnekleriyle dolu. Uzun süredir İngiltere'de Anita'ya eşlik eden Robin Aspland (p) Jeremy Brown (b) Steve Brown (d) ve Alex Garnett (s) gibi müzisyenlerin de katkısıyla ortaya yepyeni bir sound çıkıyor.

Albüm, Art Blakey and the Messengers kayıtlarının unutulmaz klasiği Moanin'le açılıyor. Moanin'de güçlü scat ve doğaçlama yeteneğinin ötesinde kusursuz bir vokal tekniğine tanık olabilirsiniz. Lee Morgan'ın başlı başına bir yapıt niteliğindeki solosunda yer alan notalar, Anita'nın vokalinde de aynı netlik ve aynı kıvraklıkla duyulabiliyor. Ek olarak Lee Morgan solosunun üzerine yazılmış sözler, Anita'ya ait.

Bir başka Blue Note klasiği, 'Something Else' albümünün unutulmaz Autumn Leaves'i de albümdeki yerini almış. Bu şarkıda Anita'nın ballad söyleme gücüne, tarihi Cannonball Adderley solosunun vocalese versiyonunu ekleyin. Ortaya çıkan sonuç gerçekten tarifsiz. Jazz vokal seven herkesin bu yorumuyla Autumn Leaves'e bir kez daha aşık olacağını söyleyebilirim. Cannonball Adderley solosundaki sözler de yine Anita'ya ait. Anita, hem yazdığı sözler üzerinde hem de müzikal anlamda titizlikle çalışmış ve karşılığını da fazlasıyla alıyor.

Bunların dışında albümde iki tane de Horace Silver bestesi yer alıyor: Vocalese albümlerinin olmazsa olmazlarından biri olan Doodlin' ve piyanist Robin Aspland'in eşliğiyle daha da güzelleşen Lonely Woman. Bir Herbie Hancock klasiği olan Watermelon Man ve Cole Porter'in Night and Day'i ise albümde yer alan diğer parçalardan bazıları.

Noted albümü ile birlikte çıtasının hiç de alçakta olmadığını gösteren Anita Wardell, yakın zamanda BBC Jazz Ödülü'ne layık görülmüş. Belki de jazz vokal dalında Grammy alması an meselesi olan Anita, bugünlerde birçok dergi tarafından övgülere tutuluyor.

Anita Wardell yeteneğini ve birikimini genç şarkıcılarla paylaşmayı seven vokallerden. Avrupa'nın önemli okullarına sık sık misafir sanatçı olarak katılıyor, kimi zaman da kendisi jazz vokal atölyeleri düzenliyor. 2007 senesinde de Nisan ve Ağustos aylarında iki ayrı workshop düzenleyecek olan Anita Wardell'in eğitim faaliyetleriyle ilgili bilgi www.anitawardell.com/teaching.htm adresinde bulunabilir.

Anita Wardell hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler ya da müziğini biraz da olsa duymak isteyenler için anitawardell.com ve myspace.com/anitawardell.

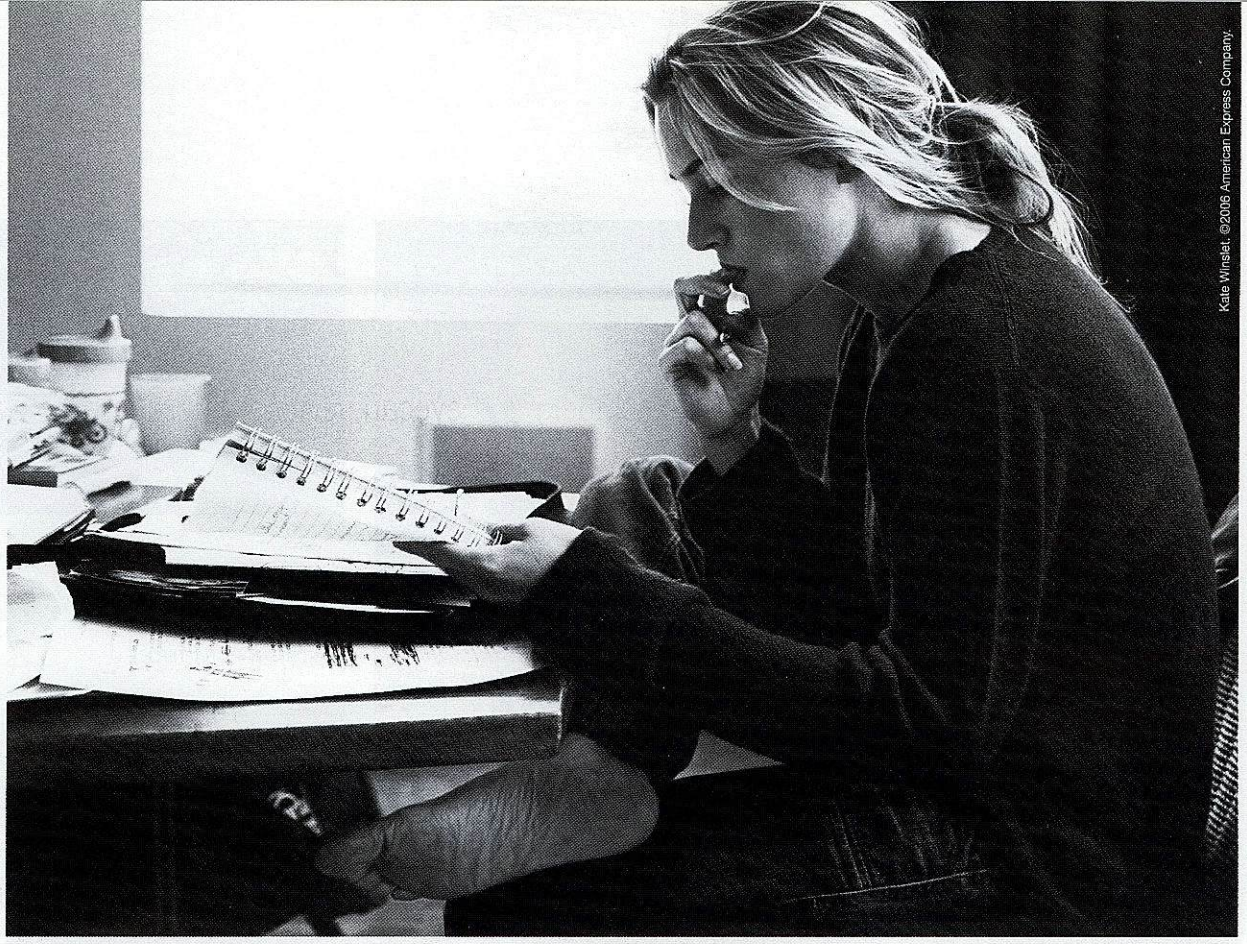

My name ..... Kate Winslet

childhood ambition ..... To act

fondest memory ... Camping as a child in Cornwall U.K

indulgence ..... Chocolate

last purchase ... Latte and a muffin

favorite movie ... Waiting for Guffman

inspiration ..... My parents

My life ..... is my family

My card ..... is American Express

AMERICAN EXPRESS

Kate Winslet

My life. My card.℠

Adım: Kate Winslet. Çocukluk hayalim: Oyuncu olmak. Unutamadığım anım: Cornwall İngiltere'de çocukken yaptığımız kamp.
En düşkün olduğum şey: Çikolata. En son aldıklarım: Sütlü kahve ve kek. En sevdiğim film: Guffman'ı Beklerken.
İlham kaynağım: Annem ve babam. Hayatım: Ailem. Kartım: American Express.

American Express® Garanti'de.
Başka bir arzunuz?

Garanti

American Express® Card

www.americanexpress.com.tr

Mefaret Aktaş
mefaret@yahoo.com

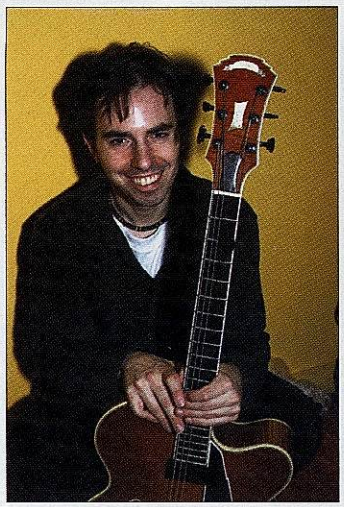

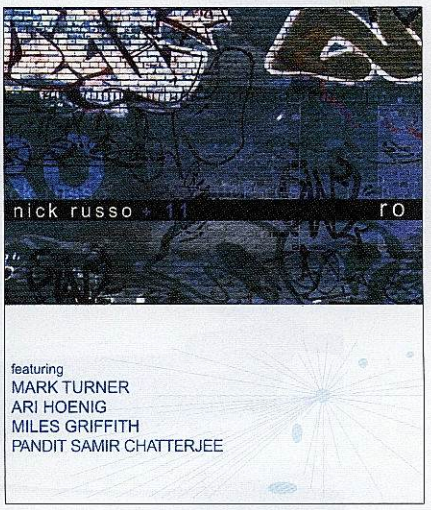

Nick Russo+11 "Ro"

Gitarist David Russo'nun ikinci albümü aslında iki farklı albüm gibi. New York'ta geçen kasım ayında çıkan "Ro"da iki ayrı müzisyen grup iki ayrı tür müziği icra ediyor: Modern jazz -ve dünya müziği-; ve swing jazz.

Russo esasen bir gitarist ama albümün bence en enteresan parçası banjo çaldığı "Little Hands". Parçada psychedelic tansiyon Russo'nun banjo'sunun Miles Griffith'in vokal düetiyle gittikçe yükseliyor. Ama üç (üçüncüsü perküsyon) enstrümanın yarattığı karanlık hava ileride açılıyor ve şarkı bir anda gayet post – bop "Mmm"a bağlandığında aynı hızla yok oluveriyor.

Albüme adını veren "Ro", Russo'nun grubundaki müzisyenleri nasıl kullanacağını çok iyi bilen, usta bir müzisyen ve grup lideri olduğunun kanıtı gibi. Gitar, bas ve scat vokal uyumuyla yürüyen parçada Mark Turner'ın da "low key" ama güzel bir solosu var.

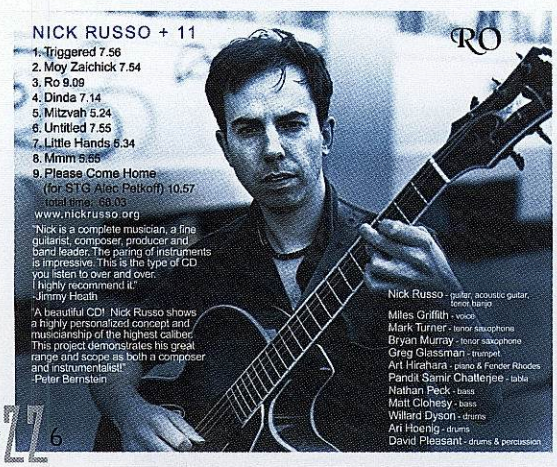

Miles Griffith'in vokallerinin çok şey kattığı üçüncü parça da "Mitzvah". Davul ve tablanın uyumunun inanılmaz olduğu bu parçada Griffith'in scat'in yanısıra, gerçekten İngilizce kelimeler de kullandığını " söylüyorlar" ama anlamak çok zor, size bırakıyorum yorumu. Griffith, New York jazz kulüplerindan tanıdığımız, yaratıcı vokali ve inanılmaz vokal aralığı ile çok beğenilen bir şarkıcı. Leon Thomas ve Jon Hendricks gibi ustaları hatırlatıyor. Russo'nun yakın arkadaşı da olan Griffith'le gitaristin arasındaki müzikal uyum zor yakalanır cinsten.

Avangard başlayan ama sonra ritmik sololarla melodikleşen "Moy Zaichick" albümdeki iki tür müziğin zihniyet açısından birbirine en çok yaklaştığı nokta, köprü gibi.

"Please Come Home (for Sgt. Alec Pekoff") benim albümde en sevdiğim parça. Belli ki gitarist için de çok özel. Russo akustik gitar çaldığı bu free jazz parçayı askerde olan yakın arkadaşı için yazmış. 11 dakikalık parçada müzisyenlerin çalışından ve enerjisinden onların da bu session'in bitmesini istemediğini anlıyorsunuz.

Albümde geri kalan 4 parça bu saydıklarımdan çok farklı gayet melodik parçalar. Çok iyi yapılanmış bir şarkı olan açılıştaki "Triggered"in sürekli değişen temposunda bascı Clohesey ve davulcu Dyson enerjiyi başarıyla ayakta tutuyorlar. Art Hirahara'nın Rhodes solosu da etkileyici. Bossa nova "Dinda"da Russo, "Untitled"da trompet'çi Glassman parlıyorlar.

MÜZİSYENLER:

Nick Russo (g, tenor banjo)
Miles Griffith (vo)
Mark Turner (ts)
Bryan Murray (ts)
Greg Glassman (tp)
Art Hirahara (p, Fender Rhodes)
Pandit Samir Chatterjee (tabla)
Nathan Peck (b)
Matt Clohesy (b)
Willard Dyson (d)
Ari Hoenig (d)
David Pleasant (d, perc)

Nick Russo melodiye teknikten daha çok önem veren bir gitarist. Ayrıca müziği çok iyi bildiğinden doğru parçalar için doğru müzisyenleri seçiyor ve bu onu iyi bir grup lideri de yapıyor. Özellikle Griffith, Turner ve Hirahara gitaristin müziğinin temel taşları gibiler.

Şu anda hayatını Broadway şovlarında müzisyenlik yaparak kazanan Russo ilk albümünde, 2002'de efsane trompetçi Dr. Eddie Henderson, basçı Essiet Essiet ve davulcular Ralph Peterson, Montez Coleman ile çalmıştı. O zamandan beri Başta Henderson olmak üzere Jimmy Heath, Peter Bernstein gibi müzisyenlerin beğenisini kazandı. İzlemeye devam edin.

movida plus map

FORTIS

Şimdi Fortis'i dinleme zamanı.

www.fortis.com.tr | 444 0 144

Selim Benba
selim.benba@siemens.com

metheny mehldau 2006

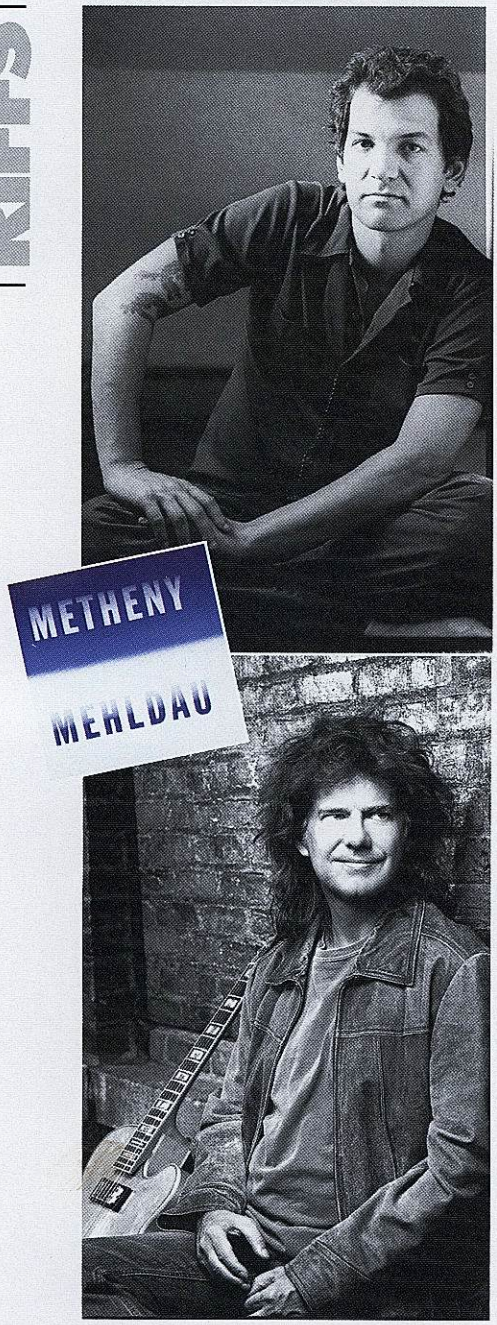

Piyano ve gitar kombinasyonu jazz müzisyenleri tarafından her zaman problem yaratma potansiyeline sahip bir yapı olarak algılanır. İki enstrümanın ses renklerinin yakın olması, ritmik ve armonik özelliklerinin sonucu olarak birbirleri ile "çakışmaları" olasılığı nedeni ile bu birleşim pek tercih edilmez. Söz konusu kombinasyon Metheny Mehldau'dan oluşunca ise durum değişiyor! 1970'lerden bu güne değin jazz gitarın en yenilikçi, orijinal ve üretken temsilcisi olan Pat Metheny ve The Art Of The Trio serisi ile 1990'lardan itibaren gündemde olan piyanist Brad Mehldau'nun 2006'da Nonesuch etiketi ile çıkardıkları albüm, iki müzisyenin karakteristik yönlerini ve ortak noktalarını sergileyen oldukça ilginç bir çalışma. On parçanın ikisinde Metheny ve Mehldau'ya kendi trio'larında çalan ortak basçı Larry Grenadier ve Mehldau'nun trio'sunun yeni davulcusu Jeff Ballard eşlik ediyor. Bestelerden yedisi Metheny'ye üçü Mehldau'ya ait...

Albüm Mehldau'nun en çok sevilen çalışmalarından "Songs - The Art of the The Trio – Volume3"te de yer alan "Unrequited" ile açılıyor. Mehldau'nun bestelerinin melodik/armonik yaklaşımının ve piyanistik stilinin karakteristik özelliklerini taşıyan parçanın melodisi, daha ilk notada "ben buradayım" diyen Metheny'nin tuşesi ile yeni bir soluk kazanıyor. İkinci parça"Ahmid-6" Pat Metheny Group havasını taşıyan tempolu bir beste. Ritmik yapısı nedeni ile gitar piyano kombinasyonunun her türlü riskini taşıyan "Ahmid-6", iki usta müzisyenin "interplay" yaklaşımı ve üst seviyedeki etkileşimleri sayesinde muazzam bir swing kazanıyor. Pat'in akustik gitar çaldığı "Summer Day" sakin ve moody bir parça... Akustik gitar ile piyanonun çaldığı ünison melodi oldukça dingin, doğal, geniş ve ferah bir atmosfer yaratıyor. Bu atmosfer Jeff Ballard'ın "Ring Of Life"ın girişinde çaldığı post-bop ve hip-hop çağrışımları taşıyan ritmik intro ile dağılıyor ve hareketleniyor. Intro?daki ritmik motif parça boyunca ön planda kalıyor. Mehldau'nun virtüözlüğü ile ortalık kızışıyor, sonrasında Metheny gitar synthisizer ile aldığı soloda enerjiyi doruğa taşıyor. Güncel jazz'ın tüm özelliklerini taşıyan "Ring Of Life" albümdeki favorilerimden biri... Bir Mehldau bestesi olan"Legend" i albümdeki ikinci favorim "Find Me In Your Dreams" takip ediyor. Chopin'in ballad'larından farksız bir romantizm ile çalınan bir Mehldau intro'sundan sonra gitar melediyi alıyor. Pat Metheny'nin Fas asıllı eşi Latifa'ya adadığı "Find Me In Your Dreams" bana Charlie Haden ile birlikte kaydettikleri "Missouri Sky" albümündeki havayı çağrıştırdı. Mehldau'nun "Less is more" deyişini kanıtlarmışçasına çaldığı lirik solo ile zenginleşen bu parça, bende CD çaları "tekrar" moduna alma ihtiyacını doğurdu! Bir sonraki parça davul ve kontrabasın katılımı ile latin stilinde çalınan "Say The Brother's Name"... Pat Metheny'nin 3/4 lük tempo ile çalınan bluesy bestesi "Bachelors III" ve Mehldau'nun yoğun armoniler ile bezenmiş soyut ve sofistike kompozisyonu ?Annie's Bittersweet Cake? ile albüm devam ediyor. Pat Metheny kapanış parçası "Make Peace"i 15.kez Grammy ödülü kazandığı"One Quite Night" adlı solo albümünde kullandığı bariton gitar ile çalıyor. Bariton gitar "Nashwill tuning" denen ve country gitarlarda kullanılan sistem ile akort edilen özel bir enstrüman. Daha çok country ve film müziği havası taşıyan ve armonik/ritmik sadelik, naif yaklaşım ile dikkat çeken "Make Peace", az sayıda ve basit müzikal öğe kullanılmasına rağmen ne kadar estetik olunabileceğini gösteriyor.

Metheny ve Mehldau'nun müzikal kimliklerinin ortak noktalarını sergileyen bu albümün dinleyicilere ilk izlenimde büyük bir heyecan vermek gibi bir iddiası yok. Jazz albümlerinde sıkça kullanılmayan gitar – piyano birleşimi, bu kombinasyonu oluşturan müzisyenlerin kimlikleri, rafine besteler, lirik sololar ve dingin bir atmosfer. Bence bu özellikleri ile "Metheny Mehldau" 2006'nın en önemli albümlerinden biri. Jazz'severlere hararetle tavsiye ederim.

Akbank Sanat
Sanat üretmek, paylaşmak, tartışmak ve yaşamak için...

Beyoğlu'nda sizleri bekliyor.

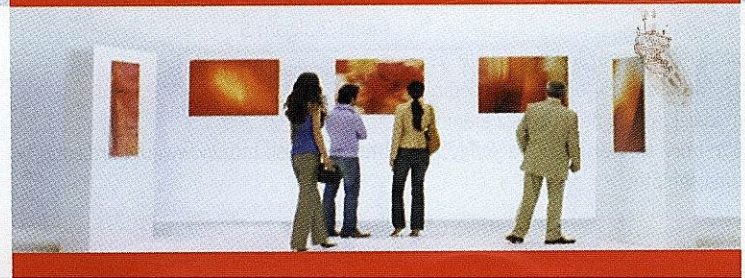

>Bilgi için
(0212) 252 35 00 - 01
İstiklal Cad. Zambak Sok. No:1
34435 Beyoğlu, İstanbul
www.akbanksanat.com

AKBANK SANAT

Devrim Dikkaya -kubilaydevrim@gmail.com
Evrim Gürel - evrimgurel@yahoo.com

Julliard (Müzik) Okulu

Julliard (Müzik) Okulu 1905 yılında önce Müzik Sanat Enstitüsü olarak kuruldu. O günlerde, Avrupa'daki konservatuarlara rakip olarak böyle okullar açmak yeni yeni yayılan bir modaydı. Ancak Amerikalı müzisyenlerin eğitim için yurtdışına gitmesini istemeyen, New York Devlet Okulları Müzik eğitimi Müdürü Dr. Frank Damrosch bu konuda birşeyler yapmaya kararlıydı.

Damrosch ve maddi destekçisi James Loeb, mütevazı bir hesapla 100 kişilik bir okul planladılar. Okul zamanla öyle büyüdü ki, ilk açıldığı adresteki binaya yetersiz kalmaya başladı ve 1910 yılında ihtiyaç üzerine Claremont Bulvarı'ndaki yeni mahalleye taşındı.

Ancak bu ilk enstitü, bugünkü Julliard (Müzik) Okulu'nun gelişim öyküsünün sadece bir kısmı. Hikayenin diğer kısmı ise Augustus D. Juilliard ve Juilliard Üniversitesi. Çok zengin bir tekstilci olan Augustus D. Juilliard öldüğünde o günlerde müziğin gelişimi için yapılan en büyük bağışı vasiyetiyle miras olarak bırakmıştı. 1924 yılında, bu mirasın varisleri, yetenekli müzik öğrencilerinin eğitimlerini tamamlayabilmelerine destek olmak için Julliard Üniversitesini kurdular.

1926'da, Columbia Üniversitesi'nin değerli profesörlerinden John Erskine rektörlüğünde, Üniversite ve Müzik Enstitüsü farklı dekanlar ve kimliklere sahip olmak kaydıyla tek bir bünyede birleşti ve Julliard Müzik Okulu adını aldı.

1945'de ise, daha sonra müzik alanında Pulitzer ödülü alacak olan Besteci William Schuman yeni rektör oldu. Schuman yönetiminde, iki okulun birleşme prosedürü tamamlandı.

1983 yılında Mennin'in ölümünden sonra, Dr. Joseph W. Polisi 6. rektörü oldu.

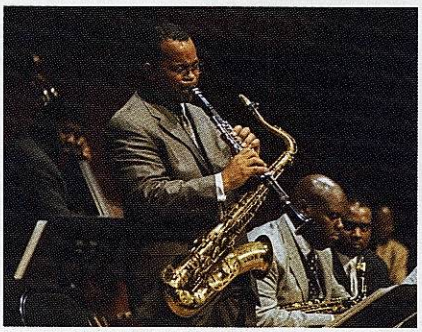

Dr. Polisi'nin görev süresince yeni öğrenci hizmetleri, mezun programları, yenilenen bir müfredat ile okula pek çok yenilik getirildi. 2001 Eylül ayından itibaren Julliard Okulu ile Lincoln Merkezi'ndeki Jazz bölümünün işbirliği ile "Jazz Çalışmaları Enstitüsü" adıyla bir jazz programı açıldı.

Julliard'in ülkenin en önemli sanat okulu olmasının nedeni; dünya çapında yorumcu, profesyonel uygulayıcı ve ünlü öğretmenlerin fakülte eğitmen kadrosunda yer almasıdır.

Fakülte üyeleri, mükemmel eğitmenlik yetilerinin yanısıra solist, orkestra üyesi, oda grubu müzisyeni, jazz sanatçısı, besteci, şef ve akademisyen olarak kendilerini kanıtlamış kişilerdir.

Jazz Çalışmaları

2001 yılını Eylül ayında 18 önemli jazz müzisyeninin okul programına katılmasıyla Julliard Enstitüsü'nde jazz çalışmaları başladı. Özel yetenek sınavıyla seçilen bu 18 öğrenci, 4 yıllık Lisans diploması veren programın ilk sınıfını oluşturdular.

Jazz çalışmaları programı Julliard Okulu ve Lincoln Jazz Merkezi ile işbirliği halindedir. Böylece hem klasik müzik hem de jazz alanında en iyi öğretmen ve yorumculara kolayca ulaşma şansına sahiptir.

Öğrenciler, küçük gruplar ve jazz orkestrası'nda çalmak konusunda uzmanlaşmak üzere gereken müfredatı takip eder. Yıl içinde okulun jazz orkestrası ve Julliard Mini Jazz Grubu ile Julliard ve Alice Tully Sahnelerinde yapılan icraların dışında, yerel mekanlarda konser turları da organize edilir.

Tüm jazz öğrencilerinin ortaklaşa aldığı dersler:

- Jazz tarihi
- Doğaçlama Jazz
- Jazz besteciliği ve aranjman
- Juilliard Jazz Orkestrası
- Küçük Jazz Grubu
- Piyano becerileri
- Müziğin Temel Esasları

Kulak eğitimi, piyano becerileri, müzik yazımı gibi derslerden muaf tutulmak isteyen öğrenciler gerekli sınavlardan geçebilirlerse bu derslere katılmaları gerekmez.

İletişim İçin:

International Advisement Office
(Uluslararası Danışma Ofisi)

The Juilliard School

60 Lincoln Center Plaza, Room 245

New York, NY 10023

(212) 799-5000, dahili. 358

Müsait Saatler: Pazartesi-Cuma, sabah 9-akşam 5.

Nona Shengelaia, Müdür

e-mail: iao@juilliard.edu

İnternet sitesi: http://www.juilliard.edu/

MART - MAYIS '07

İş sanat

12 MART

Pazartesi 20:00

DAFNIS PRIETO

21 MART

Çarşamba 20:00

BRANFORD MARSALIS

08 MAYIS

Salı 20:00

STACEY KENT

biletix

Bilet için: www.biletix.com Tel: (0216) 556 98 00 ve Biletix satış noktaları

İş Sanat'ın tüm etkinlikleriyle ilgili ayrıntılı bilgi için: **www.issanat.com.tr** Tel: (0212) 316 10 83

Gülüş Gülcügil Türkmen
gulus.gulcugil@gmail.com

El çırpabilir veya takılarınızı şıkırdatabilirsiniz...

EVELYN GLENNIE

"Uluslararası solo perküsyoncusu, besteci, öğretmen, motivasyonel konuşmacı ve takı tasarımcısı Evelyn Glennie'nin dünyasına hoş geldiniz". İnternet sitesi, çağdaş müziğin eklektik, yenilikçi, üstüne üstlük son derece keyifli müzikal örneklerinden birini sunan Evelyn Glennie'yi, işte bu sözlerle tanıtıyor. "Takı tasarımcısı" bilgisi beni şaşırttı. Beatles'ın kraliçe huzurunda verdiği konserde yapılan meşhur espriyi hatırladım, başlık da böylece bulundu!

Şahsen yılın en heyecan verici konserlerinden birine tanık olmayı ümit ediyorum. Öyle bir konser ki, bir gecede hem muhteşem bir performans görmeye, hem anlamlı bir müzikalite yakalamaya, hem de çoluğunuzu-çocuğunuzu eğlendirmeye gidebilirsiniz! Ufaklıklara şöyle söylersiniz: "Bu kadın sağır, ama sadece vurmalı çalgılarla size perilerin ve uzaylıların müziğini çalacak". Büyüklere ise şunları anlatırsınız: Glennie, İskoç bir çiftçi ailesinin kızı olarak doğup, adını müzik tarihinde hayatını solo perküsyoncu olarak idam ettirmeyi başaran ilk müzisyen olarak yazdırmıştır. Her yıl dünyanın çeşitli ülkelerinde yüzden fazla konser verir. Pek çok çağdaş besteci ve müzisyen gibi onu da belli bir müzikal kategoriye sokmak mümkün değil, ama birlikte çalıştığı isimler bir fikir verebilir: New York Filarmoni Orkestrası, Nana Vasoncelos, Kodo, Bjork, Bobby McFerrin, Fred Frith... Bugüne dek kaydettiği 22 albümün ilki olan Bartok'un İki Piyano ve Perküsyon için Sonatı, 1988 yılında Grammy aldı. Öte yandan, duyma yeteneğinin %95'ini sekiz yaşında yitirmiş olan Glennie, doğası gereği türlere bağlı kalmayıp sıradışı bir çizgide seyretmeyi başarıyor. Çıplak ayaklarının da yardımıyla titreşimlere konsantre olarak çalışırken, kendi kontrolünde olmayan melodileri duymuyor, bu yüzden de ritimler üzerine odaklanmış. Duyularını, hislerini baştan organize ederek farklı bir algılama sistemi içinde yaşadığı için, müzikal duruşunun fiziksel durumuna da bağlı olduğunu düşünüyor ve herhangi bir tedaviye sıcak bakmıyor. Öte yandan Glennie, bir birey olarak duyarlılığını da gözler önüne seriyor: 'Beethoven İşitme Engelli Çocuklar Vakfı' ve 'İngiliz İşitme Engelliler Derneği'ni desteklemenin yanısıra, politik eylemlerden ve düşüncelerini beyan etmekten hiç çekinmiyor. Bunlardan biri, müzik endüstrisinde süregelen bir çarpıklık hakkında diğer müzisyen arkadaşlarına yazdığı bir mektup. "Tutkusu olmayan bir sanatçı işini yapan herhangi bir memurdan farklı değildir. Konser resepsiyonlarına, konser sonrası yemeklerine, kahvaltılara verilen parayı düşünün ve organizatörleri, bu paraları sahnemizi, gösterimizi iyileştirmek için kullanmaya teşvik edin" diyor yazısında.

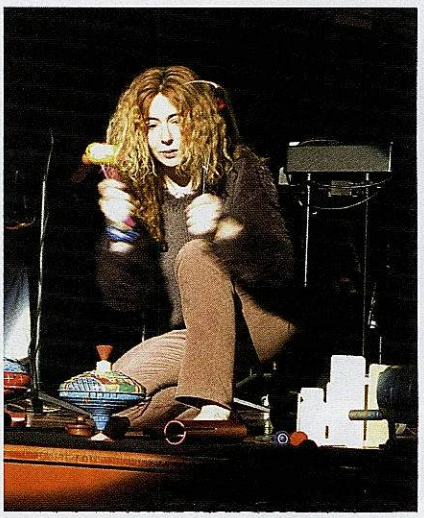

"Daha önce hiç onu dinlemiş olabilir miyim" diye düşünenlere son bir not: Björk'ün en yalın ve kanımca en güzel eserlerinden biri olan "My Spine", egzost borularıyla bestelenip icra edilmiş! Mucidi, Evelyn Glennie. Şarkıyı Telegram albümünde bulabilirsiniz.

Avrupa'nın en prestijli mutfak
aksesuarı ChromLine. Sadece Arçelik'te!
444 0 888 www.arcelik.com
arçelik | mutfak

Heymi Bahar
heymibahar@superonline.com

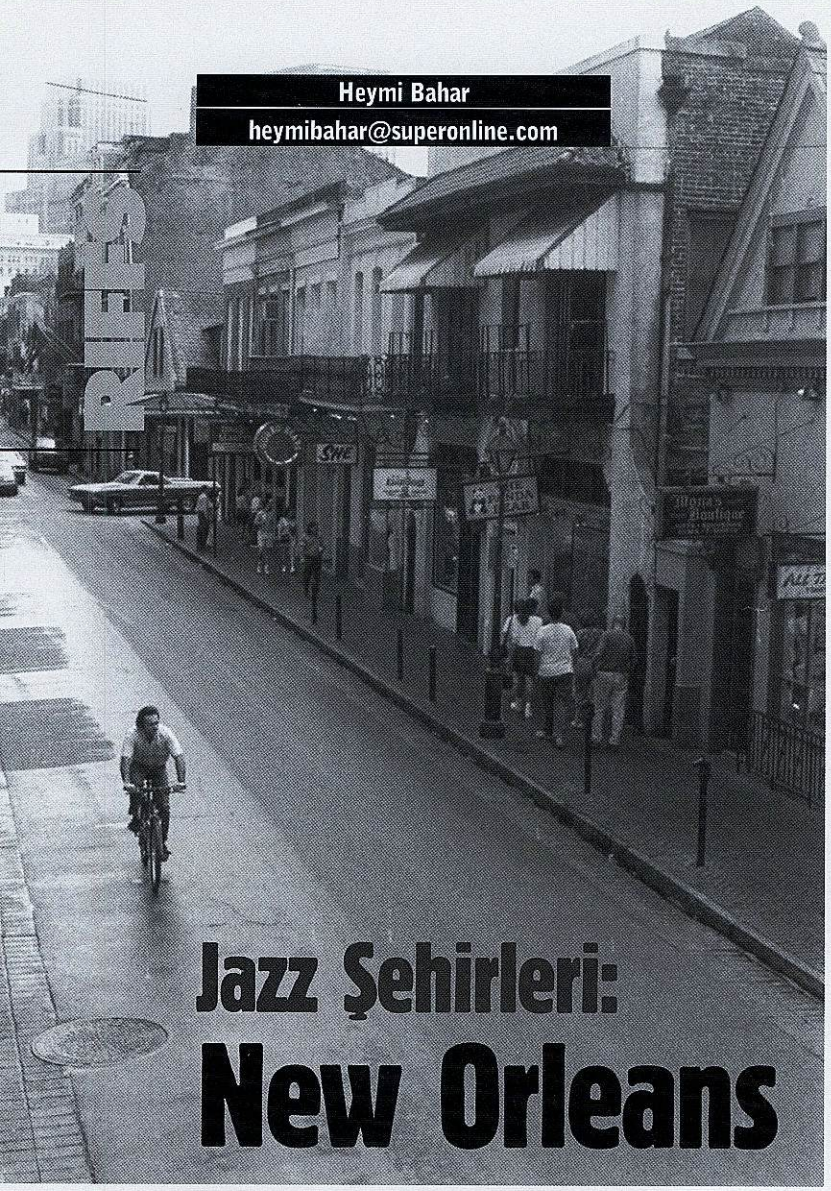

Jazz Şehirleri: New Orleans

New Orleans: Farklı Kültürlerin Merkezi

Jazz tarihi boyunca New Orleans jazz müziği için çoğu zaman bir başlangıç noktası olarak kabul edilir. Bunun en önemli nedeni şehrin ya da daha çok bölgenin, tarihsel süreç içerisinde diğer Kuzey Amerika eyalet ya da şehirlerine bakıldığında daha değişik bir tarihinin olmasıdır. New Orleans şehri 1718 yılında bir Fransız Kolonisi olarak kuruldu, ardından 1763'te New Orleans'ın da içinde bulunduğu Louisiana Toprakları İspanyollara verildi ancak daha sonra 1803'te tüm topraklar Fransızlara geri teslim edildi. Ancak Fransız Koloni Yönetimi Louisiana'nın problemli bir toprak olacağını düşündüğü için bu toprakları hemen birilerine geri verme yarışına girdi ve 1804 yılında tüm toprakları Amerika Birleşik Devletlerine sattı. New Orleans'ta İngilizce konuşan protestan kültürü yerine Fransızca konuşan katolik kültürü hakimdi. Creole'ler diye adlandırılan bu kültür eğlenceye, dansa, iyi yemek ve içmeye değer veren eğitimli bir kültürdü. Louisiana'nın Amerikan toprağı olmasının ardından bölgenin ilk valisi Willian Claiborn halkla ilk buluşmasından ve onların yaşayış biçimine alışmakta oldukça zorlanmıştı. Daha liberal bir yaşam biçimine alışık olan ve birçok kültür ile beslenmiş olan toplum Amerika'nın diğer bölgelerinden oldukça farklıydı. Bölgeye Creol'ların dışında Afrika'dan 1720'li yıllarda getirilen köleler Amerikan yönetiminin bölgeyi ele geçirmesiyle beraber New Orleans'ın farklı bölgelerine yerleştirildiler. Şehir bir bakıma bölünmüştü, ırkçılığında etkisiyle şehir farklı sosyal yapılardan insan topluluklarına bölünmüştü. Bu bölünmenin ardından Afrika'dan gelen kültür de asimile olmaksızın kendi etkisini bölgede göstermeye başladı. New Orleans müziği; İspanyol ezgileri ve Fransız Kültürünün ardından Afrika'nın davul ritimleri ve dans tarzıyla birleşmişti. Avrupa ve Afrika karışımı etnik yapıya sahip olan Creol'lara Avrupa'nın diğer bölgelerinden de, Almanya ve İrlanda ağırlıklı olmak üzere, toplumlar gelince New Oleans kendi içinde bir tarz oluşturdu. Ancak jazz, oluşumu süresince toplum tarafından ilk aşamalarında pek ilgi toplamadı. New Orleans'da jazz'ın ilgi toplamaya başlaması ancak yüzyılın sonlarını buldu.

Yaşam Tarzı Olarak Jazz

19. yüzyılın sonlarına doğru şehirde jazz'ın gelişmesinin en büyük etkisi olan Jazz Band'ler sokaklarda kendini göstermeye başladılar. Böylece jazz'daki blues havası sokaktaki insanların dans edip eğlenmelerini sağladı ve jazz her kesim tarafından sevilmeye başladı. Jazz artık her yerdeydi; Ulusal toplantılar, resmi geçitler, nehir gemileri ve cenaze ayinleri dahil jazz her duyguyu ifade etmeye başladı ve New Orleans da bundan payını almayı çok iyi bildi. Meydanları dolduran blues grupları, lüks restoranlardaki beyaz jazz'cılar ve şehrin arka mahallelerinde oturan fakir siyahlara kadar tüm halka jazz'la üzülüp jazz'la sevinmeyi, onu bir hayat tarzı olarak benimsemeyi öğrenmişlerdi. New Orleans'ın iyi bir liman olması da jazz'ın gelişimi için oldukça önemli bir etken olarak sayılabilir. Liman şehirlerinin genelde eğlence sektörü oldukça gelişmiş olur, bunun en önemli nedeni şehre gelen yabancıların çok olması ve bu kişilerin kendilerine değişik eğlenceler arıyor olmasıdır.

Big Band'ler ve Hareketli Jazz

20.yy'ın başında New Orleans'ta iyi bir cenaze töreni için iyi bir meblağı cebinizden çıkarmanız gerekiyordu. Ödeyeceğiniz para karşılığı anlaştığınız müzik kuruluşundan hizmet alıyorsunuz. Hizmet cenazeye giden hüzünlü müzik ile başlıyor ve cenaze çıkışında çalınan hareketli uğurlama müzikleri ile devam ediyor. "When the saint go marching in" parçası New Orleans dönüş yolunun en çok çalınan popüler parçalardan sadece biri olarak adlandırılabilir. Müzik üreten ve bunu bir piyasa haline getiren sanatçılar Storyville adıyla anılıyordu. Bu kişiler sokakları yani müziklerini yansıtacakları bölgeleri ayırmışlardı. Herkes kendi bölgesinden sorumluydu. Avrupa'da üretilen ve Avrupa elit koservatuar müziğini temsil eden ilk üflemeli çalgı-

hayatın ritmine ayak uyduranlara...

www.hotic.com.tr

HOTİÇ

lar New Orleans limanından ilk Amerika topraklarına gelmiştir. Avrupa daha çok Fransız etkisi altında olan New Orleans yeni müzik aletlerini en çabuk kullanmaya başlayan şehir olmuştur. Buddy Bolden ise New Orleans'ın gezici müzisyenlerinin 1900'lerin en başında efsanesi olmuştu. Bolden'ın çaldığı büyük orkestrada nefesli çalgılar askeri bandolardan, klarinet Creol'lardan, banjo ve gitar ise bluescular dan alınmıştı. Orkestra değişik müzikleri her seferinde değişik tonlarda ve sound'larda çalmaya çalışıyordu ilk doğaçlamalarda cenaze sonrası eğlencelerde çalgıların birbiriyle atışmasıyla oldu. Bolden kurduğu Boddy Bolden Band ile jazz müziğini sadece cenaze öncesi ve sonrası çalınan müziklerin ötesine taşımayı başarmıştı. 1900 yılı içerisinde Bolden Lincoln Park bölgesinin müziği ondan soruluyordu. Bolden jazz tarihinde birçok kişi tarafından ilk "jazzcı" olarak nitelendirilir. Lincoln Park'ın ardından şehrin kuzey kesimini de ele geçirmişti. 1907 yılına gelindiğinde arkasında onun yolundan gidecek onlarca sanatçı bırakmıştı şehirde. Aynı yıl Bolden psikolojik hastalıkları nedeniyle yakalandı ve hayatının kalan kısmını hastanede geçirdi.

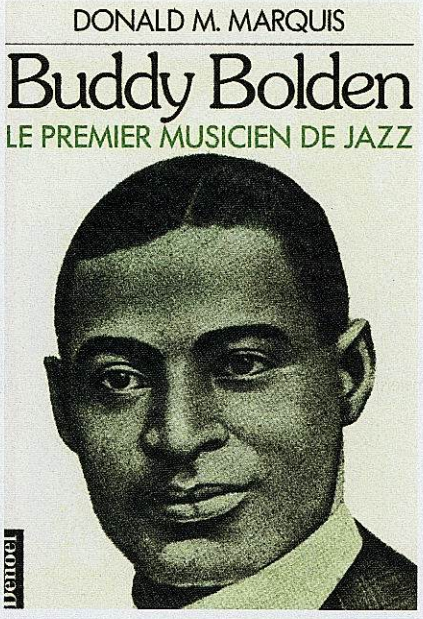

Bolden'ın Notalarının Geldiği Yer

Sokakta koşturup müzik çalan Bolden artık New Orleans sokaklarından ayrılmıştı ancak onun çaldığı notalar cenazelerde ve sokak törenlerinde çocukların kulaklarını açmıştı bile. Jazz New Orleans'ın göz bebeği olma yoluna girmişti bile. Original Creole Orkestra da Los Angeles'ten New Orleans'ın ününü duyanlardan bir gruptu. Creole sanatçılarından oluşan grup 1908 yılında şehre geldiğinde büyük ilgiyle karşılandı, insanların karşısında Bolden'ın seslerine benzer sesler dolaşıyordu. Bill Johnson Creole Band'ın başındaki kişiydi ve tüm yönetim işlerini o düzenliyordu. Johnson'ın 1914 savaş döneminin başında aklına şehirde çalmaktan daha farklı bir fikir gelmişti: Tüm Amerika'yı dolaşmak. Çünkü jazz artık para ediyordu ve fakirlik içinde yaşayan New Orleans'ın insanları için dolar hayat demekti ve daha fazla dolar daha iyi bir hayat...

Original Dixieland Jazz Band

1915 yılı jazz tarihinde bir efsanenin başlangıcı olarak nitelendirilebilir. New Orleans'ın Vieux Carre bölgesinde çalan bir grup genç etrafta duydukları eğlenceli müziğe daha farklı bir yorum getirmeye çalıştılar. Trombonu Tom Brown tarafından kurulan Original Dixieland Jazz Band kendi doğduğu şehirde ancak 1 sene yaşayabildi. Aynen Creole Band gibi Tom Brown da ünü ve parayı Chicago ve New York'ta görmüştü. 1916 yılında bir yıl sonra tarihin ilk gerçek anlamında jazz albümünü yapacak grup da New Orleans'tan uçup gitmişti. "Stable Blues" 1917 yılında çıkışından tam 4 ay sonra milyon satmıştı bile.

King Oliver's Creole Jazz Band: Louis Armstrong'un Doğuşu

1920 yılına gelindiğinde jazz New Orleans başta olmak üzere Amerika'nın yavaş yavaş her yerine yayılmaya başladı. 1914 yılında 25 milyon adet üretilen jazz plakları 1920'ye gelindiğinde senede 100 milyon olarak belirlenmişti. Müzik endüstrisinin bu büyük gelişimi tabiki de yeni sanatçıların müzik piyasasına girmesine de olanak sağladı. Bolden'ın öğrencisi olan King Oliver kurduğu King Oliver's Jazz Band ile New Orleans'ın yeni sesi olmuştu. Ancak Oliver'ın bir öğrencisi vardı ki yeteneği jazz'ı ilk dinleyen kişiler tarafından bile fark ediliyordu. Ancak Armstrong'un daha yol kat etmesi gerekiyordu. Yetenekli olan genç adam King Oliver'ın onunla ilgilenmesi ile daha da gelişti ve yavaş yavaş New Orleans'ta parlamaya başladı, ancak o da bir çokları gibi fakir bir şehir olan New Orleans'tan ayrılma kararı alacaktı.

Kötü Kaderin Şehri New Orleans

Jazz dünyasına en parlak başlayan şehir olan New Orleans 1925'in ardından yavaş yavaş gözdeliğini kaybetmeye başladı. Bölgenin liman şehirlerinden biri olan New Orleans ırkçı ayrımlar ile uğraşmaktan kendini zenginleştirmeye pek zaman bulamadı. 1961 yılında tüm Amerika'yı dolaşan ünlü jazz yazarı Joachim Berendt şehri şöyle tanımlıyor. "New Orleans'a 100 mil uzaklıkta bir kasabada otobüs beklerken orada tanıştığım bir jazz sanatçısına New Orleans'ta iyi jazz dinler miyim diye sordum. Aldığım cevap karşısında kalakalmıştım: New Orleans 20 sene önce öldü oraya artık gitmeye gerek yok dedi genç çocuk. 100 mili katedip şehre vardığımda 30 sene önce kitaplarda okuduğum manzaranın aynısıyla karşılaştım sokaklar, barlar herşey sanki aynıydı. İnsanlarla konuşmaya çalıştım ve ırkçılık problemleri hala devam ediyordu. Hala jazz'ı siyahların mı yok beyazların mı yarattığı tartışılıyordu sokaklarda. Müziğin bir kişi tarafından yaratılamayacağını söylediğimde ise bağırışmalar ve suçlamalar hemen başlıyordu. Jazz'ın en büyük devi Louis Armstrong'un doğduğu eve gittim, belki de New Orleans'ın en eski ve fakir bölgesiydi, içeri girdim kapıda beni trompet çalan 15 yaşında bir çocuk karşıladı. Louis Armstrong gibi olmak için mi çalıyorsun diye sordum aldığım cevap karşısında yine şaşırmıştım çocuk Armstrong'un adını duyduğunda yüzünde bir hayranlık uyanmamıştı". Berendt'in bu izlenimleri yazmış olmasının en önemli nedeni 1920'lerin sonlarında New Orleans'da doğan jazz'cıların çoğunun kendilerini daha fazla geliştirmek için Chicago ve New York gibi zengin şehirlere gidip bir daha geri dönmemelerinden kaynaklanıyor. Çoğu sanatçı dünyaca ünlü hale New Orleans limanından çıkarak değil New York limanında açılarak geldi. Bir diğer yandan New Orleans 1940'ların ardından günümüze gelen sürede Amerika'nın belki de tradisyonel yapısını koruduğu tek şehirlerden bir tanesi. 1970 yılından bu yana Nisan ya da Mayıs aylarında her sene New Orleans Jazz & Heritage Festival düzenleniyor ve Amerika'dan ve dünyadan binlerce kişi bu festivale akın ediyor. İlk başladığı yıl 350 kişinin katıldığı Festivale 2001 yılı katılım 650.000 kişi.

Katrina ve Sonrası

2005 Ağustos'u Amerika'nın en büyük doğal felaketinin gerçekleştiği ay olarak kabul ediliyor. Katrina Kasırgası New Orleans şehrinin %80'nini sular altında bıraktı. Eski şehir ve geleneksel kasabaların bir kısmı kasırgayla beraber yerle bir oldu. Ancak yaklaşık 10 ay sonra 2006 Mayıs'ın da New Orleans Jazz Festivali'ne ara verilmeden devam edildi. Dünyanın her yerinden 100 binlerce turist yine şehre akın etti. New Orleans'ın kaderi maalesef kurucusu olduğu jazz müziğinin merkezi olma özelliğini yitirdi ancak hala geleneksel olarak dünyanın en büyük jazz festivaline ev sahipliği yapıyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Müzik Kitapları...

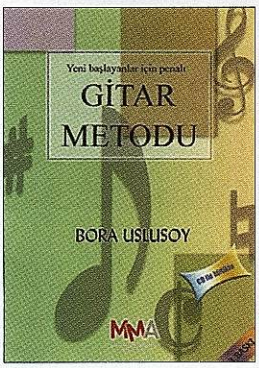

Yeni Başlayanlar İçin Penalı GİTAR METODU"nun 3. baskısı çıktı !

CD ile birlikte satışa sunulan Yeni Başlayanlar İçin GİTAR METODU a4 boyutunda ve 64 sayfadan oluşuyor. Adından da anlaşılacağı gibi klasik, akustik ya da elektrik gitarla yeni tanışan kişilere yönelik toplam 10 dersten oluşan bir çalışma. Yeni başlayanların yanı sıra eksiklerini gidermek isteyen gitaristlerin de yararlanabileceği bir kaynak kitap aynı zamanda.

GİTAR METODU'nda nota okuma, açık akorlar, bare akorlar, ritmler, parmak alıştırmaları ve dizilerle ilgili pek çok açıklama ve alıştırma yer alıyor. Bu kitabı alan gitar öğrencileri ücretsiz olarak verilen cd'deki ses dosyalarına eşlik ederek alıştırmaları hatasız bir şekilde uygulayabilirler.

Yeni Başlayanlar İçin GİTAR METODU (kitap+cd)

64 Sayfa, I. hamur, 21*30 cm

I. basım Şubat 2005, II. basım Aralık 2005, III. basım Aralık 2006

ISBN 9944 - 5245 - 2 - 2

Fiyatı: 18.50 YTL

BAS GİTAR METODU'nun 2. baskısı yayınlandı!

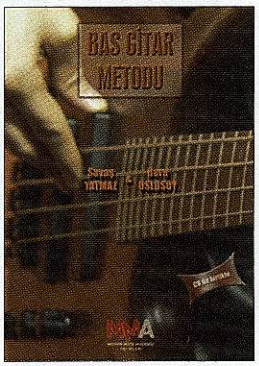

Bora USLUSOY ve Savaş YATMAZ tarafından hazırlanan Bas Gitar Metodu bas gitar eğitimine yönelik Türkçe kaynak eksikliğini gidermeyi amaçlıyor. Bu kitaptan temel sağ ve sol el tekniklerini, majör, minör ve pentatonik dizileri, arpejlerleri öğrenebilirsiniz. Nota'nın yanı sıra tab sisteminin de kullanıldığı bu çalışmadan yeni başlayan ya da bas gitar tekniğini geliştirmek isteyen herkes yararlanabilir.

Kitabın sonunda yer alan Armoni Bölümü'nde bir bas gitaristin mutlaka bilmesi gereken teorik bilgiler kolay ve anlaşılır bir dille, uygulamalarla desteklenerek anlatılıyor. Bas Gitar Metodu'yla birlikte ayrı bir ücret ödemeden alacağınız CD'de yer alan ses dosyaları sayesinde alıştırmaları hatasız bir şekilde duyarak çalışabilmeniz mümkün olacaktır.

BAS GİTAR METODU (kitap+cd)

76 Sayfa, I. hamur, 21*30 cm

I. basım Eylül 2005, II. basım Aralık 2006

ISBN 9944 - 5245 - 3 - 0

Fiyatı: 19.50 YTL

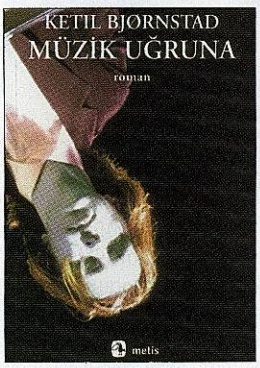

Piyanist Ketil Bjornstad Müzik Uğruna – Metis Yayınları

Ketil Bjornstad 1952'de Oslo'da doğdu. Konser piyanisti olarak ilk performansını on altı yaşında Oslo Filarmoni Orkestrası'yla gerçekleştirdi. 1973'ten bu yana otuzun üzerinde albümü yayınlandı, bunlardan beşi solo piyano albümleri, bir kısmı ise jazz ve rock müzisyenleriyle yaptığı ortak çalışmalar. Son iki albümü Seafearer's Song (2004) ve Floating (2005) adlarını taşıyor. Jean Luc Godard'ın dört filmi dahil çeşitli filmler, müzikaller ve oyunlar için besteler yaptı.

Müzik kariyerinin yanı sıra üretken bir yazar olan Bjørnstad'ın 1972'den bu yana yirminin üzerinde romanı, iki şiir kitabı, bir oyunu ve denemelerinin derlendiği kitapları yayımlanmıştır. Son kitabı 'Müzik Uğruna' Metis yayınları tarafından geçtiğimiz haftalar içinde Türkçe'ye de çevirildi. Edebiyat çalışmalarıyla çeşitli ödüller alan piyanistin diğer eserleri dilimizde de basılmaya hazırlanıyor. Sanatçı geçtğimiz Kasım ayında Pera Festivali çerçevesinde şarkıcı Anneli Drecker ile Nardis Jazz Club'da bir de konser vermişti.

360 sayfa

İlk basım; Eylül 2006

ISBN 975 342 578-3

Fiyatı. 17.00 YTL

Sadi Çalık ile Bir Buluşma Siren Çalık – İş Bankası Kültür Yayınları

Temas adlı bir CD'ye de sahip olan bu çalışma; ressam, heykeltraş Şadi Çalık'ın çalışmaları ve eserlerinin derlendiği bir anı-kitap.

Kitapın arkasına bir de CD eklenmiş. Piyanist Murat Verdi liderliğinde gerçekleştirilen müziklerde trompetde İmer Demirer, kontrabasda Yaz Baltacıgil yer alıyorlar.

Toplam 24 dakikalık isimsiz bir parça ile sanatçıya adanan bu CD Temas adını taşıyor.

1. basım, Aralık 2004

ISBN 975-458 618-7

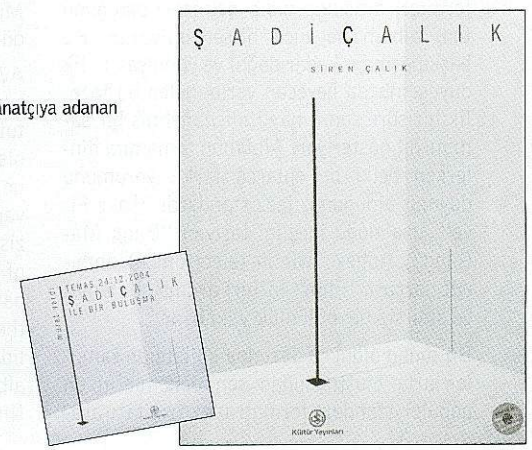

Sinem Tabağoğlu
sinemingus@gmail.com

Drum'n'bass'n'piano; Trio Elf

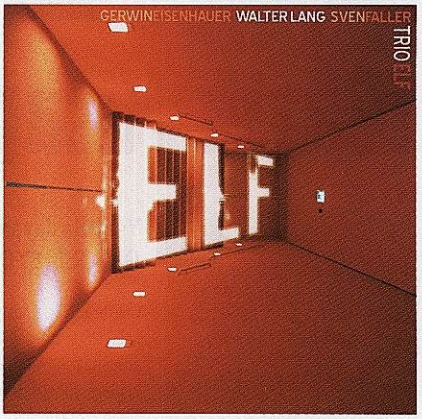

Trio Elf elektronik müzikteki estetik gelişime paralel olarak jazz müziğine de ilham kaynağı olan drum'n 'bass'den beslenen yeni bir piyano trio. Son yıllarda dinlediğimiz pek çok jazz albümünde olduğu gibi Trio Elf albümünde de elektronik müzikle akustik trio formları arasında gidip gelmeler olduğunu tüm albüm boyunca hissedebiliyoruz. Bu başkalaşma o kadar doğal ve yumuşak ki ilk duyuşumuzda heyecan verici gelen bu tazelik bir süre sonra hayli alışılagelmiş bir samimiyet gösteriyor. Albümün tamamını dinlerken belki de onlarca farklı yorumunu duymuş olduğunuz jazz standardı "Take Five", uzakdoğu inceliği taşıyan "Bang Ma-Gang", Aphex Twin'in (electronica) ambient parçası "Flim" birbiri ardına zamansız ve sınırsız bir bütünlük yakalıyor.

Bu sound oldukça dozunda kullanılan sampler'larla oluştuğundan son dönemlerin en popüler standart formatı jazz trio'ları arasındaki yerini bu farkıyla alıyor. Trio Elf'in belki de en belirgin özelliği standart jazz ve bossa tınılarını ve hatta bir parçada kullanılan Kore geleneksel müziğini kulüp groove'ları ve drum'n 'bass ritimlerine dayanarak düzenlemeleri. Dünya üzerindeki jazz trio'larının dirilişiyle birlikte Trio Elf'i de İskandinav Esbjorn Svenson Trio, Brad Mehldau Trio ve The Bad Plus'ın seyrettiği düzlemde görebiliriz.

Avrupalı olan bu topluluğun zarif, yoğun, sıkmayan bir melankoliyle huzurlu bir hava tutturmasını sağlayan piyanist Walter Lang olsa gerek. Walter Lang akordeon ve piyano çalınan bir evde doğdu ve 9 yaşında piyanoyla başladı. Almanya'da büyüyen müzisyen müzikal eğitimine Berkeley College of Music Boston'da başladı. Buradan Avrupa'ya geri döndü ve Amsterdam School of the Arts'da çalışmalarına devam etti. Kendi liderliğinde yayınlanmış altı albümü var. İlk albümü davulcu ekürisi Rick Hollander ve Nic Thy (bass) ile kaydettiği Walter Lang Trio Plays Charles Chaplin. 2005'te Nagel Heyer label'ından çıkan "Softly as in a Morning Sunrise"ı ise İstanbul'da Lale Plak'ta bulmak mümkün, ki albümün ismi hakkında pek yerinde bir izlenim veriyor zaten. Yine bu label'dan ocak ayı içerisinde çıkacak albümü The Art of Romanticism ismini taşıyor. James Moody, Don Menza, Chico Freeman gibi müzisyenlerle çalma fırsatı bulan piyanist şu sıralar efsane saksofoncu Lee Konitz'le çalışıyor.

Sven Faller (bass) New York Mannes College of Music'ten mezun oldu ve Amerika'da çalışmalarına devam etti. Jim Beard, Jane Monheit, Bobby Watson ve Charlie Mariano'yla çalışan basçı besteci ve aranjor olarak da isim yaptı. Albümde sampler da Sven Faller.

Grubun davulcusu Gerwin Eisenhauer'in davulcular için hazırladığı bir Drum'n'bass çalışma kitabı yayınlanmış. New York Drummers Collective'de çalışan davulcu Frank Sinatra Tribute Big Band'da çalıyor.

GOLDAS
LONDON • NEW YORK • DUSSELDORF • MOSCOW • ISTANBUL • DUBAI • BANGKOK • SHANGHAI www.goldas.com

Derleyen: Ali Sönmez
(alisonmezjazz@hotmail.com)

Şu jazz dedikleri...

"... is music made by and for people who have chosen to feel good in spite of conditions. /
... herşeye rağmen kendilerini iyi hissetmeyi seçmiş insanlar tarafından benzer kişiler için yapılan müziktir." - JOHNNY GRIFFIN

Genç Koleksiyoncu: CARMEN McRAE (8 Nisan 1920 – 10 Kasım 1994)

New York'un zenci mahallesi Harlem'de, Jamaika asıllı bir ailenin bebeği olarak dünyaya gözlerini açan Carmen McRae, Brooklyn'de, sürekli müzik dinlenen bir evde büyüdü. Çocukluğunda, beş yıl boyunca klasik piyano dersi alan Carmen, ailesinin klasik müzik eğitimi görmesini istemesine karşın, radyodan duyduğu ileride standartlar olarak adlandırılacak Amerikan müzikallerindeki şarkılara ve Jazz şarkıcılığına merak sardı. Beste çalışmaları da yapan ve özellikle Louis Armstrong ile Billie Holiday'e hayran olan genç kızın 16 yaşındayken Holiday için yazdığı "Dream of Life" ünlü şarkıcı tarafından plağa kaydedilip yayınlanınca, Jazz dünyasında sesini duyurabileceğine olan inancı artmaya başladı. Yeniyetme çağını geride bırakırken, tıpkı Sarah Vaughan ve Ella Fitzgerald gibi, Apollo Tiyatrosu'nda düzenlenen amatör şarkı yarışmasında birinci gelince (1939), piyanist Teddy Wilson ve eşi besteci Irene Kitchings'in ilgisini çeken Carmen McRae, bu kadının girişimiyle Benny Goodman ve Benny Carter Orkestraları için prova ve seçmelere katıldı. 1944 yılında, Benny Carter'ın orkestrasında şarkıcı olarak profesyonel müzik yaşamına atılan Carmen McRae, daha sonra Count Basie Orkestrası'yla turneye çıktı ve 1946 yılında Mercer Ellington'ın orkestrasına katıldı. O yıllarda Bebop akımının beşiği, Harlem'in ünlü Jazz kulübü Minton's Playhouse'da, set aralarında piyanist-şarkıcı olarak da çalışan McRae, burada tanıştığı Bebop'ın öncülerinden davulcu Kenny Clarke'la kısa süren bir evlilik yaptı. Bu dönemde Bebop tarzını özümseyen ve kendisinden iki yaş küçük olmasına karşın hızla şöhret basamaklarını tırmanan Sarah Vaughan'un da etkisinde kalan şarkıcı, ilk plak kaydını Carmen Clarke adı altında Mecer Ellington Orkestrası'yla gerçekleştirdi. 1948 yılında, Mercer Ellington Orkestrası Chicago'da turnedeyken dağılınca, bu kentte kalan ve bir kulüpte piyano çalıp şarkı söylemeye başlayan Carmen McRae, Chicago'da tam üç buçuk yıl yaşadı ve müzisyen olarak iş bulamadığı zamanlarda da sekreterlik yaparak yaşamını sürdürdü. Sanki kurduğu düşler yıkılıyordu; çünkü 30 yaşına gelmiş, ancak kalbürüstü Jazz müzisyenlerinin taniyıp takdir ettiği bir şarkıcı olmaktan ileri gidememişti. 1953 yılında, ailesinin ısrarı üzerine New York'a geri dönen ve Brooklyn'de Jazz akordiyoncusu Mat Mathews'ün dörtlüsünde çalışmaya başlayan şarkıcı, klarnetçi Tony Scott'la tanıştıktan sonra bir süre de onunla birlikte çalıştı. 1954 yılında kendi adına ilk plak kayıtlarını gerçekleştiren McRae, o yıl Down Beat dergisinin geleneksel anketinde "En İyi Yeni Kadın Şarkıcı" seçildi. Ertesi yıl Decca plak şirketiyle kontrat imzalayan şarkıcı, beş yıl boyunca birbirinden başarılı albümlere imza attı ve bundan sonraki müzik yaşamını, kendi grupları eşliğinde, ya da büyük orkestralar önünde solist şarkıcı olarak sürdürdü. Meslek yaşamının ilk günlerinden beri, tıpkı Billie Holiday gibi, seslendirdiği şarkıların sözlerinin hakkını veren, içten yorumlarıyla ilgi toplayan ve repertuarında standartlarla baladlara her zaman önemli yer veren Carmen McRae, 1955 yılında da, dönemin ünlü müzik dergisi Metronome'un anketinde "En İyi Jazz Şarkıcısı" seçildi. 1950'lerin ikinci yarısında, başçı Ike Isaacs'le ikinci evliliğini yapan McRae, yine o dönemde kendine özgü bir stil geliştirmeyi başardı ve ardı ardına doldurduğu albümlerle, bir zamanlar etkisi altında kaldığı Bilie Holiday ve Sarah Vaughan gibi, Vokal Jazz'ın önemli isimleri arasına girdi. Öyle ki, Down Beat dergisinde yazan ve daha sonraları Rolling Stone dergisini kuracak olan müzik eleştirmeni Ralph Gleason onu "en iyi balad yorumcusu ve dönemin en büyük Jazz şarkıcısı" olarak tanımladı. 1960'lı yılların başında Dave Brubeck'le ortak çalışmalar yapan şarkıcı, 1962 yılında Monterey Jazz Festivali'nde, Dave Brubeck ve Louis Armstrong'la birlikte, ırk ayrımcılığına karşı çıkan "Real Ambassadors" şovunda sahne aldı. 1964'te ilk Japonya turnesine çıkan McRae, kısa sürede bu ülkede en sevilen Jazz şarkıcılarından biri oldu. 1967 yılında Los Angeles'a yerleşen sanatçı, bu kentin Jazz kulüplerinde çalışı ve yine hamisi Ralph Gleason'ın öncülüğünde kurulan Monterey Jazz Festivali'nin gedikli isimleri arasına girdi. California'ya taşınır taşınmaz "Hotel" adlı filmde, birkaç yıl sonra da ünlü TV dizisi "Roots / Kökler"de rol alan Carmen McRae, 70'li yılların başında da Hollanda, Danimarka, İngiltere ve İsveç'te konserler verdi. Jazz müziğinin gerçek bir duraklamaya girdiği o dönemde, John Lennon ve Paul McCartney, Billy Joel, Stevie Wonder gibi pop müzisyenlerinin bestelerini de seslendirdi, ama bu çalışmaları pek ilgi görmedi. 80'li yılların başında Concord plak şirketi için genellikle vasat bazı albümler dolduran şarkıcı, 1983 yılını 1984'e bağlayan yılbaşı gecesi, New York'taki Blue Note gece klübünde, çocukluğundan beri idolü olan Billie Holiday'in anısına verdiği konserle Jazz tarihine geçti. Carmen McRae'nin yarım asıra yaklaşan aktif müzik kariyerinin son beş yılında imza attığı üç çalışma, onun yeni kuşak jazzseverler tarafından da keşfedilip tanınmasında büyük rol oynadı. Bunlardan ilki, 1 Şubat 1987 gecesi, San Francisco'daki The Great American Music Hall'da, bir keresinde "tek gerçek Jazz şarkıcısı" diyerek saygısını belirttiği Betty Carter'la beraber verdiği konserdi. Hiç bir zaman doğruluğuna inandığı konularda ve özellikle zenci hakları için sözünü esirgemeyen ve bu yüzden de bazı çevrelerce pek sevilmeyen Carmen McRae, 1988 yılında Thelonious Monk'un bestelerini mükemmel bir biçimde yorumladığı "Carmen Sings Monk" albümüyle haklı olarak beklediği Grammy ödülünü kazanamayınca, müzik endüstrisi ve "sahte Jazz şarkıcıları" hakkında verdiği demeçlerle yankı uyandırdı. Sanatçının son albüm çalışması, Billie Holiday'den sonra müzik anlayışını en fazla etkileyen şarkıcı olarak kabul ettiği Sarah Vaughan'un 1990 yılının Nisan ayındaki ölümünün ardından, kendisi gibi bir piyanist-şarkıcı olan Shirley Horn'un üçlüsü önünde kaydettiği "Sarah - Dedicated to You" oldu. Sağlığının gün geçtikçe bozulmasına ve doktorların tüm uyarılarına karşın sigarayı bırakmayı reddeden Carmen McRae, 1991 Mayıs'ında, New York'taki Blue Note kulübünde son kez hayranlarının karşısına çıktı. Ciğerlerindeki amfizem yüzünden aktif şarkıcılıktan uzaklaşmak zorunda kalan ve bir süre sonra akciğer kanserine yakalanan şarkıcı, 1994 Ekim'inde geçirdiği felcin ardından, 10 Kasım 1994'te Beverly Hills'te yaşama veda etti... Müzik kariyerinin ilk yıllarında sadece müzisyenlerin takdir ettiği bir şarkıcı olmakla yetinmesine karşın, özellikle balad yorumlarındaki yeteneğiyle 35 yaşından sonra şöhreti yakalayan, ama 60'lı ve 70'li yıllarda, Ella Fitzgerald ve Sarah Vaughan kadar ilgi toplamayan Carmen McRae, yine de pek çok kişi için, Billie Holiday'den sonra Vokal Jazz'ın en büyük ismiydi. Bir keresinde, Ella Fitzgerald'ı "Jazz'ın Kraliçesi" diye duyuran bir ilanı gördüğünde, Miles Davis'in homurdanarak, "Eğer Ella Jazz'ın Kraliçesi ise, peki Carmen neyin nesi?" diye tepkisini gösterdiği bilinir... Ölümünün ardından, farklı plak şirketleri için gerçekleştirdiği eski kayıtları birer birer CD olarak yayınlanmaya başlanan ve biraz geç de olsa, Vokal Jazz'ın divaları arasındaki tartışılmaz yerini alan Carmen McRae'nin albümleri arasından yaptığımız seçimleri, her zamanki gibi, Jazz'a olan ilginize, bütçenize ve hedeflediğiniz koleksiyonun çapına göre sınıflandırdık. Bunlar arasından belli bir dönemde ülkemize ithal edilmiş olan CD'leri de birer ay-yıldızla işaretledik. Her bölümde öncelikli olarak alınması gereken, en başarılı yapıtları ise birer okla vurguladık.

DERLEME ALBÜMLER

(İlk CD'lerini alacaklar ve kısıtlı bütçeler için)

* I'll Be Seeing You (1955-59) DECCA/GRP GRD-647 (2 CD) C
➲ Carmen McRae's Finest Hour (1955-59) VERVE 543760 C
➲ Carmen McRae "The Diva Series" (1955-59, 1987) VERVE 065212 C
➲ Sings Great American Songwriters (1955-59) DECCA/GRP GRD-631 C
* The Ultimate Carmen McRae (1964-72) MAINSTREAM MDCD 705 C
➲ The Art of Carmen McRae (1964, 1967-72) ATLANTIC-COLLECTABLES 6836 (2 CD)
* The Best of – Blue Note Years (1975-76) BLUE NOTE 33578 C
➲ Ballad Essentials (1980-87) CONCORD JAZZ CCD-4877
* Fine and Mellow (Concord Years) (1980-87) SNAPPER SMDCD255 (2 CD)
➲ The Collected Carmen McRae (Novus Years) (1983-90) RCA 68713

ÖZGÜN ALBÜMLER

(Kapsamlı bir koleksiyonu hedefleyenler için

* Carmen McRae (Bethlehem Recordings) (1954) RHINO 75990
➲ Here to Stay ["By Special Request" (1955) + "Something to Swing About" (1959)] DECCA/GRP GRD-610 C
➲ The Complete Ralph Burns Sessions ["Torchy" (1955) + Birds of a Feather (1958)] LONEHILL JAZZ LHJ 10152
➲ Torchy & Blue Moon (1955 / 1958) MCA MCLD-19392
➲ Carmen McRae & Ray Bryant – Complete Recordings ["After Glow" (1957) + "Mad About the Man" (1957)] GAMBIT 69204
* Carmen McRae in London (1961) EMBER 819
➲ Sings Lover Man (1961) COLUMBIA-LEGACY CK 65115 C
* Something Wonderful (1962) COLUMBIA-COLLECTABLES 6802
* Bittersweet (1964) FOCUS-KOCH JAZZ 8593
* The 1964 Orchestra Recordings ["Second to None" (1964) + "Haven't We Met?" (1964)] LONEHILL JAZZ LHJ 10256
* Alive (1965) COLUMBIA-LEGACY JK 57887 C
* ["The Sound of Silence" (1968) + "Portrait of Carmen" (1968)] ATLANTIC-COLLECTABLES 6835
➲ The Great American Songbook (1972) ATLANTIC JAZZ 2 904 C
➲ As Time Goes By (1973) CATALYST-JVC 61037
* Two for the Road (w/George Shearing) (1980) CONCORD JAZZ CCD-4128
* Live at the Bubba's (1981) WHO IS WHO IN JAZZ C
* Live at Montreux (1982) ACROBAT 122
* You're Looking at Me (1983) CONCORD JAZZ CCD-4235 C
➲ For Lady Day - Volume 1 (1984) RCA-NOVUS 63163 C
➲ For Lady Day - Volume 2 (1984) RCA-NOVUS 63190 C
* Any Old Time (1986) DENON 1216
➲ The Carmen McRae – Betty Carter Duets (1987) VERVE 529579 C
➲ Carmen Sings Monk (1988) RCA-NOVUS 83086 C
* Dream of Life (1989) WARNER BROS 46340 C
➲ Sarah – Dedicated to You (1990) RCA-NOVUS 90546 C

KOMPLE SET

(Tuzu kuru McRae hayranları için!)

* Collectables Classisc – 74 Classic Tracks (1967-72) COLLECTABLES 0412 (5 CD Box)

ÖLÜMSÜZ STANDARTLAR

AUTUMN IN NEW YORK

Söz ve Müzik: Vernon Duke

Autumn in New York
Why does it seem so inviting
Autumn in New York
It spells the thrill of first-nighting

Glittering crowds and
Shimmering clouds
In canyons of steel
Theyre making me feel – I'm home

It's autumn in New York
That brings the promise of new love
Autumn in New York
Is often mingled with pain

Dreamers with empty hands
They sigh for exotic lands
It's autumn in New York
It's good to live it again

Autumn in New York
The gleaming rooftops at sundown
Oh, autumn in New York
It lifts you up when you run down

This autumn in New York
Transforms the slums into Mayfair
Oh, autumn in New York
You'll need no castles in Spain

Yes, lovers that bless the dark
On the benches in Central Park
Greet autumn in New York
It's good to live it again

Autumn in New York
That brings the promise of new love
Autumn in New York
Is often mingled with pain

Dreamers with empty hands
They sigh for exotic lands
It's autumn in New York
It's good to live it again

WHAT'S NEW?

Söz: Johnny Burke
Müzik: Bob Haggart

What's new?
How is the world treating you?
You haven't changed a bit
Lovely as ever, I must admit

What's new?
How did that romance come through?
We haven't met since then
Gee, but it's nice to see you again

What's new?
Probably I'm boring you
But seeing you is grand
And you were sweet to offer your hand

I understand. Adieu!
Pardon my asking what's new
Of course you couldn't know
I haven't changed, I still love you so

THEY CAN'T TAKE THAT AWAY FROM ME

Söz: Ira Gershwin
Müzik: George Gershwin

There are many many crazy things
That will keep me loving you
And with your permission
May I list a few

The way you wear your hat
The way you sip your tea
The memory of all that
No they can't take that away from me

The way your smile just beams
The way you sing off key
The way you haunt my dreams
No they can't take that away from me

We may never never meet again,
on that bumpy road to love
But I'll always, always
keep the memory of

The way you hold your knife
The way we danced till three
The way you changed my life
No they can't take that away from me

ŞU CAZ DEDİKLERİ

Her Cuma gecesi 23:00-24:00 arası, TRT Radyo 3'te.

Önemli kadın Jazz şarkıcılarının tanıtımı, Sarah Vaughan'un özgün albümleriyle sürüyor.

5 Ocak	"Sarah Vaughan with Clifford Brown"
12 Ocak	"Sarah Vaughan Sings Broadway" - 1
19 Ocak	"Sarah Vaughan Sings Broadway" - 2
26 Ocak	"Sarah Vaughan at Mister Kelly's" - 1
2 Şubat	"Sarah Vaughan at Mister Kelly's" - 2 + "After Hours at the London House"
9 Şubat	"Misty" - 1 ("Vaughan & Violins)
16 Şubat	"Misty" - 2 + "Sarah Swings the Tivoli"
23 Şubat	"Dreamy" + "Count Basie & Sarah Vaughan"
2 Mart	"After Hours" + "You're Mine You"
9 Mart	"Snowbound" + "Star Eyes"
16 Mart	"The Explosive Side of" + "Slightly Classical"
23 Mart	"The Lonely Hours" + "S.V. Sings Soulfully" - 1
30 Mart	"S.V. Sings Soulfully" - 2 + "Viva Vaughan!"

BİR KİTAP / BİR VİDEO

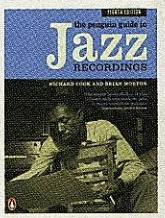

THE PENGUIN GUIDE TO JAZZ RECORDINGS 8th Edition

Richard Cook & Brian Morton
Penguin
ISBN: 0141023279
ABD, 2006
1534 sayfa; Karton kapaklı
30 $

İlk kez 1992'de, "The Penguin Guide to Jazz on CD, LP & Cassette" adıyla yayınlanan, o zamandan beri her 2 yılda bir geliştirilmiş yeni baskısı piyasaya sürülen (ve isminden, önce LP ve kasetleri, son baskısında da CD'yi düşüren) bu referans kitabın birkaç ay önce çıkan sekizinci edisyonu tam 2 kilo ağırlığında! Ama hemen belirtelim ki, bir önceki baskısı 200 sayfa daha kalındı ve tabii daha da ağırdı! Sadece piyasada CD olarak bulunabilen kayıtları gözden geçiren (bu nedenle her yeni baskısında piyasadan çekilen pek çok önemli albümü göz ardı etmek durumunda kalan) ve her albümü 1'den 4'e kadar yıldızla değerlendiren bu rehber, yeni baskısına 2.000 yeni CD ve 400 yeni müzisyen eklemiş. Böylece, kısa bir biyografiyle tanıtılan müzisyen sayısı 3.000'i, değerlendirilen toplam albüm sayısı ise 11.000'i aşmış! Tüm bu değerlendirmelerin sadece iki (İngiliz) Jazz eleştirmeni tarafından yapılıyor olması, rehberin hem olumlu, hem de olumsuz yönünü oluşturuyor. Doğal olarak, iki kalemden çıkan eleştirilerin sübjektif / taraflı olduğundan şikayet etmek, buna karşın değerlendirmelerin kendi içlerinde gayet tutarlı olduğunu söylemek mümkün. Kapsamlı bir biçimde analiz edilen her albümün kayıt tarihinin, kayıtta görev alan müzisyenlerin isimlerinin, albümün son CD versiyonunun yayımcı şirketinin ve ürün numarasının da verilmesi, koleksiyoncuların işini kolaylaştıran detaylar. Kendi favori albümlerini birer taç simgesiyle vurgularken, Jazz'ın temel taşları saydıkları 200 kadar albümü "Core Collection" başlığı altında ayrı bir liste olarak veren yazarların, alışılagelmişin aksine (yani Amerikalı değil de) İngiliz olmaları, dünyanın farklı köşelerinden (ve fazla bilinmeyen) müzisyenlerin Jazz'ın sınırlarını zorlayan yapıtlarını bile tanıtıp değerlendirmelerini kolaylaştırmış. Buna karşın, örneğin Glenn Miller'a ya da Fusion akımının neredeyse hiçbir ünlü müzisyenine sayfa ayrılmamış olması bazılarını sinirlendirebilir! Bu rehber kitabı sadece Jazz meraklı oldukça ileri seviyede olan, yani kendi değerleri çoktan oluşmuş okurlara tavsiye etmek daha doğru galiba.

CHET BAKER The Complete Tokyo Concert

Impro-Jazz IJ 502
ISBN: 8-436028-6950-2
EU, 2006; 89' + 46';
Renkli 1.33:1; Stereo
DVD Region 0 / PAL
11.95 £

Miles Davis efsanesini zorlayabilecek belki bir tek Chet Baker efsanesi var Jazz'da. Tabii burada karşılaştırdığımız, çağdaş iki trompetçinin müzisyenlik yetenekleri değil. James Dean'le birlikte, 1950'lerin en yakışıklı iki idolünden biri sayılan Baker'ın kendi eseri olan çileli yaşamı aslında çok iyi bir film konusu olabilecekken, şimdiye kadar 1987 yapımı "Let's Get Lost" belgeseliyle yetinmek zorunda kalmamız aslında çok garip. Bu sıralarda, Londra'daki HMV ve Virgin'ların Jazz bölümlerinde, en fazla CD'nin Miles Davis'in adı altında değil de, Baker'a ayrılan bölümde sergilendiğini görmek de insanı hiç şaşırtmıyor aslında. Ünlü trompetçinin gizemli ölümünden bir yıl kadar önce çıktığı ilk (ve ne yazık ki son olacak) Japonya turnesinde, 14 Haziran 1987 gecesi, TV yayını için kaydedilen bu son Tokyo konseri, yıllardan beri sadece görüntü kalitesi korkunç korsan video kasetlerden izlenebiliyordu. Piyanist Harold Danko, basçı Hein van de Geijn ve davulcu John Engels eşliğinde, Baker'ın iki saati aşkın bir süre sahnede kaldığı bu gecenin özelliği, trompetçinin yaşamının son yıllarında verdiği sayısız konserin en başarılısı sayılmasıydı. Gerçekten de sahnede, alışılagelmişin dışında, ceketi, kravatı, taranmış saçları ve yeni traş olmuş (ama yıpranmış yaralı) yüzüyle çekingen, kırılgan ama kendine güvenen bir müzisyen izliyoruz. Konserde mükemmel biçimde yorumladığı, çoğu standartlardan 13 parça arasında seslendirdiği Elvis Costello bestesi "Almost Blue"yu anons ederken değindiği gibi, o yıl hakkında yapılan belgesel de ona sanki biraz daha güven vermiş. Repertuarının demirbaşlarından birini söylemeye başlarken sözlerini karıştırmasına ve "Almost Blue" yorumu dışında sesinin sevenlerini üzecek derecede zayıf olmasına karşın, trompetine olan hakimiyeti şaşırtıcı. Konserde görüntü kaydı yapılan 9 parçanın yanısıra, TV yayını bittikten sonra seslendirilen 4 parçanın stereo ses kayıtlarını da içeren DVD'nin en kötü yanı, sahne aydınlatmasının zayıflığından kaynaklanan, video kaset seviyesindeki görüntü kalitesi. Yine de kolay göz ardı edilemiyecek bir DVD.

Jazz Sözlüğü

W

Wagon – (Sözlük anlamı: vagon, araba) Sevgili. ("*You've Been a Good Ol' Wagon*" – Bessie Smith); **Red Wagon** – (Sözlük anlamı: kırmızı vagon) 1. Cinsel organlar; 2. Özel işler; kişiye ait **kirli** çamaşırlar.

Wah-Wah – Trompetin tınısını değiştirip insan sesine benzer sesler çıkarmak amacıyla açık tarafı elle kapatılıp açılarak kullanılan bir tür surdin. Bu uygulamayı ilk kez trompetçi Bubber Miley, Duke Ellington Orkestrası'nın bir elemanıyken, lavabo pompasının lastik bölümünü (**plunger** – bkz bu sözcük) kullanarak yapmıştır. Elektrikli gitarlarda elektronik devreler aracılığıyla benzer ses efektlerini yaratan pedala da aynı ad verilmiştir.

Wail – (Sözlük anlamı: feryat etmek, inlemek, ağıt yakmak, acı acı bağırmak) İyice havasına girerek, duygulu bir biçimde çalmak ya da şarkı söylemek. Jazz'da 1930'lardan itibaren daha çok blues tarzı ya da vokal parçaların yorumları için kullanılmış, 1950'lerden itibaren daha genel anlam kazanmıştır. ("*Wall Street Wail*" – Duke Ellington) (bu parçanın adında sözcük çift anlamlı kullanılmıştır).

Walk – (Sözlük anlamı: yürümek, ilerlemek) 1. Müziğin zorlanmadan akıp gittiği bir biçimde, iyi Jazz yapmak. Genelde, bir müzisyen için değil, beraberce başarılı bir performans sergileyen gruplar için kullanılır; 2. 20. yüzyılın başlarında boogie-woogie piyanistlerinin kullandığı bir teknik; 3. 1957 yılında Jimmy McCraklin'in ortaya çıkardığı dans. ("*The Walk*" – Jimmy McCraklin). Ayrıca, 20. yüzyılın başında **Fish Walk** (Balık Yürüyüşü), 1. Dünya Savaşı'nın ardından **Camel Walk** (Deve Yürüyüşü) ve Swing döneminde **Fig Walk** (İncir Yürüyüşü) adlı, hayvanların yürüyüş biçimlerini taklit etmeye dayanan popüler danslar da ortaya çıkmıştır; **Walking Rhythm** - 50'li yıllardan itibaren, Jazz'da 4 ölçülü ritm; genelde **Walking Bass** deyimiyle bas hattı için kullanılır; **Walkin' the Dog** – (Sözlük anlamı – köpeği dolaştırmak) İlk kez 1920'li yıllarda ortaya çıkan ve 1960'ların başında Rufus Thomas tarafından yeniden popülerlik kazandırılan bir dans türü. "*Walking the Dog*" – Eddie Lang; **Walk that Walk** - Dikkat çekecek, havalı bir biçimde yürümek. ("*Walk That Walk*" – Buddy Tate). Duruma göre, kadınların hayranlığını çekmek için **cattin' walk; soul walk; cool walk;** ve **pimp walk** deyimleri kullanılır.

Waller – Piyanist Fats Waller'ın (1904-1943) soyadından yola çıkılarak, sıra dışı bir piyanist ya da yetenekli bir müzisyen için kullanılan terim.

Wang – Penis. ("*The Wang Wang Blues*" – Mamie Smith).

Washboard – (Sözlük anlamı: çamaşır tahtası) New Orleans civarında boyuna asılarak kullanılan, yüksük geçirilmiş parmaklar üstüne sürtülerek ses çıkartılan, ondüle teneke kaplı çamaşır tahtasından elde edilmiş iptidai vurmalı çalgı. 1920'lerden 1935'e kadar **blues** ve **zydeco** (bkz. bu sözcükler) türlerinde geniş kullanım alanı bulmuştur. Günümüzde de profesyonel tasarım ürünü versiyonları modern gruplarda kullanılmaktadır. **Washboard Band** – 20. yüzyılın başlarında, çoğu kez parası olmayan zenci müzisyenler tarafından kurulan gruplara verilen ad. Kullanılan enstrümanlar arasında, gitar ya da bançonun yanısıra, **washboard, washtub bass** gibi iptidai, el yapımı aletler ve üfleyerek çalınan bir damacana da bulunurdu.

Washtub Bass – (Sözlük anlamı: leğen bas) Süpürge sapına tutturulmuş bir leğenden (veya benzer bir varilden) oluşan tek telli iptidai bas. Kökeni Afrika'da kullanılan yay biçiminde bir müzik aletine dayanır.

WASP – **White Anglo-Saxon Protestant** (Beyaz Anglo-Sakson Protestan) deyimini oluşturan sözcüklerin baş harfleri. 1957'den itibaren Amerikan toplumunun orta sınıfını oluşturan bireyler için kullanılmaya başlanmıştır.

Watermelon Man – (Sözlük anlamı: karpuzcu) Uyuşturucu satıcısı. ("*Watermelon Man*" – Herbie Hancock)

Watts – Los Angeles'ın güneydoğusunda yer alan zenci mahallesi.

Watusi – (Doğu Afrika'daki bir kabilenin adından esinlenilerek) 60'lı yıllarda **Twist**'in ardından popüler olan bir dans. ("*Watusi Jump*" – Lou Donaldson)

Wax – (Sözlük anlamı: balmumu) Plakçılıkta, manyetik bantlar ortaya çıkmadan önce, müzik parçasının kaydedildiği balmumundan master plak. Bu nedenle, ilk dönemlerde plak kaydetmeye **to wax**, elde edilen kayda da **waxing** denirdi.

Lars Danielsson; jazz'da güzellik ve varoluşun izini sürmek...

Orhan Kahyaoğlu
orhankahyaoglu@hotmail.com

Lars Danielsson, basa zarif, etkileyici bir melodik üslup kazandırmış nadir müzisyenlerden biri. Onu jazz dünyası yaklaşık yirmi yıldır tanıyor. Evet, onu öncelikle, İskandinav jazz'ının enteresan bir müzisyeni olarak tanıdı dünya. Özellikle de 1990'lı yıllardaki dörtlüsüyle. David Liebman, Bobo Stenson ve Jon Christensen'li bu dörtlüsünde, hem İskandinav, hem de bir dünya jazz'cısı nasıl olduğunun müzikal belgelerini kompozisyonlarıyla jazz severlere taşımıştı.

Sound'unda, baştan beri, büyülü bir lirizm dikkat çekiyordu. Özel lisanı, birçok yapıt arasından sıyrılabilir mahiyetteydi. Yıllar geçtikçe bu lisan daha rafineleşti. Bireyselleştikçe, melodilerine farklı anlamlar yüklü bir boyut kazandırageldi. Dinleyenini şaşırtmaktan hiç vazgeçmedi. O, aslında, basa başlamadan önce, konservatuarda cello eğitimi alıyordu. Süreç içinde bu enstrümanın da özenli bir ustası olmayı başarmıştı. Kompozitör kimliği hepsinin önündeydi. Dolayısıyla, gözardı edilmeyecek düzeyde bir piyanistti de. Yani, uzun yıllardır, çok yönlülüğüyle, seçkinciliğiyle tanındı, izlendi.

Sanatçının, 2006'nın sonbaharında, tam anlamıyla, bir olgunluk dönemi yapıtı diyebileceğimiz, onun andığımız birçok yönünü buluşturan çekici bir albümü yayımlandı. Danimarkalı müzisyen, bu albümüne "Mélange Bleu" adını vermişti. Bu albümde, sanki benzeri olmayan bir lisanın özellikle altını çiziyor. Albümde ortaya çıkan olgun ve yumuşak ton, iki yıl önce yayımlanan "Libera Me"nin esinlerini anımsatsa da, bu çalışma bir bütün olarak, çok özel bir mood'u temsil ediyor. Uçuşup giden, çekici melodik cümlelerle bezeli bir müzikalite bu albümün neredeyse tümünü kuşatıyor. Benzerine az rastlanan zarif atraksiyonlar çoğu parçada dikkat çekiyor. Herhangi bir tür ve akıma, imkanı yok bağlanamayan bir sound'du ortaya çıkan. Özellikle ambiant esinli sound'lar çoğu parçayı diplerden şekillendiriyor sanki. Bunu, öyle bir sanatkârânelikle yapmış ki, insan şaşırıyor, heyecanlanıyor. Devreye, hakim, lirik hava da girince, ortaya gerçekten etkili, değişik bir tonal evren çıkıyor. Melodiler büyüleyici, saf sample'lar müzikal altyapıyı derinleştirmiş.

Bu büyülü atmosferin ortaya çıkmasında, "Mélange Bleu"da çalan müzisyenlerin, özellikle de iki tanesinin dikkate değer katkıları var. Bu isimlerden biri, Kuzey jazz'ını, benzersiz bir çizgi ve sound'a taşıyan, piyanist Bugge Wesseltoft. Diğeri, yarattığını stil ve müzikal orijinalitesiyle, çağdaş jazz'a farklı anlam boyutları kazandıran, trompetçi Nils Petter Molvaer. Bu arada, Danielsson'un yankılar uyandıran dörtlüsünün davulcusu olan ünlü ECM sanatçısı Jon Christensen de bu albümde yeni renk ve tatların oluşmasında ciddi katkısı olan müzisyenlerden. Öyle çağdaş, dingin ve dinleyeni kuşatan, kategorilere sığmayan bir jazz çıkmış ki ortaya, albüme bir-iki dinleyişte nüfuz etmek gerçekten zor. Danielsson, cello ve akustik basının yanında; Ferder bas, piyano ve Fender Rhodes çalıyor. Akustik bir lezzet albümde hakim olan. Dikkat yüklü, zarif, ince nüanslarla kolayca anlaşılan, hissedilen duygu hallerini, iç konuşmaları, albümün tüm yapısına serpiştirmiş.

Danielsson'un müzik eğitimi aldığı kurum Gothenburg Müzik Konservatuarı. Tabii ki önce klasik müzik ve cello. Ama, o kısa sürede bas'ı öne çıkartıp, bu alanda yetkinleşti. Hatta, onu jazz dünyası bir bas melodisti olarak tanır. Hem de, double ve elektrikli bas. İlk albümü "Time Unit" 1983'te yayımlandığında, Danielsson henüz yirmibeş yaşındadır. Onu jazz dünyası, ağırlıklı 1990'larda, başta değindiğimiz dörtlüyle tanısa da, bu ekipte yaptığı ilk albüm olan "New Hands", tam yirmi yıl önce, 1986'da çıkmıştır. Dikkate değer, genç bir yetenektir bu zaman diliminde. Birçok İskandinav jazz'cının albümlerinde çalar. Randy ve Michael Brecker'dan John Scofield'e Mike Stern'den Charles Lloyd'a sayısız jazz efsanesinin performans ve yapıtlarında çalar. Danielsson devreye girdiğinde, içinde yer aldığı çalışmalarda melodik cümlelerin hep ön planda olduğu söylenebilir. Stilinde gitgide derinleşen lirik atmosfer, birlikte çaldığı projeleri hep etkiler. Örneğin, Nils Landgren'in 2002'de çıkan büyülü albümü "Sentimental Journey"ye getirdiği lirik üslubu unutmak mümkün değildir. İskandinavya'nın en önemli jazz şarkıcılarından Rigmor Gustafsson'un "I Will Wait For You" albümündeki kuşatıcı esini anımsatmamak olmaz. Onun çekici yanı, soundl'ar akustik de elektrikli de olsa, o garip melodik havanın hep yakalanıyor olmasıdır.

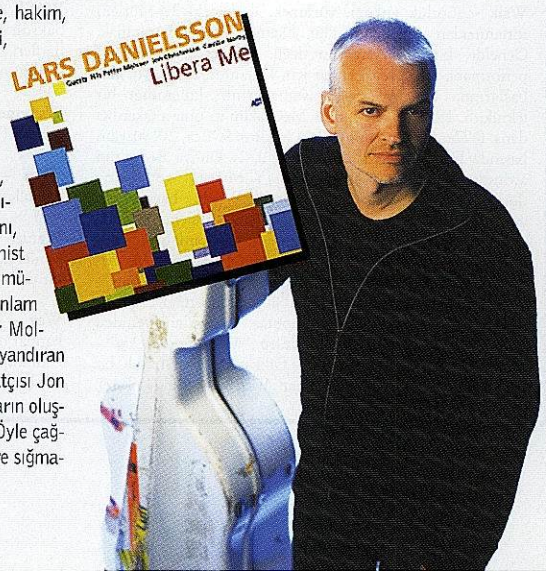

Kompozitör yanı, ilk gençliğiyle birlikte pekişir. Özellikle son on yılı içinde, senfoni orkestrası veya big-band müziği için de kompozisyonun yanında etkili bir aranjör olmayı becerir. Andığımız David Liebman'lı dörtlüsünün çıkan albümlerinde bu becerileri ciddi ön plana çıkmıştır. Belli bir dönemdir de, Danimarka'nın ünlü Radyo Konser Orkestrası'nın bestecisi, aranjörü ve prodüktörüdür.

1991'de çıkan "Poems" albümü, bizce, Danielsson'un sıkça andığımız dörtlüsüyle çıkan son derece etkili, Amerikan jazz'ıyla, İskandinav jazz'ının ilginç bileşenlerinde gezinen bir çalışmadır. Aynı yıl çıkan "Fresh Enough" albümünde dörtlüsü biraz daha farklıdır. Dörtlüden yalnız Liebman vardır bu albümde. Onun yanında saksofonuyla Bill Evans ve davuluyla Jack De Johnette'a da rastlanır. Danielsson'un albümlerinde çaldığı, gruplarının üyesi olduğu piyanist Niels Lan Doky ve gitarist Ulf Wakenius'da yapıta özel bir jazz tadı kazandırmıştı. 1994 "Far North" albümün Liebman, Stenson ve Christensen'li asıl dörtlüsünün bu zaman dilimine kadar yaptığı en çekici çalışmadır. Avrupa jazz'ına ilginç bir müzikal vizyon taşımıştır bu albüm. Tutku, bu albümde ciddi ön plana çıkar. Artık, insana devamlı içine işleyen melodik cümlelerle, dünya jazz'ındaki yerinin altı çizilmektedir. Bir yıl sonra çıkan "European Voices" adlı albümde, onun son albümünün de konuğu olan trompetçi Niels Petter Molvaer ve Nils Landgren'in de yer aldığı, Avrupa'nın büyük ustalarını bir araya getiren, sofistike bir albüm çıkmıştır ortaya. Avrupa jazz'ının sesini, ruhunu, kaynaşımını en iyi yansıtan albümlerden biridir bu. Müzisyenin 1994'de çıkan, John Abercrombie ve Adam Nussbaum'dan oluşan "Continuation" adlı bir albümü daha yayımlanır.

Danielsson, son on yıl orkestral müzikle daha yoğun biçimde ilgilenir. Bu tür kompozisyon ve orkestral projelerle yoğun bir tempoya girmiştir. Değindiğimiz, Danimarka'daki Radyo Orkestrası özel çalışma alanlarından biridir. Bu yeni ve yoğun vizyonun somut sonucu

uzun yıllar sonra ortaya çıkar. 2004 yılına gelindiğinde, Danielsson, bir tür big-band'le bu yıl "Libera Me" adlı etkili ve şaşırtıcı bir albüm yayımlayacaktır. John Christensen'den David Liebman'a, Nils Petter Molvaer'den Anders Kjellberg'e birçok eski yol arkadaşı da bu çalışmada yer alır. Hep andığımız Radyo Konser Orkestrası da albüme katkıda bulunmaktadır. Bu albüm, özellikle Avrupa jazz ortamında yankılar uyandıracaktır. Kendisi cello, piyano ve gitar da çalmaktadır. Artık bu yapıt grubunda sample'lardan perküsyona yeni müzikal tatlar devreye girmiştir. 1990'lardaki sound'unu, gitgide daha Avrupa eksenli bir çizgiye yöneltmiş, yeni bir zarafet, tutku ve sound'unda rafinelik ön plana çıkmaya başlamıştır. Yer yer, kozmik bir esin ve atmosfere de bu albümde rastlanmaktadır. Artık Danielsson, öncelikle gerçek anlamda bir müzik adamıdır. Sound'un rafineleşmesinde, ECM firması yoluyla yakından tanıdığımız, Jan Erik Kongshaug, yine bu isimle özdeşleşen Norveçteki Rainbow stüdyolarında bu albümü kaydetmiştir. ACT Company'den çıkan bu çalışma, firmanın da seçkin albümlerinden biri kabul edilir.

Başta da andığımız, elimizdeki son albüm "Mélange Bleu"da, Rainbow'da, yine andığımız "kayıt sihirbazı" tarafından hayat geçirildi. Zarif, içli yer yer de melankolik havanın bu albümde belirginleşmesinde, kayıttaki sofistikeliğin önemli payı var. Kendisi dışında, yedi müzisyen farklı parçalarda yer alıyor. Ama, özellikle ikisi, piyanist Bugge Wesseltoft ve trompetçisi Nils Petter Molvaer'in yeri ağırlıklı. Gitarist Eivind Aarset, sample'larıyla Jan Bang ve özellikle de yine Jon Christensen'in yumuşak ve etkili davul stilinin açık etkilerine rastlanıyor. Ayrıca, Kopenhag Konser Orkestrası'nın da dört parçada büyülü bir rolü var.

Wesseltoft'un bu albümde bestesi de var. Sanatçı, bilindiği gibi, Kuzey jazz'ına yepyeni bir tanım getiren, 1994'de ortaya çıkan "New Conception Of Jazz'da, yeni jazz algısını, tekniğini beraberinde getirmişti. Bu albümde çok temiz çalan, özenle Danielsson'un jazz vizyonuna sadık, varyasyonlarından uzak bir Wesseltoft'la baş başa kalıyoruz. Elektronik köklerine hiç başvurmuyor. Danielsson'a aynı türden bir saygı ve özenli icrayı Nils Petter Molvaer'in trompetçiliğinde de yakalamak mümkün. O, trompete yeni sesler, sound'lar kazandıran, trompeti elektronikayla buluşturan, ama o denli de mistik ve özel bir jazz tavrı kurmuş bir isim. Özellikle ECM'den çıkan iki albümü, insanı gerçekten farklı bir kosmosa taşıyordu. Bu iki sofistike müzisyen, Danielsson soundunun bu albümdeki orijinalitesine ciddi katkılarda bulunuyor. Wesseltoft, albümdeki dört parçada, Molvaer üç tanesinde yer alıyor.

"Mélange Bleu", öncekiden de farklı bir jazz çizgisini temsil ediyor. Çoğu müzisyenle, bu başçının önemli ortak paydası, bir mood jazz'ına eğilimli olmaları. Ambiant esinli sound'lar albümde ciddi bir kuşatıcılığa sahip. Albümdeki temizliği, zarafeti yaratan da bu. Akustik enstrümanlar ve orkestral düzenlemelerin, elektronik kesitlerle buluşması noktasında, Danielsson özel beceri ve bireyselliklerini çokça belirginleştirmiş. Tonundaki yumuşaklık ve olgun hava tüm parçalara sindikçe de, sanatçıya özgü bir lirizm adım adım parçalarda su yüzüne çıkmış. Bu ortak duyuş ve dinginlik, albümü bir bütün müzikal yapıymış gibi dinleyenine aktarıyor.

Albüme adını veren "Mélange Bleu" da elektronik seslerle lirik tınılar iç içe. Garip bir melankolik hava kuşatmış parçayı. Danielsson'un piyanist kimliğini öne çıkardığı bir örnek bu. En çok da aklımıza, ECM sound'u esinleri geliyor. "Makro" adlı bestede trompetçi Molvaer'in üslubu ve solist kimliği öne çıkıyor. Ritmin etkili, büyüleyici bir güzelliğe dönüşmesinde, bu parçada perküsyoncu Xavier Desandre Navarre'nin belirgin katkıları var. "Les Coulisses" adlı parçanın bizce dikkat çeken en önemli yanı, orkestrasyondaki zarafet ve kuşatıcılık. Wesseltoft'un inanılmaz lirik piyano cümleleriyle birlikte bu parça bizce albümün en çarpıcı yanlarından biri. Ünlü vokalist Caecilie Norby, de bir parçada yer alıyor. Latin renklerle de bezeli bu parçada, ünlü şarkıcı vokal değil farklı tonlardaki sesleriyle parçaya katkıda bulunuyor.

Caecilie Norby'nin bulunduğu bu parça, albümde özel bir ayrıcalığı temsil ediyor. Adı "Judas Bolero". Yalnız, yirmi dakikalık, uzun bir parça olduğundan ayrıcalıklı değil. Ayrıca, Molvaer'in trompetindeki garip içedönüklük ve Danielsson'un cellosundaki kuşatıcı esin ve melankolik atmosferle de dinleyeni kuşatıyor. Kopenhag Konser Orkestrası'nın bu parçanın kaotik havasını beslediği söylenebilir. Danielsson ve iki süper konuğunun kurdukları ortak müzik fikir ve duyguları en açık bu parçada belirginleşiyor. Avrupa klasik müziğiyle etkili akrabalıklar yakalanıyor. Ama, tabii ki ortaya Danielsson'a özgü bir jazz çıkmış. Bizce, İskandinav jazz'ının özgürlükçü bir panoraması gibi. Etkili trompet ve cello kesiti, Danielsson basının baştan beri söylediğimiz melodik cümle ve lirizmini ön plana çıkarmış. Başçının çeyrek asırlık birikiminin damıtılmış bir ürünü bu beste. "Minor People"sa albümün belki en gizemli, en içe dönük parçalarından biri. Ama, o denli de şık, temiz bir parça. Christensen'in temiz tekniğini en iyi gösteren örneklerden biri bu. "Sketches Of Twelve"se bir tür Miles Davis ve Gil Evans'e nazire. Danielsson'la Wesseltoft ortak bestelemiş bu parçayı. Dünya jazz'ının çağdaş ruhunu, nabzını simgeliyor bu beste. Eski Davis/ Evans klasiğinin çok ötesinde bir yolculuk yakalanan. Yönü belirsiz. Gerçekten de kuşatıcı bir tonal evren var bu parçada. Nefis bir bas-piyano girişiyle başlayan "Nalve" adlı parça, aslında Danielsson- Wesseltoft duygu akrabalığının da bir belgesi. Başçının içliliğini, karanlık yanını ortaya çıkaran en iyi örneklerden biri bu. Wesseltoft'unsa uçarılığını ve stilindeki benzersiz derinliğini parça boyu yakalıyor dinleyici. Lirik havanın hüznüyle kuşatılmış "Naive". Albümün, dinleyiciyi en çok şaşırtan etkileyen bir başka parçası olan "Bacchanalia"da garip bir ruhsal enerji yakalanan. Bas, Fender Rhode çalarak, biraz farklı algılara, duyumsayışlara taşıyor insanı. Eivind Aarset gitarının ilk kez öne çıktığı, jazz geleneğiyle de köprüler kurulabilecek bir örnek bu. Gitar, trompet ve perküsyon, ilk kez bu parçada öne çıkıyor. Danielsson, sanki jazz'a dair tutkularını bu kompozisyona taşımış. Albümün kapanış cümlesi "After Zero", özellikle celloyla farklı bir lirizmi yine parça boyu kanırtıyor. Müzisyenler arasında kurulan müzikal ve ruhani köprü bir anlamda açıkça su yüzüne çıkıyor bestede.

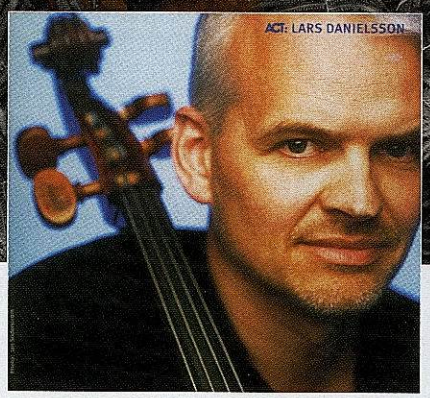

Tüm bu değerlendirmelerin yetersiz olduğu açık. Dikkate değer olan nokta, Danielsson'un sound'unu ve jazz vizyonunu devamlı yenileyip derinleştirmesi. Müzikte bir zarafetin, inceliğin hatta "güzellik" arayışının peşinde olduğu açık. Güzellikle giz tabii ki iç içe. Çekici olan, jazz lisanını her çalışmasında daha benzersiz bir noktaya taşıması. İmge gücü de bu yeni kompozisyonlarda daha bir yetkin. Sanki, birbiri ardına işlenen, farklı gözüken, ama dipten dibe aynı lisanı işleyip zenginleştiren bir Danielsson var bugün. Romantizmden hiç uzakta durmuyor. Müzikal örgü kaçınılmaz olarak dramatik. Bir rafineliğin, güzellik arayışının sembolu bu müzisyen. Günümüzün kaotik dünyasına, jazz'ıyla bir alternatif oluşturuyor. Acısı, hüznü, aradığı güzelliklerin aslında kökleri durumunda. Güzelliği, saflığı müziğiyle ararken, karşısına neler çıktığının, çıkacağının da farkında. Onun son dönem jazz'ına, bir varoluş arayışı olarak bakmak gerek.

YAMAHA MÜZİK ALETLERİ

SATIŞ MAĞAZASI

- Pearl Rıver konsol piyano çeşitleri
- Yamaha yarı kuyruklu,
- Yamaha konsol,
- Yamaha silent piyanolar;
- Yamaha Clavinova elektro piyano çeşitleri.

Akustik Piyano ve Silent Piyano ile Sınırsız Özgürlük

- Yamaha gitar elektro gitar, bass gitar çeşitleri,
- Yamaha nefesli ve yaylı çalgılar bulunur.

lila piano

Koşuyolu'ndaki mağazamızda tüm Yamaha ürünleri bulunmaktadır...

Koşuyolu Cad. No:12 Koşuyolu-Kadıköy/İSTANBUL • Tel: 0216 326 48 17
Dereboyu Cad. No:139/A Ortaköy/İSTANBUL • Tel: 0212 236 55 51-52
e-mail: lilatekelk@ttnet.net.tr

Can Ergelmiş
can.ergelmis@gmail.com

Chick Corea, 40 yıllık müzik hayatını bizlere anlatmaya, bizlerle birlikte kutlamaya Türkiye'ye geliyor.

Chick Corea

Müzik yaşamına atıldığından itibaren, onlarca projesiyle jazz tarihine damgasını vurmuş müzisyenlerden biri olan Corea, 15 Ocak Pazartesi akşamı Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda ve 17 Ocak Çarşamba akşamı ise Ankara MEB Şura Salonu'nda bulunacak. Özellikle son yıllar içerisinde sıklıkla İstanbul'u ziyaret eden Corea'nın bu konserinin teması, kendi müzik hayatı olacak; bizlere kendi müzik yaşamını özetleyen bir proje hazırlamış. Aya İrini'de gerçekleştirdiği, Bayerische Kammerphilarmonie ile birlikte gerçekleştirmiş olduğu son konserde de dinleyicilerin hayranlığını bir kez daha kazanan müzisyen, bu konserde de İstanbullu jazz severlerin yoğun ilgisiyle karşılaşacak.

Jazz Dergisi olarak da, Corea'nın konseri öncesinde kendisiyle çok özel bir söyleşi gerçekleştirdik. Müzik yaşamında 40'ıncı yılını kutlayan müzisyenin bu kırk yıllık serüvenini sizlere anlatırken, kendisiyle yapmış olduğumuz söyleşiye yer vererek, sizlere Corea'nın ağzından sizlere anekdotlar aktaracağız.

Geride kalan kırk yıllık müzik yaşamının ardından, Chick Corea'nın, yirminci yüzyılın en yaratıcı, yetkin ve özgün besteci ve yorumcularından biri olduğunu söyleyebiliriz. Bebop'tan, çocuk şarkılarına, hard-bop'tan fusion'a, klasik orkestra eserlerinden solo çalışmalara kadar birçok tarzda ve formatta çalan ve eserler üreten müzisyen, günümüzde de aynı heyecan ve istekle çalışmalarına devam etmekte, hem üretme hem de yorumlama sürecinde başarılı bir şekilde ilerlemektedir.

Chick Corea, tam adıyla Diego Armando Corea, müziğe çok küçük yaşlarda başlamış. 1941 yılında, Amerika Birleşik Devletleri'nin Massachusets eyaletinde doğan müzisyen, dört yaşında piyano çalmaya başlamış. Ailesinin, özellikle babasının desteğiyle müzikle ilgilenmeye başlayan Corea, küçük yaşlarda daha jazz'a adım atmadan klasik müzikle daha çok ilgileniyormuş. Ancak, evde ve etrafta o yılların yükselen değerlerinden biri olan jazz sürekli olarak Corea'nın çevresinde varlığını sürdürüyormuş.

Beethoven ve Mozart çalmaktan çok hoşlanan Corea, sonraki yıllarda özellikle Horace Silver ve Bud Powell gibi iki eski toprak müzisyenin etkisi altında kalmış ve ilk yıllardaki müzikal üslubu bu doğrultuda gelişmiş. Ancak 21 yaşında ilk konserini Cab Calloway ile gerçekleştirme fırsatını bulan müzisyen, sonraki yıllarda 1960'ların gözde genç müzisyenleriyle birlikte çalışma imkânını bulmuş.

Chick Corea'nın ilk önemli albümlerinden biri 1966 yılında kaydetmiş olduğu Tones for Joan's Bones'dur. Bu albümde, Woody Shaw, Joe Farrell, Steve Swallow ve John Chambers'la birlikte çalan Corea, aslında bu albümü çıkarmadan önce, yine dönemin yükselen yıldızlarından olan Herbie Mann, Stan Getz ve Blue Mithcell gibi jazz müzisyenleriyle birlikte çaldı.

1967 yılında Sarah Vaughn'a eşlik etme fırsatını bulan müzisyenin asıl çıkışı ise 1968 yılında Miroslav Vitous ve Roy Haynes ile trio formatında kaydettiği Now He Sings, Now He Sobs albümüdür. Bu albüm, jazz tarihinin gidişatını değiştiren albümler arasında yer almış, günümüzde de önemli bir klasik olarak belirtilmektedir.

Chick Corea'nın, 1970'lerdeki elektronik akımın öncülerinden biri olması, akustik piyanonun dışında birçok farklı enstrüman çalarak çok farklı yetkinlikler kazanması, bu yetkinliklerini de yeni sound'lar ve tarzlar oluşturmak için kullanması 1960'ların sonunda yaşadığı önemli bir tanışma sonucunda gerçekleşir. Miroslav Vitous ve Roy Haynes ile kaydettiği albümü dinleyen ve Corea'dan çok etkilenen Miles Davis, grubunda çalan Herbie Hancock'un ayrılmasından sonra, Corea'yı kendisiyle çalması için davet eder. 1968 yılının sonbaharında Miles Davis ile birlikte çalmaya başlayan Corea, Davis'in müzik anlayışından, yaratılıcılığından ve yenilik arayışından çok etkilenir. 1968'de kaydettikleri Filles de Kilimanjaro albümü, Corea'nın ilk kez Fender Rhodes çaldığı albümdür.

Corea'ya, özellikle enstrüman seçimlerinde dikkat ettiği noktaları ve elektronik ve akustik müziğe yaklaşımını sorduk, Corea da bizi şöyle yanıtladı:

"Geçtiğimiz on yıl içerisinde, genellikle Yamaha CFIIIS 9ft Grand Piano çalmayı tercih ediyorum. Tabi ki seyahatlerimde kendi piyanomu taşımam çok güç olduğundan dolayı birçok farklı piyano ile tecrübem oldu. Özellikle Yamaha'nın bu modelinin bulunmadığı yerlerde harika Hamburg Steinway'ler çaldım. Sound olarak özellikle sıcak ve zengin bir geri dönüş almak istiyorum piyanomdan.

Aslında akustik ve elektronik müzik birbirinden çok farklı değil. Söylemek istediğiniz şeyi sadece farklı seslerle, farklı anlayışlarla söylüyorsunuz. Ancak sonuçta hepsini icra ederken ben çalıyorum ve enstrümanın bana sağladığı sınırları zorlayarak istediğimi aktarmaya ça-

RTN sunar

Chick Corea

PIANO SOLO CONCERT

15 OCAK 2007

LÜTFİ KIRDAR

ULUSLARARASI KONGRE VE SERGİ SARAYI

RTN

YAMAHA
doremusic
www.do-re.com.tr

JAZZ
BOYUT YAYIN GRUBU

SHOW PLUS

biletix
Eğlenceye giriş biletiniz.

rtn.com.tr

lışıyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, 1969 yılına kadar piyanodan başka bir şey çalmamıştım. Etrafta farklı enstrümanlar çalan arkadaşlarım vardı, ancak piyano çalmaktan çok memnundum ve başka bir arayış içerisinde değildim enstrüman olarak.

1969 yılında, Miles Davis'in topluluğuna katılmamla birlikte, Miles elektrik klaviye çalmam için çok ısrar etti ve kendi sound'unu oluşturmak açısından bunun kesinlikle zorunlu olduğunu söyledi. Miles'ın ısrarlarından sonra ilk kez Fender Rhodes çaldım onun Filles de Kilimanjaro albümünde. Burada, bu enstrümanlar çok büyük bir deneyimim olmamasına rağmen, onun istekleri doğrultusunda kendi aradığını ona sağlamak için elimden geleni yapmaya çalıştım."

1970'lerde yaşanan elektronik akımına öncülük eden Miles Davis'le birlikte, Chick Corea da Fender Rhodes ve synthesizer kullanımında, akustik piyanoda olduğu gibi çok başarılı olduğunu ve müziğe genel anlamdaki bakış açısı içerisinde yenilikçiliğin çok büyük bir pay sahibi olduğunu göstermiş oldu. Tabi ki Filles de Kilimanjaro'dan sonra 1970'e kadar Davis'le çalışan Corea, daha önce de belirtmiş olduğumuz gibi, jazz'ın geleceğine yön veren In A Silent Way, Bitches Brew, Live-Evil ve Live at the Fillmore East albümlerinde yer aldı.

Davis'in topluluğundan ayrılan Corea, bu topluluktan arkadaşı Dave Holland'la Circle adını verdikleri topluluğu kurdular. Her ne kadar birlikte sadece üç albüm çıkarmış olsalar da,

bu çalışmaları da müzikte yeni açılımlar oluşturdu. Circle'da Holland ve Corea'ya Anthony Braxton ve Barry Altshcul eşlik ediyordu.

Corea'nın 1970'lerin başında başlayan ve sonraki yıllarda devam eden solo çalışmaları da büyük beğeni topladı. 1971 yılında ECM şirketi tarafından yayınlanan Piano Improvisations adlı solo emprovizasyon çalışması, hem daha klasik görüşlü, hem de daha modern görüşlü müzik eleştirmenleri tarafından çok beğenildi.

1971 yılında Corea, bir kez daha efsanevi bir çalışmanın başlangıcını oluşturan tohumları attı. Return To Forever projesinde bu sefer Corea, synthesizer ve akustik piyano çalarak hem elektronik v akustik müzik anlayışının iç içe olabileceğini göstermiş oldu, hem de yine birçok yeni müzisyene farklı bir kapı açtı. Akustik basta Stanley Clarke, saksofon ve flütte Joe Farrell, vurmalılarda Airto Moreira ve vokalde eşi Flora Purim'le birlikte bu proje çerçevesinde çaldılar.

Bu projede oluşturmaya çalıştığı sound için de genellikle Rhodes kullanan Corea, bize bu konudaki görüşlerini şu şekilde iletti: "Return To Forever topluluğunu oluşturduğum zaman, akustik piyanodan ziyade Fender Rhodes kullanmayı tercih ettim. Özellikle bu şekilde Joe Farrell'ın flütü ve soprano saksofonuyla daha uygun bir sound yaratabildiğimi fark ettim. Ayrıca, Rhodes'un sound'u ve genel yapısının Airto'nun perküsyonuna enerji ve renk katabildiğini gördüm. Ancak sonraki yıllarda yine Return To Forever topluluğuyla gerçekleştirdiğim çalışmalarda, synthesizer'ları araştırmaya çalıştım. Onlar bana bu zamanda çok yeniydi, ve yaptığım araştırmalar sonucunda aslında synthesizer kullanarak çok farklı yapılar oluşturabileceğime, genel sound'un çok daha zengin ve güçlü olabileceğine, başka bir deyişle "orkestral" olabileceğine karar verdim".

Bir yıl sonra, 1972'de, Corea, bu sefer farklı bir ekiple, ancak benzer bir sound'la yeni bir albüm kaydetti. Stanley Clarke, Airta Moreiro, Tony Williams ve Stan Getz ile birlikte Captin Marvel adlı albümü kaydettiler.

1970'li yıllarda Return To Forever'ın sound'unu ufak değişikliklerle sürdüren Corea, bu süreç içerisinde toplulukta birçok farklı müzisyenle birlikte çalmış olmasına karşın, hem sürdürülebilen, hem gelişmeye açık, hem de tutarlı bir çizgi içerisinde hareket etti. Light As A Feather albümü de bu çizginin bir devamı olarak kaydedildi. 1970'li yılların ortalarında, fusion akımının içerisinde ilerleyen topluluk elektronik seslere ve rock esintilerine yer verdi sonraki albümlerinde. Hymn of the Seventh Galaxy albümü, Corea'nın müziğini yansıtırken, bir yandan da kendisinin ruhani dünyasında çıktığı arayışları da yansıtıyordu.

Corea, son yıllar içerisinde adı özellikle Hollywood ünlüleri hakkında çıkan haberlerde de çok geçen bir ruhani anlayışa sahip. Scientology denilen bu anlayış, bilimkurgu yazarı L. Ron Hubbard tarafından ortaya konmuştu. Yaptığımız röportajda da, Corea kendi inanışından bahsetti ve bu konuyu şu şekilde vurguladı: "Scientology düşüncesi benim hayatımda çok büyük bir önem taşımaktadır. L. Ron Hubbard'ın Dianetics adlı kitabını ilk kez 1968 yılında okudum. Bu noktadan sonra da onun öğretileri doğrultusunda hayatım değişti. Bir insanın müzikal anlayışı, onun hayatın genelindeki anlayışı ve yetkinliklerinden ayrı tutulamaz. Her iki alanda da sürekli olarak kendimi geliştirebiliyorum ve bu öğretiden aldıklarım doğrultusunda kendimi yenilemeyi başarabiliyorum. Hayatımdaki en önemli dönüm noktalarından biri de söz ettiğim bu kitabı okumamdır ve müziğimin gelişimini tetikleyen en önemli etken de budur".

İşte Hymn of the Seventh Galaxy albümünün Corea'daki yansımaları kendi görüşleriyle bütünleşmiştir. Bu albüm, aslında sadece Corea

için bir dönüm noktası olmamıştır, aynı zamanda aynı dönemlerde çalışmalar yürüten John McLaughlin'in topluluğu Mahavishnu Orchestra, Larry Coryell'in Eleventh House ve Joe Zawinul ile Wayne Shorter tarafından yürütülen efsanevi Weather Report gibi topluluklar için de yeni bir vizyon yarattı.

Corea'nın, kendi çalışmalarını başarıyla yürütmesinin yanı sıra, genç müzisyenlere önderlik etmesi ve onların enerjisine, heyecanına destek vermesi de onun başka bir önemli özelliğidir. Bize de özellikle bu konudaki görüşlerini belirten Corea, Return To Forever topluluğuna 19 yaşındaki Al Di Meola'yı dahil ederek, Al Di Meola'nın yeteneğini ve heyecanını kullanması için kendisine gerekli ortamı ve fırsatı vermiştir. Where Have I Known You, No Mystery, Romantic Warrior, Music Magic, Return To Forever Live gibi albümler Di Meola'nın da performansıyla birlikte, jazz dinleyicileri tarafından olduğu kadar, rock dinleyicileri tarafından da çok büyük bir beğeni kazandı.

Birbirinden farklı projeleri aynı zamanda yürüten ve yoğunluğu içerisinde sürekli olarak yeni üretimler gerçekleştirmeyi başaran Corea, 1977 yılında Herbie Hancock ile turneye çıktı. Topluluklarının yanı sıra solo performanslarında da çok büyük başarı kazanan Corea gibi Hancock da akustik ve elektronik çalışmalarıyla Corea'nın çizgisinden ilerlemekte, bazen kendisi Corea'dan etkilenmekte, bazen de Corea'yı etkilemekteydi. Birlikte çıktıkları turnede, iki akustik piyanoda karşılıklı harikalar yaratan ikilinin performansları iki farklı albüm olarak dinleyicilere sunuldu; Homecoming, An Evening With Herbie Hancock and Chick Corea. Corea'nın La Fiesta ve Hancock'un Maiden Voyage eserlerinin birlikte yorumlanışı jazz tarihindeki en iyi yorumlardan biri olarak kabul edilebilir.

1982'de, Miroslav Vitous ve Roy Haynes ile bir araya gelen Chick Corea, kendileri için çok büyük bir önem taşıyan Now He Sings, Now He Sobs albümünden tam 13 yıl sonra, Trio Music albümünü kaydetti. Bu sırada, sonraki yıllarda da birçok farklı projede bir araya gelecek olan Michael Brecker, Eddie Gomez ile Steve Gadd ile birlikte Three Quartets albümünü kaydetti.

1985 yılına kadar çok fazla bölünen ve sayısız projeyi bir arada yürüten Chick Corea, bu yıllar içerisinde Paco de Lucia, Al Di Meola, Lenny White, Stanley Clarke, Steve Kujala, Gary Burton, Freddie Hubbard, Joe Henderson gibi müzisyenlerle onlarca albüm çıkardı. Ancak 1985 yılından itibaren biraz daha az iş üzerine yoğunlaşmaya karar veren müzisyen, fusion çalışmalarına ağırlık verdi ve Dave Weckl, Eric Marienthal, John Pattitucci ve Frank Gambale ile birlikte Elektric Band'i kurdu. Birlikte Elektric Band, Light Years, Eye Of The Beholder, Indiside Out ve Beneath The Mask albümlerini kaydettiler. 1993'te ise başka bir formasyonla aynı yola devam eden Corea, bu sefer Jimmy Earl, Mike Miller, Gary Novak ve Eric Marienthal ile birlikte Paint the World albümünü kaydetti.

Corea, sadece bir yorumcu veya besteci değil, aynı zamanda hem bir lider, hem de bir yenilikçidir. 1992 yılında, kendi müzik anlayışını taşıyan, ancak albüm kaydetmeyi başarmayan, müzikte yenilikler yapmak isteyen, ancak bu yenilikleri aktaracak ortam bulamayan müzisyenler için Strech Records adlı albüm şirketini kurdu. Bu şirketten ilk çıkan albümler Bob Berg, John Pattitucci, Eddie Gomez ve Robben Ford'a aitti. Sonraki yıllarda da Corea, kendi şirketinden Remembering Bud Powell adlı albümü Joshua Redman, Wallace Roney, Kenny Garrett, Christian McBride ve 1960'ların ba-

şında bizzat Bud Powell'la birlikte çalma fırsatını bulmuş olan Roy Haynes'le birlikte kaydetti. Hem solo çalışmalarına, hem de farklı topluluklardaki çalışmalarına ağırlık veren Corea, özellikle bu yıllardan sonra akustik anlayışa biraz daha yakın durdu. Bu yıllarda, kendi müziğindeki klasik müzik kökenlerini de araştıran Corea, The Mozart Sessions adlı albümü Bobby McFerrin'in yönetimindeki St. Paul Chamber Orchestra'yla birlikte kaydetti.

2000 yılında yine Chick Corea'nın yeni bir projesini dinleme fırsatı buldu jazz dinleyicileri ve Corea hayranları. Corea Concerto adlı albüm, Corea'nın 1 Numaralı Piyano Konçertosu'nu ilk kez kaydettiği, aynı zamanda 1971 yılından beri sürekli olarak çaldığı Spain adlı eserini farklı bir anlayışla bir kez daha yorumladığı bir çalışma oldu.

Corea'nın İstanbul'da verdiği son konserde de hem kendi orkestra eserlerini hem de Mozart'ın eserlerini yorumlamıştı. Her zaman için vermek istediği duyguya ve durumun uygunluğuna göre enstrüman seçimini ve orkestra yapısını oluşturmayı uygun gördüğünü belirten Corea, hem Corea Concerto albümünde, hem de Bayerische Kammerphilarmonie ile verdiği konserde, orkestra yapısını Mozart'ın orkestra dizilimi anlayışına göre oluşturduğunu belirtti.

2004'te Elektric Band'i tekrar bir araya getiren Corea, bu sefer müzikal ilhamını L. Ron Hubbard'ın romanlarında buldu. 2004 yılında To The Stars, 2005 yılında ise The Ultimate Adventure albümlerini kaydeden Corea, bu albümlerde, L. Ron Hubbard'ın hikayelerini, romanlarındaki karakterleri müziğiyle canlandırmaya çalıştığını belirtti.

Corea'dan 40 yıllık müzik yaşamını kısaca değerlendirmesini istedik, eski albümlerini, yeni çalışmalarını, sound arayışlarını, en çok etkilendiği ve birlikte çalmaktan en çok zevk aldığı müzisyenleri bize anlattı.

"Aslında şu an geldiğim noktaya gelmem çok uzun bir süreç içerisinde oldu. Hem birçok harika müzisyenle çalışma fırsatını buldum, hem de hayatımda çok farklı insanlardan çok farklı deneyimler edinerek vizyonumu genişletmeye çalıştım. Her zaman akustik, elektronik projeler gerçekleştirmekten mutluluk dudum. Orkestra ile birlikte çalışmaktan büyük zevk aldım, Bartok, Stravinsky, Mozart başta olmak üzere birçok klasik müzik bestecisinden etkilendim. Hem trio olarak, hem daha geniş bir jazz topluluğunun içinde, hem de orkestra ile birlikte çalmaktan büyük mutluluk duydum. Bu sırada, solo çalışmalarımda da kendimi çok daha derin ve açık ifade edebildiğimi hissettim.

Şimdi eskiye dönüp, eskiden gerçekleştirdiğim kayıtlarımı dinlemiyorum. Daha önce yapmış olduklarımla şu anda gerçekleştirdiklerimi kıyaslamaktan hoşlanmıyorum. Çünkü benim için önemli olan sürekli olarak yaratmak ve yaratıcılığımı kullanarak yenilikler üretmek. Geçmişe çok seyrek bakıyorum ve her zaman geleceğe dönük projeler üretmeye çalışıyorum.

Müzik yaşantımın başından itibaren o kadar iyi müzisyenle birlikte çalışma fırsatını buldum ki, onların arasında seçim yapamam. Tabi ki Duke Ellington, Thelonious Monk, Bill Evans, Art Tatum, Red Garland ve Wynton Kelly'den kendi çağdaşlarım olan Keith Jarrett, Herbie Hancock ve McCoy Tyner'a ve aynı zamanda benden daha genç olan Gonzalo Rubalcaba, Makoto Ozoene ve Brad Mehldau'ya kadar birçok farklı piyanisti dinledim, onlardan öğrenmeye çalıştım ve onları anlamaya çalıştım. Ancak bu müzisyenlerin dışında Miles Davis'in kesinlikle bende çok önemli bir yeri vardır."

Corea, 40 yıllık müzik yaşantısı boyunca defalarca Türkiye'yi ziyaret etti, İstanbul başta olmak üzere birçok farklı şehri ziyaret etti ve buralarda konserler verdi. Türkiye'de bulunmayı her zaman için çok sevdiğini belirten Corea, Türk dinleyiciler hakkında da şunları belirtti: "Türkiye'de bulunmakta çok büyük mutluluk duyuyorum, çünkü gördüğüm kadarıyla Türk dinleyicisi müziği gerçekten içinde hissediyor ve müziği gerçekten dinliyor. Bu sebepten ötürü hangi proje olursa olsun, Türkiye'de bulunup burada çalmak bana çok büyük bir zevk verdi. Şimdiye kadar hiçbir Türk müzisyenle çalışma fırsatını bulamadım, ancak ileride böyle bir fırsat olursa çok sevinirim. En kısa zamanda tekrar Türkiye'de olmak ve Türk dinleyicilerinin karşısında çalmak istiyorum."

Bir kez daha hatırlatmakta yarar var; jazz tarihinde çok önemli bir yere sahip olan Chick Corea, bu yıl çok özel bir projeyle geliyor ülkemize. Yukarıda sizlere bahsetmeye çalıştığımız, 40 yıllık müzik hayatından kesitler sunacak bizlere, müzik yaşantısında önem taşıyan eserleri yorumlayacak Chick Corea 15 ve 17 Ocak tarihlerinde İstanbul Lütfi Kırdar Uluslararası Kongre ve Sergi Sarayı'nda ve Ankara MEB Şura Salonu'nda. Biz de heyecan ve sabırsızlıkla, Chick Corea'yı bekliyoruz.

Yaşlı Gitarist - *Picasso*

Hayat kısa, sanat uzun...

Sanat tarihinde çığır açmış dünyaca ünlü ressamların olağanüstü resimlerini toplayan, 10 albüm kitaptan oluşan bu muhteşem koleksiyona sahip olma fırsatını yakalayın...

BOYUT YAYIN GRUBU

www.boyut.com.tr

Boyut Yayın Danışma Merkezi

0212 444 53 53

Özlem Köseoğlu
ozlem@aura.com.tr

Uzun ince bir yolda SPIN

Onlar konuşuyor, benimse kulağım onlarda ama bir yandan da hayatımdan kareler geçiyor gözlerimin önünden. Konuşanlar Aralık başında çıkarttığımız Spin albümünün yaratıcılarından gitarist Sıtkı Sırtanadolu ve piyanist Selim Benba.

İkisi de farklı zaman ve yerlerde hayatımın bir dönemine eşlik etmişler. Sıtkı eski ortağım, Aura'yı birlikte kurduk, birlikte güzel işler yaptık ama o bir süre sonra sektörün sadece müzisyenlik tarafında yer almayı seçti. Fiziksel olarak ayrıldık ama aslında hiç ayrılmadık. Şimdi onun albümünü yapıyor olmak bizim için bir başka heyecan. Selim'le tanışıklığımız daha bile eski, neredeyse 20 yıla yaklaşıyor. Yer Arnavutköy, mekan Kedi Bar. Mehmet Güreli, Tahsin Ünüvar, Şuayip Yeltan, İzzet Hiçkalmaz ve Selim Benba. O zamanlar için hiçbir yerde bulunamayacak bir müzik yapıyorlar. İstisnasız her gece oradayız, ilerleyen yıllarda da nerede çalarlarsa orada, en sadık dinleyicileriyiz. Güzel zamanlardı. Yüzümde bir gülümsemeyle kendimi anılardan koparıp konuşmaya geri dönüyorum. Ben biliyorum ama sizlere de anlatmak lazım. Spin'in temelleri nasıl atıldı?

SS: 1999 yılında Selim'le tanıştığımızda ortak müzikal beğenilere sahip olduğumuzu gördük, oturup konuştuğumuz anda aynı dili konuştuğumuzu anladık ve bir süre sonra da beraber müzik yapmaya karar verdik.

ÖK: Peki sizi bir araya getiren bu ortak müzikal zevk neydi?

SS: Aynı isimlere yükseliyorduk; **Pat Metheny** gibi ya da **Charlie Haden, Keith Jarrett, John Coltrane** gibi ama farklı beğenilerimiz de vardı.

SB: Birbirimizin çok yakın durmadığı müziklerle de ilgilendik. Mesela Sıtkı Mahler'in senfonisini dinlediğinde belki benim kadar zevk almadı ama benim için ne ifade ettiğini anladı ve empati kurabildi. Ya da Sıtkı'nın çok iyi bildiği ve benim ilgilenmediğim müzikleri dinlediğimde ben empati kurabildim. İncelik aslında burada.

SS: Galiba beğenilerimizdeki farklarda bir şeyler bulup oradan ortak bir yere varmak bizi bir arada tuttu.

SB: Bu olayın bir şekilde ayakta durmasının temel nedenlerinden biri de Sıtkı ve benim çok farklı kişiliklere sahip olmamız. Sıtkı detaycı bir müzisyen, bense müzik söz konusu olduğunda bütüne bakmayı severim. Görünürdeki bu zıtlık müziğimizde bütünleyici bir rol oynadı.

Ö.K. Sizi tanımayanlar için tarihçeye devam lütfen...

SS: Önce bol bol sohbet ettik, müzik üzerine konuştuk, sonra ufak ufak birlikte çalmaya başladık. Tahsin Ünüvar Quintet'le çalarken yavaş yavaş günümüz jazz'cılarının parçalarından oluşan bir repertuar yaptık. Ço-

Ferit Odman

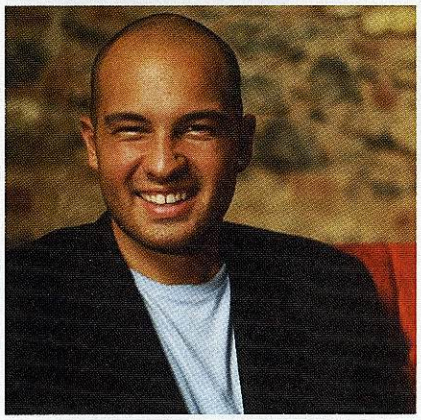

günluk standartları yorumluyordu ama bizde çok az standart vardı, daha çok kendi kuşağımızın müziklerini yorumluyorduk.

SB: Zaman içinde grup elemanları değişti. Tahsin'in yerine Mike Wilkens geçti, İzzet (Hiçkalmaz) davulu Cem Aksel'e bıraktı, basa da Erdal (Akyol) geldi.

SS: Ve grubun adı **Spin** olarak değişti. Bir sene bu kadroyla çaldık, sonra bir süre iş yoğunluğumuz nedeniyle ara vermek durumunda kaldık.

SB: Zaten o aralar Gramofon da kapanmıştı ve İstanbul'da jazz çalacak yer kalmamıştı. Nardis'in açılmasıyla birlikte tekrar toparlandık, o zamanlar Cem'in çok yoğun bir temposu vardı ve Ferit kadroya dahil oldu, henüz daha 19 yaşındaydı. Mike da Amerika'ya dönmüştü, Tahsin gruba geri geldi.

SS: Yine benzer bir repertuarımız vardı ama artık besteler de eklenmeye başlamıştı. Hep modern ve çağdaş jazz arasında bir çizgide durduk. Yani her zaman biraz Kuzey Avrupa, biraz New York, biraz Orta Amerika, zaman zaman da biraz pop jazz koktuk ama bir standart jazz grubu olmadık. Grubun sound'u oturmaya başladığı için zaman içerisinde yaptığımız bestelerin çizgisi oraya doğru kaydı, yorumlayacağımız parçaları da ona göre seçtik ve zaman içerisinde kendi müzikal dilimizi oluşturduk.

ÖK: Hülya Tunçağ da zaten bundan bahsetmiş albüme yazdığı yazıda. "Bence bir müzisyen çok çalışmayla tekniğinde ustalaşabilir ama kendi özel sound'unu her zaman yaratamaz. Bir müzisyeni ya da topluluğu özel kılan işte bu sound'dur. Spin'in 'İLK' albümünü dinlediğim zaman ilk kanım, bu sound'un oturmuş olduğuydu." Ne diyorsunuz bu yoruma?

SB: Bir ifade biçimimiz ve bir grup sound'umuz olmasını istediğimiz doğru, bu yüzden tutarlılık açısından hep dikkatli olduk. Tabii bir grup olmanın ve sürekli birlikte çalmanın avantajları var. Mesela bir Quartet Muartet, bir Passiflora... Bugün günümüz şartlarıyla da doğru orantılı olarak gruptan çok proje var. Bu çok renklilik anlamında iyi bir şey ama çok da fazla 'kendine has' sound oluşmuyor. Belki de bizim bu sound'a sahip olmamızın nedeni, zaman içinde grup arkadaşlarımız değişmiş olsa da Sıtkı ve benim çekirdekte kalıp müzikal fikri sabit tutuyor olmamız.

ÖK: Peki isminiz neden Spin? İnsan duyunca DJ'li bir performans bekliyor.

SS: Spin'in ilk zamanlarında, provada Thelonius Monk'un Trinkle Tinkle diye bir parçasını çalıyorduk.

SB: Beste çok acaip bir beste... Monk'un besteleri öyledir zaten, hiç bir zaman ağzınla söyleyemeyeceğin melodileri vardır. Piyano tekniği de yoktu Monk'un ama ses renkleriyle uğraşırdı, gerçi Round Midnight, Blue Monk falan da Monk bestesiydi ama çoğu bestesinde acaip renkler vardı. Bu da böyle tam bir renk parçası...Seneler önce jazz'la pek alakam yokken bir belgesel seyretmiştim onunla ilgili... Coltrane'le çaldığı dönemlerde, konser veriyorlar mesela, müzik belli bir yükselme noktasına gelince kalkıp kendi etrafında dönüyor. Show'un bir parçası değil ama, ulvi bir durum, biraz mevlevi gibi, adam kendinden geçiyor, inanılmaz bir görüntü. Biz de bu parçayı prova ederken ben kalkıp dönmeye başladım.

SS: Çok güldük tabii, Selim de bize hikayeyi anlattı. Ben "dönüyor" demek yerine "spin atıyor" dedim. Kelimenin anlamı ve çağrıştırdıkları hoşumuza gitti, üzerinde biraz konuştuk ve ismimiz böylece Spin oldu.

ÖK: Peki albüme nasıl gelindi?

SS: Yola albüm yapmak için çıkmadık, sadece bir noktaya geldikten sonra, artık dışarıdan resme bir bakıp gördüğümüz resim hoşumuza gidiyorsa bunu albüme dönüştürmeye karar verdik. Ne de olsa bir sürü emek sarfetmiş, yaptığımız işe kafa patlatmıştık, artık müziğimizi kalıcı kılmak istiyorduk. Zaten son dönemlerde gruba Yahya (Dai) da katılmış grup son halini almıştı, Ferit (Odman) de Amerika'da bir burs kazanmıştı. O gitmeden elimizi çabuk tutup albümü kaydetmek istedik, ne de olsa onun da bu hikayede önemli rolü vardı.

SB: Bu bizim için başlı başına bir nedendi. Yani o kadar zaman birlikte çalışmışsın, belki bir daha 3-5 sene tekrar beraber çalamayacaksın.

ÖK: Kayıt süreci nasıldı? Yola çıkarken hayal ettiğiniz bir sound ya da elinizde bir referans albüm var mıydı?

SS: Hepimizin kafasında kendi enstrümanı için kurguladığı bir sound vardı, onları yakaladık. Genel sound içinse benim kafamda birkaç referansım vardı, doğrudur. Türkiye'deki jazz kayıtlarında bir oda sound'u hassasiyeti, ya da her türlü jazz albümüne aynı yaklaşılması gibi bir durum var, yani bakıyorum birçok jazz albümüne, çoğu benzer bir sound'la kaydediliyor. Oysa şimdi dünyada modern jazz dediğin zaman, daha pop

Selim Benba, Sıtkı Sırtanadolu

sound'una yakın sound kullanılıyor. Mix aşamasında ben bu gruba yakıştığını düşündüğüm sound'u masa başındakilerle paylaştım, ortaya hem geleneksel hem de modern yaklaşımları olan bir sound çıktı.

ÖK: Albümün prodüktörlüğünü sen yaptın. Hem içerde hem dışarda olmak nasıldı?

SS: Prodüksiyon aşamasında benim için en büyük zorluk hem çalan hem de masa başında olan kişi konumunda olmaktı.Bu yorucuydu çünkü prodüktör konumundaki kişinin müziğe dışarıdan bakabilmesi gerekiyor. Sound ve müzikal bakışına güvendiğim birinin masa başında olmasını isterdim.

ÖK: Kim olabilirdi bu mesela?

SS: Mesela Aşkın Arsunan hem vizyon, hem müzikal birikim hem de teknik açıdan kendimizi rahatlıkla teslim edebileceğimiz bir prodüktör olurdu.

ÖK: Albümün yardımcı prodüktörü Yahya Dai. Yahya nerelerde imdadına yetişti?

SS: Yahya grup sound'unun bütünlüğü için bayağı bir emek sarfetti ve özellikle mix ve editing kısımlarında benim duyumlarımın tıkandığı noktalarda prodüksiyonu yönlendirdi.

SB: Yahya Türkiye'nin en iyi saksofoncularından biri. Birçok stili hakkını vererek çalan, çalışkan ve işini disiplinle yapan bir müzisyen. Motivasyon sahibi, grup çalışmasına yatkın ve müzikte müzikten başka kaygısı olmayan bir adam.

ÖK: E o zaman sıra Yahya'ya gelmişken Spin'in diğer kahramanlarından da bahsedelim.

SS: Erdal yapıcı ve müziğe çok geniş açıdan bakabilen bir müzisyen, en başından beri bizle birlikteydi ve kendini adamış bir şekilde gruba sahip çıktı.

SB: Ferit ise akademik olarak yaşına göre çok bilgili, çok çalışkan, zevk sahibi ve çok müzik dinleyen bir davulcu, müziğimize çok şey kattı.

ÖK: İlk albümünüz 'İLK' piyasada. Jazz severler ne bekleyebilir bu albümden, müziğinizi dinlememiş olanlara nasıl anlatırsınız?

SS: 'İLK' bugünü içinde barındıran beste yapılarının bulunduğu bir albüm, ne armonide ne de müzikalitede çok fazla geçmiş yok, bugüne daha yakın, Avrupa'dan

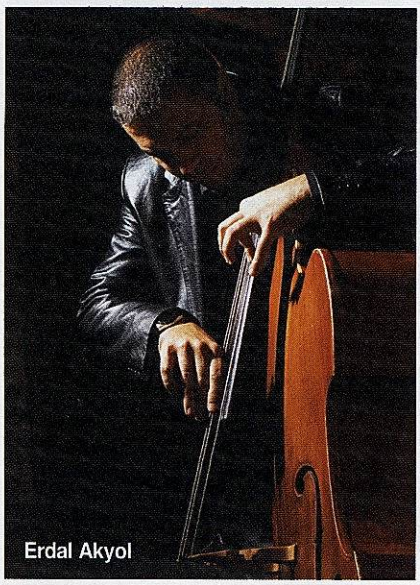
Erdal Akyol

çok Amerika ve New York var. Bu albümden beklenebilecek olan, bugün çağdaş jazz yapan Amerikalı bir grubun albümünden beklenebilecek olanla aynı. Bizimkisi klasik jazz albümü değil.

Bir de müziğimizin iletişime açık bir müzik olduğunu söyleyebilirim. Bütün parçalarda melodi ön planda, her parçanın bir melodisi ve formu var, yani dağınık formatta bir beste yapımız yok. Buna dikkat ediyoruz çünkü dinleyiciyle iletişim kurmak bizim için önemli.

ÖK: Yani kolay algılanabilir bir albüm öyle mi?

SS: Aslında dediğin doğru, müziğimizin komplike olmaktan uzak, takip edilebilir olmasına dikkat ediyoruz. Ama bunu müziği basitleştirmek adına yapmıyoruz, bu bizim hem hayat hem de müzikteki duruşumuz.

SB: Ama buradan bizim avangard ya da soyut müziğe karşı bir duruşumuzun olduğu anlaşılmasın.

SS: Tabii ki öyle değil, çok daha komplike şeyler dinliyor ve keyif alıyoruz, sadece bizim beste yapımızda bu var.

SB: Ben burada şunu söylemek istiyorum. Bizim, avangard olmama çabamız, anlaşılmama endişemiz yok.

ÖK: Yani bu hesaplı, anlaşılma çabasıyla varılmış bir basitlik değil diyorsun...

SB: Yok yok kesinlikle. Yani şöyle de bir söylem vardır ya, "Biz anlaşılabilir müzik yapıyoruz.", yok öyle bir derdimiz.

ÖK: Ben zaten Sıtkı'nın söylediğinden, daha anlaşılabilir bir müzik yapmaya çalıştığınız sonucunu çıkartmıyorum ama bunun üzerinde durmaktaki endişeni de anlıyorum.

SS: Ben zaten müzik iletişim kurabilen bir müzik diyorum, biz iletişim kursun diye formatladık demiyorum ki.

SB: Evet evet, doğru. Bizimkisi standart jazz kalıplarının dışında, melodisiyle bir şeyler ifade etmek isteyen ama emprovizasyona da açık bir müzik. Bir de tempoyla alakalı kaygılardan uzak durmaya çalıştık, kompozisyon bütünlüğü neyi gerektiriyorsa onu çaldık. Minor Things sound'umuz ve müzikal ifademizin en iyi örneği, bu yüzden albümün açılışına onu seçtik.

ÖK: Shining On You da sizi iyi ifade eden parçalardan biri öyle değil mi?

SB: Evet öyle, Sıtkı bana parçayı getirdiği zaman melodiyi duydum ve sound da kafamda hemen oluştu.

ÖK: Peki ya Fay Hattı? 1998 depreminin artçı sarsıntıları eşliğinde yapılmış olmasının dışında, yapısal olarak nasıl ortaya çıktı?

SS: Grubun ilk bestelerinden biriydi. Ben parçaya başlarken 'Kuzey' sound'u duydum ama Selim'in fikri katkısıyla parça içindeki farklı varyasyonlarla basit ana melodi farklı bir parça bütünlüğüne doğru gitti.

ÖK: Selim Benba, neden sadece I'll Be There Tomorrow'yla yetinmemiz gerekiyor?

SB: Ben kendimi daha çok yorumcu olarak görüyorum. Rock çaldığım yıllarda beste yapardım hatta iki bestem Milliyet Müzik Yarışması'nda ödül almıştı ama jazz'a geçtikten sonra kendimi daha çok yorumcu olarak görmeye başladım.

ÖK: Buna karşı olduğumu söylemek isterim. Önce şahsi fikrimdi ama konserinizde bu parçanın ardından gelen alkışı gördükten sonra yandaşlarım olduğunu anladım, izninle 'Selim Benba daha çok beste yapsın' kampanyasını başlatıyoruz.

SS: Ben şahsen buna üzülüyorum zira Selim bu armoni ve teorik bilgisiyle bizi bir sürü güzel besteden mahrum ediyor. Örneğin ortak bestemiz Two Kinds'da parçaya ben başlamıştım ama Selim benim takıldığım yerde, gitmek istediğim yönü bulmama yardımcı oldu ve besteyi birlikte tamamladık. Bu da onun besteci kimliğiyle de varolması gerektiğinin en güzel örneği.

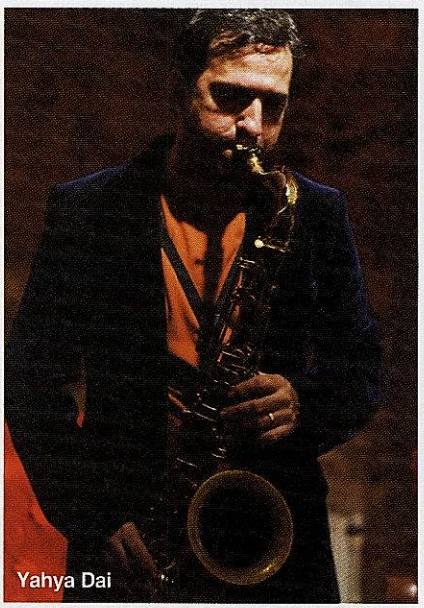
Yahya Dai

ÖK: Son olarak da albümün kapanışında yer alan ve albüm sound'undan ayrı bir yerde duran akustik gitar-piyano düeti Ancyra'dan bahsedelim. Parça albümün en ilgi çeken parçalarından biri oldu.

SS: Bu gitarla bestelediğim bir parça olmasına rağmen aklımda hep gitar piyano düeti vardı.

SB: Ben de parçayı ilk dinlediğimde aynen bunu duydum.

SS: Bu Selim'le benim geleneksel jazz dışındaki müzikal kalıplara yakınlığımızı sergilemesi açısından iyi bir örnek oldu.

ÖK: Son soru. Ferit Amerika'da. Konserlerde davulu kim devralıyor?

SS: Cem Aksel... zaten grubun ilk zamanlarında birlikte çalmıştık.

SB: Cem müzikal kimliğine alışkın olduğumuz ve birlikte zevkle müzik yaptığımız bir davulcu. Onun kendine has farklı tatları da müziğimize büyük katkı sağlıyor.

ÖK: Teşekkür ederim beyler.

SS & SB: Biz teşekkür ederiz.

Tunçel Gülsoy
tgulsoy@sisecam.com

Selen Gülün

ile hayatına sahip çıkabilmek ve bunun getirdiği SÜRPRİZLER üzerine...

Selen Gülün'ün sürprizler albümü görünce, acaba bu işin içerisinde ne sürprizler var diye merak ettim. Karşıma çıkan ilk sürpriz onu yakalamanın son görüşmemizden beri daha da zor olması oldu, ben görmeyeli Selen'in iş yükü iyice artmıştı.

İkinci sürpriz albümdeki parçalar oldu, ilk albümdeki jazz sound'u tamamen değişmişti. Üçüncü sürprize gelince.... eh, biraz sabırlı olun, gelin onu da birlikte keşfedelim.

Bu keşife 2006 yılının Aralık ayının bahardan kalma mı desem, gelecek baharın avansı mı desem, ne diyeceğimi bilemediğim bir güneşli gününde Selen'in evinde başladık:

Sürpriz şu, ben bu albümde şarkı söylüyorum. Daha önceki albümümde besteci ve piyanist kimliğimle yer almıştım, bu albümde ise şarkıcı kimliğimle de yer alıyorum.

Albümde 10 parça var, bunlardan 8 tanesinin sözleri ve müziği bana ait. İki parçanın da sadece aranjmanları benim, bunların sözleri ve müzikleri bu albümün oluşmasında bana çok destek olan arkadaşım Demirhan Baylan'a ait. Böylece, bu sefer de kendime bir şarkı albümü yapmış oldum.

Albüm Ercan Saatçi tarafından DMC den ayrıldıktan sonra kurduğu REC BY Saathci tarafından yayınlanmıştı. Ben kendim albümü ilk dinlediğimde uzaktan da olsa bir tutam Patricia Barber havası koklamıştım. Bu havanın oluşmasında evdeki koca speaker'larımı zıplatan albümün audiophile kaydının da bir etkisi olduğunu belirtmeliyim. Konuştukça anladım ki bu burnuma gelen kokuda pek yanılmamışım.

Patricia Barber'dan önce piyano çalarak şarkı söyleme konusunda benim kendime örnek aldığım kişi Shirley Horn'dur. Onun müziğini çok beğenirim ve eskiden beri onun gibi yavaş tempolu çalarak şarkı söylemek gibi bir eğilimim oldu.

1999 yılında Chicago'da Patricia Barber'ın Greenville'deki bir konserini izledim, ve çok etkilendim, o da bana bu yönde bir cesaret vermiş oldu. Uzun yıllardan beri birlikte çalıştığım Avusturyalı davulcu arkadaşım Jörg Mikula bu ilgimi görünce bana Wolfgang Muthspiel'in Rebekka Bekkan ile yapmış olduğu bir albümü yolladı ve bu senin yapmak istediğin şeye çok yakın dedi. Ben de Rebekka'nın bu albümünü ve diğer albümlerini dinlemeye başladım. Dinledikçe anladım ki benim yapmak istediğim tarzda başkalarının yapmış olduğu müzikler var, benim çalışmam onlara benzemiyor ama bu albümümü kütphanenizde onlar ile aynı çekmeceye koyabilirsiniz.

Bu çalışmam ilk albümüm olan "Just About Jazz"dan farklı, bir jazz albümü değil, içinde bir çok değişik stili barındırıyor.

Albümün kapağını okuyunca bu zengin katkılar listesinde ilk gözüme çarpan şey çok beğendiğim bir müzisyen olan Bülent Ortaçgil olmuştu. Hatta bazı şarkıların onun şarkılarına benzediğini düşünmüştüm, meğer bu da bir sürprizmiş.

Bülent Ortaçgil ile o ve arkadaşları "Bu şarkılar Adam Olmaz" albümünü yaptıkları sırada tanıştım. O benim kendime örnek aldığım insanlardan birisidir. O albümü de benim en beğendiğim çalışmalarından birisidir. O zamanlar 20'li yaşlarındaydım ve bu albümün kayıtlarının yapıldığı eve girip çıkıyordum. Hayatımda ilk defa o dönemde bir albümün yapım aşamalarını arka arkaya gördüm. Bu albüme Bülent Ortaçgil'in duygusal yönden çok katkısı oldu, geçen sene bir yerde karşılatığımızda kendisine bunları söyledim, çok sevindi. Onun gibi daha bir çok kişinin de katkısı oldu. Albümdeki şarkıları son dört yıldan beri değişik konserlerde çalıyorduk. Albüm yapmaya karar verince MIAM'dan 3 gün aldık ve tüm albüm bu süre içerisinde kaydedildi. Yıllardan beri birlikte çalan müzisyenler olduğumuz için herşey çok çabucak bitti. Parçalardan birisinde Şenova Ülker trompetiyle bir başkasında ise Yahya Dai saksofonuyla yer alıyor (Onur Türkmen de iki parçada gitar çalıyor). Her üçü de sevdiğim ve sesleri kulaklarımda olan müzisyenlerdi.

Bu albümde Demirhan Baylan'ın katkısı çok özel, beni tekrar şarkı söylemeye özendiren kişi odur. Kendisi müzisyenliğinin yanı sıra aynı zamanda bir yazardır. Piyano çalarken şarkı söylemek müzisyenin performansını seyircinin müziğe olan konsantrasyonunu arttırıyor. Katkı konusunda ablam Diloy Gülün'den de bahsetmem lazım, albümün para desteğini o sağladı. Kendisi aynı zamanda prodüktör olduğu için işlerin nasıl yürüdüğünü iyi biliyor, bize çok fikir katkısı da oldu.

Tolga Tüzün eski bir arkadaşım, bir ara yurt dışında idi, şimdi burada. Albümün sound'unun oluşumunda onun çok büyük bir katkısı var.

Albüm Selen'in eski eniştesi Turgut Tükel'e ithaf edilmiş. Ama ne yazık ki onu müzisyen olması için en çok teşvik eden ve Bülent Ortaçgil ve Serdar Ateşer gibi insanlarla tanışmasına sebep olan bu insan artık yaşamıyor.

Albümde bir çok parça var, ben kişisel tercihimi giriş parçası olan **"Pia"**dan yana kullandım. Bunun Selen'in de en sevdiği parça olduğunu öğrenmem benim için bir başka sürpriz oldu.

"Pia" *şiirden şarkı olmuş tek parçadır. Şiiri Fethiye'deki Saklıkent'i ziyaret ettiğimde gördüğüm şeylerin etkisi ile çala kalem yazmıştım. Albüme girmek üzere besteledim. Albümün genelinde bir kaç farklı tema var. Sürpriz bu temalardan ilki, hayatın kendisi de sürprizlerle dolu değilmidir ki. Ben tüm sürprizlere açık bir insanım. Spontan olan şeylerden etkileniyorum ve hayatım biraz da bunun üzerine kurulu. Hayatım için planlar yapsam da hayatın akışı içinde olan şeylerle onları değiştiririm. Sürprizler her zaman benim hayatımın merkezindedir ve beni heyecanlandırırlar.*

Ama bir de gerçeğin aranışı var. Hayatımın içerisinde gerçeği de aradığımı sonra fark ettim. Gerçek nedir, acaba ben yaşadığım hayatı sorguluyormuyum yoksa içinde olduğum durumu olduğu gibi kabul ediyormuyum. İlk albümüm olan Just About Jazz bundan çok farklı idi, ama henüz yayınlanmamış olan 3. albümüm bu ikisinde de farklı. İleride eski albümlerim gibi başka bir albüm yaparmıyım bunu da bilmiyorum.

Bütün parçaların tek tek öyküleri yok, aslında sözler zaten öyküleri de anlatıyor.

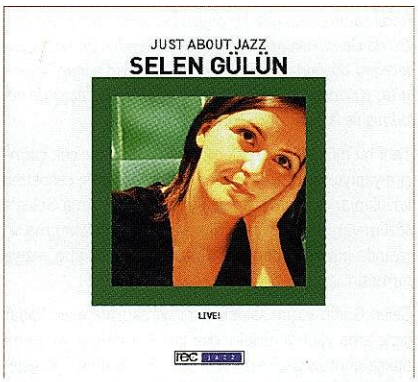

"Cennet" *Demirhanın bestesi, bu parçayı çok beğendiğimden onun eski bir albümünde yer almasına rağmen ikna edip bu albüme de aldım. Hatta bu parça için bir de klip çektik ve yakında medyada görmeye başlarsınız. Bu bir aşk şarkısı, duygu olarak beni çok mutlu ediyor. Sözlerini de kendime çok yakıştırdım.*

"Sen ve Ben" *de beni çok eğlendiren bir parça, hatta diyebilirim ki ben hayatım boyunca adı Sen ve Ben olan bir parça yazmak istedim. Eğlenceli bir aşk şarkısı, samba ritminde, birbirine kavuşamayan iki aşığı anlatıyor.*

"Umuda Gülümse"*nin benim için özel bir yeri var. Bunu hastalandığı için konuşma yeteneğini kaybeden babam'ın hastalık döneminde yazdım. Bu olay aynı zamanda benim sözlü müzik yazmaya başlamama sebep oldu.*

"Bırak Gitsin" *kendi kendime yaptığım konuşmalardan çıkmış bir beste.* ***"Canım"*** *ise doğru tahmin ettiniz, as-*

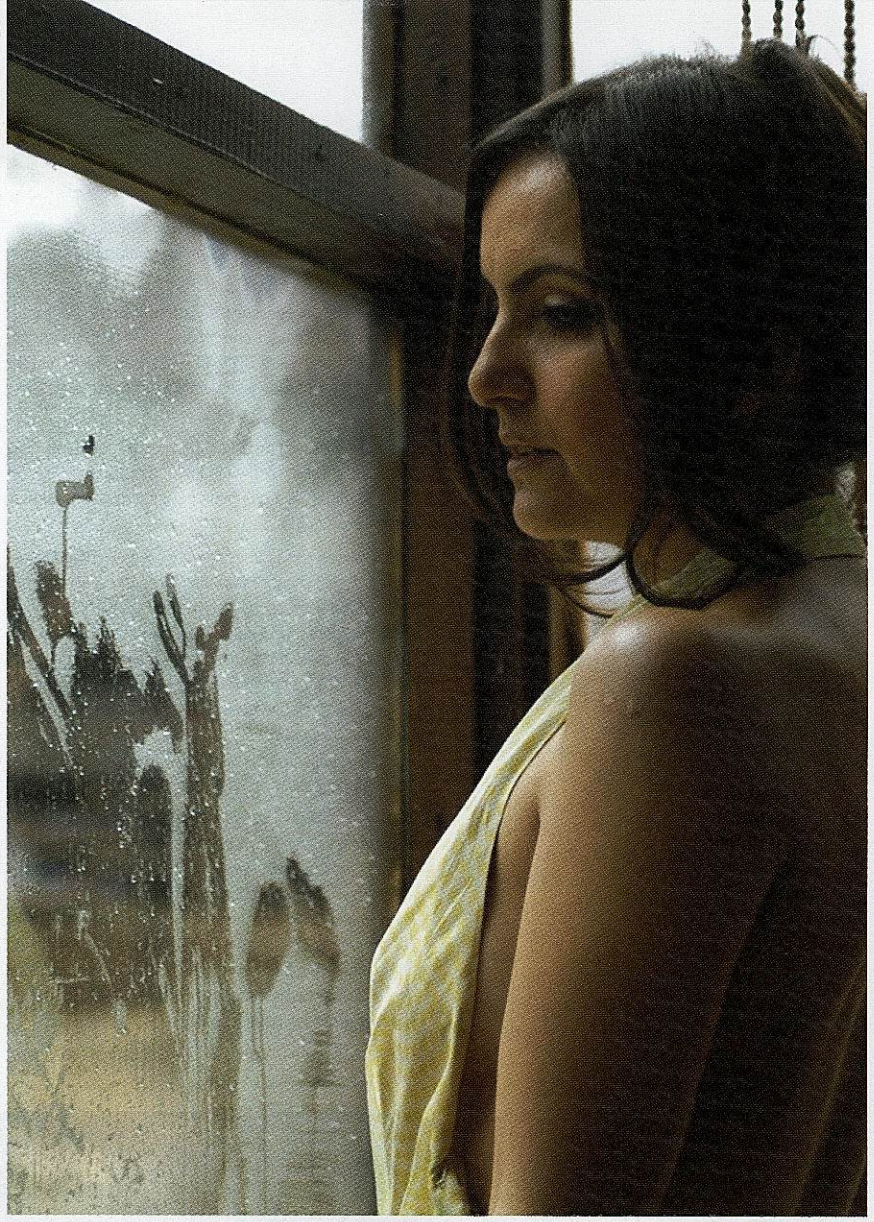

lında canın çıksın gibi bir duygu barındırdan bir çalışma. Bu da Demirhan'ın bestesi, kendisi bundan bir şey olabileceğini düşünmüyordu ama ortaya çıkan sonuç hoşuna gitti. Kısacası bu albüm biraz naif bir bakış açısı ile yapılmış ve hayatın sorgulandığı bir çalışma.

Tabi bu müzikler ve sözler insanın aklına bir çok çağrışım yapıyor, acaba kavuşamayan aşıklar kim, cennetten kovulanlar kim diye içimden geçiriyorum. Ama Selen'e sözüm var, özel hayata girilmeyecek. Gerçi konuşma sırasında girmedik de değil, ama onlar hiç değilse yazıya girmesin.

Selen Gülün yaşını saklamasını gerektirmeyecek kadar genç ama yaptığı biribirinden güzel şeylere göre ise oldukça görmüş geçirmiş bir insan. Ona kendisi için gelecek yıllarında neler hayal ettiğini de sordum:

Son bir yıldan beri kendime bu soruyu soruyorum.

Ben bu zamana kadar her zaman hayatım için kendime hedefler koyrak gelmiş bir insanım. Bugüne kadar yaşamak istediğim hayatı yaşadım, Berklee de okuyacağım dedim okudum, master yapacağım dedim yaptım. Kendi müziklerimi çalabiliyorum, yazdığım müziklerin dünya prömiyerlerine katılabiliyorum. Ama son bir yıldan beri müzik yazamaz hale geldim, anladım ki bundan sonra kendime hedef koymaktansa yaptığım işte eğlenme zamanım gelmiş. İnsan bu düşüncelere 30'lu yaşlarında geliyor. Şu an böyle bir döngüdeyim. Ancak benim için müzik yazmak ve albüm yapmak elzem bir şey ve bunlara devam edeceğim.

Selen devam edeceğim diyor ama elimizde tuttuğumuz albümün devamını Türkiye'de getirmenin hiç de kolay olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ona bu ülkenin jazz ortamını nasıl bulduğunu soruyorum:

Ben Bilgi Üniversitesi'nde hoca olarak çalışıyorum, ayrıca benden ders alan başka öğrencilerim de var. Bu açıdan bakınca kendimi çok mutlu hissediyorum. Ama global açıdan bakınca içimde bir mutsuzluk da var. Müzik dünyasının geleceği ne olacak? Albüm yapmanın geleceği ne olacak bilemiyorum. Geçtiğimiz yaz uzun uzun bu konularda internette araştırma yaptım. Gelecekte müzik endüstrisinin nasıl değişeceğini öğrenmeye çalıştım. Öyle görülüyor ki ileride albüm yapmak değil konser organizasyonu yapmak önem kazanacak. Bu yüzden de plak şirketleri değil konser düzenleyen şirketler gelişecek. Günümüzde bir çok müzisyen var, live müzik, yani canlı performansın önem kazandığı bir dünya gelecek.

Müzik günümüzde bir hızlı tüketim aracı haline de geldi.

Teknolojideki gelişmeler müzik yapmayı daha da kolaylaştırıyor, bir yandan herkes içinde yaşadığımız sistem-

den uzaklaşmak istiyor. Bu kaçış açısından müzik daha da önem kazanıyor. Çok fazla müziğin olduğu bir dünyadayız. Bu yüzden de daha önce duyulmamış ve yapılmamış şeylerin yapılması önem kazanıyor. Canlı müziklerin sunulabileceği ortamlar da önem kazanıyor.

Bu gün benim sürekli olarak turnede olan ve konser vererek yaşayan arkadaşlarım var. Bunların albüm yapmak için zamanları da yok ve öyle gözüküyor ki olmayacak da.

Öyle gözüküyor ki bu yönde gitmek lazım. Yazık, ileride belki de hiç albüm satılmayacak.

Albümle ilgili basın bülteninde Selen'in Vilnius Jazz Festivalinden döndüğü yazılıydı. Hazır konu canlı performanstan açılmışken yediğini içtiğini kendisine saklayıp bu festivalde gördüklerini benimle paylaşmasını istedim:

Çok heyecan verici bir festival yaşadık. Organizasyon açısından bakarsanız bizim festivallerin oradakinden çok daha ileri olduğunu söyleyebilirim. Ben bir çok festivalde çaldım. Pozitif tarafından Akbank adına düzenlenen jazz festivalinin dünyadaki bir çok festivalden daha ciddi ve önemli olduğunu düşünüyorum. Ama işin bir de dinleyici yönü var. Vilnius'teki seyircinin festivalin heyecanına çok büyük katkı yaptığını gördüm.

Biz orada benim müzik hayatımda çok önemli bir yeri olan Wayne Shorter ile aynı sahneyi paylaştık. Konserlerimiz arasında yarım saat vardı, kuliste konuştuk. Ben müzik hayatıma onun yazdığı müzikleri taklit ederek başladım. Bir yandan da onları anlamaya çalışırdım. Karşılaştığımızda ona ilk söylediğim şey bu oldu. O da bana " uğraş bakalım" dedi. Grubunda benim çok beğendiğim bir piyanist olan Danilo Perez vardı. Davulda Brian Blade ve basta John Pattituci ile sahne aldılar. Gene ondan çok şey öğrendim. Müthiş bir konser verdi. Yep yeni müzikler yazmış. Bu kadar çok yeni şeyle karşılaşmak beni çok etkiledi çünkü bende kendi hayatımda sürekli yeni bir şeyler yazmaya çalışan bir müzisyenim. Bir süreden beri kendimi bu konuda çok zorlamamıştım ama Wayne Shorter'ı o yaşında böyle yüksek bir enerji ile görünce çok etkilendim.

Özel hayata girmeyeceğiz dedik ama hayatın gerçeği de şu. Özel olan ve olmayan birbirine ister istemez karışıyor. Ayrılmadan önce Selen'e bu sefer yazmak kaydıyla evlenip evlenmeyeceğini sordum. Onun cevabını da bir amme hizmeti olarak kamuoyuna açıklıyorum:

Evlenmek? Şimdilik zannetmiyorum ama hayat bu sürprizlerle dolu. Ben spontan yaşamayı seviyorum demiştim, kim bilir. Kafamda fizik görünüm olarak belirli bir ideal insan modeli yok. Yok ama eğer seçim yapacaksam benim için önemli bir kriter var. Evleneceğim insanın benim gibi kendi hayatına sahip çıkabilecek bir insan olması önemli. Ben kendime hedefler koyarak bugüne geldim ve çevreme bakınca da kendimi oldukça mutlu hissediyorum. Hayatın heyecanını kaybetmemiş insanlar ilgimi çekiyor. Ama bu günlerde etrafımda böyle bir insan yok.

İşte böyle, eğer kendi hayatınıza sahip çıkabilen bir erkekseniz bir şansınız var. Selen'in söylemediği ama benim ondan habersiz ilave etmek istediğim bir kriter daha var: Eğer müzik hayatınızın ekseninde yer almıyorsa hiç zahmet etmeyin.

Alıyorsa size tavsiyem şu web adresine bir girmeniz:

www.selengulun.com

Kim bilir, spontan yaşam size de bir sürpriz sunabilir.

Uçuş tutkunlarına özel...

Siz, özgürlüğünüze düşkünsünüz. Biz de öyle.

Uçaklarımızdaki özgürlük ruhuyla tasarladığımız Saab'lar, tüm serbest meslek sahiplerine özel %15'ten başlayan fiyat avantajlarıyla kalkışa hazır. 150 beygirlik turbo dizel ve benzinli modellerimizle ayrıcalıklı bir "deneme uçuşu" için sizi bayilerimize davet ediyoruz.

www.saab.com.tr

VIP Line
(0212) 337 1 337

Saab 93

SAAB
move your mind

Tunçel Gülsoy
tgulsoy@sisecam.com

Dolu dolu yaşanmış bir evin müzikle yazılmış öyküsü;

GEVENDE

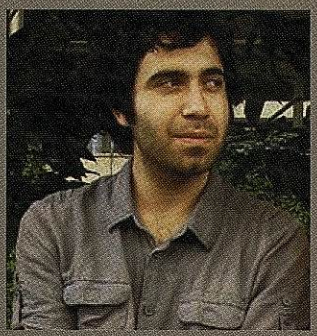

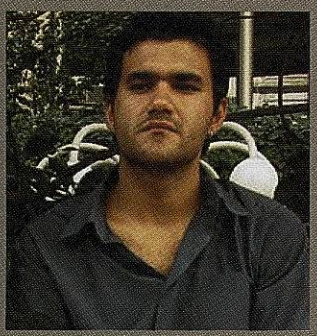

Onları ilk kez geçtiğimiz temmuz ayında yapılan 13. İstanbul Jazz Festivalinde tanımış ve dinlemiştim. Farklıydılar, coşkuluydular ve benim için her şeyden önemli olan bir şeye sahiptiler, yaptıkları işte samimiydiler. Adları da tuhaf bir şeydi, Gevende diye bir kelime bilmiyordum.

Ama büyüklerimiz ne demişler, bilmemek değil öğrenmemek ayıptır. Gevende geçenlerde ilk albümünü çıkarttı. Türkiye'de popüler türlerin dışında müzik albümü yapabilmek her baba yiğitin harcı değildir. Önce insanın parası yetmez, yetse bile satışlardan gelen para albümün giderini karşılamaz. Ama daha da önemlisi farklı bir şey yapmak ve bunu belirli kalıplara göre yaşayan insanlara sunmak çok zordur.

Neyse, sözü uzatmamayım, önce albümün haberini gazetede okudum, kapak resmini çok ilginç buldum ve sonra da uzun uzun dinledim. Daha sonra sıra Gevende'yi daha yakından tanımaya geldi. Ne yazık ki kendileri ile buluştuğum gün ekibin 5 üyesinden 2 tanesi eksikti. 5 kişi olmadan resim bile çektirmeyen bir grubun 3 üyesiyle sohbet etmek onların sunduğu kavramın bütünü anlamak için yeterli olmayabilir. Ama boş olanı görmek yerine bardağın beşte üçü dolu diye bakabiliyorsanız kalanını da bir gün tadabileceğinizi umabilirsiniz. Taksim'de Gezi otelinin keyifli atmosferinde buluştuğumuzda önce grubun ilk kurucularından olan Ahmet Bilgiç sözü aldı:

Ben grubun gitarist ve vokalistiyim. Benim müziğe girmem orta okulda okuduğum yıllarda "Geleceğe Dönüş" filmini görmemle başladı. O filmde Chuck Berry'nin "Johnny Be Good" adlı bir unutulmaz müziği vardır ve artık klasik olmuştur. O zamanlar şimdi olduğu gibi internet falan yoktu, ben parçayı TV'den teybe kaydettim. Ağabeyim eve bir gitar getirmişti, bu parçayı o gitarda çıkartmaya başladım ama bu sırada rock and roll'a merak sardım. Üniversitede işletme okurken okuldaki gruplarda rock and roll ve blues çalmaya başladım. Bir müzik eğitimi almamış olmanın eksikliğini çok hissettim ama artısını da hissettim. Fakat eksisi insanı sürekli olarak zorluyor. Nota bilmek, armoni bilmek önemli.

Gevende'nin temelini 1999-2000 yılları arasında Eskişehir'de attık. Grubumuzun yaş ortalaması o zamanlar 17-18 gibi bir şeydi, şimdi 24 oldu. İlk başta rock and roll, blues ve swing tipi müzikler çalıyorduk. Bunlar popüler olmuş, sıkılmadan kolayca dinlenebilen parçalardı, cover parçalar da diyebiliriz. Sonra cover'dan sıkıldık ve yavaş yavaş kendi parçalarımızı yapmaya başladık. Kadromuzda da ufak tefek değişiklikler oldu ve 2003 yılında bu günkü kadro oluştu. İlk ortaya çıktığımızda adımız Gevende eğlencelik oda orkestrası idi. Şimdi sadece Gevende'yiz.

Gevende kelime anlamıyla Adıyaman ve diğer güneydoğu Anadolu bölgesinde düğün çalgıcılarına verilen isimdir. Güneydoğu ağzından türemiş bir kelime de diyebiliriz.

Eskişehir Jazz Festivali, İstanbul Roxy Müzik Günleri, Ankara Jazz Festivali derken en sonunda İstanbul Jazz Festivalinde çaldık. Daha sonra internet sitemizi devreye soktuk. Eskişehir'deki en büyük avantajımız bu şehrin bir üniversite şehri olması. Tüm şehir bir bütün olarak öğrencilere göre planlanmış. İletişim, ulaşım çok kolay, özellikle insanlarla iletişim çok önemli. Bir prova yapmak istediğimizde en fazla yarım saatte buluşabiliyorduk. Kasaba gibi bir ortamdı, herkes bir birini tanıyordu.

Mekanlar ve müzik grupları arasında bir ilişki vardır, mekanlar grupları, gruplar da mekanları tanımlar. Gruplar var oldukça canlı müzik mekanları var olur.

Eskişehir'de Carpe Diem adlı bir bar vardı, bizim kendimizin diye adlandırdığımız bir mekandı. Orası bizi çok destekledi. Bir sene boyunca orada her çarşamba akşamı jam session gibi doğaçlama müzikler çaldık. Bu süreç içerisinde bir çok bestemiz oluştu. Başka yönlerde de geliştik. Okul bitince İstanbul'a gitmeye karar verdik. Bir yandan da Eskişehir'de yaşadığımız güzel şeyleri ve birikimimizi bir albüme dökmek istedik. Elinizde tuttuğunuz "Ev" işte bu tatlı birikimin albümü.

Ancak albümün yayınlanması kolay olmadı. Bir seneye yakın zaman boyunca tüm müzik yapım şirketlerini tek tek dolaştık. Hiç bir tanesi bu albümle ilgilenmedi. Ama bir gün şansımız döndü. Bizimle birlikte perküsyon çalmış olan İzzet Kızıl sonradan albümü yayınlayacak olan Baykuş Müziğin sahibi Sinan Sakızlı'yı tanıyormuş, bizi dinlemek üzere konserimize davet etmiş. Sinan konserden sonra yanımıza geldi ve albümü yayınlamak istediğini söyledi. Bu albümde kendisi de değişik parçalarda çaldı. Şimdi geriye baktığımızda görüyoruz ki iyi ki böyle yapmışız. İlk albümüzde onunla işbirliği yapmaktan dolayı çok memnunuz.

Gökçe Gürçay Ahmed'in bıraktığı yerden sözü aldı:

Ben bu grubun davulcusuyum. Ailem Bursalı. Davul çalmayı önce evdeki koltuk ve yastıklarda çalarak öğrendim. Hiç

bir ders almadım ama Bursa'daki ağabeylerimiz bu işe ilk girdiğimde bana bir kaç şey göstermişlerdi Eskişehir'e üniversitede turizim okumak için gelmiştim. Bursa'da okuduğum yıllarda bir çok rock pop, jazz hatta reggie gruplarında çaldım. Bu dönemde kendi bestelerimizi de seslendiriyorduk. Eskişehir'e gelince de bu devam etti. Ben önce biraz evvel "evimiz" diye bahsetiğim Carpe Diem!de çalmaya başladım. Burada 1.5 yıl kulübün sabit davulcusu olarak çalıştım, ben sabit kalıyordum bir sürü grup önümden geçiyordu. Bir gün bu gruplardan bir tanesi önüme takıldı kaldı, güzel bir takılma oldu. Beni bu gruba ne bağladığına gelince. Benim seçme şansım vardı, bir çok grup gördüm ama Gevende'nin samimiyeti beni etkiledi. İlk tanıştığımızda Ahmet ve Okan sahneye gitarları ve melodikaları ile gelmişlerdi. Daha sonra yavaş yavaş birbirimize alıştık. Ben onları kafelerde sattıkları demo disklerini dinlediğim için tanıyordum, zamanla onların eski bestelerini de öğrendim. Beraber devam etmeye karar verdik. Gruba girince fark ettim ki burada herkes gruba katılmadan önceki birikimini yani müzik bahçesini güzel kullanıyordu. Yani kimse kendisini diğerlerine kanıtlamaya çalışmıyordu. Egolar arka plana atılmıştı. Bu grupta herkes müzik dünyasının bir başka tarafını tutuyor gibiydi. Bir yandan Türk müziğine, bir yandan jazz'a diğer yandan new age müziğine yakındılar. Ama diğer yandan da Balkan müziklerine, dünya müziklerine yöneliyorlardı.

Gevende'nin parçalarında bu saydıklarımın hepsinden bir şeyler bulabilirsiniz. Ama dinledikçe aslında hiç birine ait olmadıklarını da göreceksiniz. Her birimiz ayrı müzikleri seviyoruz ama iş beraber çalmaya gelince bunların hepsini kendi yaptığımız müziğin içerisinde eritiyoruz. Doğaçlamaya yakın olmamızın ve doğaçlam yapmayı sevmemizin kaynağı da bu gibi. Herkes elinde ne varsa onunla ortaya çıkıyor ve bunları sahnede birleştirebiliyor. Ortaya da herkesin katılmak istediği sohbet gibi bir müzik çıkıyor. Bu müziği hiç bir katogeriye sokmak mümkün değil. Zaten müziğinizi bir katogeriye sokarsanız kendinizi de kilitlemiş olursunuz. Bundan sonra sizden hep o beklenmye başlar, siz de kendinizden onu beklemeye başlarsınız. Bu yüzden biz kendimizi hiç bir müzik türü ile sınırlamıyoruz.

Okan Kaya ise kendini yarışmaya katılan bir insan havasında tanıtınca hepimiz güldük:

1982 Ankara doğumluyum, şey galiba biraz yarışmalarda konuşulduğu gibi oldu, peki o zaman biz de diğer yarışmacılara iyi şanslar dileyelim. Müzik küçük yaşlarımdan beri ilgimi çekiyordu ama uğraşamıyordum. Evimizde bir mandolin bir de bağlama vardı. Önce onlarla uğraştığımı hatırlıyorum. Babam Türk Halk Müziği, annem de Türk Sanat Müziği dinlemeyi severlerdi. Küçüklüğümde onların dinlediği müziklerle kulaklarımda bir repertuar oluşmuştu. Sonra acaba bağlama kursuna mı yoksa gitar kursuna mı gitsem diye düşündüm. Enstrümanın kursta öğrenileceğini sanıyordum. Sonra gitar kursuna gitmeye karar verdim ve bir gitar aldım. Gitarı aldığım dükkan müşterilerine bir ay bedava gitar kursu veriyordu, böylece bir ay ücretsiz klasik gitar kursuna devam ettim. Daha sonra lisede çeşitli rock gruplarıyla çaldım. Liseyi bitirdiğim yıl üniversite sınavlarını kazanamadım, ama o yıl benim gerçekten müzikle tanıştığım yıl oldu. Ankara'da dört arkadaş bir eve çıktık ve müzik dinlemeye ve müzik yazmaya başladık. Jazz'ı ve dünya müziklerini ilk defa o vakitler dinlemiştim. O seneden sonra hayatımın geri kalanında sadece müzik yapmaya karar verdim ve Eskişehir'e geldim. Üniversitede bölüm seçerken rahatça müzik yapabilecek zamanımın olmasını ön planda tuttum ve opera bölümünü seçtim. Bu bölümde eğitim seviyesi çok yüksek değil ve insanı çok sıkmıyorlar. Epey boş vaktim oldu ve onların hepsinde müzik çalıştım ve kendim gibi düşünen insanlar aradım.

Önce Ahmet'le tanıştım, onların o devirde yaptıkları blues ve rock müziklerini sevmiyordum. Ama zamanla bir birimizi tanıdık, onun doğaçlama yapmaya olan ilgisini keşfettim. Yeteneğini yakından gördüm. Sonra birlikte müzik yapmakatan hoşlandık. Onlara katıldı-

ğımda başka bir Gevende vardı sonra birlikte bu Gevende'yi oluşturduk. Daha sonra davulcumuzla anlaşamadık, ama karşımıza Gökçe çıktı ve Gevende tamamlandı.

Ömer Öztüyen o gün aramızda yoktu. O da 24 Yaşında ve gruptaki tek gerçek Eskişehirli. İlkokul 2 den beri Eskişehir'de yaşamış. Grupta viyola çalıyormuş ama orta ikinci sınıfa kadar keman çalarak müziğe başlamış. Halen Anadolu Üniversitesi konservatuarında son sınıftaymış.

Grubun tanıyamadığım ikinci elemanı da Can Ömer Uygan'dı. Trompet çalıyor ve Anadolu Üniversitesinden mezun. Albüme değişik katkılarda bulunmuş tam 9 isim daha var. Bu noktada bana sorabilirsiniz, peki kardeşim iyi hoş da bu Gevende ne arıyor, neyin peşinde koşuyor. Albümü dinleyen insanlar "bindik bir alemete, gidiyoruz kıyamete" diye de düşünebilirler, bu kişisel tercih ama onların ne aradığına gelince iyisi mi ben gene onlardan duyduğum şeyleri sizlere aktarayım. Bakın bu noktada ilk söz alan Okan ne dedi:

Tek bir cümle ile söylersek şöyle diyebiliriz. Biz müziğimizle insanlara yaşam sevincini ve olumluluğu iletmek istiyoruz. Bu sevinç zamanla güzel düşüncelere dönüyor ve herkes kendi içindeki güzelliğe yöneliyor. Bu gruptki tüm insanlar, hepimiz ayrı kişiliklere sahibiz, hepimiz güzel müzikler yapmak istiyoruz. Sanki ortamızda bir direk var ve her birimiz ellerimizdeki kumaşları o direğe sararak rengarenk bir doku meydana getiriyoruz. Bana göre o direk de Gevende oluyor.

Ahmet bize olayın başka bir boyutunu anlattı:

Günümüzde müziğin matematiğine çok önem verilmeye başlandı. Tüketim aşamasından başlayarak müziğin tüm süreçleri dinleyiciye verilmek istenen mesaja kadar önceden tüm ayrıntılarıyla planlanıyor. Dinleyici bir tüketici olarak kabul ediliyor, ya da piyasa ekonomisi böyle bakmayı gerekli kılıyor. Albüm yapılırken tüketicinin beklentilerine göre matematiksel olarak hesaplanıyor. Ancak bu konuda sadece albüm şirketlerini suçlamamak lazım. Yeni ve değişik projelere destek verilmemesinde dinleyicinin de önemli bir katkısı oluyor. Tabi bir yandan bunun ülkenin genel kültürüyle de bağlantısı var. Albümümüzü yayınlatmak için uğraşırken bunu yakından yaşadık. Biz işin matematiğini düşünmeden sadece kendimizi tatmin edecek şekilde müzik yapıyoruz. Başkalarına göre değil. Bütün bunları özetlersek şu ortaya çıkıyor, bizim müziğimizde samimiyet çok önemli.

Gökçe ise beni onların müziğine çeken yönünün ayrıntılarına girdi:

Ben size en sevdiğim Gevende tarifini yapacağım. Dünyanın tüm müzikleriyle barışık olun, elinizdeki enstrümanları belli bir seviyeye getirin, sonra onları sanki o enstrümanlar değilmiş gibi çalın, herkesin birbirini

sevdiği bir grup oluşturun, işte o zaman ortaya Gevende müziği çıkar.

Albümde her bir parçanın özgün hikayesi var, ayrıca tüm hikayelerin birleşiminden de başka bir hikaye çıkıyor denilebilir. Gelin ben size o gün öğrendiğim öykülerden bazılarını aktarayım.

Giriş parçası **"Çelik Çomak"** aynı adı taşıyan bir film için yazılmış bir parçadan yola çıkıyor, çıkıyor dedik çünkü parça ilk çıktığı andan beri gelişerek farklı bir boyuta varmış. Özellikle pirinç nefesli sazların yoğunluğu bu parçaya Goran Brogovich'in müziğindekine benzer bir hava katıyor. Kelimenin tam anlamı ile tatlı bir curcuna ve curcuna albüm boyunca hep devam ediyor.

"Refik" ise bir teşekkür parçası. Refik bey Eskişehir'deki Carpe Diem'in sahibi, hani Gevende ekibinin kendi evleri kabul ettikleri, hiç bir kısıtlama olmadan doğaçlama çaldıkları yer. Burası onların kendi özgün seslerini bulmalarında etkili olduğu için çok eğlenceli olan bu parçayı bir teşekkür olarak Refik beye ithaf etmişler.

"Nem" ise kara iklimi olduğu için hemen hemen hiç nem olmayan Eskişehir'de grubun tuttuğu eve gönderme yapıyor. Ne alaka diye soracak olsanız, şöyle; Gevende'nin çalıştığı bodrum katı çok nemliymiş. Ancak arkadaşları kısa film yönetmeni Seyfi Can Baskın bu müziği dinleyip bir de klip yapınca parça bambaşka boyutlara gitmiş.

"Nayu" Ahmed'in hayatında ilk defa eline aldığı cümbüşte çaldığı ilk arpejin sonradan müzik haline dönüşmüş hali. Tersten okuyunca **"uyan"** oluyor. Bunun da bir sebebi var, Ahmet gece yarısı bu arpeji bulunca koşa koşa Seyfi'nin evine gidiyor ve müziği bilgisayara kaydediyorlar. Meğer o sırada Seyfi'nin üzerinde çalıştığı bir senaryoda rüya diyaloğu geçiyormuş, derken, "ben dedim bayram haftası, o anladı mangal tahtası". Doğaçlama mı istiyorsunuz, işte size doğaçlama.

Bütün parçaları kullanma kılavuzu gibi aktarmamın anlamı yok, ama şu ana kadar söylediklerimden albümün ardındaki keyif dolu curcunayı hissetmişsinizdir. Kalanı ise dinlediğiniz zaman hissedeceğiniz keyif ki, gelin her şeyi anlatarak ben bu keyfi bozmuş olmayayım.

Peki tüm hikayelerin birleşiminden bir hikaye daha çıkıyor demiştik, ona gelince sıkı durun. Gevende bana göre jazz denen uçsuz bucaksız ormanda yüz yıl sonra bile hala gidilecek daha çok yol olduğunun öyküsü. Bir öykü daha, jazz ancak hayal gücünün bittiği yerde biter, bu sözün benzerini Walt Disney kendi yarattığı Disneyland için bir gazeteciye söylemişti. Gazeteci şunu sormuştu, "Disneyland ne zaman bitecek?" İşte size bir öykü daha.

Ben inanıyorum ki Gevende yeni evleri olan İstanbul'da da öyküler yazmaya devam edecekler. Ama bu noktada Eskişehir'i bir üniversite şehiri yapan Yılmaz Büyükerşen için de bir söz etmek isterim. Bakın Yılmaz bey, yarattığınız güzel ortam ta nerelere kadar uzanmış, ne güzelliklere sebep olmuş. Galiba buna "Karma Felsefesi"nde kelebek etkisi diyorlar.

Peki herşey güllük güllüstanlık mı? Ne gezer, geçirmiş olanlar bilir, insanın 24 yaşlarında iken kafasında ne kavak yelleri eser, eser de eser ama; Akıl o yelleri bozmadan iplik gibi örmekte, ve inanın bana ki bu genç arkadaşlarımızda o akıl fazlasıyla var. Daha çok direk dikilecek, daha çok kumaş dokunacak.

Son söz, akıl yaşta değil baştadır.

CeBIT'06, Hannover

CeBITeurasia'05, Istanbul

Interclima'06, Paris

Mostra Convegno'06, Milano

IFA'05, Berlin

sözkonusu fuar standınızın dekorasyonuysa

REMAR
MİMARLIK DEKORASYON LTD.ŞTİ.

0212 623 01 73 www.remarltd.com

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

MIKE STERN İLE: Röportajı kedi kaptı!

Gitaristlerin genelde müzikal olarak daha geniş bir ilgi alanları vardır, çünkü gitar her tür müziğin içinde var ve gitaristler tercih ettikleri tür olmasa da gitar üzerinden farklı tür müziklerle empati kurabilirler.

Geçenlerde Mike Stern'ün Eylül'de piyasaya çıkan 'Who Let the Cats Out' adlı son albümünü alınca Tuncel Gülsoy ve Zuhal Focan'a olan borcumu hatırlayıp soğuk terler döktüm. Geçtiğimiz Nisan ayında Istanbul Jazz Center'da çalan sanatçıyla, Tuncel Gülsoy ile birlikte bir röpörtaj yapıp bandı çözme işini de ben üzerime almıştım. Ancak gördüğünüz gibi bu iş oldukça zaman aldı (!) Üzerinden zaman geçmiş olsa da sanatçının yakınlarda çıkan albümü dolayısıyla güncelliğini koruduğunu düşündüm. Dolayısıyla bu röpörtajın kaydını yayınlanabilir hale getirerek eski yıldan kalan bütün borçlarımı kapattığımı sanıyorum, gerisini artık Allah affetsin! Röpörtajın yapılış şekli ve sonucu da aslında ilginç oldu. Randevudan önce 'birlikte bu işi nasıl yaparız' diye konuşmamıştık ama emprovize ederek ilerledik ve ikimizin ağırlıklı olarak ilgilendiği konuların farklılığı sayesinde ortaya jazz ruhuna uygun bir şey çıktı diye düşünüyorum.

Bu aralar sık sık buraya gelir gider oldunuz değil mi?

En son geçen yaz Steps Ahead ile gelmiştim, sonra Aralık'ta şu anda birlikte çaldığım kendi grubumla geldim. Bu grupla çalmak da çok hoşuma gidiyor bu arada, kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bu bana daha önce konuştuğumuz bir şeyi hatırlattı. Ben sizde hayata karşı çok pozitif bir yaklaşım olduğunu düşünüyorum. Mesela şimdi olduğu gibi; onca yoldan gelmişsiniz, yorgun filan olmanızı bekliyordum ama sizi gayet enerjik ve neşeli gördüm.

Doğrusunu isterseniz hayat herkese olduğu gibi bana zaman zaman güç anlar yaşatıyor ama ben hep olumlu bakmaya çalışıyorum. Bunda ilerleyen yıllarla birlikte karakterimin daha olgunlaşmasının da bir payı

var diye düşünüyorum. Geçmişte Blood Sweat and Tears ile veya Miles Davis'le ya da birlikte çaldığım diğer tüm büyük müzisyenlerle yaşadığım deneyimler olağanüstüydü ama aynı zamanda çok içiyordum ve zararlı başka bir sürü tuhaf şey yapıyordum. Hiç iyi değildi ama o günlerin üstesinden gelmeyi başardım. Jaco Pastorius gibi bazı arakadaşlarım ise başaramadı. Ne kadar büyük bir kayıp... Bense 22 yıldır artık ağzıma ne içki, ne sigara ne de başka bir şey koyuyorum.

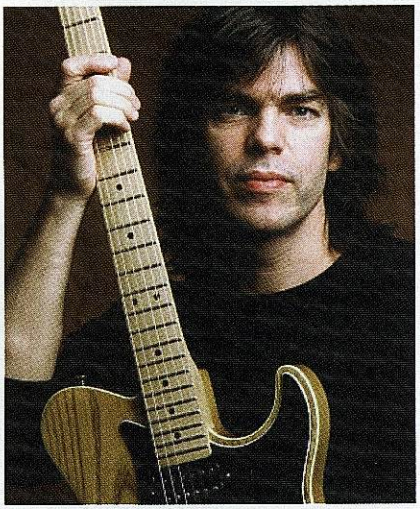

Biyografinizde çocukluğunuzla ilgili bir bilgi bulamadım. Biliyoruz ki insanın hayatında ilk 5-6 yılın çok büyük bir önemi var. Neler yapıyordunuz o yıllarda?

Piyano çalarak müziğe başladınız galiba değil mi?

Evet, sanıyorum 10 yaşında filandım, piyano çalmaya başladım.

Müziğe yeteneğiniz olduğu nasıl anlaşılmış?

Annem müzikle çok iç içe bir insandı; hem jazz hem klasik piyano çalardı. Neredeyse profesyonel müzisyen olma aşamasına gelmişti sanıyorum ama çocuklarına bakmak zorundaydı!

Kaç çocuğu vardı?

Beş; ben ortadaki çocuğum.

Ailede sizden başka müzisyen var mı?

Benim gibi işi müzik olan kimse yok.

Ama eşinizde müzisyen galiba değil mi? Hiç birlikte çalıyor musunuz?

Evde çalıyoruz ama birlikte konser, turne falan yapmamaya karar verdik uzun zaman önce. Onun yerine evliğimizi sürdürmenin daha iyi bir fikir olduğunu düşündük!

Her hafta radyo programı yapıyorum, 100. programı eşimle birlikte yapmıştık. 99 programda sorun çıkmadı, 100. program bitmek bilmedi, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum!

Babanız ne yapardı ?

Babam yazardı. Aslında ben evlatlık olarak verilmişim, gerçek babam da ticaret erbabı; son yıllarda onu tekrardan tanımaya çalışıyorum.

Aslen nerelilermiş?

Gerçek babam İngiliz kökenli, kanuni babam ise Musevi; Stern soyadını ondan aldım. Biliyorsunuz Museviler dinlerine çok bağlı olurlar ama o pek öyle bir adam değil, 'sadece iyi bir insan olmaya çalışıyorum, organize dinler pek bana göre değil' derdi.

Sizin aranız nasıl ruhani dünyayla?

Sanıyorum ben de iyi bir insan olup, etrafımdakilere yardım edip, işimi yapmaya ve kendime iyi bakmaya çalışıyorum. Bir aziz olmadığım kesin ama gerisi artık Allah'a kalmış!

Oğlak burcundasınız değil mi? Benim kızım da Oğlak burcu o yüzden biraz fikrim var: Kararlı, inatçı, aileye bağlı... Siz de öylesinizdir herhalde. Sizin de çocuklarınız var mı?

Biz çocuk yapmadık çünkü karım 18 yıl önce göğüs kanseri geçirdi ve doktorlar çocuk sahibi olmasını istemediler. Biz de önceleri evlatlık alırız diye düşündük ama sonra o da olmadı; artık çocuk için hem yaşlandık hem de ikimizde sürekli turnelerdeyiz.

Bazı eleştirmenler sondan bir önceki albümünüz 'Voices' ile kendinizi baştan aşağı yenilendiğinizi düşünüyorlar, ne diyorsunuz bu süreç ile ilgili?

Ben tabii ki böyle düşünerek, 'hadi kendimi yenileyeyim' diye müzik yapmıyorum. Benim müziğimde hep bir vokal duygusu vardır. Bestelerimi yaparken falan bir yandan 'bunu şarkı olarak söyleseydim nasıl olurdu' diye düşünürüm. Çalarken de söylüyormuş gibi, melodik çalarım. Aslında bunun sebebi de, demin konuştuğumuz gibi, ta çocukluğumda böyle bir şeyin yer almış olması. Ben sekiz yaşındayken bir kilise korosunda şarkı söylüyordum; sonra da çok küçük rollerdi ama bir iki operada gözüktüm. Bunların etkisi olsa gerek. Dolayısıyla 'Voices' albümünün konsepti benim esasında epeydir yaşattığım ve müziğime de uygun olduğunu düşündüğüm bir konseptti. Ama yine böyle bir albüm yapma cesaretini bana veren Richard Bona oldu. Onu çok uzun zamandan beri tanıyorum ve o hep bana bu tür bir şey yapmam gerektiğini söylerdi, ben de ondan şarkıları onun söylemesini isterdim sonunda oldu! Daha sonra, en son albümüm olana 'These Times' da aynı konseptte bir albüm oldu. Bu iki albümde de hem enstrümantal parçalar var, hem de Richard ve başka şarkıcıların söylediği vokal parçalar. Yeni çıkacak olan albümüm 'Who Let the Cats Out'ta da Richard'ın vokal yaptığı bir kaç parça olmasına rağmen, bu daha farklı yerlere giden bir çalışma oldu. Bu albümde burada birlikte çalacağım grup ve Roy Hargroove, Dave Weckl gibi başka bazı müzisyenler var.

Bu bana web sayfanızda okuduğum bir şeyi hatırlattı. Sizin için 'rock ile jazz fusion arasındaki sınırları kaybolmasını sağladı' deniliyor. Ne düşünüyorsunuz bu konu hakkında?

Herşeyden önce, bunun ne demek olduğunu bilmiyorum doğrusu! Çok zor bir konu bu. Rock müziği seviyorum. Demin de konuştuğumuz gibi, çocukluğumda evde jazz ve klasik müzik duyardım, kilise korosundaydım, gençlik yıllarımda deli gibi Beatles, Jimi Hendrix, Rolling Stones falan dinlerdim, bunların hepsinin üzerimde bir etkisi olmuştur herhalde. Çok da basite indirgemek istemiyorum ama ben temel olarak, gitara vokal bir ton veren bir yaklaşımla ve rock duruşu ile jazz emprovizasyonu yapmaya uğraşıyorum. Ama bu bile dinlemeden tarif edilmesi çok güç bir şey; jazz dediğimiz şey herkes için farklı olabilecek bir şey.

Sizce bugün jazz dediğimiz şey nedir?

Çok iyi bir soru ama cevabını bilmiyorum. Aynı anda farklı yönlere doğru giden bir şey ile karşı karşıyayız. Aslında böyle olması bana çok uygun düşüyor çünkü farklı şeyler yapmaktan hoşlanıyorum. Biraz da çaldığın enstrümana bağlı galiba, ben esasında kendimi ilk önce gitarist olarak görüyorum. Bir de, benim jeneras-

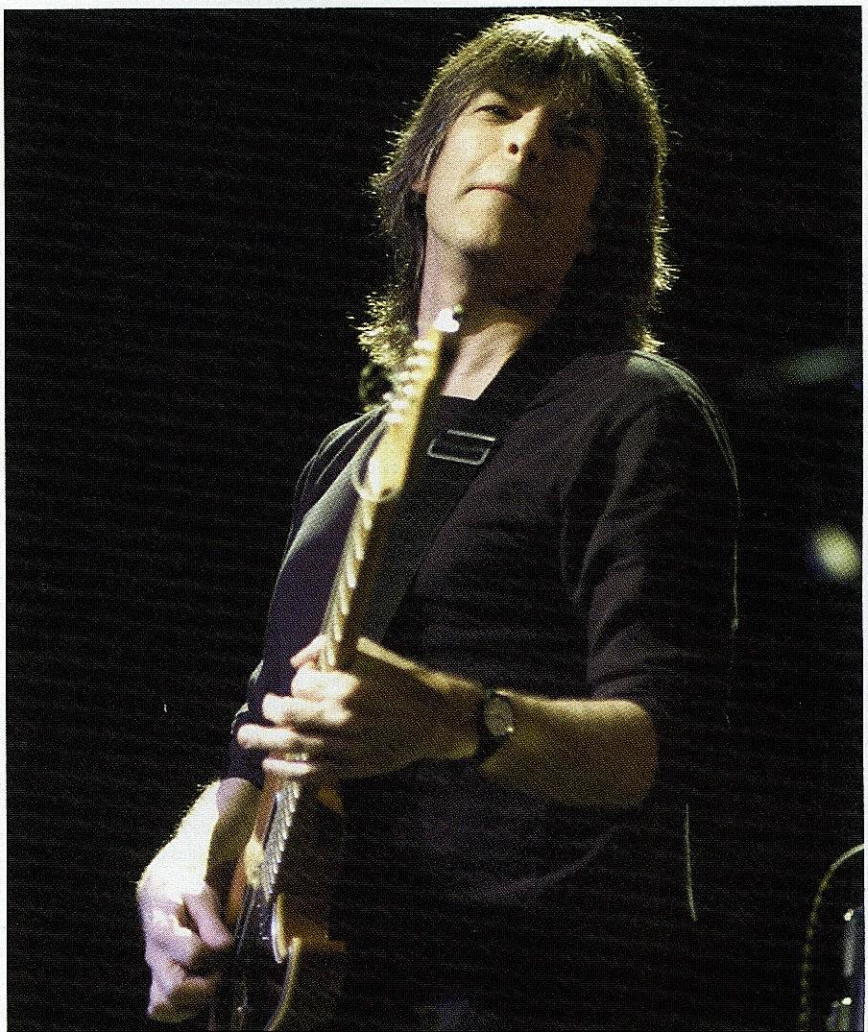

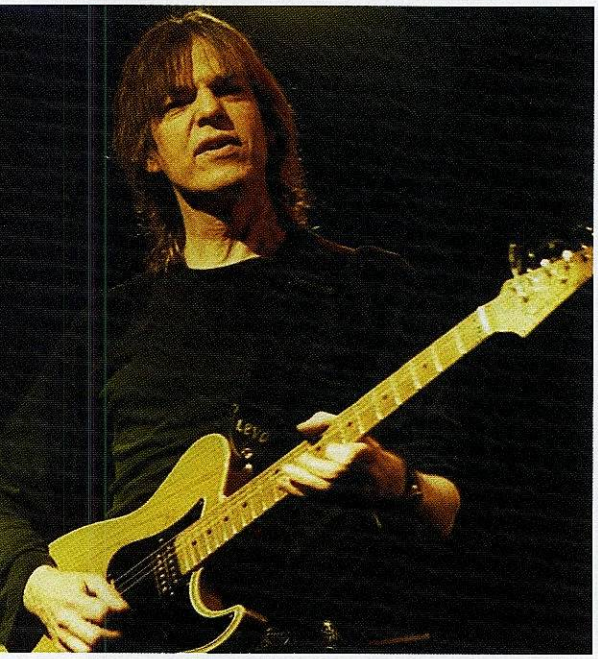

yonum ve benden daha genç 'jazz gitaristlerinde' daha fazla rock etkisi var sanıyorum. Bir gitarist olarak Jimi Hendricks'i, Eric Clapton'ı görmezden gelemezsiniz. Bakın, John McLaughlin, Pat Metheny, Bill Frisell, John Scofield gibi gitaristlerin hepsinde bu söylediğim rock duruşu vardır. Ayrıca gitaristlerin genelde müzikal olarak daha geniş bir ilgi alanları vardır, çünkü gitar her tür müziğin içinde var ve gitaristler tercih ettikleri tür olmasa da gitar üzerinden farklı tür müziklerle empati kurabilirler.

Ben sizin müziğinizin de öyle olduğunu düşünüyorum. Mesela yine son albümünüze dönersek, bu albümle ilgili olarak Nusrat Fateh Ali Khan'dan Joe Zawinul'a kadar farklı esin kaynaklarından söz ediyorsunuz; albümde Kenny Garrett ile Bela Fleck gibi müzisyenlerle birlikte çalıyorsunuz. Bütün bunların müzikal açıdan ortak noktası nedir?

Bütün benzer durumlarda olduğu gibi, müzikal olarak bu sürece kimin liderlik ettiği ve farklı unsurları nasıl bir araya getirdiği önemli bir konu haline geliyor. Bir albüme her tülü şeyi koyamazsınız, belli bir seçim yapmanız gerekiyor. Öte yandan ben şahsen bir albümde aynı zamanda bir çeşitlilik de olması gerektiğini düşünüyorum. 'Bu albümün konsepti bu, bütün parçalar da o tarz olsun' gibi bir yol bana ilginç ve doğal gelmiyor. Dolayısıyla hem bazı şeyleri doğal akışına bırakmak

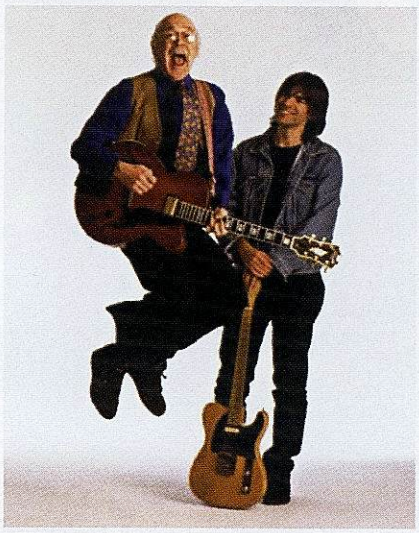

hem de belli bir dengeyi tutturmak gerekiyor. Bu durumda da, bütün bunların ortak noktası ben oluyorum. Müzikal anlayışım, bestelerim, parçaları nasıl beraber bir araya getirdiğim, birlikte çalmak için kimleri seçtiğim; hepsinin bir etkisi var.

Jazz'da bütün dünyaya örnek olabilecek bir liderlik ve grup dinamiği var değil mi? En üst seviyedeki müzisyenleri bile farklı projelerde grup üyesi olarak görüyoruz. Egolarını bir kenara bırakarak, o projenin ruhuna uygun çalıyorlar ve aynı zamanda da öne çıkma derdi olmaksızın, yaptıkları katkıya kendi kişisel tarzlarının damgasını vuruyorlar.

Kesinlikle doğru. Zaten grup lideri olarak parçaları seçerken, düzenlemeleri veya besteleri yaparken kimin yeteneğini nasıl ön plana çıkaracağını düşünmek de işin önemli bir parçasıdır.

Başka bir konuya geçiyorum; bir röpörtajda canlı müzik tadında çalmaya çok önem verdiğinizi söylemişsiniz. Canlı performansın sizin için özel anlamı veya çekici tarafı nedir?

Anı yaşamayı ve enstrümanlar arasındaki diyalogu seviyorum.

Stüdyoda aynı şey olmuyor mu?

Aynı derecede değil ama o duyguyu yaratmaya çalışıyorum. O yüzden üst üste kayıt gibi uygulamaları hiç tercih etmem. Müzisyenlerin birbirlerine karşılık verdikleri, kendiğinden gelişen canlı ortamda jazz'ın gerçek ruhu ortaya çıkıyor. Ancak bazen neredeyse klasik duygusuyla yazılmış parçaları çalmak veya herkesi aynı anda bir araya getirme güçlükleri, maliyet gibi meseleler yüzünden stüdyoda overdubbing vb tekniklere başvurulabiliyor.

Biraz gerilere gitmek istiyorum Blood, Sweat and Tears'ın efsane bir albümü var, içinde 'God Bless the Child'ın falan oduğu; o albümde siz de çalıyor muydunuz?

Hayır, o benden önceydi.

O günlerin sizin için anlamı nedir?

Üff, tek kelimeyle olağanüstüydü ! Henüz daha 22 yaşındaydım ve çalmaya başladığımız zaman ellerim, dizlerim her yerim tir tir titriyordu! Onlar da bana hep 'merka etme, bir şey olmaz' diyorlardı. Bana hem destek oluyorlardı hem de yapıcı eleştirilerde bulunuyorlardı ama günün sonunda beni çok da kafaya takmıyorlardı çünkü işi iyi idare ettiğimi düşünüyorlardı. Benim grupla çalmaya başladığım dönem artık en parlak oldukları dönem değildi ama yine de albümler çok satıyordu ve her konserde binlerce kişiye çalıyorduk. Benim için en önemli şey de öyle büyük kalabalıkların önünde çalmayı öğrenmek oldu. Jaco Pastorious'u da bu grupta tanıdım. Weather Report ile çalmaya başlamadan evvel bir kaç ay BS&T'da birlikte çaldık. Onunla çok yakın arkadaştık. Hatta benim için bir kardeş gibiydi.

Bize ondan biraz bahseder misiniz?

Büyük bir müzisyendi ve tam bir çılgındı. Esasında ben de öyleydim. Biraz evvel söylediğim gibi 22 yıldır ağzıma bir şey koymuyorum ama o zamanlar öyle değildi. İkimiz de biraz delirmiş gibiydik. Jaco inanılmaz biriydi. Nerdeyse hiç uyumazdı ve sürekli müzik dinleyip, bas gitarını çalardı. Her türlü müziği dinlerdi. Müzikal anlamda Miles Davis gibiydi; ne tür olduğunu umarsamadan içinden gelen müziği çalmaya ve içinden geldiği gibi çalmaya çok önem verirdi. Onunla birlikte çalmış olduğum için kendimi şanslı hissediyorum.

Bu da beni bir sonraki soruma getiriyor. Miles'la olan tecrübelerinizden de bahsedebilir misiniz?

O da biraz kaçıktı ama çok değil! (gülüşmeler)... Biraz evvel konuştuğumuz konu Miles müziğini karakterize eden en önemli noktalardan biriydi. Hem bir lider olarak olarak onu takip etmenizi, neyi nasıl çaldığını anlamanızı beklerdi hem de müzikal açıdan kendiniz olmanızı isterdi. Gruba çağırdığı müzisyenleri hem katılımcı hem bağımsız olabilme yeteneklerine göre seçerdi. Nasıl çaldığınıza pek karışmaz, arada bir iki yorum yapardı, o kadar (burada Miles'ın kısık sesiyle konuşmasını taklit ediyor). Çünkü esas olarak kendi istediğin gibi çalmanı beklerdi. Aynı zamanda kurallara bağlı veya alışkanlıklarla çalınmasını istemezdi, herşeyin biraz gevşek olmasını isterdi. Ne zaman öyle olmadığını hissederse ortaya yeni birşeyler atar, grubun biraz bilinmeyene doğru gitmesini isterdi. İlk dönem böyleydi. İkinci kere Miles'ın grubuna katıldığımda, grupta Marcus Miller, Al Foster, Bill Evans gibi isimler vardı. Olağanüstü bir ritim seksiyonu; hem Marcus hem de Al büyük bir ustalıkla bebop da funk da çalabilen müzisyenler. Aslında bu Miles'ın çok umurunda değil-

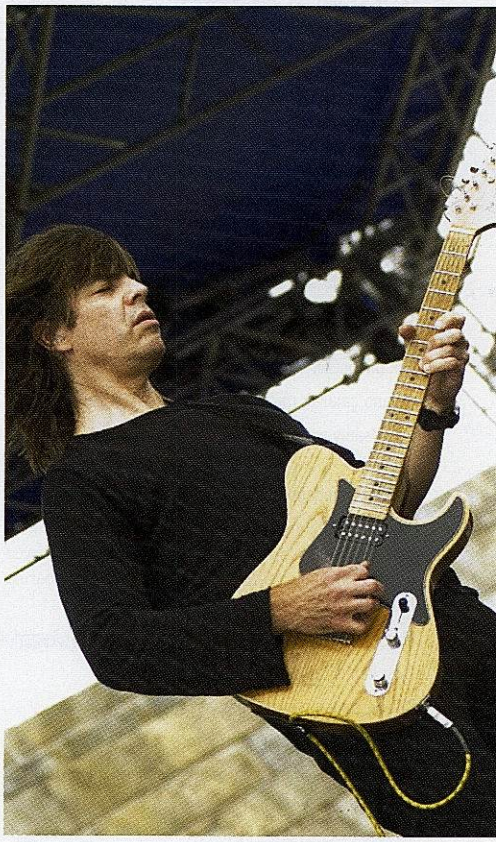

di, arada kafasını sallayıp 'evet işte tam böyle' derdi. Benim ise yüksek volümde ve Hendrix tarzı çalmamı isterdi (burada yine kısık sesle Miles'ın taklitini yaparak bunu kendisine nasıl söylediğini aktarıyor: 'C'mon motherf.ker turn that s.it up !'). Son derece yeniliklere açık biriydi. Aslında gerçekten şanslıyım, birlikte çaldığım bir çok müzisyen böyleydi; mesela Joe Henderson, Michael Brecker gibi. Jim Hall da benim favorilerimden biridir. Daha klasik tarzda şeyler çalıyor olmasında rağmen, tamamen kalbinden geçen şekilde çalar ve zaman zaman çok azgın olabilir! Onunla 'Dialogs' albümünde birlikte çaldık, benim için de bir parça yazmıştı.

Günümüze dönersek, yeni albümünüzden bahsettiniz, başka ne var yolda?

Çok kısa bir süre önce bir DVD çıkardık. Bir de Kim Thompson (d) ile bir DVD yapmak istiyorum, birlikte çaldığım bunca çirkin adamdan sonra eminim güzel bir şey olur ! (gülüşmeler)

Tunçel Gülsoy ve Emre Memecan: Mike Stern çok teşekkürler.

2 KAT PUAN

Artık her cumartesi 2 kat puan kazanacaksınız.

ArasPuantum ve KobiPuantum Card sahipleri her cumartesi günü yapacakları gönderiler için 2 kat puan kazanacaklar.

Di mi tabi tam tum ArasPuantum

Di mi tabi tam tum KobiPuantum

Çok iyi fikir di mi?

Aras Cargo'nun devam ettiği ve planlayacağı diğer kampanyalar bu kampanya kapsamı dışındadır, bu kampanyaya dahil edilemez. Aras Cargo önceden bildirmeksizin çift kat puan kampanyasını kaldırma hakkına sahiptir.

0216 **538 55 55**
www.araspuantum.com

ARAS CARGO, BİR ARAS HOLDİNG KURULUŞUDUR.

aras cargo
önem taşır...

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

Kurt Elling ile Sultanahmet'de...

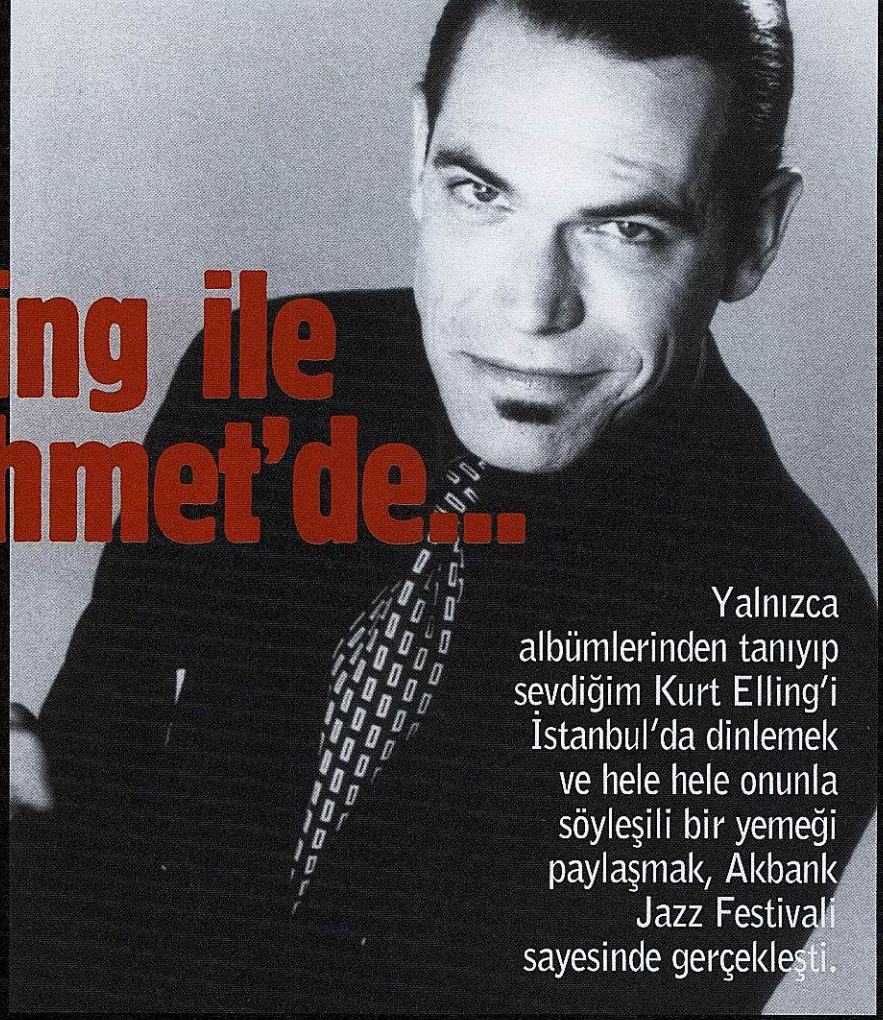

Yalnızca albümlerinden tanıyıp sevdiğim Kurt Elling'i İstanbul'da dinlemek ve hele hele onunla söyleşili bir yemeği paylaşmak, Akbank Jazz Festivali sayesinde gerçekleşti.

3 Ekim 2006'da akşamüstü, Pozitif'in duyarlı ve acar organizasyonuyla Elling ve topluluğuyla Giritli Restoran'da buluştum. Oldum olası klişe röportajları sevmedim. Aslında sohbet havasındaki söyleşilerin ustası, Tunçel Gülsoy oldu son yıllarda.

Önce Elling'le, ardından düzenlemelerine hayran olduğum piyanist Laurence Hobgood, bascı Rob Amster ve davulcu Willie Jones'la tanışmamın ardından Amster'ın yerli yersiz esprilerinin de katkısıyla hemen kaynaştık. Elling'den edindiğim ilk bilgiler, hayvanları çok sevmesi, bir kedi ve köpek beslemesi, ancak kızı doğunca yaşlanan köpeğini anne ve babasının evine göndermesi, küçük kızıyla kedisinin ise çok iyi anlaşması hakkındaydı. Hayvan sevgisiyle başlayan söyleşimiz doğal olarak müzik sevgisiyle devam etti:

Dinlediğiniz ilk jazz müzisyeni ya da jazz parçasını öğrenmek istiyorum?

Aslında baba evimde hep müzik içindeydim. Jazz'ı anımsamıyorum şimdi.

Ne tür müzik dinlenirdi evinizde?

Kilise müziği. Babam kilise müzikçisiydi. Ben de kilise korosunda yetiştim.

Bu arada aklıma gelmişken sorayım. Bazı konserlerinizde parça aralarında Rainer Maria Rilke'den dizeler okuyorsunuz ve bu çok dramatik oluyor. Rilke'yi çok mu seviyorsunuz?

Evet, şiirleri çok müzikal. Yalnızca onu değil, sizden Celaleddin Rumi'yi de çok seviyorum.

Ooo bravo size!

Çok teşekkür ederim.

Ben de şu sıralar Türkçe'de ilk kez basılan Rilke'nin tüm öykülerini okuyorum. Genel çizgisi karamsar ve ölüm üzerine...

Gerçekten mi? Bunu bilmiyordum aslında... Ölüm ve yaşam üzerine düşünmeyi kilisede öğrendim. Ama Rilke'nin okuduğum şiirleri bana daha değişik geldi.

Ben sizin Bratislava konserinde, Moon and Sun adlı parçanın arasında Almanca okuduğunuz Rilke şiirinin anlamını merak ediyorum. Yanılmıyorsam "Ich Möchte" diye başlıyordu.

Galiba şöyleydi: "Şarkı söylemek ve birisiyle istiyorum". Bu ilk dizeydi. Jazz ile ilgisi yoktu ama sevdiğim bir şiirdi.

Belki de metaforik bir şiir olduğu için jazz'a yakın hissettiniz.

Evet olabilir.

Biraz da ailenizden konuşalım.

Çok güzel bir eşim ve ona benzeyen küçük bir kızım var. Fotoğrafları da cep telefonumda. Bakmak ister misiniz?

Elbette (bu arada cep telefonunda gerçekten çok güzel genç bir kadınla, kucağında yine güzel bir kız çocuğuna bakıyoruz. Elling gururla gösteriyor).

Sizin de çocuğunuz var mı?

Evet, bir oğlum var.

Kaç yaşında?

Otuzbir yaşında. (Elling burada inanmayıp bir oo çekiyor).

Ne yapıyor?

Tiyatro oyuncusu ve müzisyen.

Gerçekten mi? Bu harika!

Biraz da albümlerinizden söz edelim. Benim beğendiklerimin başında gelen, "Flirting with Twilight".

Çok teşekkür ederim.

Özellikle düzenlemeler birinci sınıf. Bu arada L.Hobgood'u şimdi kutluyorum. Özellikle, "Orange Blossoms in Summertime" adlı parçaya yaptığı üfleme çalgılarla vokal düzenlemesini, tabii sizin yazdığınız sözleri de...

Çok teşekkür ederim. İlk kez bunu sizden duymak çok güzel. Benim de favorimdir o parça. Aeolian gamı kullanmıştık.

Dikkatimi çeken bir başka özelliğiniz de, çok güzel söz yazmanız. O zaman şiir de yazabilirsiniz.

Müzik üzerine yazmasını seviyorum. Ama şiir yazmak başka birşey. Deniyorum ama olmuyor. Çünkü müziksiz düşünemiyorum. Müzikte sınır çok nettir. Ezginin bir biçimi vardır. Sözleri oturtmak önemlidir burada.

Prozodiyi kolaylıkla yakalayabiliyor musunuz?

Melodiye göre değişiyor. Bazı parçalarda zor.

Bazı dünya çapındaki şairlerin şiirlerinde de müziksel bir anlatım hissedebiliniyor. Ritm zaten var.

Haklı olabilirsiniz. Ama benim bu konuda bir eğitimim de yok. Ancak şanslıyım ki müziği sözle anlatabilme yoluna sahibim. Bu konuda iyiyim.

Diğer beğendiğiniz şairler kimler?

Pablo Neruda, Robert Frost, Walt Whitman.

Türk ozan Nazım Hikmet'i biliyor musunuz?

Ne yazıkki hayır.

Dünya çapında çok önemli bir şair. İşte onun şiirlerinde ritm ve müziği duyabilirsiniz. Ama herhalde çok iyi bir çeviri gerek.

Yarın hemen soracağım ve bir kitabını edineceğim. Çok merak ettim.

Sinema ile aranız nasıl?

Çok severim. Siyasal sinema ve psikolojik filmler hoşuma gider. Örneğin, Ingmar Bergman'ın çok çok ağır filmleri, insanı derinlemesine işleyen filmlerdir. Hele "Yedinci Mühür"ü hiç unutamam. (buralarda bascı Amster konuyu sulandırmaya çalışıyor ama biz inatla devam ediyoruz). Ayrıca unutamadığım bir başka film de "A Man For All Seasons", inanılmaz bir senaryo ve oyunculuk...

Evet, Paul Scofield 'in oyunu muhteşemdi. Gerçek bir tarihsel-siyasal filmdi.

Ayrıca III.Richard filmi de çok önemli.

Yeni projeler var mı?

Yeni albümümüz Ekim'in ikinci haftasında çıkacak (2006)..

Aynı ekiple mi yaptınız?

Evet,gördüğünüz arkadaşlar ve ayrıca Bob Mintzer, Roomero Lubambo, Christian McBride, Asher String Quartet.

Bu arada sesinizin dört oktav bir genişliğe sahip olduğunu okumuştum. Sesinizi ve jazz tekniğinizi nasıl geliştirdiniz?

Sesimin gelişmesinin en büyük nedeni, küçük yaştan itibaren kilise korosunda söylemem. Babam benim de onun yolunu izleyeceğimi sanıyordu. Ama ben kisede kalmak istemedim. Üniversite dönemimde jazz müziğini keşfettim. Joe Williams, Mel Torme, Jon Hendricks, Tony Bennett gibi ustaları dinliyordum. Seslerini nasıl kullandıkları, yorumları ilgimi çekiyordu. Benim de özel bir ses rengim vardı ve ona göre geliştirmeliydim. Bu konuda hiçbir eğitim görmeden kendi kendimi eğittim.

"Scat" tekniğini de mi?

Evet, Scat tekniğini de kendi ses rengime, melodik doğaçlama anlayışıma göre geliştirdim. Amacım hiçbir şarkıcıyı taklit etmek değildi. Onlar zaten tarzlarının en iyisiydi. Illinois'de doğdum ama bugünkü jazz tarzımın doğduğu yer, Chicago. Bu güzel şehrin jazz ortamı bana çok şey öğretti. Mutlaka siz de bu ortamı yaşamalısınız. Ne demek istediğimi daha iyi anlarsınız.

Umarım, sanırım yavaş yavaş Aya İrini'ye gitme zamanı geldi.

Yanıtlarım sizi mutlu etti mi?

Hem de çok! Bu güzel yemekli söyleşi için çok teşekkür ederim.

Biz de ekip olarak teşekkür ediyoruz. Tekrar görüşmeyi umarım..

(Özel not: Ne yazıkki gerek akustik gerek ortam nedeniyle Kurt Elling, potansiyelinin çok azını verebildi konserde. Oysa en başarılı olduğu alan, konserler. Umarız onu bir daha bir jazz kulübünde dinleme olanağını buluruz).

Ozan Boz & Özgü Özman Toronto
jazz@ontroy.com

Davulun özgün sesi; Terry Clarke

Terry Clarke, jazz'ın altın çağını yaratanların yetiştirdiği kuşağın en iyi temsilcilerinden. Davulcu olarak birlikte çaldığı isimler "jazz'da kim kimdir" listesini oluşturan herbiri bu müzik türüne yön vermiş müzisyenler.

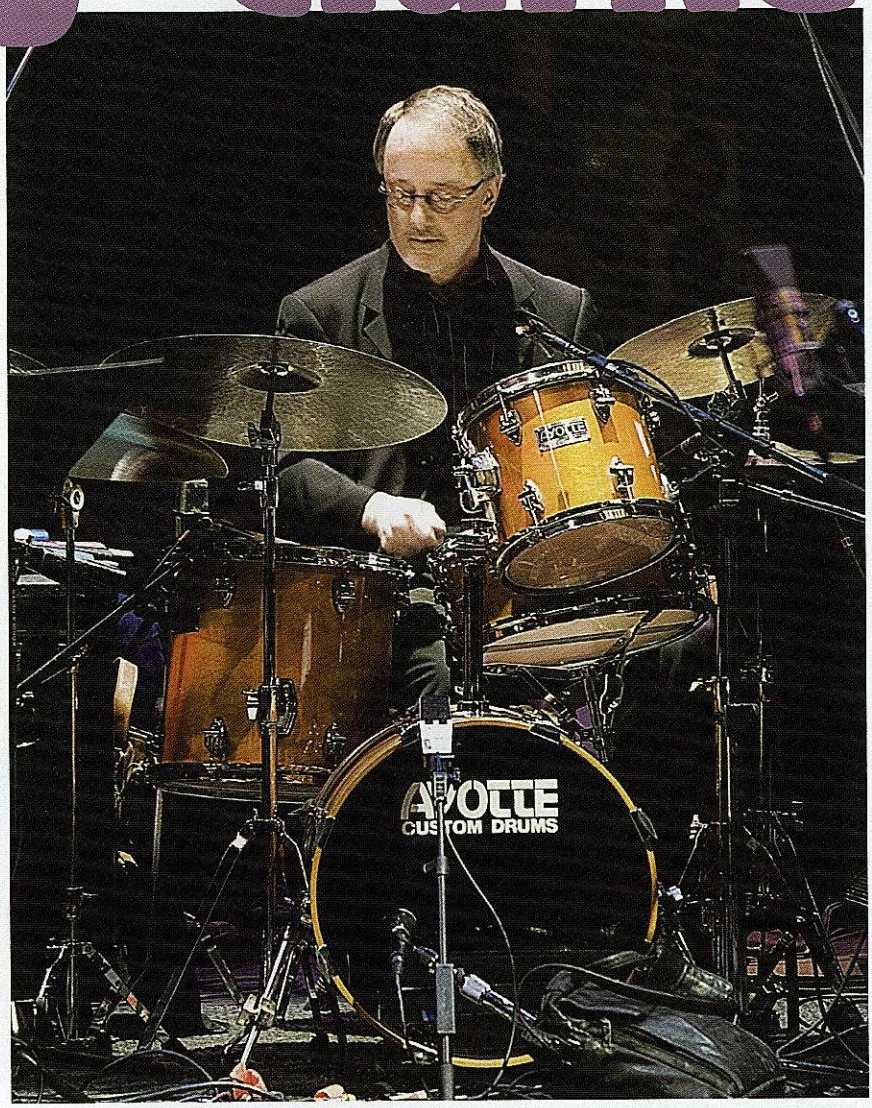

Bunlardan sadece bazılarını sıralamak bile Clarke'ın jazz hakkında edinmiş olduğu derinliği anlatmaya yeterli: Jim Hall, Oscar Peterson, Freddie Hubbard, John Handy III, Toshiko Akiyoshi, Jay Leonhart, Ed Bickert, Rob McConnell.

Vancouver, Kanada doğumlu müzisyen, davul çalmaya 12 yasinda baslamis. New York jazz camiasında tanınmış ve birçok davul tekniği kitabının yazarı Jim Blackley'den dersler almış ve bir nevi usta-çırak ilişkisi içerisinde süren ilişkileri Clarke'a kariyerinde birçok kapı açmış. 1965 yılında San Francisco'ya John Handy'nin grubunda çalmak üzere gitmiş ve Handy ile Monterey Jazz Festivali'ndeki konserlerinin kaydından oluşan cok başarılı "Live at Monterey Jazz Fest" albümüne davulcu olarak imza atmış. Bu sırada New York'a yaptığı seyahatlerde birçok müzisyenle tanışmış. Jazz tarihinin en etkin isimlerini dinleme ve yakından tanıma fırsatını bu New York gezilerinde yakalamış. Elvin Jones, Max Roach ve Tony Williams ile olan yakın ilişkileri ona sanatında yeni kapılar açmış. Bu etkin isimlerden öğrendiklerini yeni nesillere aktarmanın bir görev oldugu inancıyla halen University of Toronto'da öğretim üyeligi yapıyor. İlk Amerika tecrübesinde bir dönem, 'kısa ama çok yoğun bir dönem' olarak tanımladığı 60'ların sonralarında ünlü pop-motown grubu The Fifth Dimension'da yeralmış. Aklında New York'a yerleşmek varken, müziğe başladığı ilk yıllardan beri arkadaşı olan Don Thompson'nın Toronto'ya gelmesini tavsiye etmesiyle kendisini 70'li yılların Toronto'sunda fırtınalı bir müzik sahnesinin ortasında bulmuş. Rob McConnell ile 25 yıl sürecek olan ilişkisi, bir nevi kusucu üyesi olarak yeraldığı Boss Brass Band ile başlamış. Yaklaşık 15 yıl Toronto'da çok yüksek bir tempoda çalıstıktan sonra, nihayet yıllar önceki planına geri dönmüş ve New York'a taşınmış. İlk Amerika macerasından tanıştığı dostları sayesinde kısa zamanda New York'un çok aranılan davulcularından biri haline gelmiş. Daha sonra evlenip, çocuk sahibi olunca Toronto'ya yerleşmeye kadar vermiş. Grammy kazanmış albümlerde çalmış olan, bir çok Juno ödülüne sahip müzisyen, geçtiğimiz son beş yıldır üstüste Kanada Jazz Ödülleri'nde "En İyi Davulcu" ödülünü kazandı.

Terry Clarke ile birçok sevdiğimiz albümün ortaya çıkış hikayelerini öğrenmemize ve jazz tarihindeki bir takım önemli noktaları birleştirmemize yardımcı olacak bol içerikli hoş bir sohbet yaptık. Umarım siz de beğeniyle okursunuz.

Yeni turdan döndünüz. Kimler vardı turda?

Piyanist Bill Mays ile turum vardı, yeni bitti. New York'ludur, orada birlikte çok çaldık. 10 yıl önce New York'da üflemeli dörtlüsü ve ritim dörtlüsü olarak bir proje yapmıştık, adını da Manhattan Chamber Jazz Ensemble olarak koymuştuk. Ekip dört üflemeli ve bir jazz dörtlüsünden oluşuyordu. Nutcrackers'dan, Ravel'den parçalar alıp jazz yorumlarını yapıyorduk. Basın için fotoğraflar hazırlandı, albüm kaydedildi. Yapımcımız Japonya'da bu çalışmanın çok büyük heyecan yaratacağını düşünmüştü, Japonya için tur hazırlığı yaparken yapım şirketi iflas etti. Proje öylece ortada kaldı. 1999'da New York'tan Toronto'ya taşındığımda bu konuyu CBC'ye görtürdüm. Bu çalışmayı Toronto Chamber Jazz Ensemble diye Toronto'da yapabiliriz dedim. Fikri beğendiler, 4 yıl önce CBC'sinin Glenn Gould salonunda konser verdik, kaydettik. Sonra o ekiple üç tane tur yaptık. Bu da

onlardan biriydi. Bu kez genelde Batı kıyısında British Columbia'daydık. İki hafta kadar sürdü.

Son zamanlarda başka kimlerle çaldınız?

Ondan önce Kasım ayında Village Vanguard'da Jim Hall ile konserimiz vardı.

Jim Hall ile çalışmalarınız devam ediyor yani!

Evet, iki yıl önce Avrupa turuna çıktık. Geoffrey Keezer da bizimleydi. Geçen yıl da Jeff ile duo olarak tur yaptılar, beni İspanya'da bir dörtlü konseri için çağırmışlardı, onda çaldım. Mart ayında İtalya'da bir konserimiz olacak, iki dörtlu birlikte çalacağız. Jim Hall, Chris Potter, Scott Colin ve ben; bir de yaylılar dörtlüsü. Grubun adı 4x4. Bütün müzikleri Jim hazırladı.

Yaylılar için de mi?

Evet, tabii. Jim 18 yaşından beri yaylılar dörtlüsü için yazar. Cleveland Müzik Enstitüsü'nde öğrendi. Yaylılarla kaydettiğimiz albümlerde de öyle, herşeyi kendi yazdı. Üflemelilerde de aynı şekilde. Aslında "Life and Progress" diye bir belgesel film vardır, Jim Hall ile ilgili. Başta sadece stüdyoda çekeceklerdi, bunu yaptılar sonra bu çalışmayı büyütüp söyleşiler eklediler, film haline getirdiler. Joe Lovano, Sonny Rollins gibi Jim'in çaldığı bütün müzisyenler o filmde. Ben de bu filmin bir parçasıyım. Hepimiz filmde Jim ile anılarımızı anlatıyoruz. Filmde Jim'in diğer sanatçı kimlikleri de anlatılıyor.

Son projelere geri dönersek... Jazz vokalisti Helen Merrill ile şubatta Japonya'da çalacağım. Helen Merrill, 1956'de çıkarttığı "Perfect Ground" adında albümü ile tanınır.

Japonya bağlantığı nereden geliyor?

Bilmiyorum, hakikaten vaktimin büyük bir bölümü orada geçiyor. Sanırım jazz'ı çok seviyorlar. New York'ta yaşarken de hemen hemen hiç New York'ta değildim. Ya Avrupa ya da Japonya'daydım. Bütün jazz müzisyenleri için aynı herhalde. Japonya'ya 1976'den beri gidiyorum. İlki Jim'leydi.

Jim Hall ile Toronto'da kaydettiğiniz bir albüm var. "Jim Hall Live". Don Thompson da bas çalıyor.

Evet, çok başarılı bir albüm. Dünyanın heryerinde, gitaristlerin hepsinde vardır bu albüm.

O albümün ortaya çıkışıyla ile ilgili şöyle bir söylenti var: Albüm aslında kazara ortaya çıkmış, albüm olarak çıkarılması planlanmamış. Don Thompson kayıt aletleriyle denemeler yapayormuş o zamanlar ama kayıt iyi kalitede çıkınca piyasaya sürmeye karar vermişsiniz. Doğru mu?

Evet. Don Thompson'un 4-kanal Sony kayıt cihazı vardı. Banta kayıt yapanlardan. 1974'den bahsediyoruz. 70'li yıllarda burada, Toronto'da "Bourbon Street" adında bir jazz kulübü vardı, o zamanlar çok ünlüydü. Orada kaydedildi. Bourban Street ve Basin Street aynı binada altlıüstlü iki jazz kulübüydü. Don, elinde Sony kayıt cihazıyla sahneye geldi. İki mikrofon davula, bir mikrofon basa, bir mikrofon da gitar amfisine koydu. Düşünsene sadece dört kanal! Bütün haftanın konselerini çektik. En az üç dört plaklık kayıt çıktı ortaya. Bunlardan seçip 45'lik bir plak çıkardık. Plak A&M Records'dan çıktı. A&M Records, Herb Alpert ve Jerry Moss'un kurduğu 70'lerin büyük plak şirketlerindendir.

Şimdi remastered uyarlaması var piyasada, sanırım Verve'den çıkıyor.

Remastered değil aslında, bir değişiklik yapmadılar, sadece CD'ye aktardılar. Bizi aramadan yaptılar, arasalardı biz üç dört parça daha verirdik onlara. 70 dakikaya kadar müzik koyabilirsin bir CD'ye.

1976'da bu albümden hemen sonra Japonya'ya gittik. Anlayacağın Japonya o şekilde başladı. Jim o sırada Chet Baker ve Paul Desmond ile CTI için de kayıt yapıyordu. O üçlüyle Japonya'da konser kaydı da yaptık. "Live in Tokyo". 85'de New York'a taşındım. Daha sonraları Jim ile, sonra da Helen Merrill ile sık sık Japonya'ya gittim.

New York'a taşındığında oradaki jazz camiasını iyi tanıyor muydunuz?

Evet, 1967'de Don Thompson ile New York'ta çalmıştık. O sırada bir çok müzisyenle tanıştık. John Handy'yle de orada tanıştık. O zamanlar Charles Mingus'la çalıyordu.

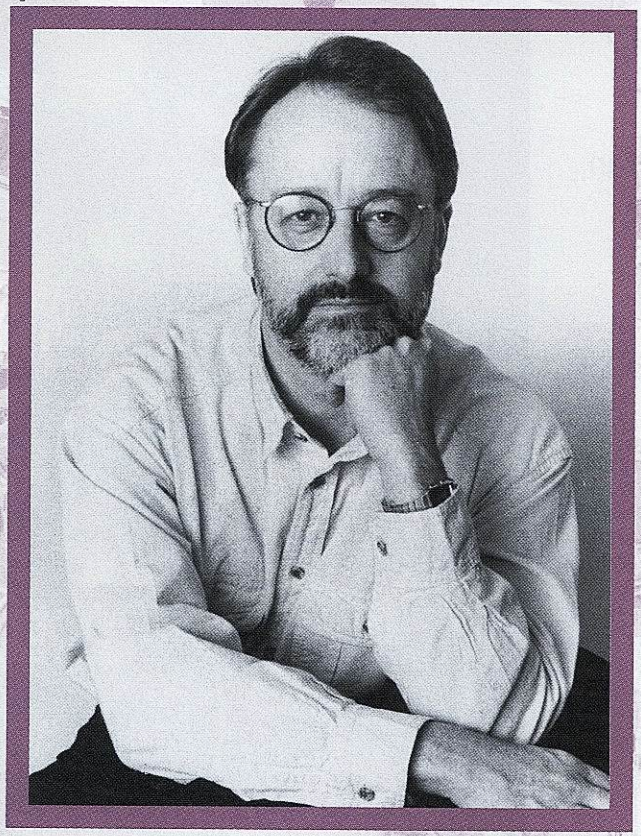

John Handy'yle çok ünlü bir albümünüz var: 1965 Monterey Jazz Festival.

Evet, albümde Michael White (keman), Jerry Hahn (gitar) ve Don Thompson (bas) var. Çok iyi bir gruptu, o zamanların en ateşli gruplarındandı. Columbia Records'dan John Hammond yapımcımızdı. John Hammonds o sırada iç yeni grupla anlaşma imzalamıştı. Biz, John Hendix Quintet, Denise Aiklin, Charlie Haden, Jerry Brunele üçlüsü ve George Benson adında genç bir gitarist. Sonra bizi New York'a götürdü, Carnegie Hall'da konser verdik. 1967'den bahsediyorum, yapımcılığını üstlendiği bütün müzisyenler programdaydı. Bob Dylan'ı da keşfeden John Hammond'dır.

O zamanlar Village Vanguard sadece haftada dört gün açıktı. Sonra o kadar iyi tuttu ki, yedi gün program yapmaya başladılar. Sonra Rock'n'Roll dönemi başladı ve tabii jazz piyasasi çok büyük zarar gördü. Ama bir ara New York'ta aynı günlerde biz bir kulüpte, Bill Evans Trio başka bir kulüpte, Chick Corea, Steve Swallow başka bir kulüpte çalıyorduk. Çok ateşli jazz günleriydi.

Yani ben 60'larda New York'daki günlerimde jazz dünyasından pek çok ismi tanıdım ve 85'te oraya taşındığımda zaten pek çok müzisyeni bildiğimden hemen çalışmaya başladım. Yine Jim Hall ile çalıştım ve Toshiko Akiyoshi Orchestra'ya katıldım.

60'larda yerleşik düzenim San Fransisco'ydu. 1970'de Toronto'ya geldim. Yeşil kartımı bekliyordum, hemen New York'a gitmeyi planlıyordum ama Toronto'da birden kendimi çok yoğun bir temponun içinde buldum, ayrılmam 15 yıl aldı. Çok stüdyo çalışması yaptım, birçok film ve TV projesinde yeraldım. Nota okuyabildiğim için oldukça çok iş geliyordu, sabah akşam çalışıyordum.

Don Thompson'la arkadaşlığınız çok eskilere gidiyor, nasıl tanışmıştınız?

Ben aslen Vancouver'liyim. Don da o bölgenin biraz kuzeyde küçük bir şehirden. Onunla Vancouver'a geldiğinde tanışık, birlikte çalmaya başladık. John Hand, Flat Five adında yerel bir kulüpte çalmak için gelmişti. Konseri için Vancouver'dan ritim müzisyeni arıyordu, bizi buldu. Ben 18 yaşlarındaydım. Bir sonraki gelişinde yanında Freddie Redd adında bir piyanist de getirmişti. Freddie Redd, "Connection" diye çok ünlü bir oyunun müziklerini yazmıştır. Jackie Mclean, Michael White da geldiler. Don ve ben de onlara katıldık, birlikte beşli olarak çalışmalar yaptık.

Sizi nasıl buldular, birileri önermiş olmalı? Sadece 18 yaşındaydınız.

Tam hatırlamıyorum. Jim Blackley olabilir. Ama çok tedirgin olduğumu hatırlıyorum. John Handy daha yeni 1964'deki Monterey Jazz Festivali'nde Charles Mingus ile çalmıştı. Ortalığı kasıp kavurmuşlardı. Dolayısıyla onunla çalışacağım için çok heyecanlıydım, biraz da tedirgindim tabii. Çünkü çok büyük bir olaydı. Charles Mingus ile çalmış bir müzisyen! Charles Mingus benim idollerimden biridir. 15 yaşındayken Vancouver'da izlemiştim. John Handy o konserden sonra bu beşli ekibe o kadar inandı ki San Fransisco'da bir kulüple anlaştı ve bizim için çalışma izni almak üzere imza toplamaya başladı. Yasal işlemleri takip etti, sonra müzisyenler sendikasını ikna etmeye çalıştı. Tabii Amerikalı müzisyenler Kanadalı müzisyelerin gelip de kendi işini elinden almasını istemez. John sendikanın yönetim kurulunda birkaç kişiyi ikna etti. Yani gittiğimizde bize karşı biraz olumsuz bir hava vardı. Daha sonra San Fransisco gazetesinden bir yazar bizimle ilgilendi, hakkımızda yazılar yazdı. Atlantik Records'dan gelip dinlediler, en sonunda Columbia Records ile anlaştık. Bizi Monterey Jazz Festivali'ne göndermek için çalıştılar. Normalde programın bir parçası değildik. İki parça çaldık, kaydedip Columbia Records'a dinletmişler. O da benim ilk kaydım oldu. 20 yaşındaydım.

"Live at Monterey" albümünden bahsediyoruz değil mi?

Evet, albüm 1966'de çıktı. Üç yıl kadar San Fransisco'da yaşadık. Carnegie Hall'deki konserden

sonra Los Angeles'daki ünlü Shelly's Manhole'da konserimiz vardı. Ondan sonra çalışma iznini uzatamadık ve ülkeden ayrılmamız gerekti. Ben Vancouver'a geri döndüm. O sırada Los Angels'tan The Fifth Dimension adında bir grup Vancouver'a gelmişti ve davulcu arıyorlardı. Vancouver'daki konserlerinde çaldım. Ve onlarla Amerika'ya geri döndüm, o şekilde bir üç yıl daha çalışma iznim oldu.

The Fifth Dimension bir pop grubuydu, tamamen farklı bir tarza yöneldiniz.

Evet, o sırada yolumu biraz pop ve motown müziğine doğru değiştirmek istemiştim. Eklektik kişiliğim gereği hep değişik türlere meraklım olmuştur, herşeyi öğrenmek isterim. San Fransisco'da yaşarken, Brezilyalı müzisyenlerle de çalmıştım. O şekilde Brazilya müziğine dair çok şey öğrendim. Müzikte çeşitliliği seviyorum. Bir çok insan buna anlam veremiyor. Bu sayede dünyanın bir çok yerini gördüm, 1968'de Democratic Convention'ına katıldım, Richard Nixon için Beyaz Saray'da çaldım. Çok fırtınalı zamanlardı ve pek çok şeyi çok yakından tecrübe etme şansım oldu. Tek beyaz davulcuydum. Ama herkes herkesle çalışıyordu. Ondan sonra çalışma iznim gene doldu ve Toronto'ya taşındım. Tekrar geri dönmek için yeşil kart almaya çalışıyordum, ama Toronto'da kalmaya karar verdim.

O zamanlarda Toronto'da jazz ne durumdaydı?

Yeni birçok müzik akımı vardı. Birçok kayıt çalışması vardı. Kanada devleti CRTC'yi (Canada's Regulator for Telecoms, Radio and Television Services) kurmuştu ve yeni kanuna göre medya içeriğinin en az yüzde otuzunun yerli olması gerekiyordu. Bu da daha fazla müzik demekti, o da daha fazla kayıt demekti. Gece gündüz kayıt yapıyorduk. Müziğin altın yıllarıydı. San Fransisco'da tanık olduğum o yaratıcılık akımı Toronto'da da başlamıştı, üç yıl geriden geliyordu ama olsun. Hippi zamanıydı, 70'ler John Lennon-Yoko Ono ve uzun saç zamanı... Müzik için rönasans dönemiydi. İstediğim kadar jazz çaldım, hayatımı kazandım, kayıt konusunda iyice profesyonel oldum.

Kimler vardı, kimlerle çaldın?

Rob McConnell'ın yönettiği Toronto jazz orkestrası, 21 kişilik big band, Boss Brass Band'te çaldım. Çok sayıda albüm çıkardık. Grammy aldık. O grupla 25 yıl çaldım. NY'a taşındıktan sonra bile geri dönüp onlarla turlara çıktım. Monterey'da çaldık, Los Angeles'da çaldık. Kanada'da bir çok Juno ödülü aldık. Boss Brass dışında Moe Koffman, Ed Bickert, Sonny Greenwich ve Levenny Breau ile çalıştım. Bu son üç isim bence Kanada'nın yetiştirdiği en iyi üç jazz gitaristi. Sonny ve Ed ile birlikte bir albüm yaptık, Don Thompson da çaldı. Don o zaman evinin bodrumunda kayıt stüdyosu kurmuştu, albümü orada kaydettik.

Don Thompson kayıt konusuna oldukça meraklıymış anlaşılan.

Evet, 4-kanal Sony'den sonra 8-kanal aldı. Aslında Toronto'ya geri gelmemi söyleyen de o olmuştu.

New York'a neden geri döndünüz?

Hep aklımda vardı aslında. 85'de yeniden bekar olmuştum ve bir değişiklik zamanı geldiğinin düşündüm. 40 yaşına gelmiştim. Biraz yokuş yukarı bir yol olduğunun farkındaydım, birden stüdyo ortamından çıkmam gerekecekti ama benim için çok önemli değildi, sadece çalmak istiyordum. New York'a taşındım, çok güzel bir apartman katı tuttum. Acele etmedim, bu kez biraz yavaştan aldım. Blue Note'da Pazar günleri uzun kahvaltı yemekleri olurdu, orada Roger Kellaway ile çalmaya başladım. Üçlü ve dörtlü ekiplerle çaldım. New York'ta bir müzisyen olarak yaşamak her zaman hayalimdi ve yapabileceğimi görmek istedim.

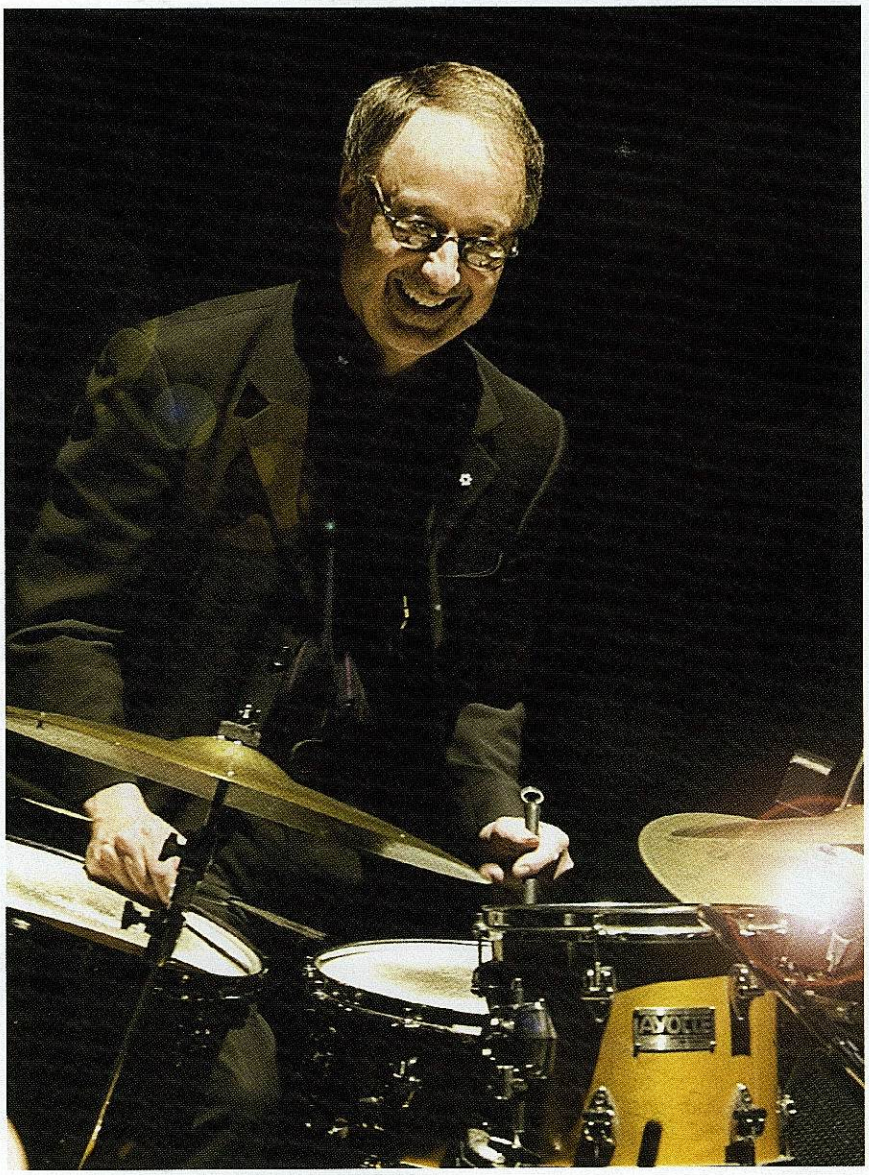

New York (Big Apple), bütün müzisyenlerin hayali mi?

Evet, ama para ile gitmek gerekiyor. Taşınmadan buradaki evimi sattım.

Tam anlamıyla göç ettiniz yani?

Evet, işin yasal kısımlarını halletmesi için kendime bir avukat buldum. Amerika'da göçmen statüsünde yaşamak için buradaki şirketimin bir şubesini Amerika'da açtık, sonra kendimi şirketin o şubesinde görevlendirdim. Ta ki, Toshiko Akiyoshi beni sponsor edene kadar üç yıl yeşil kart için bekledim. Bir Kanadalı'nın Amerika'da yaşaması öyle bir süreç, biraz sancılı. Müzisyenler Sendikası'nı da ikna etmek gerekiyor. Burada öğrencilerimin birçoğu aynı şeyi soruyorlar. Öğrenci olunca tabii daha kolay, burs alırsın vs. Ama çalışan bir müzisyen olunca durum farklı, kaçak da çalışamazsın, yasal olarak bir yolunu bulman lazım. Altı ay veya bir yıl çalışmadan kendini geçindirecek paran olması lazım, yaşayacak bir yerin olması lazım. 11 Eylül'den sonra kurallar daha da zorlaştı. Birinin seni işe alması ve o iş için senin gerekli olduğunu kanıtlaması gerekiyor. Sendikayı ikna etmen lazım tabii yine. Sendika başkanı benim arkadaşım, o Çalışma Bakanlığını benim için ikna etmişti. Onlar da göçmenlik bürosu için sertifika çıkardılar. Bu üç yıllık bir süreçti. Orada olduğum için sonuç başarılı oldu, buradan öyle bir işlem sürdüremezsin. En kolayı bir Amerikalı ile evlenmek. Bunları yaptıktan sonra şimdiki eşimle tanıştım. Ona sordum, üç yıl önce neredeydin, beni bunca zahmetten kurtarabilirdin diye. Evlendik, iki çocuğumuz da New York'ta doğdu. Hepimiz çifte vatandaşız. İşte o sıralarda, sanırım 1991'de NorthSea Jazz Festivali'nde çalmaya gittiğimizde, oradan sadece bir günlüğüne İstanbul'a geçtik. İstanbul Jazz Festivali'nde çaldık. Sonra hemen döndük ve New York'a gittik.

Jazz müzisyeni olarak hayatını kazanmanın tek yolu sürekli seyahat halinde olmak, sürekli turda olmak. O yüzden 15 yıl sonra Kanada'ya geri dönmeye karar verdik. En azından güvenilir bir sosyal ortamın, ailemin geleceği için daha iyi olacağını düşündüm.

Şimdilik bu kadar... Gelecek sayıda Terry Clarke'ın Jim Hall, Ed Bickert ve diğer tanınmış müzisyenlerle anılarına devam edeceğiz. Ayrıca davul kurulumundan, kullandığı davul ve zillerden konuşacağız.

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

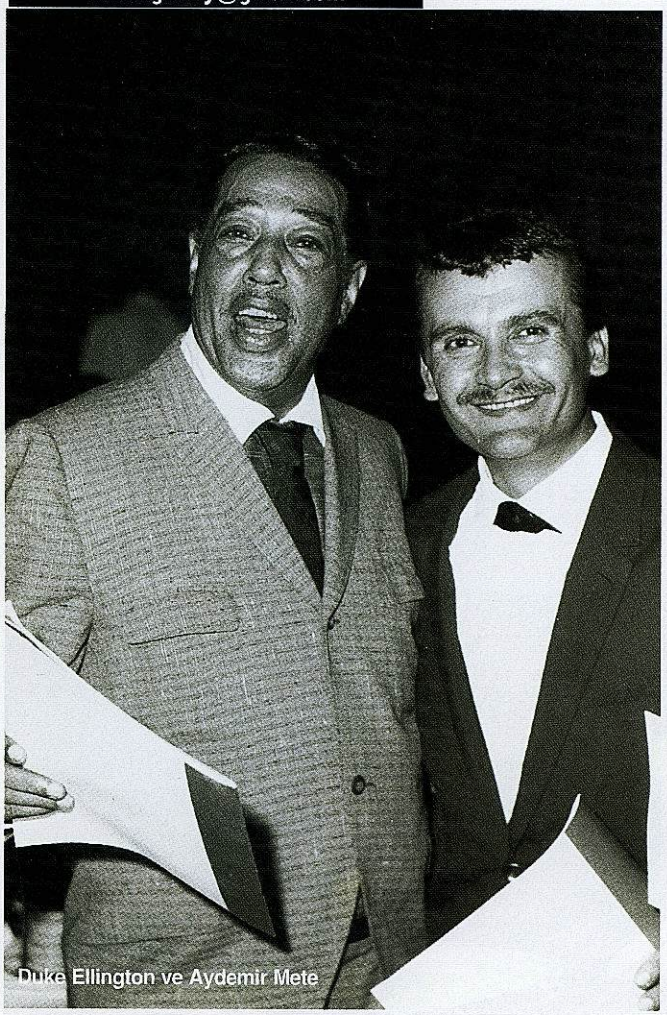
Duke Ellington ve Aydemir Mete

KONTRABAS VE JAZZ, İKİ KELİMEYE SIĞABİLECEK AMA HAYAL GÜCÜNE SIĞMAYAN BİR HAYAT;

AYDEMİR METE'NİN ARDINDAN...

1 Şubat 1929-15 Ekim 2006

Giriş ve ilk sahne:

"Zincirlikuyu mezarlığında bir grup insan sevilen bir müzisyeni son yolculuğuna uğurlamak üzere toplanmışlardı. Kefen toprağa verilmek üzere açılmış olan mezar çukuruna indirildi ve imam merhumun son duasını okumaya başladı. İnsanlar ellerindeki küreklerle mezarın üstüne toprak atmaya başlarken sarışın kıvırcık saçlı bir adam mezara doğru eğildi. Elinde bir resim bir de futbol forması vardı.

Önce resmi özenle kefenin üzerine bıraktı. Mezarın çevresinde toplanmış olan cemaat yaşadıkları ülkeyi ve cumhuriyeti kurmuş olan insanın resmini hemen tanıdılar. Resmin üzerine bu sefer de sarı lacivertli bir forma konuldu. Sonra kürekler toprakla buluştu ve mezar yavaş yavaş dolmaya başladı. Sarışın kıvırcık saçlı adam mezara bakarken hayatı film olabilecek kadar ilginç bir insan son yolculuğuna başlamıştı".

Bugün sizlerle paylaşacağımız şey işte böyle bir öykü. Zonguldakta doğmuş, müziğe gönül vermiş, müzik ile yaşamış bir insanın iki kelimeye sığabilecek ama hayal gücüne sığmayan öyküsü. Gelin sizinle bu öyküyü bir film senaryosu haline getirelim, kim bilir gelişen Türk sineması belki günün birinde bu olağanüstü yaşanmış hayatı beyaz perdeye taşır.

Sahne 2

Atatürk Kültür Merkezi'nin kafeteryasına giren senarist sarışın kıvırcık saçlı arkadaşını görür. Bir araya gelmemelerinin sebebi Zincirlikuyu'da geçen ilk sahnenin devamını getirmek içindir. Sarışın adamın yanında bir de sarışın kız vardır, kız başka bir ülkenin çocuğu olmakla birlikte ruhunun bütünleştiği insanı Türkiye'de bulmuştur. anlatılacak olan öyküye onun da yapacağı önemli katkılar vardır. Birlikte otururlar, içecek bir şeyler söylenir, teyp dönmeye başlar ve sarışın adam konuşur:

Dedem Zonguldak'ta öğretmenlik yaparken babam 6 çocuklu bir ailenin dördüncü çocuğu olarak doğmuş. Çocuklardan dördü o devrin hastalıklarından öldüğünden bunlardan sadece 4 tanesi yaşayabilmiş. 1930'lu yılların Zonguldağında en önemli geçim kaynağı madencilikmiş. Bu yüzden orta okulu bitirdikten sonra babamı madencilik okuluna göndermişler.

Orada lise 3. sınıfa kadar okurken bir yandan da Zonguldak'ta kurulu Halk Evinde müzik dinlemeye başlamış. Meğer İkinci Dünya Harbinde Türkiye'ye kaçmış bulunan vatansız Museviler o devirde bu okulda ders verirlermiş. Babamın en çok ilgisini çeken şey Halkevindeki piyano olmuş ve çalmak istemiş. O devrin şartlarına göre müzik tutkusu olmasına rağmen ailesi ona ders aldıramamış. Lise son sınıfta olduğu bir gün staj için gönderildikleri madende grizu patlaması olmuş ve 50 arkadaşını kaybetmiş. Bu olay onun için bir dönüm noktası olmuş ve iki gece sonra babaannemden toplamış olduğu birikmiş harçlıklarıyla ailesinden gizli olarak otobüsle Ankara'ya kaçmış. Amacı konservatuara girmekmiş ama yaşından dolayı bu mümkün değilmiş. Düşünün, babamın yaşı onsekiz, konservatuar sınavları çoktan bitmiş, girecek öğrenciler seçilmiş. Ama çok uzaklardan geldiğini gören konservatuar müdürü Halil Bedi i Yönetken ona özel bir sınav yaparak şans vermiş. Babam sınavı kazanmış ve onun gibi sınava giren bir başka genç ile konservatuara başlamışlar. Diğer genç dediğim kişi yıllar sonra çok önemli bir müzisyen olacak olan Muvaffak Falay. İkisi çok iyi arkadaş olmuşlar. İkisi de jazz'a çok meraklıymışlar, ve o devirdeki radyo programlarından jazz dinlemeye başlamışlar.

Babamı konservatuarın kontrabas bölümüne almışlar, neden diye merak edebilirsiniz, söyleyeyim. Yaşı 18 olduğundan ve bu yaş keman, piyano ve çelloya başlamak için geç olduğundan kontrabasa almışlar. Zaten böyle büyük bir enstrümanı çalabilmek için çalmak için belirli bir fizik gücü de lazımdır, babam yapısıyla buna buna uygunmuş. Ayrıca onun için önemli olan konservatuara girip müzisyen olmakmış, hangi bölüm olduğuna da çok aldırış etmemiş.

Bu durumdan dolayı babamın konservatuardaki sınıf arkadaşları kendisinden hep küçük olmuşlar. Muvaffak Falay'ın dışında Selçuk Sun, piyanist Metin Gürel, kardeşi Melih Gürel de onun arkadaşlarıymış. Bunlar kendi aralarında bir klan oluşturarak konservatuarın içerisinde çalınması yasak olan jazz için mücadeleye başlamışlar. Akşamları değişik kulüplere gidip jazz dinlerlermiş. Hatta paraları olmadığı için bir şişe birayı iki pipetten içerek paylaşırlar ve garson fark edip kovuncaya kadar ön maslarda oturularmış. Bu şekilde o dönemin en önemli orkestralarını dinleme fırsatları olmuş.

Daha sonra Ankara'da yedeksubaylığını yapmakta olan İlham Gencer'e bir basçı lazım olmuş, babamı göndermişler. İlham Gencer onu çok beğenip "benimle İstanbul'a gel" demiş. İşte geliş o geliş olmuş. İstanbul'a ilk geldiği yıllarda İlham Gencer'e davulcu Ali Çetinkaya ile birlikte eşlik etmeye başamışlar. Düşünün, sene 1954, daha sonra 1971'de kurulan İstanbul Devlet Senfoni Orkestrasına girdiği 1973 yılına kadar babam İstanbul'da değişik jazz gruplarında çalmış.

Sarışın adam bu noktada durur, anlattığı öykü onu kendi geçmişine de götürmüştür. Kamera onu sigara yakan ellerine odaklanır, derin bir nefes çeker, yanındaki sarışın kadın ona kızgın bir bakış fırlatır, sigara içmesini onaylamadığı her halinden bellidir. Sonra kamera kadının gözlerinden uzaklaşarak tekrar sarışın adamın gözlerine odaklanır ve genç adam tekrar babasının geçmişine döner .....

Sahne 3

Pek kimseler bilmez ama babamın bir de 5 yıl süren Lübnan macerası vardı. 1962-1966 yılları arasında o devrin Ortadoğu'daki en önemli kulübü olan Casino De Liban'da içinde Fransız, İspanyol ve Belçikalıların yer aldığı bir orkestrada çalışmış. Bunu hep böbürlenerek anlatırdı. Kontrabası ile Beyrut'a gidip orkestraya müracaat ettiğinde ona bir Belçikalı bir de Fransız başçının aynı işe baş vurduğunu ve kendilerine sınavla alınacakları söylenmiş. Babam önüne konan her notayı çalmış ve diğer rakiplerini eleyerek "en büyük Fenerbahçe" diye orkestraya girmiş. Bu yılların içinde daha da ilginç bir öykü var. Babam Lübnan'da çalıştığı yıllarda konser vermek için oraya gelen Duke Ellington ve Quincy Jones ile tanışmış. Hatta birlikte jam session'larda çalmışlar. O devirde Ortadoğu'da bayağı bir jazz dünyası varmış.

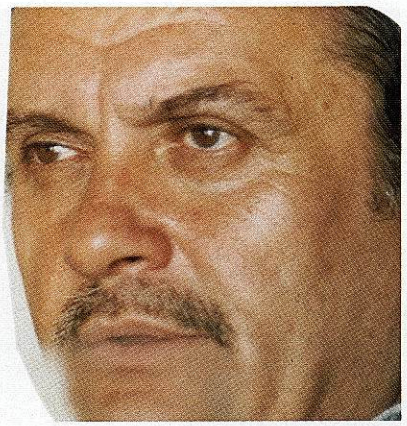

Duke Ellington babamı çok beğenmiş ve onu orkestrasına almak istemiş. Ona iki yıllık bir kontrat göndermiş. Ama o sırada annem bana hamile imiş. Babam düşünmüş ve kontratı reddederek 25 Ağustos günü annem ile Suriye üzerinden Adana'ya ve oradan da İstanbul'a gelmiş. Kim bilir, eğer o kontratı kabul etseydi belki de Duke Ellington orkestrasının ölümsüz yıldızlarından birisi olacaktı. Ama o, "oğlum Türkiye'de doğsun" demiş ve döndükten sonra da ölünceye kadar hep Türkiye'de yaşadı.

Duke Ellington'u her dinlediğimizde onunla yaşadığı günlere geri dönerdi ve bana onu anlatırdı. Aslında şimdi düşünüyorum da dinlediği her jazz parçası onun için bir "deja vu" idi. Her dinlediği müzikle geçmişini yeniden yaşardı. Her dinlediği müzisyenle kendisini özdeşleştiridi.

1965-73 arasında hep kendi adını taşıyan orkestrası ile çalıştı, bir çok tanınmış müzisyen bu orkestrada onunla birlikte çaldı. Bunların bir çoğu ne yazık ki artık yaşamıyor. Trompetçi Güray Aktalay, Ergüven Başaran, Atakan Ünüvar, Elvan Aracı, Emin Fındıkoğlu, davulcu Korkut Koray, piyanist Hayri Tükel onun orkestrasında çalışanlardan ilk aklıma gelen isimler. Muhakkak şimdi hatırlayamadığım başkaları da vardır. Ayrıca bir çok müzisyen de kısa süreli olarak bu orkestraya katılmıştı. Benim müzisyen olmamın en önemli sebebi 4 yaşımdan beri bu orkestranın içinde ve kulislerde büyümem oldu. Provalar arasında hepsiyle saklambaç, körebe gibi oyunlar oynardık. Yaramazlık yaptığımda babam Emin Fındıkoğlu'na seslenir ve "Emin, Kent'le ilgilen, gene yaramazlık yapıyor" derdi. 3

yaşımdan beri babam ile jazz hakkında konuşurdum. Babamın hayatında 3 tane önemli şey vardı. Genel olarak müzik, klasik ve jazz, bu en önemlisi idi. Daha sonra hayatında klasik Amerikan arabaları vardı. Bu listeye son olarak da kadınları eklemiz lazım. Evimizde çok geniş bir plak koleksiyonu vardı. Babam bana bunları çıkartırıp getirtir, birlikte dinlerdik. Mesela Miles Davis'in Blue in Green albümünü isteyince onun nerede olduğunu bilir ve hemen getrirdim. Saatlerce birlikte müzik dinlerdik. Lambalı bir amplifikatörümüz ve güzel bir pikabımız vardı. Çok güzel bir ses çıkardı. Okul yıllarından hayran olduğu arkadaşları vardı. Bunlardan bir tanesi de ünlü besteci Ferit Tüzün'dür. Kornocu Metin Gürel ve Fagotcu Melih Gürel ile de yakın arkadaştı. Bu ikisi de aynı zamanda jazz piyanosu da çalarlardı. Ama gerçek can dostu Muvaffak Falay'dı ve onun piyano çalışına hayrandı. Babamın en sevdiği piyansit Red Garland'dı, ondan sonra Oscar Peterson gelirdi. Bu ikisini sürekli olarak dinlerdik. Bazen Art Tatum bazen de Bud Powell dinlediğimizi de hatırlıyorum Aslında ben o yaşta çocuk yaşımın gereği olarak oyuncaklarımla oynamak isterdim ama babamı çok sık göremediğimden onunla oturup müzik dinlerdim. Babam gece saat 11' de işe gider sabaha karşı 5 buçukta dönerdi. Şimdi kimse bilmez ama o devrin müziyenleri böyle çalışırdı. Çok sevdiği "Tabac" adlı bir Alman kokusu vardı. İşe gitmeden önce onu sürerdi, o kokuyu duyunca benden ayrılacağını bilirdim. Öldüğünde de baş ucunda o koku vardı.

Yıllar geçti, ben hala bu kokuyu unutmadım, hala onu kullanamam. 1929 doğumlu idi, 77 yaşında öldü. Jazz onun hayatının en önemli parçası idi, hiç beste yapmadı ama dolu dolu yaşadı.

Hayatını özetlersek şöyle diyebiliriz, kontrabas ve jazz. Bu kadar.

Sarışın adamın konuştuğu insan bir an için o kokuyu duyduğunu düşündü, belki o da "deja vu" yaşıyordu. Dinlediği öykü onu da kendi gençliğine götürmüştü. Karşısında bu öyküyü anlatan insanı önce çellist olarak tanıdığını hatırladı. Daha sonra o çello çalan insanın yakın bir arkadaşının piyano hocası olduğunu öğrendi. Onu orkestrada çalarken hiç mutlu görmediğini düşündü ama gün geldi Aksanat'da mutsuz çellistin solo bir piyano konserine gitti. O gün gördü ki çellist dostunun kişisel menkibesi jazz alemindedir. Bir sonraki sahnede çellodan jazz piyanosuna uzanan yolculuğun başlangıcına gidilir.

Sahne 4

Benim müzisyen olmamı istemesinde bu insanlara olan hayranlığının etkisi oldu. Allah'a dua eder ve benim bir çocuğum olursa onu arkadaşlarım gibi müzisyen yapacağım dermiş. Bu onun ideali olmuş ve bunun gerçekleşmesinin sebebi de ben olmuşum Babam aynı zamanda büyük bir Atatürk hayranı idi. Atatürk onun için çok şey ifade ederdi ve bana sürekli olarak onu anlatırdı. Neden Atatürk'ü severdi bilir misiniz? Bir şeyi çok öncesinden düşünmek, onu kafaya takıp yoktan var etmek, işte Atatürk onun için bu kavram demekti. Atatürk daha 1905 yılında Türkiye Cumhuriyetini kafasında kurmuş hatta hangi arkadaşının ne bakanı olacağını hesaplamıştı. Babam da daha ben doğmadan benim ne olacağıma karar vermişti. Beni konservatuara o yolladı. Ben çocukken konservatuara gidip müzisyen olmak değil bir lejyoner olmak istiyordum. O devirde teknoloji bu günkü kadar gelişmiş olmadığından imkanlar da kısıtlı olduğundan aklıma astranot olmak hiç gelmemişti. Zagor vardı ama Zagor olmak da bana hoş gelmedi. Babam beni 9 yaşındayken Mimar Sinan Üniversitesi konservatuarına götürdü. Burası o zamanlar yeni kurulmuştu, babam beni kontrabas bölümüne verdiği zaman henüz o bölümde ne hoca ne de öğrenci vardı. Ben o bölüme girmek istemiyordum ama babama karşı gelemedim. Konservatuara girdikten sonra babamla yüksek kaldırımdaki Ferit Canova'nın kullanılmış müzik aletleri satan dükkanına gittik. Babam bana oradan küçük, New Orleans jazz gruplarında kullanılan yeşil renkli ve bordürleri sarı olan bir pikkolo kontrabas aldı. 1973 yılında bu alete 780 lira verdi, o devrin şartlarında bu süper bir para idi. Kendisi aynı yıl İstanbul Senfoni Orkestrasına girdi.

Babamın İstanbul Senfoni Orkestrasına girmesinin de ilginç bir öyküsü vardır. Bir gece evde çok sevdiği bir içki olan 505'i içerken telefon geldi, meğer senfoni orkestrasına kontrabasçı aranıyormuş. Arkadaşları gel dediler, onlara önce 'kendi orkestram var' diye itiraz etti ama onlar' ağabey yapma, bu bir güvencedir' dediler ve ikna ettiler. Ettiler ama orkestraya kabul edilmek için sınav vermek gerekiyor.

Babamın 18 yaşında girdiği Ankara konservatuarındaki kontrabas hocası Berlin Senfoni Orkestrasının solist başçısı olan ***Hans Fromme*** *imiş. Zamanında Rus cephesinde Alman askeri olarak savaşmış ve yaralanmış bir müzisyen. Savaştan sonra işsiz kalınca müzik öğretmenine ihtiyaç duyulduğu için Türkiye'ye gelmiş. Babam telefon edip durumu bildirince hocası 3 ay boyunca hafta sonları Ankara'dan trenle İstanbula geldi ve babamı giriş sınavına hazırladı. Babam onun Türkiye'deki ilk öğrencisi idi ve her zaman böyle bir hocanın öğrencisi olmanın hayatındaki en büyük şanslardan birisi olduğunu söylerdi. Hoca her hafta sonu geldiğinde Bach'ın 1. viyolensel süitinin gig bölümünün kontrabas transkipsiyonunu babama çaldırarak onu sınava hazırlardı. Birgün o bizde iken kontrabası ben kaptım ve aynı parçayı çaldım. Hoca babama*

dönüp, ' bunu hemen konservatuara yazdır' dedi. O sırada ben hala lejyoner olmak istiyordum. İşte bu olay üzerine babam beni konservatuarın kontrabas bölümüne yazdırdı, ama orada hoca olmadığından müfredatı alarak beni evde çalıştırdı. Okulda sadece sınavlara girdim, iki yıl böyle geçti. Benden başka öğrenci de yoktu. 11 yaşıma geldiğimde bayağı kontrabasçı olmuştum. Bugün hala kontrabas çalmaya devam ediyorum ve evimde bir kontrabasım var.

Ama çellocu Reşit Erzin'in bir konseri hayatımı değiştirdi. Babam beni götürmüştü, o gün çelloya hayran oldum ve babama bir seçim yapmasını söyledim. Kontrabası bırakıyordum ya trompet ya da çello çalacaktım. O düşündü ve 'trompeti boş ver, seni çalıştıramam, çello çal' dedi. İşte çelloya girişim de böyle oldu.

Bu olay tüm hayatım boyunca babama yapmış olduğum ikinci büyük çıkış oldu. Bunlardan diğeri de Fransızca yerine İngilizceyi yabancı dil öğrenmek üzere seçmemdir. Bu ikisinden başka hayatım boyunca babama karşı geldiğim başka bir şey yoktur. Piyano çalmama gelince. Babam harikulade piyano çalardı. Çocukluğumda bana Ponçiana parçasını çalardı. Dünyanın en iyi piyanisti gelse bu parçayı benim babam gibi çalamaz. Belki bu sözleri söylerken bencillik yapıyor olabilirim ama kusuruma bakmayın. Başka bir parça daha vardı böyle mükemmel çaldığı ama hatırlamıyorum. Ben de konservatuarda bu enstrümanı çalmayı öğrenmiştim. Ama hiç bir zaman babam gibi piyano çalabileceğimi düşünmedim, onunla aşık atamam. Şimdi hatırladım, çatıştığımız bir konu daha vardı. Ben piyanist olarak Ramsey Lewis'i de çok severdim. O ise nefret ederdi, neden olduğunu hiç bir zaman öğrenemedim. Ne zaman onun müziğini dinlesem yerinden kalkar pikabı kapatır ve 'bunu dinlemen gerekmiyor' derdi.

O ana kadar sessiz sedasız oturan sarışın kadın artık söze girmesinin vakti geldiğini anlar. Onun anlattığı şeyler kayınpederinin kontrabastan jazz'a uzanan hayatının daha farklı bir açıdan görünüşüdür. Kamera onun gözlerine doğru yaklaşırken konuşma başlar:

Sahne 5

"Ben babamın ölmediğini düşünüyorum çünkü benim için ölüm diye bir şey yok. Sadece zamanı gelince bedenlerimizi terk ediyoruz. Ama ruhlarımız sonsuza kadar yaşıyor. Bence babam şu anda bizimle birlikte yaşıyor, sadece bedeninden ayrıldı. Hindistan'da insanlar ölümü ruhun bedenden ayrılarak özgürlüğe kavuşması olarak düşünürler. Eşimin bu günlerde bu kadar yoğun çalışması ve üretken olması da bu yüzden, çoğu zaman babasını yanında hissediyor. Hatta tam öldüğü gün babası ona muhteşem bir parça yazdırdı. Babasını kaybettiği günden beri Kent daha olgun bir insan oldu, sadece jazz değil tüm müzikleri kucaklayan everensel bir müzisyen oldu. O da babası gibi Türkiye'de kaldı, para peşinde ülkesini terk etmedi. Yaşadığı zaman eşim ile babam arasında inanılmaz bir sevgi ve gönül bağı vardı ve bu hala sürüyor.

Şu an eşimin hayatında enterasan yeni bir yolculuk başladı. Bugünlerde türkü dinliyor. Bu müzikler ile jazz arasında bir sentez yaratmaya başladı. Gerçi bugüne kadar sayısız müzisyen böyle bir sentezin peşine düştü ama eşimin yaptığı şey onlarınkinden çok farklı.

Ben tiyatro ve sinema okulunu bitirdim, filim yönetmenliği üzerine doktora yaptım. Bu çalışmanın parçası olarak babamla bir röportaj yapmıştım. O röportajda bana şöyle demişti. 'Bak kızım bu ülkede her şey Atatürk ile başladı'. Bence babam her zaman doğruların adamı olarak yaşadı ve içinde ona neyin doğru olduğunu gösteren bir mekanizma vardı. Eşimde de babası gibi, içinde böyle bir mekanizma var ve yanlış bir şey görünce çok ağır tepki veriyor. Eğer bizden sonra gelecek insanlara bir şeyler verebilecek-sek böyle bir mekanizmanın içimizde olması çok önemli. 'Atatürk bize her zaman doğruları gösterdi' derdi, onun başlattığı sentezi şimdi de müzisyenler sürdürecek. Sürdürecek diyorum çünkü müzik çok büyük bir güç, dünyada sevgiyi tüm insanlara aktarabilecek tek ortak güç müzik. Atatürk'ün söylediği Yurtta Sulh, Cihanda Sulh ancak müzikle mümkün. Müzik bir titreşim, doğru bir titreşim ve titreşim de ilaç demek. Hastalıkları bile müzik düzeltebiliyor".

Sarışın adam sevgiyle eşine baktı. Başka ülkelerde doğmuşlar ama dönüp dolanıp birbirlerini bulmuşlardı. Filmin senaristi bu noktada bir bitiş sahnesi yazmak istedi ve adının Kent olduğu artık anlaşılan sarışın adamı konuşturdu:

Sahne 6

Tatiana'yı eşim olarak seçmem de bir tesadüf değil, ilahi bir seçim. Şimdi 14 yaşında bir oğlumuz var, adı Deniz, o da kontrabas çalıyor. Deniz onun ilk evliliğinden olan oğlu. Ben viyolensel bölümüne girince babam evdeki yeşil kontrabası aldı ve onu bir çello ile değiştirdi. O kontrabas hala başka insanları yetiştirebiliyor olabilir. Akibetini bilmiyorum. Doğum günü 1 Şubat idi, 1992'de ona doğum günü hediyesi olarak bir CD almıştım, Oscar Peterson ve Stan Getz beraber çalıyorlardı. Albümün adı "How About You". Ray Brown ve Paul Chambers de bu albümde çalıyorlardı. Bu albümü o gittikten sonra anneme verdim, o saklıyor. Söylenecek çok şey var, hangi birini söylesem bilmiyorum. Hasta Fenerbahçeli idi, sırf diğer çocuklar arasında Fenerbahçeliler olmadığı için kızkardeşimin oğlunun yuvasını değiştirtmişti. Alışılmış bir insan değildi, kendi inandığı şekilde, kendi değerleriyle yaşadı ve gitti.

Ama şunu söyleyebilirim, babam jazz'ı çok sevmişti.

Bu gün Zincirlikuyu mezarlığında üzerinde Fenerbahçe bayrağı dalgalanan bir mezar görürseniz biliniz ki o Aydemir Mete'nin mezarıdır.

Aydemir Mete
1 Şubat 1929-15 Ekim 2006

Jazz ve dans orkestralarının en şatafatlı döneminde adına orkestrası olan kontrabascı Aydemir Mete'yi 15 Ekim'de kaybettik.

Ankara'da konservatuarda okurken 1954'de Ankara'da yedeksubaylığını yapan İlham Gencer ile tanışarak İstanbul'a gelen sanatçı 1954'de İstanbul'da kulüplerde çalarak profesyonel müzik kariyerine başladı. 1962-66 yılları arasında Lübnan'daki bir orkestrada çalıştı. Orada Duke Ellington ve Quincy Jones ile tanışarak birlikte jam sessionlarda çaldı. 1965-73 arasında kendi adını taşıyan orkestrası ile çalıştı, bir çok tanınmış müzisyen bu orkestrada onunla birlikte çaldı. Trompetçi Güray Aktalay, saksofoncu Ergüven Başaran ve Atakan Ünüvar, tromboncu Elvan Aracı, piyanist ve aranjör Emin Fındıkoğlu, davulcu Korkut Koray, piyanist Hayri Tükel onun orkestrasında çalışanlar arasında.

1973'de İstanbul Senfoni Orkestrasında çalmaya başladı. 1994 yılında Emekli olduktan sonra aktif müzisyenliği bıraktı.

Bu noktada kamera kafeteryadan kalktı, camdan uçtu ve mezarlığa doğru geldi. Üzerinde bayrak olan mezarlığa doğru yaklaştı.

Size bu senaryoyu veya hadi diyelim ki öyküyü yazan kişi yıllar boyunca İstanbul Senfoni Orkestrasında kontrabas çalan sakin görünüşlü insanın gerçek dünyasını o gün öğrendi. Bu öyküyü sizlere aktarırken Aydemir Mete'nin çok yakınlarında bir yerlerde durduğunu hissetti. Umuyor ki çok özel ve dolu dolu yaşanmış bir hayatın gerçek sihirini sizlere bir parçacık olsun aktarabilmiş olsun.

SON, veya YENİ BİR BAŞLANGIÇ
Size nasıl geliyorsa...

www.vw.com.tr

Kışı üstü kapalı geçiştirmeyin.

EOS, cam tavanı sayesinde üstü kapalıyken de üstü açık bir Volkswagen. Dünyada ilk kez 5 parçalı katlanabilir kayar coupe CSC (Convertible Sliding Coupe) tavanı cam tavanla birleştiren EOS, güneşin tadını kış aylarında da her fırsatta çıkarmanızı sağlıyor. Üstü ister açık ister kapalı... EOS'unuz varsa gökyüzüyle aranıza kimse giremiyor.

Şimdi DSG vites seçeneğine de sahip EOS'la tanışmanız için sizi Volkswagen Yetkili Satıcılarına bekliyoruz.

Trafik Hayattır | Doğuş Otomotiv

EOS DANIŞMA HATTI: 0212 335 04 05

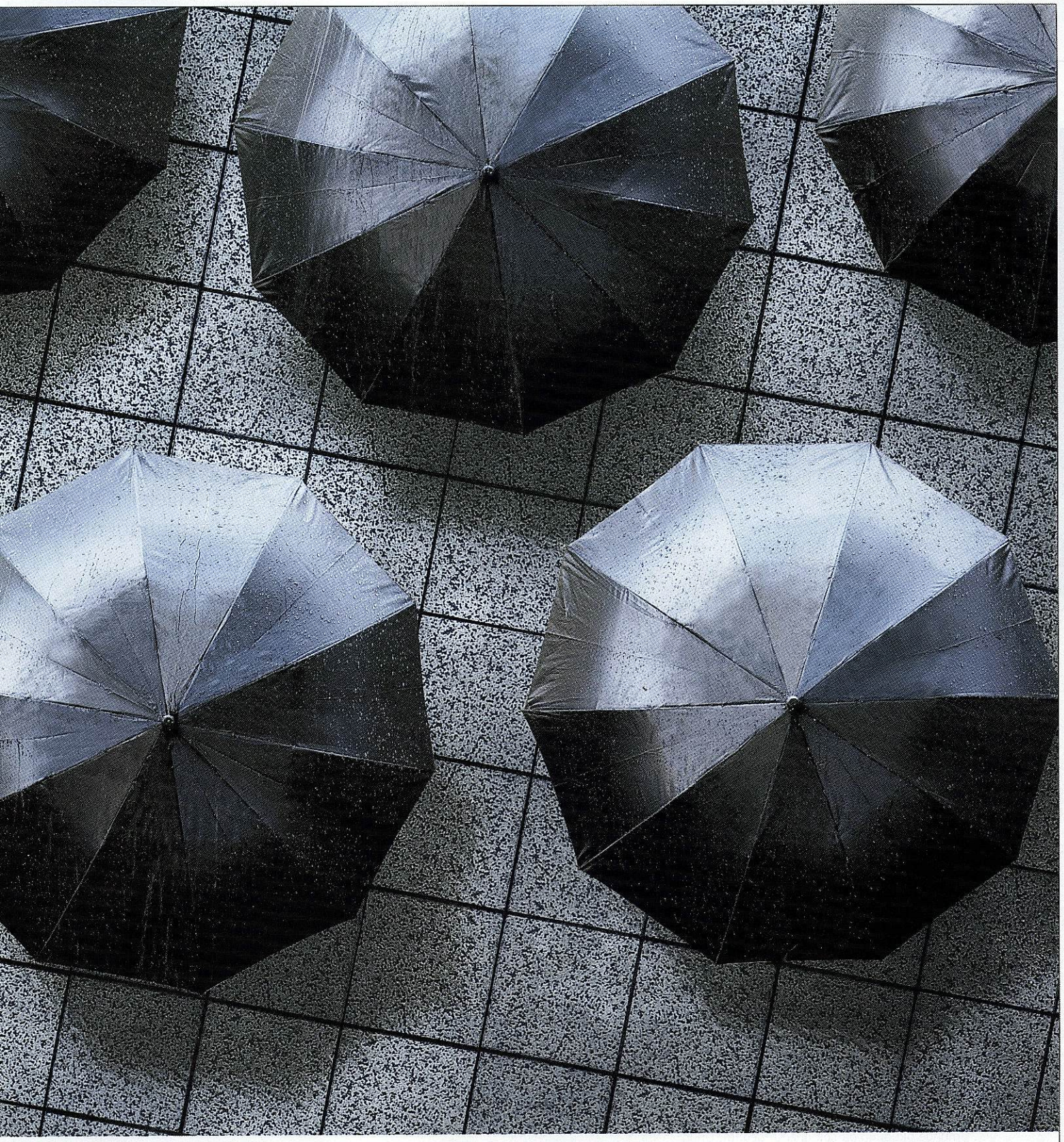

EOS

Otomobil aşkına

Tunçel Gülsoy
tuncelgulsoy@gmail.com

New York'da 1990 yılından ve 2001 yılında 11 Eylül olaylarına kadar çok güzel bir hava vardı. Ama gerçekçi olmak gerekirse şunu söyleyebilirim. Son dönemlerde New York gibi bir yerde bile bir çok jazz kulübü kapandı. Bazı yeni kulüpler açılmış olsa bile New York'da jazz'ın genel olarak düşüşte olduğunu düşünüyorum. Kulelerin çökmesi jazz'ın mutfağı olan New York'u olumsuz etkiledi.

Yavuz Akyazıcı ile Gamzelim üzerine...

Bizim Boğaziçi Üniversitesi alem bir yerdir. İnsan bir yerinden girer bir yerinden çıkar. Çoğu zaman mezun olduğumuz bölümler ile hayatın içeirinde yaptığımız şeyler bir birini tutmaz. Boğaziçi Üniversitesini bitirdiğim gün elinden diplomamı aldığım rektörümüz benim mühendislik fakültesinden mezun olduğumu sanıyordu. Halbuki ben o sırada üniversite'nin 'Boğaziçi Üniversitesi Oyuncuları' denen tiyatro klübümüzden mezun oluyordum. İşte belki de bu yüzden, kurduğu 'Volcano' grubuyla gerçekleştirdiği 'Gamzelim' albümünü dinlediğim, sonra kendisi ile tanıştığım Yavuz Akyazıcı'nın da Boğaziçili olduğunu öğrenince aklıma bu soru geldi. Geldi ama soramadım.

Karşımda New York'dan yeni dönmüş bir jazz müziyeni vardı, gitar çalıyordu, besteci idi ve artık bizim üniversitenin hangi bölümünde okuduğu da çok önemli değildi. Onun da benim gibi okuldan aldığı ilham farklı bir bölümden gelmişti:

1966'da doğdum, 1985-1989 arasında Boğaziçi Üniversitesi'nde okudum. Boğaziçi Üniversitesi'nde okuduğumuz dönemde bir müzik kulübümüz vardı. Oradan bir çok müzisyen yetişti, arkadaşım herkesin bildiği şarkıcı Teoman da oradandır. Üniversitelerdeki müzik kulüpleri öğrencilerin sanatsal yönlerini olumlu olarak etkiliyor. Bende de böyle oldu. Jazz müziğinde yaptığım bir çok şeyi oradaki başlangıçlara borçluyum. O müzik kulübü Önder Focan'ı davet etmişti, bu şekilde jazz'la tanınmış olduk. Bu şekilde başlayan ilgi devam etti, Selim Selçuk ile tanıştım, o kendi tecrübesine dayanarak bana New York'a gitmemi jazz'ı orada öğrenebileceğimi söyledi. Ama hemen gidemedim, burada bir müddet rahmetli Ajlan Büyükburç ile Moon Bar'da jazz çaldım. O dönemin hemen arkasından New York'a gittim ve orada New School Jazz Performance okuluna 5 yıl devam ettim ve 1995 yılında bitirdim.

Okul süresince Jim Hall, Billy Harper, gibi insanlarla birebir çalışma fırsatı buldum. Billy Harper beni grubuyla çalmam için zaman zaman davet ediyordu. Bir nevi stajyerlik gibi, veya atölye çalışması gibi onunla çaldım. O her zaman beni gittiğim yolda yürümem için son derece cesaretlendirdi. Bu dönemin hemen arkasında 'Fiftyfive Bar' diye Mike Stern gibi isimlerin yer aldığı bir kulüpte çaldım. Burası benim çaldığım ilk önemli yer oldu. Daha sonra da zaten gerisi geldi ve Village Gate ve Birdland gibi dünyaca ünlü kulüplerde çalmaya başladım. Mesela Birdland'de bir gün ben çalıyordum, ertesi gün de Pat Metheny çalıyordu. Burası önemli insanların geldiği yerlerdi. Bir kaç kere jazz radyosuna da çıktım. Ondan sonra zaman içerisinde yavaş yavaş popülerleştim, müzik dünyasındaki müzisyenleri tanıdım ve jazz işi ile yoğrulmaya başladım.

Önce jazz standartları çalıyordum ama sonra kendi şarkılarımı çalma zamanım geldiğini hissettim. Türk yanımı jazz standartları çerçevesinde de çıkartabiliyordum ama bu bir yere kadar oluyordu. Bestekar yönümü yeterince ortaya koyamıyordum. Erkan Oğur gibi bir ud geçmişim yoktu. Ama kompozitör olarak bizim ezgilerimizi alıp jazz'ın içine entegre edebileceğimi hep düşünmüştüm. Sonra yazmaya ve kendi yazdıklarımı çalmaya başladım. Her yazdığım parçaya çok olumlu tepkiler gelmeye başladı. Bazı müzisyenler bu parçaları alıp kendi gruplarında çalmaya ve hatta kendi albümlerine almaya başladılar. Derken bu şekilde benim kafamada bir sound ve yön oluştu.

O yıllarda çok sevdiğim bir trio'm vardı, orada Selim Selçuk davul ve bu albümde bas çalan Joe Fonda bas çalardı. Uzun yıllar birlikte çalıştık. Müziğimizi bazen doğu yönüne çekebiliyorduk, bazen avant garde olabiliyorduk. Birlikte bir çok değişik yerde çaldık. İdealimdeki basçıyı artık bulmuştum.

Ondan sonra ilk quartetimi kurdum. Bu grupta Ori Kaplan diye çok yetenekli İsrailli bir saksofoncu ile tanıştım. Uzun yıllar birlikte çalıştık. Ori alto çalıyordu ama benim kafamda her zaman kendi müziğim için istediğim bir soprano sesi vardı. Chico Hamilton Band'in gitarisiti Kay Dimitris ile tanıştım ve onlarla da çalmaya başladım. Bu grubun saksofoncusu Erik Parson ile çok kimyamız uyuştu. Onun çalışında hayalimdeki soprano saksofon sesini bulmuş oldum. Uzun yıllar onunla da çaldım.

Kafamdaki ideal davul sesini bulmam ise biraz daha fazla vakit aldı. Bu ses jazz sınırları içinde perküsyon gibi çalınan bir davul sesiydi. Çünkü benim kullandığım Türk ezgilerinde kullanılan darbuka veya zil gibi ritim

enstrümanları davuldan çok perküsyona yakın. Sonunda kafamdaki davulcu olan Mat Wilson'ı da buldum. Mat çok ilginç ve sürpriz dolu bir insandır, ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Mesela bir gün öğlen yemeği yedikten sonra stüdyoya dönüp çalmaya devam ettiğimizde biraz evvel yediği sandviçin kese kağıdını alıp mikrofonların önünde ritmik şekilde buruşturarak bir takım sesler çıkarttığını ve bunu kayıtta kullandığını bilirim. Bir keresinde de mikrofon kutularını çalmıştı. Sınırları olmayan çılgın ve son derece yaratıcı bir arkadaştır. Bu sene Down Beat dergisi tarafından beşinci kez üst üste 'number one star jazz' ödülünü aldı.
Sonunda benim kendi müziğimi çamam için dünyadaki en ideal grubu bulmuş odum ve elinizdeki albümü yaptık. Bu ilk albümüz, ikinci albümümüz Bridge önüzmüzdeki Nisan Mayıs aylarında çıkacak.

Albümün yapımında bir çok ilginç ayrıntı var. Yavuz kendi kafasındaki ideal sound'a ulaşmak için az uğraşmamış. Ayrıca bu bir konsept albümü, tıpkı ünlü 'The Wall' gibi. İçindeki her parçanın ayrı bir öyküsü var ve kronolojik bir sırya göre yazılmışlar. Öykülerin bir araya gelmesinden daha büyük bir öykü ortaya çıkıyor:

*Albümün giriş parçası **'Lost in the City'** New York hakkında yazıldı. Oraya ilk gittiğim günlerde hissettiğim küçüklük ve kaybolmuşluk duygularını anlatıyor. New York çok büyük ve tehditkar bir şehir ve insan kendisini onun içinde kaybolmuş gibi hissediyor. Gerçi uzun bir aradan sonra İstanbul'a dönüncede bu tip kaybolmuşluk duygularını yaşadım.*
New York'da daha çok 'upper east side' da yaşadım ve çok güzel günlerim oldu. Ama 11 Eylül'de kuleler çökünce hayat da yavaş yavaş değişti ve benim için eski tadı kalmadı. Tabi bir yandan da İstanbul özlemi içimi sardı.
***'Gamzelim'** ise albüme adını veren parça, ona da bir çeşit aşk şarkısı diyebiliriz çünkü eşim Emel için yazdım. Onun gerçekten çok güzel gamzeleri var. Emel ile İstanbul'dan tanışıyorduk, sonra iki ay ara ile New York'a gittik ve orada yaşadık.*
***'Birth'** de tahmin edebileceğiniz gibi oğlum Volkan'ın doğuşunun hikayesi. Daha çok meditasyon gibi bir parça. Tatlı bir melodisi var, bizim Türk müziğinin tek ton üzerine çalınması gibi. Mat bu parçayı kaydederken içinde çalıştığımız 'Asia Minor'de gördüğü bir darbukayı çaldı. İlk anda ritimi 9/8 lik gibi gözükse bile aslında parça 4/4 lük.*
Diğer parçalar da aynı şekilde farklı öyküleri anlatıyor. Bu albümde istediğim sound'u elde etmek için değişik tasarımlardan esinlenerek 8 tane mikrofon preamplisi yaptım. Hepsi baskılı devresinden lehimlerine kadar el emeğiyle gerçekleştirildi. Bu kaydı bir Loft'ta yaptık. Bu söz lügat anlamında tek mekan ve çok büyük bir alan anlamında kullanılıyor. Seçtiğimiz Loft Amerika'da çok tanınmış bir halıcı olan Asia Minor'un deposu. Etrafta bir çok halı ve kilim vardı, bunlar ahşapla birleşince ortaya çok güzel bir sound çıktı.
Bana burada kayıt yapmayı öneren Boğaziçi Üniversitesi'nden yakın arkadaşım olan Teoman oldu. O yılda iki defa New York'a gelir. Fikir ondan çıktı ama sonuçtan da çok memnun kaldım.
Tüm bunlardan sonra ortaya çıkan albüm sound olarak kafamdaki şey, umarım sevmişsinizdir.

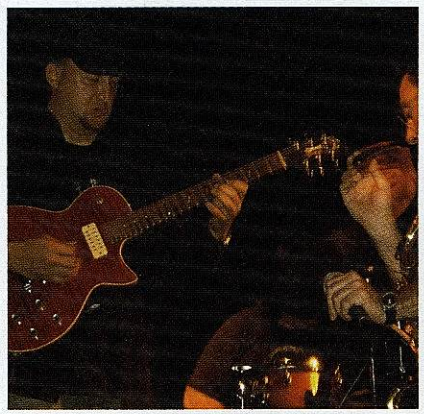

Bana göre albüm gerçekten el emeği göz nuru bir çalışma ve sapına kadar da jazz müziği. Ama işin okul yıllarından da öncesine, çocukluk yıllarına uzanan bir geçmişi var. Yavuz ile biraz da o günlere gittik.

Altı çocuklu bir ailenin en küçüğüyüm. Ailemiz Trabzon'un Of ilçesinden geliyor. Ağabeylerimin hepsi iş adamıdır. En büyük ağabeyim ise Canan Kozmetik şirketinin sahibidir. Ailemizden bir iki tane de mimar çıktı. Benden bir büyük olan ablam Selma Akyazıcı Koçak Osmanlı Mimarisi konusunda uzmandır. Doktorasını Londra'da yaptıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'nde hocalık yapmıştır. Şimdi Toronto Üniversites'inde çalışıyor. Evimizdeki müziğe en yakın insan bir süre bizde kalmış olan büyükbabamdı. Çok güzel sesi vardı ve her gün uzun uzun türküler söylerdi. Ben de blok flüt alıp ona eşlik etmeye çalışırdım.
Gitar her zaman benim hayallerimi süsleyen enstrüman oldu. Ailemden kimse gitar çalmam için beni motive etmedi. Ben kendi kendime gitar metoduna bakarak klasik gitar çalmaya başladım. Sonra biraz 'blues' dan etkilendim. Dinledikçe Albert Collins, B.B King, ve Jimi Hendrix gibi önemli müzisyenlerin de üzerimde etkileri oldu. Ama gitara başladıktan sonra beni ilk olarak jazz müziğine çeviren kişi John Coltrane'dir.
Birgün onun 'A Love Supreme' albümünü dinleyince hayatım değişti. O zaman rock müziğindeki yüksek enerjinin çok daha üst seviyede trans halinde bir insana etki edebileceğini görmüş oldum. İlk dinlediğimde bunun benim istediğim müzik olduğunu hissettim. Uzun süre jazz'dan başka bir şey dinleyemez oldum.
Daha sonra Miles Davis, Sonny Rollins, Wayne Shorter, Canonball Adderly ve Charlie Parker gibi müzisyenleri dinlemeye ve ne yaptıklarını incelemeye başladım. Sonrası malum, anlatmıştım, jazz içimize girmiş oldu.

Albümünü dinleyen herkes Yavuz'un yüreğinde jazz'ın artık hiç çıkmamacasına duran bir jazz duygusu olduğunu görebilir. Ben ona biraz da jazz'ın geleceği hakkında neler düşündüğünü sordum:

Günümüzde jazz nereye gidiyor sorusuna cevap vermek kolay değil. New York'da 1990 yılından ve 2001 yılında 11 Eylül olaylarına kadar çok güzel bir hava vardı. Ama gerçekçi olmak gerekirse şunu söyleyebilirim. Son dönemlerde New York gibi bir yerde bile bir çok jazz kulübü kapandı. Bazı yeni kulüpler açılmış olsa bile New York da jazz'ın genel olarak düşüşte olduğunu düşünüyorum. Kulelerin çökmesi jazz'ın mutfağı olan New York'u olumsuz etkiledi. Ancak dünyada jazz'a karşı çok büyük bir ilgi ve talep var, bu yüzden de ben jazz'ın geleceğini parlak görüyorum. Sadece şunu söylemek istiyorum, jazz müzisyenlerinin belli hatalara düşmemesi lazım. Mesela Wynton Marsalis'in jazz'a olan yaklaşımı benim anlayışıma son derece ters geliyor. O gitti, Lincoln Center Jazz Orchestra'yı kurup jazz'ı klasik müzik gibi bir camekanın içerisine taşımış oldu. Halbuki jazz müziğini sanayi tarzı bir müzikmiş gibi kabul etmek büyük bir hata olur. Jazz bugünün pop müziği ile birebir ve içiçe devam eden bir müziktir. Pop jazz'ı besler, bugün onda ne oluyorsa jazz'ın içinde de aynısı yer alır. Gershwin'in şarkıları onun yaşadığı yılların pop müzikleri idi. Herbie Hancock yaptığı 'The New Standarts' albümü ile insanlara biraz bunu anlatmak ve yol göstermek istedi. Bugünkü pop müziklerini alıp yeniden armonize ederek çalmak da bir anlatım yoludur. Kendi müziğinizi yazmıyorsanız olan müzikleri yeniden biçimlendirerek sunmanıza karşı hiç bir engel yok. Jazz'ı bir vitrine sokmak yerine günlük hayattan besleyerek ileri götürmek lazım.

Sıra onun kendi geleceğine gelmişti. Kırk yaşında 14 aylık bir oğlan çocuğunun babası olaral Yavuz kendi geleceği için şöyle söyledi:

Oğlum benim için çok önemli. Grubuma da onun adını verdim. Albümdeki 'Birth' onun doğumunu anlatıyor demiştik. Volkan normal doğumla dünyaya geldi ama bu tam 18 saat sürdü. Benim için uzun bir gün oldu. Benim doğum günüm 2 Kasımdır, Volkan 3 Kasımda doğdu. Ben oğlumuza hamileyken eşime hep takılırdım, çocuğumuzu benimle aynı gün doğur da bana doğum günü hediyesi olsun derdim. Eh sonuçta ona yakın bir şey oldu. Onun doğumundan hemen sonraki ay olan Aralık'ta kayda girince doğumda yaşadığım duygular albümdeki müziğe de yoğun olarak yansıdı. Bundan sonrasına gelince; geleceği bugünden çok net olarak göremiyorum ama yapmayı umut ettiğim şeyler var. Kendimle yarışarak jazz'da, melodik emrovizasyonda uç noktalarda güzel performanslar yapmış olmak istiyorum. Ve bunu da dünyanın değişik yerlerinde değişik insanlara sunmak istiyorum. Türkiye'de neler yapmak istediğime gelince, hem buradaki müzisyenlerle yeni kompozisyonlar yazıp konserler vermek istiyorum hem de Amerika'daki grubumu buraya getirip onlarla konserler vermek istiyorum. Hem şarkı yazmaya hem de emprovizasyona devam edeceğim.

Bizim Boğaziçi Üniversitesi alem bir yerdir. İnsan bir yerinden girer bir yerinden çıkar. Çoğu zaman mezun olduğumuz bölümler ile hayatın içeirinde yaptığımız şeyler bir birini tutmaz.
Yanından ayrıldığım sırada hala Yavuz'un Boğaziçi'nde ne okuduğunu öğrenmemiş olduğumu fark ettim ama sonra kendi diplomam aklıma geldi. Volkan aslında bizim üniversitenin müzik kulübünden mezun olmuştu, diplomayı aldığı gün ne kendisi ne de o günün rektörü bunu biliyordu.

Zaten artık hiç bir önemi de kalmadı.
Evine hoş geldin Yavuz.

Fulya Uçanok
fucaninek@hotmail.com

Eleni Karaindrou
Zamanımızın Müziği

İmgesel, auratik, sinematografik, içsel, sezgisel... 'Beekeeper' ve 'Eternity and A Day' filmlerine yazdığı müzikler ile İstiklal Caddesi'nin neredeyse klasiği haline gelmiş Eleni Karaindrou, müziğindeki sadeliğin ardında dinleyicide yoğun duygular uyandıran, sıcakkanlı, güler yüzlü, büyüleyici bir kişilik.

Farklı kültürlerin his ve algılarıyla yoğrulmuş olan müziği, geniş bir duygu yelpazesini ifade ederken, kullanmış olduğu evrensel dil, müziğini pek çok kişiye ulaşabilir kılıyor. Akdeniz ve Balkanlar'ın mitsel enstrümanları ile klasik Batı müziği enstrümanlarını birlikte kullanımı ile kendine has bir anlatım yaratıyor.

Eleni Karaindrou çocukluğunu dağların arasındaki küçük bir kasaba olan Teichio'da geçirmiş. Kendisi bu dönemin izlerini şu şekilde ifade ediyor: "Büyükbabam bana küçükken mandolin çalar ve şarkılar öğretirdi. Ve tabii ki kasabanın merkezinde yapılan festivallerde çalınan flüt ve klarinetin sesi, onların dağlardaki ekosu, rüzgarın müziği, yağmurun çatıdaki sesi, karın sessizliği..." Yedi yaşında ailesiyle Atina'ya taşınmış olan besteci, kasabadan sonra bu büyük şehre gelmenin kendisi için tam anlamıyla bir şok olduğunu, radyo, elektrik, filmler ve arabaların kendisi için tamamen yeni olduğunu söylüyor. Piyanoyu ilk defa Atina'daki müzik okulu Hellenikon Odeon'da çaldığını ve enstrümana dokunduğu anda aşık olduğunu gözleri parlayarak anlatıyor.

Atina'ya taşınmalarından birkaç ay sonra annesini kaybetmiş olan sanatçı için piyano, bir avuntu kaynağı haline gelmiş ve sekiz yaşında emprovize yapmaya başlamış. Atina'da taşındıkları evde, yatak odasının penceresinden, açık hava sinemasını görebiliyor olması, buradan gösterilen filmleri izleyebilmesine olanak sağlıyormuş. Bunun ilerisi için film müziği yapma konusunda kendisini tetikleyip tetiklemediğini sorduğumda ise, "Hayır, filmler için müzik yapacağımı kesinlikle düşünmüyordum, öyle bir yönelimim yoktu. Tamamıyla tesadüf. Ama hayat da böyledir işte..." diyor ve duraksayarak, gülümsüyor. İlk olarak, tiyatroda bir Shakespeare oyunu için müzik yapmış. Film için müzik yazmaya bir arkadaşının kendi filmine beste yapmasını rica etmesi üzerine başlamış. Film sahnelendiğinde müziğinin bir atmosferi, etkisi ve karizması olduğunu fark ettiğini söylüyor Eleni. 1979 yılında Christoforo Christofis'in Wandering filmi için yaptığı müzik kendisini tam anlamıyla sinemaya taşıyan bir dönüm noktası olmuş. Daha sonra 1982'de Theo Angelopoulos'un Rosa filmine yaptığı müzik ile, hepimizin keyifle takip ettiği eserlerin doğuşunun ilk adımı atılmış.

Eleni'nin Angeopoulos ile sürdürdüğü sanatsal ilişkiyi anlatmasını istediğimde, verdiği yanıttan bu ortaklığın, basit bir sinema-müzik birlikteliğinden ibaret olmadığını kavrıyoruz. "Aramızda Angelopoulos'la çok büyük benzerlikler var, mantıken, politik, estetik anlamda. Çok ortak noktamız ve özel bir ilişkimizin olması bizi 'paralel işleyen iki sanatçı' yapıyor. Mesela Voyage filmi üzerinde çalışırken bana senaryoyu anlattı, ben de ertesi güne eseri besteleyip getirdim. Çekimler sırasında da bilgi alışverişi yaparız. Örneğin Beekeeper filmi için Angelopoulos, benim film için bestelediğim eserin, atmosferi yaratabilmesi ve oyuncuların duyguyu tam anlamıyla hissederek rollerini oynayabilmeleri amacıyla, fonda çalınarak çekim yapılmasını istemiştir."

Sanatçı 1967 yılında Yunanistan'da diktatörlüğün baş göstermesiyle, askeri baskıdan dolayı bavulunu toplayıp, oğlunu da yanına alarak Paris'e kaçmış. Burada Fransız hükümetinin verdiği bursla Geleneksel Sanatlar Ulusal Müzesi'nde etnomüzikoloji eğitimi alarak çalışmalarına devam etmiş olan besteci o dönemi şöyle açıklıyor: "Paris dönemi çok güzel geçti. Özgürlük çok önemli bir şey..." Paris'te bulunduğu 1969-74 döneminde Bill Coleman, Lionel Hampton, Count Basie, Art Blakey, öncü Fransız jazz'cılardan Claude Luter ve Claude Bolling'in performans aldıkları önemli jazz mekanı Le Caveau de la Huchette'in renklendirdiği ve diğer yandan elektronik müziğin popüleritesiyle birlikte fusion ve deneysel yönelimlerinin yükseldiği, yaratıcı jazz dö-

nemine rast geliyor. Bütün bunların müziğinde etkisi olup olmadığını sorduğumda "Tabii ki..." diyor Eleni, "Klasik müzikten, jazz'dan ve otantik müzikten etkilendim. Özellikle altını çiziyorum 'otantik müzik' etnik müzik değil. Sonuçta bence tüm besteciler, sanatçılar çevredeki her etkiye, her fikre açıktır. Paris'e gidişim 'dünya müziğini' çalışmama olanak sağladı."

Müziğinizi nasıl tanımlarsınız diye sorduğumda ise, bu soruya cevap vermenin zor olduğunu söylüyor ve devam ediyor, "Müziğim çağdaş müzik anlayışına sahip, ama tabii bir Stockhausen da değil. Bazen neo-klasik, neo-romantik olarak da tanımlanıyor. İşin aslı müziğimin nasıl 'başlıklandırıldığı' umurumda değil. Kategorize edilmek istediğimi sanmıyorum. Müziğimi ancak şu şekilde tanımlayabilirim: Zamanımızın müziği." Senaryo bir kenara konulduğunda, Eleni'nin müziği kendini başlı başına ifade etme gücüne sahip. "Eserlerinizin oluşmasında spesifik bir süreç söz konusu oluyor mu?" diye soruyorum. "Senaryoyu çoğunluka okumam bile. Kişinin 'vizyon'u ile iletişim kuruyorum ve o fikri, vizyonu kendi içimde bulmaya çalışıyorum. Örneğin Angelopoulos bana Eternity And A Day'in hikayesini anlattığında, onun imgesinin, yarattığı senaryonun ve anlatış tarzının bende ne etki yarattığını anlamaya çalıştım ve kafamda tek bir müzik cümlesi oluştu: The Lost Theme'in teması. Çok kesin ve etkili bir şekilde geldi. Bu son derece kişisel ve özel bir süreç. Ben beste yapmak için tamamıyla 'özgür olma' düşüncesinden ilham alıyorum. Angelopoulos'a da şunu söylerim, ben bu besteyi senin için yapmıyorum, beste yaparken yola çıktığım nokta tamamen hissettiklerimin dışavurumudur. Dolayısıyla yaptığım müziği filmde kullanıp kullanmaman tamamen senin seçimin. Kısacası, müziğimi tamamen kendim için yapıyorum." Sanat hakkında konuştuğumuzda ise, "Sanatın bir görevi, bir misyonu olmalı mıdır? Sizin sanatınızda böyle bir unsur var mıdır?" sorusuna yanıtı: "Müziğimi mesajlar vermek için kullanmıyorum, kullanmak istemiyorum. Yaşadığımız dönem içerisinde çevreme bakıyorum ve müziğim, benim çevremde olanların içimde oluşturduğu etkiyi, dünyaya bakışımı yansıtıyor. Müziğim hayatın bir pozisyonu ve ifade ettiği her şey insandan kaynaklanan, insanı anlatan şeyler. Müziğim bir mesaj değil, bir acı ve bu acı otantik bir duygu yoğunluğu. İnsanlar sıklıkla müziğimi dinlediklerinde kendilerini ağlattığını söylerler."

Eleni Karaindrou, 4 Aralık'ta, Lütfi Kırdar Kongre ve Sergi Sarayı'nda konser verdi. Konserde sanatçıya şef Erol Erdinç yönetimindeki Hacettepe Üniversitesi Senfoni Orkestrası ile Yunanistan'dan gelen müzisyenler Vangelis Christopoulos, Konstantinos Raptis, Soctatis Sinopoulos, Aristotle Dimitriatis ve Natalia Michailidou eşlik etti. Avrupa'da pek çok ödülün sahibi olan Karaindrou, doksan dakika aralıksız süren konserde, Ağlayan Çayır, Leyleğin Geciken Adımı, Aşkın Bedeli, Troya'lı Kadınlar ve Ulis'in Bakışı filmleri için yaptığı parçaları seslendirdi. Şu anda Angelopoulos'un son filmi üzerinde çalışan Eleni ayrıca ECM'le yeni bir proje hazırladığını fakat bu konu hakkında çok bilgi veremeyeceğini, ancak projenin bir sinema veya bir tiyatroyla bağlantısı olmayacağını söylüyor. Yeni projelerini dört gözle bekliyoruz.

Eleni Karaindrou Kimdir?

Yunanistan'da küçük bir kasabada doğan sanatçı, yedi yaşında ailesiyle Atina'ya taşınmış, Hellenikon Odeon'da piyano ve teori eğitimi almış, tarih üzerine master yapmıştır. 1969-1974 yılları arasında Paris'te etnomüzikoloji eğitimi aldıktan sonra Yunanistan'a dönerek ORA Kültür Merkezi'nde geleneksel enstrümanlar laboratuarını kurmuş ve Third Radio programının etnomüzikoloji departmanında çalışmalarını sürdürmüştür. Yaptığı radyo programlarında Türk müziğine de sıkça yer vermiştir.

Yunanistan'ın müzikal kaynaklarının toplanması konusunda önemli çalışmalar yapması, kendisini Yunan müziği için önemli ve özel bir sanatçı kılar. Birçok film, tiyatro ve televizyon dizisi için müzik yapmış olan Eleni Karaindrou, çoğunlukla Yunan yönetmenlerle çalışmış olmakla birlikte, Chris Marker, Jules Dassin ve Margarethe von Trotta gibi isimler için de eser vermiştir. 1982 yılında tanışmış olduğu ünlü yönetmen Theo Angelopoulos ile ilişkisi, Emir Kusturica-Goran Bregovic, Peter Greenaway-Michael Nyman, David Lynch-Angelo Badalamenti, Krzysztof Kieslowski-Zbigniew Preisner, Federico Fellini-Nino Rota, Jean Renoir-Joseph Kosma, Roman Polanski-Krzysztof Komeda gibi ayrılmaz yönetmen-besteci ikilileri arasında yer almaktadır.

Can Ergelmiş
canergel@hotmail.com

İş Sanat'a

Branford Marsalis

ve sır gibi gizlenen grubu geliyor...

Branford Marsalis, önümüzdeki aylarda ülkemizi ziyaret edecek olan dünyaca ünlü jazz müzisyenlerinden biri. Sanatçı, 21 Mart akşamı İş Sanat'ta sürpriz bir ekiple birlikte Türk jazz dinleyicilerinin huzurunda olacak.

Branford Marsalis, müzisyen bir ailenin başarılı bir üyesi. Beş kardeşinden biri olan Wynton Marsalis, çok ünlü bir trompet sanatçısı. Aslında özellikle 1990'lardaki klasiğe dönüş akımının öncülerinden olan Marsalis, jazz'da olduğu kadar klasik müzikte de başarılı bir sanatçı. Aynı zamanda, eğitmen ve lider kişiliğiyle de jazz dünyasında çok saygı duyulan bir müzisyen. Wynton ve Branford kardeşler, küçük yaşta müziğe başlamışlar; özellikle kendisi de piyanist olan babalarının desteğiyle müzik eğitimi alan Branford ve Wynton, kariyerlerinin devamında da hem almış oldukları eğitimden ötürü, hem de ailelerinin desteğinden ötürü hızla yükselmeyi başarmışlar.

Kardeşlerden Branford'a tekrar dönersek; Branford, günümüzde dünyanın en prestijli jazz okullarından biri olarak kabul edilen Berklee School of Music'te eğitim gördü. 2 yıl süren eğitim dönemi içerisinde, 1980 yazında Art Blakey'nin big band formatında olan orkestrasıyla Avrupa turnesine çıkması, Marsalis'in müzik kariyerindeki önemli dönüm noktalarından biri olarak gösterilebilir. Art Blakey'le olan çalışması ve Berklee'deki başarısı dolayısıyla birçok ünlü ve köklü jazz müzisyeninin dikkatini çeken Marsalis, aynı yılın kış aylarında da Lionel Hampton'la birlikte yine big band formatında çalışma fırsatını yakaladı.

Berklee'deki eğitiminden geriye kalan zamanlarda profesyonel sanatçılarla konserler veren Marsalis, 1981 yılının yazında ise Art Blakey'le yine turneye katıldı, aynı zamanda da Clark Terry ile de çalışma fırsatını buldu.

1984 yılında ilk albümünü kaydeden Marsalis'e eşlik eden sanatçılardan birçoğu, günümüzde de jazz dünyasının en önde gelenlerinden birkaçı. Scenes In The City adlı albümde yer alan bu sanatçılardan bazıları Mulgrew Miller (p), Kenny Kirkland (p), Jeff "Tain" Watts (d), Ron Carter (b), Robin Eubanks (t). Bu albümden sonra, Marsalis farklı bir yöne doğru ilerlemeye başladı. Sting'le birlikte Kenny Kirkland, Omar Hakim, Daryl "Munch" Jones ile bir topluluk kuran Marsalis, bu toplulukla Dream of the Blue Turtles ve Nothing Like the Sun albümlerini kaydetti.

Branford Marsalis'in müzisyen kişiliğinin yanı sıra, politik görüşlerini korkusuzca dışa vurması ve dünya barışına ve açlığa dikkat çekmek için düzenlenen Live Aid ve Freedomfest gibi konserlere katılması da bu sanatçının çağdaşlarıyla arasındaki farkını ortaya koymaktadır.

1980'lerin ikinci yarısında, Herbie Hancock'un topluluğuyla (Ron Carter, Tony Williams, Al Foster) turneye çıkan sanatçı, bu yıllar içerisinde birçok albüm kaydı gerçekleştirirken üç kez de Grammy ödülüne aday oldu. Romances for Saxophone albümüyle Faure, Ravel, Debussy gibi klasik batı müziği bestecilerinin eserlerini yorumlayan Marsalis, aynı zamanda jazz otoritelerinden ağır eleştiriler aldı bu dönem içerisinde. 1990 yılında, NBA All-Star maçında Amerika Birleşik Devletleri'nin ulusal marşını çalması, ya da dizi ve film müzikleri yazması, Marsalis'in sadece jazz değil, biraz daha orta yola yakın bir müzisyen olduğunun göstergeleriydi.

1990'lı yıllarda yine defalarca Grammy'e aday gösterilen sanatçının birçok albümü yayınlanmasına rağmen, kendisi için en çok anlam ifade eden albüm kuşkusuz Loved Ones'tı. Küçük kardeşi Delfayo Marsalis'in yapımcılığını üstlendiği bu albümde, babasıyla düet yapan Marsalis, Stella by Starlight, Laura, Sweet Loraine gibi jazz standartlarını yorumladı.

Marsalis'in müzisyen kimliğinin yanı sıra, kardeşi Wynton Marsalis gibi eğitmen kimliği de öne çıkmıştır. 1996 yılında Michigan Üniversitesi'nde yarı zamanlı çalışmaya başlayan Branford Marsalis, 4 yıl boyunca bu görevi sürdürmüş ve birçok genç jazz müzisyenine yol göstermiştir. Tabi bu sırada profesyonel hayatın da içinde olan sanatçı, 1997 yılında Columbia Jazz şirketinin yaratıcı danışmanı olmuştur. Özellikle bu şirketin yeni çıkaracağı albümleri, tarzlarını ve müzisyen seçimlerini belirlemesinde önemli rol oynayan Marsalis, bu dönem içerisinde de birçok genç jazz müzisyeninin Columbia Records ile anlaşma yapmasına ve albüm çıkarmasına vesile olmuştur.

Müzik hayatı içerisinde üç Grammy ödülü kazanan, defalarca da çeşitli kategorilerde bu ödüle aday gösterilen Marsalis, eğitimci olarak kariyerine 2000 yılından beri San Fransisco State University'de devam etmiş, aynı zamanda da Amerika Birleşik Devletleri'nin çeşitli eyaletlerinde bulunan üniversitelerde yarı zamanlı olarak ders vermiştir. Aynı zamanda, çok çeşitli alanlarda albüm kaydetmeye devam eden müzisyen, klasik müzik eserlerini yorumlamaya devam etmiş ve bu süreç içerisinde çok başarılı işler ortaya koymuştur. 2001 yılının Mart ayında yayınlanan Creative albümü, özellikle jazz'dan esinlenmiş klasik müzik bestecilerinin eserlerinin yorumlarını içermektedir ve Marsalis'in jazz kayıtları kadar beğeni toplamıştır.

Marsalis'in müzik kariyeri hızla devam etmekte, eğitimci olarak da gençlere danışmanlık yapmayı, onlara yol göstermeyi ve liderlik etmeyi sürdürmektedir. Bunların yanı sıra, Columbia Records'da edinmiş olduğu deneyimi, kendi istekleri doğrultusunda yansıtmak isteyen müzisyen, 2002 yılında Marsalis Records adlı şirketi kurdu. Özellikle büyük plak şirketlerinin dışladığı, yaratıcı ve genç müzisyenlerle birlikte çalışarak onlara imkan sağlamayı amaç edinen Marsalis Records'da aktif olarak rol alan Branford Marsalis, bu konudaki en büyük desteği babası Ellis Marsalis'tan aldığını belirtmektedir.

Özellikle son yirmi yılın jazz dünyasında çeşitli yetenekleri ve yetkinlikleriyle kendisine önemli bir yer edinmeyi başarmış olan Branford Marsalis, sürpriz ekibiyle birlikte 21 Mart akşamı İş Sanat'ın konuğu olacak. Kaçırmayın!

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Jazz'in prensesi Aziza Mustafa Zadeh yeniden ülkemizde...

"Dance Of Fire", "Seventh Truth", "Jazzia" başta olmak üzere 9 albüme imza atan Azerbaycanlı ünlü piyanist ve vokalist Aziza Mustafa Zadeh Türk hayranlarıyla yeniden buluşuyor.

Müzisyen bir ailenin kızı olmasının etkisiyle küçük yaşta piyano çalmaya başlayan Aziza Mustafa Zadeh 17 yaşında Washington'da Thelonious Monk piyano yarışmasını kazanarak ilk uluslararası başarısını elde etti. Daha sonra Almanya'ya yerleşerek müzik hayatına devam eden Aziza, sırasıyla "Aziza" ve "Always" albümerini yayınladı. 1995 yılında Al Di Meola, Omar Hakim ve Bill Evans ile birlikte kaydettiği "Dance Of Fire" albümü ile dünya çapında ünlü olan Aziza Mustafa Zadeh bu albüm ile Türkiye'de de büyük bir hayran kitlesi kazandı. Ardından "Seventh Truth", "Jazziza", "Inspirations" ve "Shamans" isimli albümleri yayınlayan Aziza Mustafa Zadeh en son albümünü "Contrasts" adıyla 2006 yılında yayınladı.

"Jazz'ın Prensesi" olarak adlandırılan Aziza Mustafa Zadeh, son albümü "Shamans" ile Türkiye'de de büyük yankı uyandırdı ve uyandırmaya devam ediyor. Yetenekli sanatçı son albümünde Bach ve Chopin gibi klasik bestecilerle birlikte bizim için çok özel yere sahip iki ismi hem Zeki Müren'i hem de Aşık Veysel'i de anıyor. Türkülerden, Bach yorumlarına; Aziza Mustafa Zadeh Doğu-Batı ezgilerini ustaca kullandığı müziği ve yorumuyla, kendisini izleyenleri derinden etkileyerek şiirsel bir yolculuğa çıkarıyor.

Aziza Mustafa Zadeh, 23 Şubat 2007 akşamı Lütfi Kırdar Uluslar arası Kongre ve Sergi Sarayı Anadolu Oditoryumu'nda RTN organizasyonuyla Türk hayranlarıyla buluşacak!

Emre Memecan
ememecan@yahoo.com

İstanbul Jazz Center'da Pek Yakında...

İstanbul Jazz Center'da önümüzdeki aylarda yine bir çok ünlü müzisyen ve grupları izleme fırsatı olacak. Bunlardan bazıları daha önce de JC'de sahne aldılar. Dolayısıyla bu yazıda önceliği ilk defa karşımıza çıkacak olan müzisyenlere veriyoruz.

Hiromi'nin ismini ilk duyurması 2003 tarihli 'Another Mind' adlı albümle başlıyor. Bu album Japonya'da bir yandan yüzbinin üzerinde satış yaparken bir yandan da yılın albümü ödülünü kazanmış. Bir yıl sonra piyasaya çıkan ikinci albümü 'Brain' da aynı şekilde büyük bir ilgi görüp, bir çok ödüle layık görülmüş. En son albümü 'Spiral' ise 2006'nın başında piyasaya çıkmış ve muhtemelen daha da büyük başarılara imza atması bekleniyor.

Bu yazıyı hazırlamak için internet'te araştırma yaparken Hiromi'nin bir çok parçasını doğru düzgün sitelerden, legal olarak indirip dinleme imkanı olduğunu görünce epeyce bir şey dinleme fırsatı oldu. Tek kelime ile özetlemek gerekirse sanatçının müziğine 'atak' diyebiliriz sanıyorum. Bir parça boyunca muhtemelen klavyenin dokunulmadık bir tuşu kalmıyor ve olağanüstü bir enerji notaların üzerine binerek arkanızdan kovalıyor sanki. Okuduğum yazılardan birinde bir eleştirmen sanatçının müziği için 'hiperaktif bir Labrador gibi, ele avuca sığmıyor' demiş!

1979 yılında Japonya'da doğan sanatçı, 6 yaşındayken piyano dersleri almaya başlamış. Sanatçı, işin teknik tarafı yanı sıra, içinden geldiği gibi çalmayı da ilk öğretmeninden öğrendiğini söylüyor. Hiromi hocasından bahsederken son derece enerjik ve duygusal bir insan olduğunu söylüyor ve ondan sadece kulaklarıyla duyarak değil aynı zamanda kalbiyle hissederek de çalmayı öğrendiğini belirtiyor.

Ders almaya başladıktan çok kısa bir süre sonra Hiromi, Yamaha Müzik Okulu'na girmiş. 12 yaşına geldiğinde artık konserler vermeye ve kimi zaman önemli orkestralarla çalmaya başlamış. 14 yaşındayken Çek Cumhuriyetine giderek, Çek Flarmoni orkestrasıyla konserler vermiş.

Daha sonraları klasik müziğin yanı sıra jazza da ilgi duymaya başlayan Hiromi, 17 yaşındayken tesadüfen Chick Corea ile tanışmış ve ertesi gün ünlü müzisyenin konserinde onunla birlikte çalma şansını elde etmiş.

Takip eden bir kaç yılı, aralarında Nissan'ın da bulunduğu büyük Japon şirketlerine reklam cıngılları yazarak geçirdikten sonra, Hiromi 1999 yılında Berklee Müzik Okulu'na devam etmek üzere Amerika'ya gitmiş.

Sanatçı bu deneyimin müzikle ilgili görüş alanını son derece genişlettiğini belirterek ekliyor: 'Bazıları jazz'dan hoşlanıyor, bazıları klasikten, bazıları rock müzikten vs. Herkes kimden ve ne tür müzikten hoşlandığını çok önemsiyor. Sürekli bu iyi, bu kötü şeklinde değerlendirmeler yapılıyor. Benim müzikle ilgili olarak herhangi bir bariyerim yok. Metalden klasiğe kadar herşeyden zevk alabilirim.'

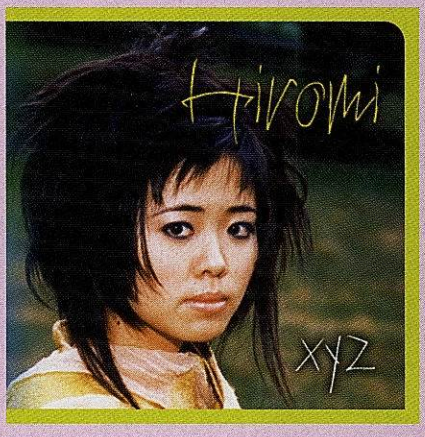

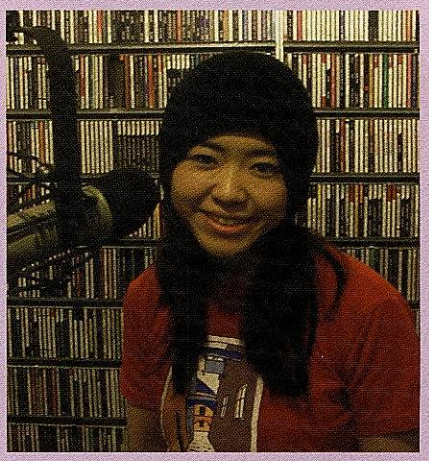

Berklee'deki çalışmalarında kendisine Richard Evans (b) ve Ahmad Jamal (p) yol gösteriyor. İkisi de genç sanatçının müzikal becerilerinin yanı sıra uyumlu kişiliği ve müziğe ilgisinin de yardımıyla profesyonel olarak çok üst seviyelere geleceğinden eminler.

Henüz 27 yaşındaki sanatçının önünde neredeyse sınırsız olasılıklar onu bekliyor. Etrafındaki herkesten ve herşeyden ilham alan Hiromi, Bach'tan Oscar Peterson'a, Lizst'ten Ahmad Jamal'a, Sly'dan Krimson King'e kadar bir çok müzisyenden etkilendiğini söylüyor. Sanatçı aynı zamanda Carl Lewis ve Michael Jordan gibi üst düzey sporculardan da çok etkilendiğini belirterek ekliyor: 'Aslında galiba üst düzey enerjisi olan herkesten çok etkileniyorum, onlardan yayılan ve doğrudan kalbime kalbime ulaşan bir şey hissediyorum.'

http://www.hiromimusic.com/

Pat Martino

İstanbul Jazz Center'da 22-24 Şubat tarihlerinde Pat Martino (g) sahne alacak.

Pat Martino 1944 yılında Philadelphia'da, İtalyan asıllı bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiş. Küçük yaşlardan itibaren müzikle haşır neşir olan Martino, 15 yaşındayken profesyonel olarak gitar çalıyormuş. 1960 ve 70'ler boyunca hem eşlikçi olarak hem de kendi albümlerini yaparak kariyerini sürdürmüş. Jack McDuff ve Jimmy Smith gibi Hammond org ustalarıyle birlikte yaptığı çalışmalarla isminden söz ettirmiş.

Martino 1980 yılında beynindeki ölümcül bir problem dolayısıyla geçirdiği ameliyattan sonra bütün hafızasını sıfırlamış. Hayatına ait herşey, bu arada gitar ve müzik kariyeri de hafızasından silinen Martino, ailesi, arkadaşları, eski albümleri ve bilgisayarlar sayesinde olağanüstü bir gelişme göstererek, tekrar gitara dönmeyi başarmış. 1987 yılında 'The Return' adlı albümüyle kariyerinin ikinci bölümüne başlayan Martino halen başarılı kariyerini sürdürüyor.

Bu bir jazz dergisi ve her ne kadar yazıların konularını müzisyenlerin profesyonel kariyerleri ile sınırlı tutmaya çalışsak da, Pat Martino'nun bu dönemine ilişkin olarak All About Jazz'da gördüğüm, Victor L. Schermer tarafından yapılmış 31 Ekim 2003 tarihli röpörtajı çok ilginç bulduğum için, aynen tercüme derek buraya almaya karar verdim.

AAJ: Her ne kadar kariyerinden ayırmak pek mümkün olmasa da, insanların kişisel hayat hikayenizle çok ilgilenebileceğini düşünüyorum. Zaten siz de yaşadığınız bu dönemle ilgili olarak çok açık davrandınız.

PM: Bugün veya yaşamımın herhangi bir kesitinde yaşadıklarımdan daha zor değildi. Ne daha zor ne de daha az mutlu...

AAJ: O dönemi hayatınızdaki bir kriz dönemi olarak görmüyor musunuz ?

PM: Bazı çok belirleyici anlar vardı ama tümüne baktığımda öyle olduğunu düşünmüyorum. Bu bence çok kötümser bir bakış olur. Kötümserliğin de iyimserliğin de biraz tehlikeli olduğunu düşünüyorum.

AAJ: Bu röpörtaja hazırlanırken size gerçekten ne sormak istediğimi düşündüm ama şimdi konuşurken sormak istediklerimin değiştiğinin farkına varıyorum. Bazı soruların sınırı aştığını düşünebilirsiniz.

PM: Olsun, size tamamen dürüst cevap vereceğim.

AAJ: Sizin yaşadıklarınızdan hepimizin öğrenebilecekleri olabilir. Hafıza kaybınızın kalıcılığı ile ilgili doktorlar size ne demişlerdi, hatıralarınızın en azından bir bölümünün geri dönebileceğini söylemişler miydi ?

PM: Zaman içinde, yavaş yavaş ama mutlaka geri geleceğini söylemişlerdi.

AAJ: Aslında bütün hatıralar hala orada ama bilinç seviyesine ulaşamıyor.

PM: Evet, bütün hatıraların orada ama ulaşılamıyor. Bununla birlikte, yan etkilerden biri de devamlılığın olmaması, unutkanlık problemi. Hafızanın silinmesi ameliyattan sonra kendini gösterdi. Annem ve babam da dahil olmak üzere kimseyi tanımadığımı söylediler. Hastaneden çıktıktan sonra bu eve geldim ve evde karşılaştığım şeylerden biri de bütün kariyer geçmişimdi. Ameliyattan önce California'da yaşıyordum ve babam ben eve çıkmadan once bütün gitarlarımı ve bana ait başka bir sür şeyi oradan getirtmişti. Dolayısıyla, benimle hiç ilgisi olmayan bir sürü şeyle çevrili olarak yeni bir hayata başlıyordum. Böyle söylüyorum çünkü benim için hiç bir şey ifade etmiyorlardı. Gerçeğin farklı olduğunu, bir guitarist olduğumu, bunların benim albümlerim, benim resimlerim, benim kariyerim olduğunu falan inkar edecek durumda da değildim tabii ki. 'Evet, Les Paul telefonda, seninle konuşmak istiyor; haa o mu, işte birlikte bir resminiz, bak bu albümünün de yazılarını yazmıştı.' İçimde bunlar benim için hiç bir anlam taşımıyordu ama yapacak bir şey de yoktu.

Bu durum, Les Paul, George Benson, Bobby Rose, Frany Day ve daha bir çok insanla böyle sürdü gitti. Fakat bunların her biri, söyledikleri bir sözle bilinçaltımdaki bir yere dokunarak, gerçeğin yani ortak geçmişimizin kendini göstermesini sağladılar. Böylelikle yavaş yavaş ilişkilerim canlanmaya başladı ama bu sırada hala müziğe karşı en ufak bir ilgim yoktu. Bunun sebebi de babamın bir jazz müzisyeni olarak bana duyduğu saygıdan kaynaklanıyordu; kendi adıma tatsız bir beklenti sahibi olmama sebep oldu. Müziğe geri dönmek başkalarının benden beklentisiydi; benim tüm isteğim ise bir an evvel iyileşmekti, olmadığım bir şey olmaya çalışmak değil.

AAJ: Babanız tekrar gitar çalmaya başlamanızı istiyordu ama siz oralı değildiniz değil mi ?

PM: Aynen öyle. Bütün enstrümanlar ortalıktaydı. Ayrıca, babam için Cumartesi günlerinin rutini evde eski kayıtlarımı dinlemekti. Alt kattaki odaya gider, pikaba bir plağımı koyar ve ben de yukardan müziği duyarak sinir olurdum, çünkü o zamanlar müzik benim için hiç bir şey ifade etmiyordu. Bu durum böyle sürdü gitti, ta ki ben evden taşınıncaya kadar. Bir sure Japonya'ya gittim. Daha sonra bir kaç ay Amsterdam'da yaşadım.

AAJ: Bunlar turne falan değildi, öylesine geziyordunuz değil mi ?

PM: Evet, oralarda sürekli yaşamayı da düşünmüştüm. Ancak her ikisinde de, eve geri dönmem gerekti. İlkinde annem hastalanmıştı ve geri dönmem gerekti. Sonra Amsterdam'dayken annem yatağa düşünce tekrar eve geri döndüm ve aslında biraz ironik ama, o sıralarda artık benim kendi iyileşmem bir öncelik olmaktan çıkmıştı. İyice yaşlanmış ve sağlık sorunları olan anneme ve babam yardım etmek ilk öncelik haline gelmişti. Neyse, 1989'da annem 1990'da da babam vefat etti. 1987 yılında elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak bazı çalışmalar yaptıysam da, o sıralarda müziğe karşı hala hiç ilgim yoktu. Ameliyattan sonra antidepresanların yanı sıra bazı başka tedaviler daha görmüştüm. Bir süre bir hastanede yatmıştım; bir süre de kilit altında bir koğuşta yatmıştım.

AAJ: Kilit altında mı ?

PM: Evet çünkü içimden öfke fışkırıyordu, herşey rayından çıkmıştı. Böyle bir dönemi geçirdikten sonra sonunda oradan çıktım. Ancak herşeye boşvermiş halim devam etti; ta ki bu durum beni sıkmaya başlayıncaya kadar. İşte o noktada bazı şeyler değişmeye başladı ve artık kendim için birşeyler yapmaya karar verdim.

AAJ: Müziğin etkisi olmaksızın, bir nevi mekanik olarak yani ?

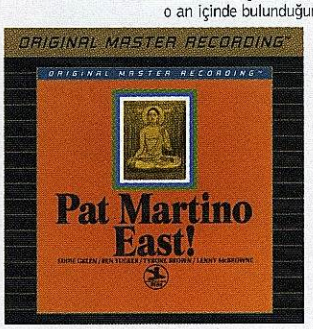

PM: Öyle de diyebiliriz. Psikiyatristim kendime bir bilgisayar almamı önerdi. Ben de gidip küçücük bir ekranı olan bir Apple Macintosh aldım. Bu bilgisayarın aynı zamanda bir müzik bir programı vardı. Bu aletle tıpkı bi çocuğun oyuncağı ile oynadığı gibi oynamaya başladım. Aradaki tek fark birinin bana 'yeter artık git ödevini yap' dememesiydi. Bu aletle birşeyler çalmaya başladım ve bu geri dönüşümün ilk sahfası oldu: Oyun oynayarak kendimi ve depresyonumu bu küçük bilgisayarın ekranında unutmak. Müzik programını açıp, mouse'un okunu ekrandaki klavyenin üzerinde gezdirirdim. Bir zaman sonra farkına vardım ki klavyeden rastgele sesler çıkartmıyorum. Bu çok hoşuma gitti ve aletle daha fazla oynamaya başladım; o kadar ki artık sonunda iş profesyonel sorumluluk baskısı olmaksızın notaları eğip bükme noktasına geldi.

Gerçekten değişme noktasına geldiğimde, kendimce en önemli gördüğüm şeylerden biri de, gerçek rahatsızlığımın teşhisi konuluncaya kadar benimle ilgilenmiş olan doktor ve psikiyatristlere karşı duyduğum kin ve önyargıları hatırlamam oldu. Doğru teşhis konuluncaya kadar doktorlar manik depresif olduğumu düşünüyorlardı ve beni akıl hastanesine bile kapattılar. Bu bir şey mi, elektroşok bile verdiler !

AAJ: Bu geçirdiğiniz ameliyattan önceydi değil mi ?

PM: Çok önce, daha henüz bayılma atakları geçirdiğim sıralarda.

AAJ: Böyle bir şeyi nasıl olur da yanlış teşhis ederler ?

PM: Çok öfkeliydim ve çok önyargılıydım. Sonunda bir tomografi filmi yardımıyla teşhis konulunca nerdeyse rahatladım. Rahatladım çünkü ayakta kalmayı başarmıştım ve karşı koymanın önemli bir fazilet olduğunu anlamıştım. Bunu değerli bir tecrübe olarak gördüm, kimseye kızmadım ve dayanma gücüm daha da arttı. Tabii bu ameliyattan ve devamındaki hafıza kaybından önceydi. Bütün bunları ilk önce tamamen unuttum ama sonra tekrar geri geldi ve o anı bir kere daha yaşadım. Sonunda mesele sanıyorum düzelme sağlayabilmek için çok önemli ama basit şeyleri yapma noktasına geldi. Bunun için de bir sürü doktor ve hastaneyi ziyaret ettim.

AAJ: Böyle bir şey yaşamış biri olarak hafıza kaybı ya da başka türlü tarvmalar geçiren insanlara ne demek istersiniz ?

PM: Sadece sizin için önemli olan şeyler hafızanızdan silinmiyor, önemsiz olanlar da silinip gidiyor. Biraz ironik bir durum ama aynen böyle. Dolayısıyla bütün değerlerinizi bembeyaz bir kağıdın üzerinde tekrardan yaratmanız gerekiyor.

AAJ: Aynen Zen düşüncesinde hocanın sopayla sırtına vurması gibi.

PM: Evet tamamen öyle. Bir noktaya geliyorsun ki, orası sadece başlangıç. Ben başlangıç noktasında tam istediğimi buldum. Aynen bir çocuğun oyun oynamayı istemesi gibi ben de oyun oynamak istiyordum. Ebeveynlerim de bana çok yardımcı oldular, hayatımı nasıl idame ettireceğimi öğrettiler. O safhada yaptıklarım şimdi hayatımda oluşan dengenin çerçevesini çizdi, mimarisini oluşturdu ve bu sapasağlam ayakta kaldı, hiç bir zaman bir yere gitmedi. Yaptığım en önemli şey de bir çocuk gibi, kesintisiz oyun oynamaktı. O çocuğa daha fazla inandım ve kariyerim, yapmam gerekenler vb hakkında dertlenmeyi bıraktım. Ulaşmam gereken bir hedef yoktu. Aksine herşey tamamen önümdeydi. Başka gidecek bir yer de, arkaya dönüp bakacak bir yer de yoktu. Arkaya dönüp bakmaya gerek yoktu zaten, çünkü hiç bir şeyi hatırlamıyordum. Gelecekte de bir şey arayıp bulmak gibi bir isteğim yoktu. Sadece o an içinde bulunduğum, ta derinlerde hissettiğim yoğun depresyondan kurtulmayı istiyordum. İşte o noktada, jazzı tekrar hissetmeye başladım. Gitar geri geldi. Sonra da nerdeyse herşey geri geldi.

AAJ: Olağanüstü ! Travma konusunda uzman psikiyatrlardan biri olan Dr Bessel van der Kolk da travmanın atlatılmasında oyun oynamanın çok üzerinde duruyor.

PM: Yetişkin bir olarak böyle şeyler yapamıyoruz, bunu içimizdeki çocuk yapabilir, ki onu da sosyal ve kültürel olarak bastırıyoruz. İçinden bir şey bisiklete binmek istiyor ama yapamıyorsun çünkü saat dokuzda işte olman lazım vs. Bütün bunlar iyileşme fırsatlarını bastırıyor.

AAJ: Bu da günlük hayatımızda ne kadar nörotik olduğumuzun başka bir ifadesi...

PM: Aynen; dünyaya geldiğimizde olmamız gereken yerde ve olmamız gereken durumdayız. Şimdi olduğu gibi... (gülüşmeler)

AAJ: Bu aynı zamanda Zen düşüncesi ile de uyumlu: İnsanın gerçek benliği hafızanın, isteklerin, mananın ötesindedir. Orada bir yerde, bütün bunların üzerinde başka bir varlık, başka bir benlik var. Herkesin doğrudan bu benliğe ulaşıp, yaralarını sarma şansı var.

PM: Evet, bir adım geri çekilip uyuma ve uyumsuzluğa bakıyorum, kendime bakıyorum, egoma bakıyorum, herşeyin merkezindeki değerlere, doğruluğa ve kararlılığa bakıyorum. İnanılmaz bir tecrübe ...

Buster Williams

İstanbul Jazz Center'ın yeni yıl programındaki sürprizlerden bir de 14-17 Mart tarihlerinde sahne alacak olan Buster Williams (b) ve "Something More" adlı grubu.

Buster Williams, kariyerinin henüz başlarında Jimmy Heath, Gene Ammons ve Sonny Stitt ile yaptığı çalışmalardan, Sarah Vaughan, Nancy Wilson ve Betty Carter gibi şarkıcılara eşlik ettiği günlere, Jazz Crusaders, Herbie Hancock'un Mwandishi Band ve T.S. Monk ile Sphere projelerine uzanan kariyerinde, basta en üretken müzisyenlerden biri olmuş.Williams eşlikçi olarak katıldığı sayısız çalışmanın yanı sıra besteci ve grup lideri olarak da yeteneğini ispatlamış, mükemmel harmoni ve ritm anlayışı ve kendine özgü stiliyle büyük takdir görmüş bir müzisyen. Basçılar genellikle jazz meraklılarının bile ihmal ettiği, daha geri planda kalan müzisyenler; bas soloları sıklıkla nefesli çalgıların ve piyanonun ara verdiği bölümler gibi görülse de, Williams hem eşlik ederken hem de solo yaparken dinamik ve yaratıcı cümleleriyle dikkatleri üzerinde toplamayı başarıyor.

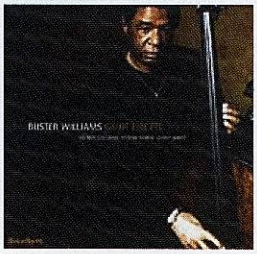

Buster Williams, yaklaşık 30 yıl süreyle eşlikçi olarak çaldıktan sonra kendi müziğini yapmaya karar vermiş. Sanatçı bu durumu 'artık sahnenin önüne çıkıp, kendi müzikal anlayışımı yansıtmanın zamanı geldi diye düşündüm' şeklinde anlatıyor ve ekliyor: 'Birlikte müzik yaptığım pek çok ustanın yanında çıraklığımı tamamladıktan sonra bu geleneği devam ettirmek benim için bir onur ve ayrıcalık'. İstanbul'da birlikte çalacağı grubunun yanı sıra sanatçı son dönemlerde Kenny Baron (p) ve Benny Golson (s) ile de turneler yapıyor.

Buster Williams ile sahne alacak gruptaki davulcunun da, Miled Davis'in 'Bitces Brew' albümünde çalan ve Chick Corea'nın Return to Forever grubunda yer alan ünlü Lenny White olduğunu da ekleyelim.

http://www.istanbuljazz.com/

Ernie Watts

JC's de 21-24 Mart tarihleri arasında ünlü saksofoncu Ernie Watts sahneye çıkıyor. Sanatçıyı en çok Charlie Haden ile birlikte çaldığı Quartet West grubundan tanıyoruz.

Haden ile 1980'li yıllardan beri birlikte çalan Watts bu arada saksofoncu olarak iki kez de Grammy ödülü kazandı. Film müziği çalışmaları ile de isim yapan sanatçı, Grease adlı filmin albümünde saksofon, Color Purple adlı filmin albümünde klarinet çalmış.

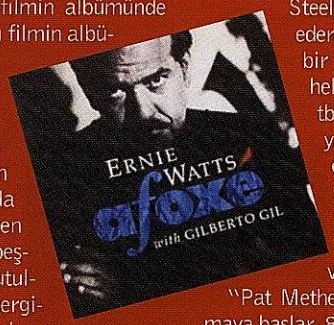

Ernie Watts müzik sahnesindeki en yenilikçi ve üretken saksafoncudan biri. Otuzyıldan daha uzun süreli müzik yaşamında Cannonball Adderley'den Frank Zappa'ya kadar beşyüzden fazla albümde unutulmaz ve belirgin soundunu sergilemiştir. Watts saksofon çalmaya 13 yaşında kendi isteğiyle başlamış. Klasik müzik eğitimi aldığı Delaware'daki Wilmington Music School'dan burs kazanmış. Her ne kadar okulda jazz eğitimi verilmese de; annesinin yılbaşı hediyesi olarak ona aldığı pikap ve plak klübü üyeliği ilk kıvılcımı çakmış. Plak klübünden edindiği ilk albüm Miles Davis'in "Kind of Blue" adlı çalışması olmuş.Watts albümü ilk dinlediğinde hissetiklerini "John Coltrane'in çalışını ilk duyduğumda sanki biri elimi prize sokmuştu" şeklinde ifade ediyor. Jazz öğrenmeye genellikle geceleri uyurken dinlediği Coltrane albümleri sayesinde kendi kendine başlamış. West Chester Universitesi'nden müzik bursu kazansa da kısa süre sonra Berklee Müzk Okulu'ndan Downbeat bursu kazanarak jazza geçiş yapar.

Watts 70'lerde ve 80'lerde Los Angeles'ta birçok TV şovlarıyla, film müzikleriyle, neredeyse tüm erken dönem West Coast Motown seanslarında yer alarak ve Aretha Franklin ve Steely Dan gibi pop yıldızlarına eşlik ederek sesini duyurdu. 1983 yılında bir film müziği bestecisi olan Michel Colombier Watts için "Nightbird" adında bir orkestral parça yazmış. Bu çalışmanın Los Angeles'daki gala gecesinde Charlie Haden ile tanışan Watts bu tanışıklık sayesinde "Haden's Liberation Music Orchestra" ve Haden'ın da içinde bulunduğu "Pat Metheney's Special Quartet" ile çalmaya başlar. 80'lerin sonunda Metheney, Sun Ra ve Miles Davis Band (Davis'in son turu) ile çıktığı turneler Watts için dönüm noktası olur. Bu arada yaklaşık 20 yıldır da Charlie Haden'ın Quartet West grubuyla turnelere çıkmakta ve kayıtlar yapmaktadır.

Sanatçının en başarılı çalışmaları arasında JVC için yaptığı 4 albüm de ön sıralarda yer almaktadır. Watts bu projede Jack DeJohnette, Arturo Sandoval, Kenny Barron, Mulgrew Miller, Eddie Gomez, Jimmy Cobb ve Marc Whitfield ile çalışmış. Albümler klasik jazz parçalarını ve Watts'ın kendi bestelerini kapsıyor.

Watts halen yaşamakta olduğu Los Angles'ta müzik eğitmenliği yaparak ve kendi grubuyla konserler vererek kariyerini sürdürmektedir.

http://www.istanbuljazz.com/

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

BABYLON'da Ocak...

Orient Expressions ve Sabahat Akkiraz

10 Ocak

Serüvenlerini 'elektronik müziği doğu ile buluşturan yolda keşfedilmemişe yolculuk' olarak özetleyen Orient Expressions ve Sabahat Akkiraz Doublemoon etiketiyle yayınlanan Külliyat albümlerinin ardından konserlerini sürdürüyor. Halk müziğini elektronik altyapı üzerinde yorumlayan Orient Expressions ve Akkiraz Külliyat'tan parçalarına da yer verecekleri konserlerinde izleyicilerini gizemli Anadolu topraklarına bir yolculuğa çıkaracak.

Sabahat Akkiraz: Vokal
Murat Uncuoğlu: Elektronik altyapılar
DJ Yakuza: Elektronik alt yapılar
Cem Yıldız: Bağlama, perküsyon
Richard Hamer: flüt, kaval, saksofon

Hüsnü Şenlendirici

11 Ocak

Müzik listelerinde aylardır üst sıralarda yer alan klarnetin dünya markası Hüsnü Şenlendirici konserinde, son albümü Hüsn-ü Klarnet'te yer alan parçaların yanısıra duygu yüklü doğaçlamaları, zeybekten, oyun havasına, Türk Sanat Müziği'ne kadar farklı tatlar barındıran repertuarıyla dinleyicileri klarnetin büyülü dünyasına götürecek. Klarnete hem hüzünlü hem de eğlenceli bir kimlik kazandıran sanatçı sadece geleneksel Türk müziği değil Batı müziği enstrümanlarını da kullanarak farklı beğenilere sahip dinleyicilere sesleniyor.

Hüsnü Şenlendirici - Klarnet
Orhan Şallıel - Piyano
İsmail Tunçbilek - Bağlama
Mehmet Akatay - Perküsyon
Hamdi Akatay - Tabla
Erhan Seçkin - Davul
Emrah Günaydın - Bas Gitar
Serhan Yasdıman - Gitar

Gerardo Nunez Trio

17-18 Ocak

2005 yılında Latin Grammy ödüllerinde Andando El Tiempo albümüyle en iyi Flamenko albümü dalında bi adaylık sahibi olan ve çarpıcı tekniği ile flamenko dünyasının en önemli isimlerinden biri olarak kabul edilen Núñez İstanbul'da. 1960'ların başında Jerez de la Frontera'da doğan Núñez, flamenko kültürünün içinde ancak jazz, rock ve latin müzik türlerine yakın bir atmosferde büyüdü. Başlangıçta usta bir isim olan Rafael Aguilar'dan gitar dersleri alan sanatçı sadece 14 yaşındayken flamenko dünyasının gözde isimlerinin orkestralarında yer almaya başlamıştı.

Núñez, İspanya'nın en prestijli müzik okullarından biri olan Cátedra de Flamencología'da öğrenimini tamamladıktan sonra Madrid'e gitti. Burada aralarında Mario Maya'nın da bulunduğu büyük dans gruplarının müziklerini yazmaya başladı. Daha sonra evleneceği dünya'nın en önemli flamenko dansçılarından Carmen Cortes'le yine burada tanıştı. 1980'lerin başlarında gitarist

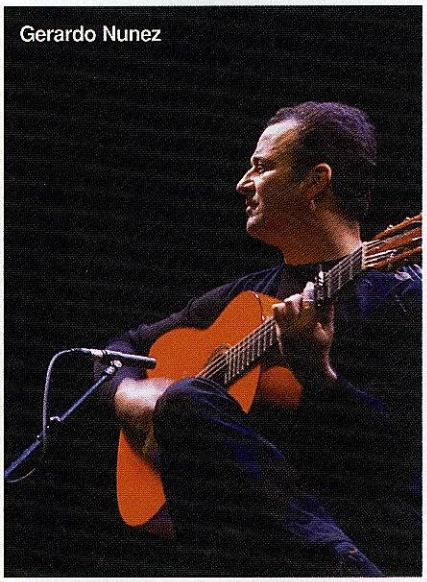
Gerardo Nunez

Paco Cepero ile Japonya'ya kadar uzanan konserler gerçekleştirdi.

Núñez, Madrid'de başta piyanist Tomás San Miguel ve saksafon-flüt virtüözü Jorge Pardo olmak üzere çok sayıda ünlü jazz müzisyeniyle çalıştı. Kısa sürede ülke sınırlarını aşan ünü onu Julio İglesias, Radio Tarifa, John Patitucci ve Michael Brecker gibi ünlü sanatçıların albümlerine konuk sanatçı olarak taşıdı.

Kendine özgü tekniği ile flamenko severleri adeta büyüleyen ve günümüzün en büyük flamenko virtüözlerinden biri olarak kabul edilen Gerardo Núñez, başarılı bir şarkı yazarı olarakta flamenko sınırlarını genişletmeye devam ediyor. Eleştirmenler tarafından Paco de Lucia'dan sonra gelen kuşağın öncülerinden biri olarak kabul edilen Núñez ayrıca her yıl Temmuz ayında İspanya Sanlucar de Barrameda'da genç flamenko tutkunları için, dansçı eşi Carmen Cortes, perküsyon'da Cepillo ve vokallerde Rafael Utrera ile birlikte düzenli workshop'lar gerçekleştiriyor.

Gerardo Núñez - Gitar
Pablo Martin - Kontrbas
Cepillo - Vurmalılar

Burhan Çcal ve Trakya All Stars feat. Smadj

25-27 Ocak

Vurmalı çalgılar ustası Burhan Öçal; kendisini Trakya'nın birbirinden yetenekli yerel müzisyenleriyle ve elektonik müziğin Fransız duayeni Smadj ile buluşturan Trakya All Stars feat Smadj projesinin yeni albümü ile ilk kez Babylon sahnesinde.

Müzik yazarları tarafından Trakya müziğine dair yapılmış en önemli albümlerden biri olarak kabul edilen ve şimdiden bir klasik olarak nitelendirilen "Kırklareli İl Sınırı" albümünün sonrasında birçok başarılı konser gerçekleştiren Trakya All Stars'ın yeni albümü de Ocak ayında yayınlanmış olacak. Repertuarlarında grup üyelerinin yeni bestelerinin yanı sıra Trakya ve Balkan'ların gün yüzüne çıkmamış 9/8'lik ritimlerden oluşan birbirinden eğlenceli parçalar bulunuyor. Vokalli parçalara ağırlık verilen yeni albümde Trakya ekibine yepyeni bir üye katılıyor... Kırklarelili 14 yaşındaki Burcu'nun ses rengi ve benzersiz yorumuyla çok büyük dikkat çekeceği kesin. Trakya yöresine ait hiç duymadığımız melodilerin sürpriz yorumlarla ele alınacağı gece Trakya ve Balkan müziğinin neşe ve çoşku dolu dünyasına yeni bir kapı aralıyor.

Not: Perşembe ve Cuma günleri sınırlı sayıda masa bileti satılacaktır.

Burhan ÖÇAL : Perküsyon, saz, vokal
SMADJ : Elektronik Sesler
TRAKYA ALL STARS
Ahmet ELBASAN : Zurna
Yaşar ÇAKIRLAR : Klarnet
Saffet TANGÜL : Trompet
Ahmet DEMİRKIRAN : Cümbüş
İsmail PAPİŞ : Keman
Yüksel ZAR : Vokal
Ümit ADAKALE : Darbuka
Faruk GİLEY : Davul
Mehmet ÇELİKSU : Kanun
Burcu BAŞ : Vokal

Mısırlı Ahmet

6 Şubat

Hayatın ritminin peşinde bir darbuka üstadı olan Ahmet Yıldırım ya da Türkiye ve dünyada tanındığı ismiyle Mısırlı Ahmet enstrümanına darbuka benim hayatımdır diyecek kadar tutkuyla bağlı bir müzisyen. Mısırlı Ahmet, geleneksel Türk ve Mısır stillerinden farklı olarak kendi geliştirdiği ve daha sonra birçok darbuka ustasının kullanmaya başladığı tekniğiyle alışılagelmiş kalıpların dışına çıkarak dinleyenleri ritimler arası bir yolculuğa çıkarıyor.

Lise yıllarında geleneksel Türk stilini öğrenip kısa sürede kendi tekniğini geliştiren Ahmet daha sonra Mısır'a gitti ve orada Mısırlı müzisyenlerin saygısını kazandı. Omar Khayrat gibi birçok besteci ve yorumcuyla çalışmalar gerçekleştirdi. Yaklaşık bir yıl boyunca kardeşi, yakın dostları ve müzisyen arkadaşlarıyla Sina Çölü'nde yaşadı.

1991 yılında Mısır'da, birlikte Avrupa turnesine çıktığı ve yıllarca konserler gerçekleştirdiği Sharkiat grubuna katıldı. Bir yıl sonra ilk solo albümü 'Oriental Dance & Percussion'u kaydetti. Ritim İstanbul grubunun bir üyesi olarak 1997 yılında İstanbul Jazz Festivali'nde ve Brezilya'daki Bahia Salvador Festivali'nde konserler verdi. Daha sonra Mısır'a döndü ve Sinai grubunu kurdu. 2000 yılında ise ikinci albümü 'Mel de Cabra'yı kaydetti.

Mısırlı Ahmet'in bir sonraki durağı ise İspanya oldu. Barselona'da kaldığı sürede Tomatito (gitar) ve Paco de Lucia'nın yakın grup arkadaşı Carlos Benavent (bas) gibi önemli müzisyenlerle çaldı. İspanya ve Türkiye yolculukları arasında daha komplike ritim döngülerini müziğine taşıdığı 'The Search' isimli üçüncü albümünü kaydetti. 2002 şubatında Brezilyalı ünlü perküsyoncu Nana Vascancelos'la biraraya geldi.

Mısırlı Ahmet'in ilham kaynakları arasında John McLaughlin, Zakir Hussain, Trilok Gurtu, Buddy Rich, Hariprasad Chaurasia ve Bismillah Khan gibi isimler bulunuyor. Sanatçı son olarak Avrupa Birliği kültür projesi olan MediMuses kapsamında 'Great Mediterranean Masters'da (Akdenizli Büyük Üstatlar) albümünü yayınlamıştı.

Deodato

27 - 28 Şubat

Garanti Jazz Yeşili serisi Brezilya'lı ünlü piyanist Eumir Deodato ya da bilinen adıyla Deodato uzun yıllardır modern jazz dünyasının en önemli artist ve prodüktörlerinden birini ağırlamaya hazırlanıyor. Big Band ve Combo Jazz'a rock, pop, r&b, funk, Brazilian Latin hatta senfonik ve orkestral elementleri ustalıkla dahil edebilen sanatçı pop/jazz ve crossover jazz dünyalarına 1970'lerden bu yana yön veren isimlerden biri oldu.

Kool & The Gang'den k.d.lang'e hatta Bjork'e kadar sayısız isme albümlerinde şarkı yazarı ve prodüktör olarak eşlik eden Deodato bugüne kadar 15'i platin plak kazanan 500'e yakın albüm üzerinde çalışmalar yaptı.

İkinci Dünya Savaşı'nın hüküm sürdüğü zorlu 1940'larda Rio'da dünyaya gelen Deodato, İtalyan ve Portekiz kökenli bir ailenin çocuğu olarak 12 yaşında akordeon çalmaya başladı. Rio'da Bossa Nova'nın aranan isimlerinden biri olmayı başardıktan sonra daha sonra ülkesindeki askeri dikta'dan kaçan çok sayıda müzisyene katılarak New York'a yerleşti. Burada Luiz Bonfa ve Creed Taylor ile çalışmalar yaptı.

1973 yılında big band latin jazz türündeki ilk albümünü yayınladıktan sonra Richard Strauss'un Also Sprach Zarathustra'sının funky versiyonuyla Grammy ödülü kazandı. Şarkı ABD pop listelerinde 2 İngiltere'de ise 7 numaraya kadar yükseldi. Şarkı daha sonra Peter Sellers'ın efsanevi Being There filminde kullanıldı.

Brezilyalı ünlü vokalist Astrud Gilberto, Aretha Franklin, Bette Midler, Frank Sinatra, Earth Wind & Fire, Stanley Turrentine ve Antonio Carlos Jobim gibi müzik dünyasına damgasını vurmuş sayısız isimle çalışmalar gerçekleştiren Deodato, 1979 ve 1983 yılları arasında Kool and the Gang için prodüktör ve aranjör olarakta çalıştı.

Deodato genç kuşaklar tarafından da Bjork'un Homogenic albümü için gerçekleştirdiği orkestrasyonlarla tanınmış ve oldukça ilgi görmüştü.

Deodato

Marc Ribot "Ceramic Dog Project"

Brooklyn Funk Essentials & Hüsnü Şenlendirici

2-10 Mart

Laço Tayfa ile gerçekleştirdikleri canlı performansları ve onbinlerce albüm satışıyla ülkemizde büyük bir hayran kitlesine sahip olan Brooklyn Funk Essentials Soundsystem ve Hüsnü Şenlendirici ile bu kez 5 gece peşpeşe sahnede!

In The Buzzbag albümüyle hem Amerika'da hemde Türkiye'de büyük çıkış yakalayan ve unutulmaz konserleriyle efsane statüsüne ulaşan Brooklyn Funk Essentials Soundsystem 2007'nin en heyecan verici konser serisi için yine Babylon sahnesinde. Jamaika'dan Puerto Riko'ya, İsveç'ten Surinam'a ve New Orleans'a kadar uzanan ekibiyle uluslararası bir dokusu olan grup, çeşitli kültürler, sesler ve sanatsal paydalar arasında bir köprü oluşturuyor.

Funk, soul, jazz, reggae ve hip-hop'ı kolayca aynı melodilerde kaynaştıran ve New York müzik arenasının aranan isimlerinden biri olan Brooklyn Funk Essentials Soundsystem'a konserde klarnetin dünya markası Hüsnü Şenlendirici eşlik ediyor. Klarnete hem hüzünlü hem de eğlenceli bir kimlik kazandıran sanatçı sadece geleneksel Türk müziği değil Batı müziği enstrümanlarını da kullanarak farklı beğenilere sahip dinleyicilere sesleniyor.

Geçtiğimiz yaz Babylon Alaçatı'da uzun yıllar sonra binlerce kişinin katıldığı konserler ile ilk kez bir araya gelen ve ardından İstanbul'da Babylon sezon açılışını gerçekleştiren Brooklyn Funk Essentials ve Hüsnü Şenlendirici konserleri heyecanı şimdiden şehri sarmaya başladı bile.

Marc Ribot "Ceramic Dog Project"

16-17 Mart

New Jersey kökenli ünlü Amerikan gitarist, şarkı yazarı ve solist Marc Ribot Ceramic Dog adlı projesiyle iki gece için İstanbul'da hayranlarıyla buluşacak.

Küçük yaşlardan itibaren gitarla yakından ilgilenen Ribot ilk derslerini aile dostları ünlü Haitili gitarist ve kompozitör Frantz Casseus'tan aldı. Sanatçı daha sonra Casseus'un şarkılarından bir albüm kaydederek ustasını onurlandırmıştı.

Ribot, bugüne kadar aralarında Jack McDuff, Wilson Pickett, The Lounge Lizards, Arto Lindsay, Medeski, Martin and Wood, Cibo Matto, Sam Phillips, Elvis Costello, Allen Ginsberg, Susana Baca ve John Zorn gibi isimlerin bulunduğu müzisyenlerle sahne ve stüdyo çalışmaları gerçekleştirdi.

Eski Lounge Lizards üyesi olan ve İstanbul'a Ceramic Dog projesiyle gelecek olan sanatçı daha önce Shrek, Los Cubanos Postizos ve Spiritual Unity gibi topluluklara liderlik yaptı. Ribot aynı zamanda pek çok filmin soundtrack'i için gitar çaldı ve şarkılar yazdı. Efsanevi Tom Waits ile uzun yıllar devam eden sahne ve stüdyo çalışma ortaklıkları süresince Ribot, aralarında Rain Dogs, Franks Wild Years, Mule Variations ve Real Gone'un da olduğu Waits albümlerinde yeteneğini ortaya koydu. Aynı dönemde ünlü İtalyan solist Vinicio Capossela ile çaldı ve daha sonra John Zorn ile birlikte The Gift, Bar Kokhba ve The Circle Maker filmlerinin müziklerini gerçekleştirdi.

Soul, funk, jazz ve geleneksel Küba standartları üzerinde usta bir sörfçü gibi gezmeyi başaran Ribot, neredeyse eşsiz bir tını yakalamayı başarıyor.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Artık bir ekol olan Nardis'te jazz dünyasının eski ve yeni müzik neferleri omuz omuza çalıyor...

Nardis Jazz Festivalinden...

OCAK AYI PROGRAMI

Neşet&Nükhet Ruacan Group, 6 Ocak

Neşet Ruacan 1948 yılında İstanbul'da doğdu. 10 yaşında klasik gitar ile müziğe başladı. İlk gitar dersini Rıza Başikoğlu'ndan aldı. Daha sonra Dr.Metin Bulut ile caz gitarı çalıştı. 1963 yılında Vahşi Kediler Grubu ile pop müziği çaldı. İktisat Fakültesini terk ederek profesyonel müzisyenliği seçti. Şerif Yüzbaşıoğlu Orkestrası onun profesyonel müziğe girişinde en önemli etken oldu. Daha sonra Erol Büyükburç, Süheyl Denizci, Yalçın Ateş Orkestralarında yer aldı. Daha sonra sırasıyla İngiltere'de Leeds College of Music ve Amerika'da Berklee College of Music, Brooklyn School of Music, Jullard School of Music gibi çeşitli kurslara devam etti. Ernest Wiehe, Alex Ulanowski, Jerry Bergonzi ile özel olarak çalıştı. Türkiye'ye dönünce TRT Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'na katıldı. Helen Şef olarak çalışıyor ve konserler veriyor. Nükhet Ruacan, İstanbul doğumlu olan sanatçı Tatbiki Güzel Sanatlar Fakültesi Grafik Bölümünde okudu. 1974 yılında İsviçre'de caz şarkıcılığına başlayan sanatçı İsviçre ve Norveç'de Emin Fındıkoğlu Orkestrası'nda yer aldı. Daha sonra Tommy Dodd Orkestrası'nda Norveç'de çalıştı. 1977'de yurda döndükten sonra çeşitli kulüp ve festivallerde yer aldı. 1979'da New York'a gitti. New York Conservatory of Mucis'de şan eğitimi aldı. Ruacan adlı bir de plak yaptı. 1982'den beri Türkiye'de çeşitli gruplarla çalışıp festivallerde yer alan sanatçı Kültür Bakanlığı adına Çin'de ve Amerika'da konserler verdi. Halen Bilgi Üniversitesi Müzik bölümünde dersler vermektedir. Bu değerli sanatçılarımız grupları ile caz standartlarından oluşan repertuarları ile Nardis sahnesindeler.

Nükhet Ruacan (vo), Neşet Ruacan (g), Erdal Akyol (b), Selim Selçuk (d).

Selim Selçuk Trio, 8 Ocak

Selim Selçuk müzisyen ailenin müzisyen oğlu olarak (Münir Nurettin Selçuk'un oğlu, Timur Selçuk'un kardeşi) müziğin içine doğdu. 1972'den beri profesyonel davulcu, besteci olarak çalışıyor. 1990 yılında İstanbul'un en önemli caz kulüplerinden biri olan Naima'yı açtı. 1992'de kapattıktan sonra 2002'ye kadar New York'ta yaşadı ve çalıştı. Brooklyn Konservatuarı'nda ve Mannes College of Music'te Billy Hart, Kenwood Dennard ile çalıştı. Birdland, Augies, Bar 55, CBGB's, Pyramid Club, Downtime, Kingdom Hall, Don Hill's, Brownies, Atlantic City çalıştığı, çaldığı yerler arasında. Bu gece piyanoda Ali Perret ve Yaz Baltacıgil ile bir konser verecekler.

Ali Perret (p), Yaz Baltacıgil (b), Selim Selçuk (d).

Elif Çağlar "Curly Trio", 9 Ocak

Üç yıldır New York'da bulunan ve burada master eğitimini tamamlayan Elif Çağlar İstanbul'a döndü ve ilk olarak bundan yaklaşık dört yıl önce toplanan "Curly Trio" yeniden bir araya geldi. Elif Çağlar'ın farklı repertuarı ve müthiş yorumu ve daha önce birçok farklı oluşumda beraber çalmış gitaristler Cem Tuncer ile Kerem Türkaydın'ın eşlikleri ve soloları eşliğinde gerçekten farklı bir repertuar ve keyifli bir gece yaşayacaksınız.

Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g).

Kent Mete ile Aydemir Mete'yi anma Gecesi, 10 Ocak

Kent Mete İstanbul'da doğdu. Müzisyen bir babanın oğlu olması sanatçının çocukluğunun sahnede ve kulislerde müzisyenler arasında onlarla aynı atmosfer içinde geçti. İlk müzik derslerini babası Aydemir Mete'den aldı, daha sonra 1974'te İstanbul Devlet Konservatuarı'na girdi. Prof. Reşit Erzin viyolensel sınıfında çalışmalarına başladı. Caz müziği ile olan ilişkisi profesyonel olarak 1983 yılında Aydemir Mete Dörtlüsü'nde başladı. 1989'da girdiği Mimar Sinan Üniversitesi Müzik Kompozisyon bölümünden birincilikle mezun oldu. Caz çalışmalarına devam eden sanatçı 2000 yılında kurduğu Trio Function adlı grubuyla kendi özgün beste çalışmalarına yöneldi. Bu gece geçtiğimiz ay kaybettiğimiz babası kontrabasçı Aydemir Mete anısına Tony Jones ile birlikte onun anısına çalacak.

Kent Mete (p), Tony Jones (b).

Ergüven Başaran Quartet, 11 Ocak

TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nın saksofoncusu ve İstanbul Saksofon Kuartet'in kurucusu Başaran, klarnet derslerini Tevfik Çelen, Hurşit Davran, Salih Durutaş'tan; alto saks derslerini Celal Bozsoy'dan; armoni derslerini ise Nuray Demirci ve Şerif Yüzbaşıoğlu'ndan aldı. Ergüven Başaran, Kadri Ünalan, Selim Özer, Aydemir Mete, Süheyl Denizci Orkestraları ile çalıştı. Aydemir Mete Orkestrası ve Emin Fındıkoğlu ile radyo emisyonları yaptı. 1974 yılında Belediye Konservatuarı Şehir Armoni Orkestrası'na en yüksek puanı alarak girmeye hak kazandı. Aranjör Emin Fındıkoğlu'ndan caz dersleri alan Başaran, 1976 yılında düzenlenen I. İstanbul Uluslararası Müzik Festivali'ne 70 kişilik bir orkestra ile katıldı. Festivalde dünyaca ünlü aranjör Arif Mardin'in dikkatini çekti ve tanıştılar. 1982'de Süheyl Denizci'nin üstün gayretleri ile kurulan TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası'nda saksofon çaldı. 1993 yılında Türkiye- Polonya Karma Caz Orkestrası ile dört konser verdi. 2001 yılında TRT'den emekli oldu. Türkiye'de bir ilk olan İstanbul Saksofon Kuartet'i kurdu. 11 konser ve pek çok televizyon programına katılan Başaran, ülkenin belli başlı saygın solistlerine eşlik etti. Bu gece caz standartlarında oluşan bir repertuarla sizlerle olacaklar.

Ergüven Başaran (as), Altan İlter (p), Özgür Salıcı (b), Selim Göksu (d).

Ebru Yazıcı Group, 12 Ocak

Daha önce çeşitli projelerde beraber yer alma olanağı bulmuş olan grup üyeleri bu kez neo-soul, soul ve nujazz ağırlıklı bir çalışma ile biraradalar. Roy Hargrove, Beady Belle, MeShell, D'Angelo, Erykah Badu, Jill Scott gibi yeni kuşak müzisyenlerin yanısıra Stevie Wonder, Curtis Mayfield, Herbie Hancock, Roy Ayers gibi duayenlerin eserlerini de yorumlamakla birlikte, standartlara değişik yaklaşımlara ve kendi yazdıkları müziklere de performanslarında yer verecekler.

Ebru Yazıcı (vo), Çağrı Sertel (p), Caner Kaptan (b), Mert Önal (d), Tunç Çakır (perc).

Sibel Köse Band, 13 Ocak

Sibel Köse Ankaralı. TED Ankara Koleji'nin ardından ODTÜ Mimarlık Fakültesi, Mimarlık Bölümü'nden mezun oldu. Caz ile ilgili ilk çalışmalarına üniversitede öğrenci olduğu yıllarda başladı. Polonya'da seminerlere katıldı. 1987 yılından bu yana Sibel Köse konserlerde, radyo ve TV programlarında yer almakta, yerel ve uluslararası caz festivallerine katılmaktadır. Polonya'nın Zamosc kentinde düzenlenmiş olan Uluslararası Caz Vokalistleri Yarışması'nda birincilik ödülü aldı. Bu gece güçlü grubu ile sizlere bazı popular parçaların ve caz standartlarının yeniden yorumuyla keyifli bir gece geçirtecek.

Sibel Köse (vo), Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Eytem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Engin Gürkey Ensemble, 15 Ocak

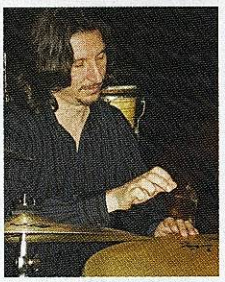

Engin Gürkey'in 2001 yılında çalışmalarına başladığı, beste ve düzenlemelerinden oluşan perküsyon topluluğu dışındaki bir diğer projesi olan Engin Gürkey Ensemble kendi coğrafyamızdan motiflerle bezenmiş, akustik yapıda, farklı kültür ve disiplinlerden gelen müzisyenlerin bir iz düşümü.

Engin Gürkey (perc), Türker Çolak (perc), Gürkan özkan (perc), Emre Karabulut (perc), Kerem Öktem (perc), Amy Softgiver (perc), Turay Dinleyen (keman, ud), Kürşad Deniz (p), Özgür Salıcı (b), Ali Akdeniz (ney).

Art of The Trio, 16 Ocak

"...Venedikte bir resim görmüştüm, Bellini'nin "Sacra Conversazione"si. Üç Aziz birbirine bakmadan sohbet ediyordu. Resme bakarken aralarındaki sohbeti duyar gibi olmuştum. Bu Trioda da aynı hisleri çalıyoruz sanırım, pek konuşmadan birbirimizin ne istediğini çalarken anlıyoruz..." S.Tulug Tırpan Üçü de aynı kuşaktan olan, bu üç usta müzisyenin, sacral diyaloguna kimi zaman Önder Focan da katılarak sizlere, Hermeto Pascoal, Edu Lobo, Richie Beirach ve Tulug Tırpan'ın eserlerinden oluşan bir program sunacak. Tulug Tırpan; piyano ve kompozisyon öğrenimine Bilkent Üniversitesi'nde başlayıp Viyana Müzik Akademisi ve Viyana Konservatuarı'nda devam etti. 1996 yılında eğitimini tamamlayan sanatçı bir yıl sonra şef Nayden Todorov ile Mozart'ın 21 nolu piyano koncertosunun CD kaydını yaptı. Ayrıca sanatçı son yıllarda Almanca konuşulan ülkelerde bestelenmiş en iyi müzikal kritiğini alan Heart'ı bestelemiştir. Tulug Tırpan şu anda hayatını Viyana'da sürdürmekte ve Viyana Mahler Konservatuarı Performing Art of Viyana'da öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

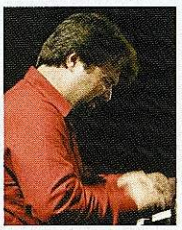

S.Tulug Tırpan (p), Önder Focan (g), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Yavuz Akyazıcı Project, 17 Ocak

Gitarist Yavuz Akyazıcı New York, New Shool caz bölümünden mezun. Saksofoncu Billy Harper ve Reggie Workman, Buster Williams'in öğrencisi olan sanatçı New York'ta okula devam ederken Birdland, Knitting Factory, 55 Bar, Auggies gibi kulüplerde sahne aldı. ABD'de piyasaya çıkan Gamzelim ve Volcano adlı 2 CD kaydetti. Vocano'da Eric Person saksofon, Matt Wilson davul, Joe Fonda bas çaldı. Bu gece sizlere albümlerinde yer alan parçaları Meriç Demirkol ve Turgut Alp Bekoğlu'nun da yorumlarıyla dinletecekler.

Yavuz Akyazıcı (g), Meriç Demirkol (s), Erdal Akyol (b), Turgut Alp Bekoğlu (d).

Grup Passiflora, 18 Ocak

Levent Altındağ ve Erdem Sökmen'in öncülüğü, Eylem Pelit, Volkan Öktem, Serkan Özyılmaz'ın katılımıyla kurulan Grup Passiflora yaklaşık 4 yıldan beri birlikte çalmaktadır. Latin jazz ve fusion tarzı müzikler çalan grubun repertuarı oldukça geniş. Grup John Patitucci, Joe Bosco, Garry Willis, Steve Khan, Julio Baretto, Paco de Lucia, Russell Ferrante (Yellow Jackets), Tania Maria, Ralph Towner (Oregon), J.C.Maillard gibi besteci ve müzisyenlerin eserlerini kendi yaptıkları aranjmanlarla başarı ile yorumlamaktadır.

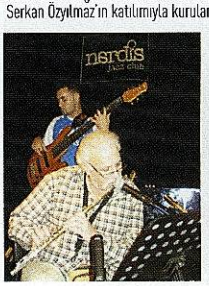

Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Ece Göksu Group, 19 Ocak

Mimar Sinan Üniversitesi Piyano bölümünden mezun Ece Göksu New York Turtle Bay Müzik Okulunda burslu okudu. 6 yıldır kentimizin çeşitli kulüplerinde caz ve R&B söylüyor. 2003'de İstanbul Caz Festivali'nde "Genç Caz"da grubuyla yer aldı. Bu gece sizlere standartlar ve R&B parçalarından oluşan keyifli bir repertuarla hoş bir gece geçirtecek.
Ece Göksu (vo), Can Çankaya (p, keyb), İmer Demirer (tp), Ozan Musluoğlu (b), Cem Aksel (d).

Melis Sökmen Band AXESS TO JAZZ, 20 Ocak

Ankara doğumlu Sökmen çocukluğunu Almanya'da geçirdi. Bale, caz dans, modern dans ve klasik gitar eğitimi aldı. 1986 yılında Grup Lokomotif'te solisti oldu. Aynı yıl Kuşadası Altın Güvercin Yarışması'nda ikincilik ödülünü kazandı. 1990 yılında ilk albümü "O Zaman"ı çıkardı. 1995 yılında ikinci albümü "Öze Dönelim" ile müzik hayatına devam etti. 2001 yılında Journalist Jury-Universetalent Prag birincilik ödülünü kazandı. Pop jazz'in ülkemizdeki en sevilen ve en önemli temsilcisi Melis Sökmen ile R&B ve soul dolu, keyifli bir hafta sonu için bekliyoruz.
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Serkan Okanar (tp), Levent Özer (g), Cem Dinler (keyb), Sinan Öktem (b), Onur Alatan (d).

Friedrich zur Heide, 22 Ocak

Alman piyanist Friedrich zur Heide müzik, özellikle de blues çalınan bir evde büyüdü. Sippie Wallace ve Blind John Davis evin vaz geçilmez konuklarıydı. Kendi kendine boggie çalmayı öğrenerek başladı. Bremen'de kanuncu Şükrü Yılmaz ile tanışarak "hicaz" makamını öğrendi. 1999'dan bu yana çeşitli festivallerde yer aldı. Paris and La Roquebrou Boogie Festivali ve 2000'deki Cincinatti Blues festivali bunlar arasında yer alır. Bir CD kaydetti. Son dönem İstanbul'da yaşamaktadır. Nardis'te boggie woogie ve ballad'lardan oluşan keyifli bir repertuarla sizlerle olacak.
Friedrich zur Heide (p).

Selçuk Sun ile "Anılarla Müzik", 23 Ocak

Türkiye'nin yetiştirdiği en önemli müzisyenlerden biri olan Selçuk Sun Ankara Devlet Konservatuarı kontrabas bölümünden mezundur. Dizzy Gillespie, Phil Woods, Joe Gordan, Frank Rehak, Ernie Wilkens ve Quincy Jones ile çaldı. Dave Brubeck ile de konser verdi. Avrupa'nın değişik şehirlerinde çalıştı. Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrasına girdi, 1980'de buradan emekli oldu. Selçuk Sun bu gece gerçekten genç bir vokal ve değişik bir repertuarla sahnede olacak.
Selçuk Sun (p), Şenova Ülker (tp), Ahmet Türkmenoğlu (b), Deniz Dündar (d), Dilek Sert Erdoğan (vo).

Ferhat Öz Group, 24 Ocak

Nükhet Ruacan'ın Bilgi Üniversiteli öğrencilerinden güçlü sesi ile çok beğenilen ve özel yeteneği ile farkedilip sahnelere hemen ısınan Ferhat Öz Nardis Vokal Yarışmasının 2006 birincisi. Bir caz devi olan trompetçi Ted Curson'ın Fransa'daki albüm kaydında yer aldı. Bu gece standartların seslendirileceği keyifli bir gece olacak.
Ferhat Öz (vo), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Meldin, 25 Ocak

Ege yöresinde desensiz kilime verilen "Meldin" adını gruplarına ad olarak seçen ustalar ve genç yeteneklerden oluşan bu grubun, bestelerden oluşan repertuarları sizden oldukça ilgi gördü. Nardis için oluşmuş bu sezonun yeni projelerinden, dinlemenizi isteriz.
Cem Nasuhoğlu (g), Burak Bedikyan (p), Levent Altındağ (s), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

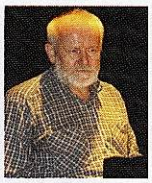

Janusz Szprot Band, 26 Ocak

Ankara Bilkent Üniversitesinin caz bölümünün başında bulunan Polonyalı piyanist Janusz Szprot dönem dönem İstanbul'da Nardis'te de konserler veriyor. Bu gece grubu ile caz standartlarından oluşan repertuarı ile bir konser verecekler.
Janusz Szprot (p), Sarp Maden (g), Kamil Erdem (b), Cem Aksel (d).

JeLatin, 27 Ocak

Tuşlu ustası Ercüment Vural, Onno Tunç'la birlikte birçok başarılı pop albümünde çalıştı. 1994 yılında, Passaporte Latino'yu kurdu. Önder Focan'la oluşturduğu proje ile Nardis'te zaman zaman sizlerle oluyor. Bu gece ise grubu JeLatin ile latin standartlarından oluşan bir repertuarla sizlerle olacak.

Ercüment Vural (vo, keyb), Serdar Barçın (s), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Erhan Seçkin (d), Onur Nar (perc).

Kemen-Jazz, 29 Ocak

Baki Duyartar yepyeni projesi KemenJazz ile ilk kez Nardis'te. Kendi dallarının en yetenekli müzisyenleri ile oluşturulmuş bu projede sanatçılar Baki Duyartar'ın bestelerini kendi deneyimlerinden gelen müzikal birikimlerini de katarak yorumlayacaklar. Bu heyecan verici projenin ilk konserini kaçırmayın deriz. Baki Duyartar İstanbul doğumlu. Ailesi müzikle ilgilendiği için her zaman müzikle içiçe oldu. İlkokuldan sonra ailesinin 6. jenerasyonu olarak o da yine müziği seçti. İstanbul Devlet Konservatuarının yaylı sazlar bölümünde viyolonsel öğrencisi olarak müzik eğitimine başladı.

10 yıl sonra bölüm değiştirdi ve klasik kompozisyon bölümüne geçti. İlhan Usmanbaş'ın sınıfında 2 yıl okudu. Aynı zamanda caz müziğine olan ilgisi yoğunlaştı ve dönemin caz kulüplerinde değişik gruplarla çalmaya başladı. 1987'de daha ciddi caz piyano eğitimini sürdürmeye karar verdi. Rotterdam Konservatuarına girdi. Robvan Kreeveld, Jan Laurens Hartong, Monti Alexandr, Eddie Gomez, Bob Brookmeyer gibi isimlerle çalıştı. Aynı dönemde Rotterdam, Amsterdam, Den Haag (Lahey) müzik okullarında öğretim görevlisi oldu. Bu sırada kendi kuartetini kurdu ve grubuna "On Q" adını verdi. Bebop, Latin ve Yugoslav müziğinden yola çıkarak yeni bir "cross-over" müzik geliştirdi. Avrupa'daki çeşitli festivallerde yer aldı. 1996'da İstanbul'a geri döndü. Bülent Ortaçgil ve Zuhal Olcay ile çalıştı. Şu anda İstanbul'da müzikal aktivitelerine yepyeni projelerle devam ediyor.
Baki Duyartar (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d), Derya Turkan (kemence), Dilek Turkan (vo).

Serdar Barçın & Burak Bedikyan "Charlie Parker'ı Anma Gecesi", 30 Ocak

Caz tarihinin en önemli figürlerinden biri olan, modern cazın ilk devrimi sayılan Bebop akımının öncülerinden, birçoklarına göre yaratıcısı ve en önemli temsilcisi olarak kabul edilen alto saksofoncu, besteci Charlie "(Yard)Bird" Parker'ın müziğinin anılacağı bu geceye hepinizi bekliyoruz. Son dönem çalışmalarıyla müzik çevrelerinde sık sık gündeme gelen , "Tank Funk" grubu başta olmak üzere birçok projede birlikte veya ayrı dinleme olanağı bulduğumuz genç kuşak değerli müzisyenlerimizden Serdar Barçın'la Burak Bedikyan'a ritm grubunda tecrübeleriyle Erdal Akyol ve Cem Aksel destek verecekler. Gecede Charlie Parker kompozisyonlarının yanı sıra Parker'in repertuarından eksik etmediği "standard"lara da yer verilecek.
Serdar Barçın (s), Burak Bedikyan (p), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d).

Çağrı Sertel Trio, 31 Ocak

1983 yılında Safranbolu'da doğdu. Müzik eğitimine 12 yaşında piyano dersleri alarak başladı. 1997 yılında İstanbul Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi'ni kazandı ve lise eğitimini burada sürdürdü. Bu yıllarda aldığı müzik derslerinin ve okul konserlerinin yanı sıra kompozisyon üzerine yoğun çalışmaları oldu ve bunları konserlerinde seslendirdi. Lisenin son yılında caza ilgi duymaya başladı ve liseden hemen sonra İstanbul Bilgi Üniversitesi'nin piyano-kompozisyon bölümünü tam burslu olarak kazandı. Halen farklı gruplar ile çeşitli konser ve festivallerde çalmakta ve eğitimine 4. sınıf öğrenci olarak devam etmekte.

Çağrı Sertel (p), Erdal Akyol (b), Ediz Hafızoğlu (d).

ŞUBAT AYI PROGRAMI

Quartet Muartet, 1 Şubat
Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d).

Sibel Köse & Quartet Muartet, 2 Şubat
Sibel Köse (vo), Sarp Maden (g), Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Volkan Öktem (d).

Ercüment Vural & Önder Focan, "Kırmızıya Çalıyor Project", 3 Şubat
Ercüment Vural (keyb), Önder Focan (g), Eylem Pelit (b), Cem Aksel (d), Onur Naz (perc).

Yansımalar, 5 Şubat
Şenol Filiz (ney), Birol Yayla (tambur), Murat Usanmaz (g), Pınar Duruk (cello), Melih Güzel (perc).

Erol Erdinç & Ayça Varlıer, 6 Şubat
Erol Erdinç (p), Ayça Varlier (vo).

Alp Ersönmez Trio, 7 Şubat
Genco Arı (p), Alp Ersönmez (b), Turgut Alp Bekoğlu (d).

Yavuz Akyazıcı Project, 8 Şubat
Yavuz Akyazıcı (g), Meriç Demirkol (s), Erdal Akyol (b), Turgut Alp Bekoğlu (d).

Elif Çağlar Quartet, 9 Şubat
Elif Çağlar (vo), Cem Tuncer (g), Kerem Türkaydın (g). Kağan Yıldız (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Neşet & Nükhet Ruacan Band, 10 Şubat
Nükhet Ruacan (vo), Neşet Ruacan (g), Erdal Akyol (b), Selim Selçuk d

Steyon Yankenlov & Elitzu Tedorova, 12 Şubat
Steyon Yankenlov (perc), Elitzu Tedorova (perc).

Baltacıgil & Demirkol & Topçuoğlu, 13 Şubat
Meriç Demirkol (as), Yaz Baltacıgil (b), Orhan Topçuoğlu (perc).

"Sevgililer Günü" Özel, 14 Şubat
Özge Pınar (vo), Burak Bedikyan (p), Porgy & Bess

Group Passiflora, 15 Şubat
Levent Altındağ (s), Erdem Sökmen (g), Serkan Özyılmaz (p), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Ece Göksu Group, 16 Şubat
Ece Göksu (vo), İmer Demirer (tp), Can Çankaya (keyb), Ozan Musluoğlu (b), Volkan Öktem (d).

Sibel Köse "Ella Fitzgerald Gecesi" 27 Şubat
Sibel Köse (vo), Burak Bedikyan (p), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d),

Donovan Mixon Quartet, 19 Şubat
Donovan Mixon (g), Kürşat Deniz (p), Caner Kaptan (b), Ediz Hafızoğlu (d).

Selçuk Sun ile "Anılarla Müzik", 20 Şubat
Selçuk Sun (b), Şenova Ülker (tp), Uğur Güneş (p),
Ahmet Türkmenoğlu (b), Deniz Dündar (d), Sibel Köse (vo).

Önder Focan Bosphorus Project, 21 Şubat
Şenol Filiz (ney), Önder Focan (g), Erdal Akyol, Cem Aksel (d).

Sibel Köse & Önder Focan Duo, 22 Şubat
Sibel Köse (vo), Önder Focan (g).

Melodi 911, 23 Şubat
Duygu Tipigil (vo), Yavuz Akyazıcı (g), Erdal Akyol (b), Meriç Demirkol (s), Selim Selçuk (d).

Melis Sökmen Band, 24 Şubat
Melis Sökmen (vo), Aysun Sökmen (vo, flt), Serkan Okanar (tp),
Cem Dinler (keyb), Levent Özer (g), Sinan Öktem (b), Onur Alatan (d).

Engin Gürkey Ensemble, 26 Şubat
Engin Gürkey (perc), Türker Çolak (perc), Gürkan özkan (perc), Emre Karabulut (perc), Kerem Öktem (perc), Amy Softgiver (perc), Turay Dinleyen (keman, ud), Kürşad Deniz (p), Özgür Salıcı (b), Ali Akdeniz (ney).

Burak Bedikyan Trio, 27 Şubat
Burak Bedikyan (p), Caner Kaptan (b), Cem Aksel (d),

Meldin, 28 Şubat
Cem Nasuhoğlu (g), Burak Bedikyan (p), Levent Altındağ (s), Eylem Pelit (b), Volkan Öktem (d).

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

2007'de Ne Var Ne Yok?

Büyük Açılış Kerem Görsev Trio ile...

Kış geliyor ve biz yeni hazırlıklara başlıyoruz. Birbirinden önemli kültürel projelere imza atacağız bu yıl. Yine jazz ağırlıklı projelerin yanısıra özel geceler de gerçekleştireceğiz ve Bodrum, Ürgüp gibi önemli yerlerde de yapılan Festivallere destek olacağız.

LEO Organizasyon, bildiğiniz gibi Ankara Jazz Derneği için Ankara Caz Festivali'ni, Mart ayında daha avant-garde bir proje olan martfest'i, haziran sonunda ise Bodrum Festivali'nin bazı organizasyon işlerini yapmakta. 2007, LEO için önemli projelere imza atacağımız bir yıl olacak.

2007 projelerini tanıtmak için **17 Ocak'ta Swissotel'de Kerem Görsev Trio**'nun katılacağı bir gecede, Ankara'nın önemli iş adamları, Basının Ankara Temsilcileri ve Büyükelçiler bir araya gelecek. Çok özel bir sunumun ardından Kerem Görsev Trio ile unutulmaz bir jazz gecesi geçireceğiz.

Kerem Görsev, uzun bir aradan sonra ilk kez Ankara'da bir performans verecek. Yeni albümünün yanısıra çok keyifli bir program ile Ankara'lı jazz dostlarına merhaba diyecek. Katılımın kişiye özel davetiye ile gerçekleşeceği konsere şimdiden ilgi büyük.

10 Şubat **Strangers in the Night**, mart ayı boyunca **martfest**, İtalyan Kültür ile gerçekleştireceğimiz ve 24 Mart'ta Sine Nomine konserini de içerem **Romantik İtalya Haftası**, 17 Nisan'da Avusturalya Büyükelçiliği ile **Michelle Nicolle Quartet**'in katılacağı Avusturalya gecesi, bu senenin önemli projelerinden.

Ankara'nın daha hareketli, daha kaliteli etkinliklere sahne olması için çabalarımız, ve 9 üniversitemizde okuyan öğrencilerin etkinliklere katılımı için gösterilen kolaylıklar bizim bu konudaki duyarlılığımızın bir göstergesi. Ankara çok daha fazla ilgiyi ve kaliteli etkinliği hakediyor...

LEO Organizasyon olarak gerçekleştirmekte olduğumuz projeler için web sitemizi ziyaret edebilirsiniz. Özellikle müzisyen dostlarımıza albüm tanıtım konserleriniz için yine her zaman destek olmaya devam edeceğimiz bol jazz'lı bir sene olması dileklerimizle...

www.leo.com.tr

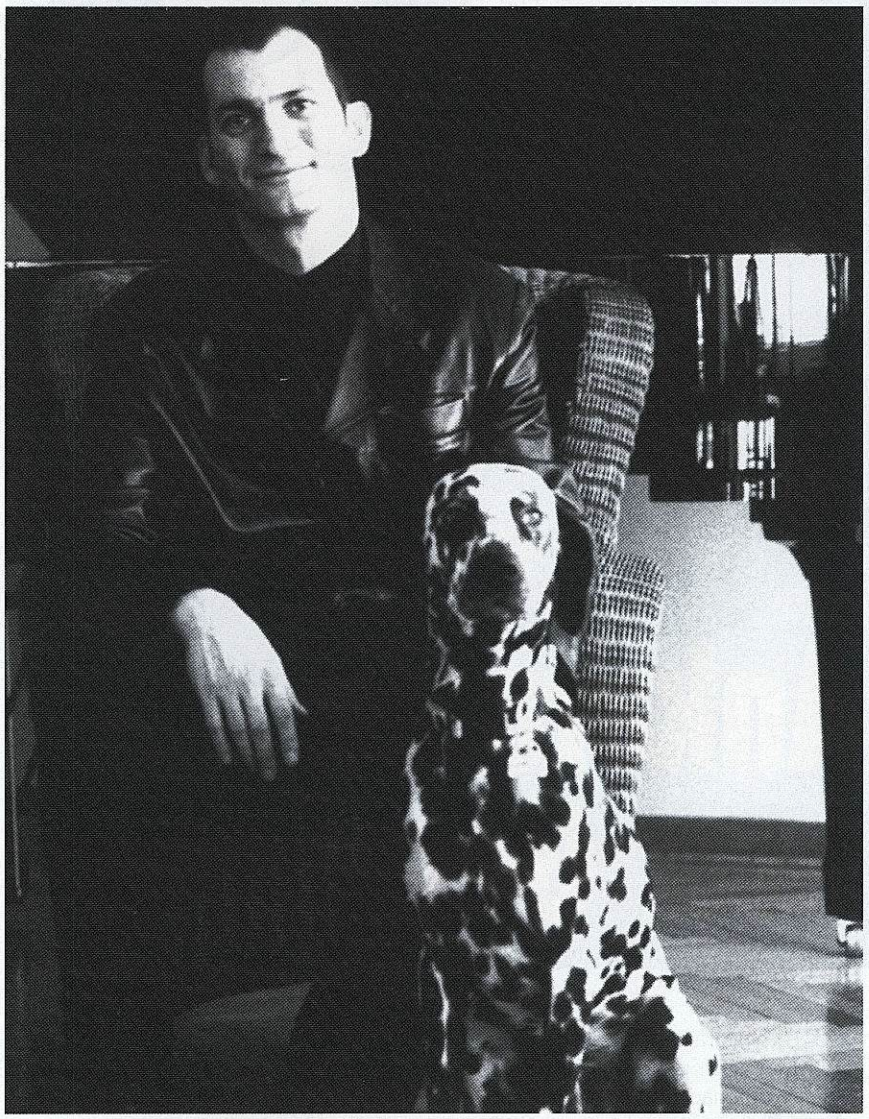

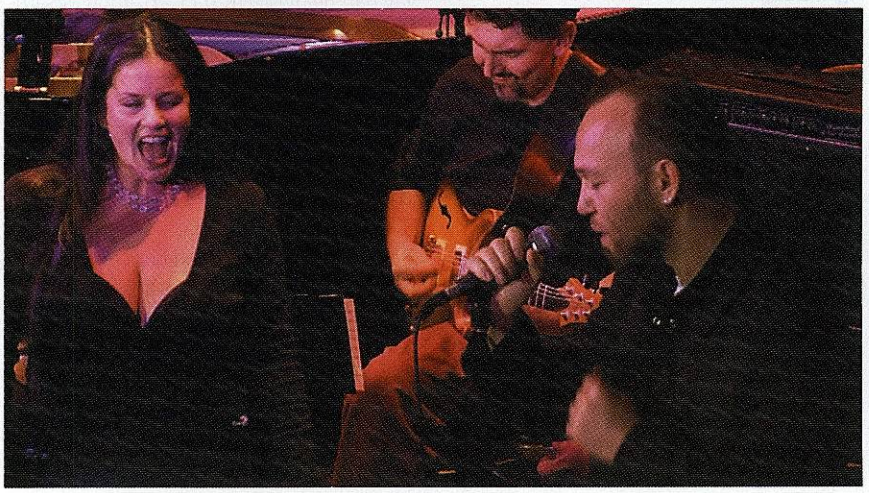

Özlem Oktar Varoğlu
oov@leo.com.tr

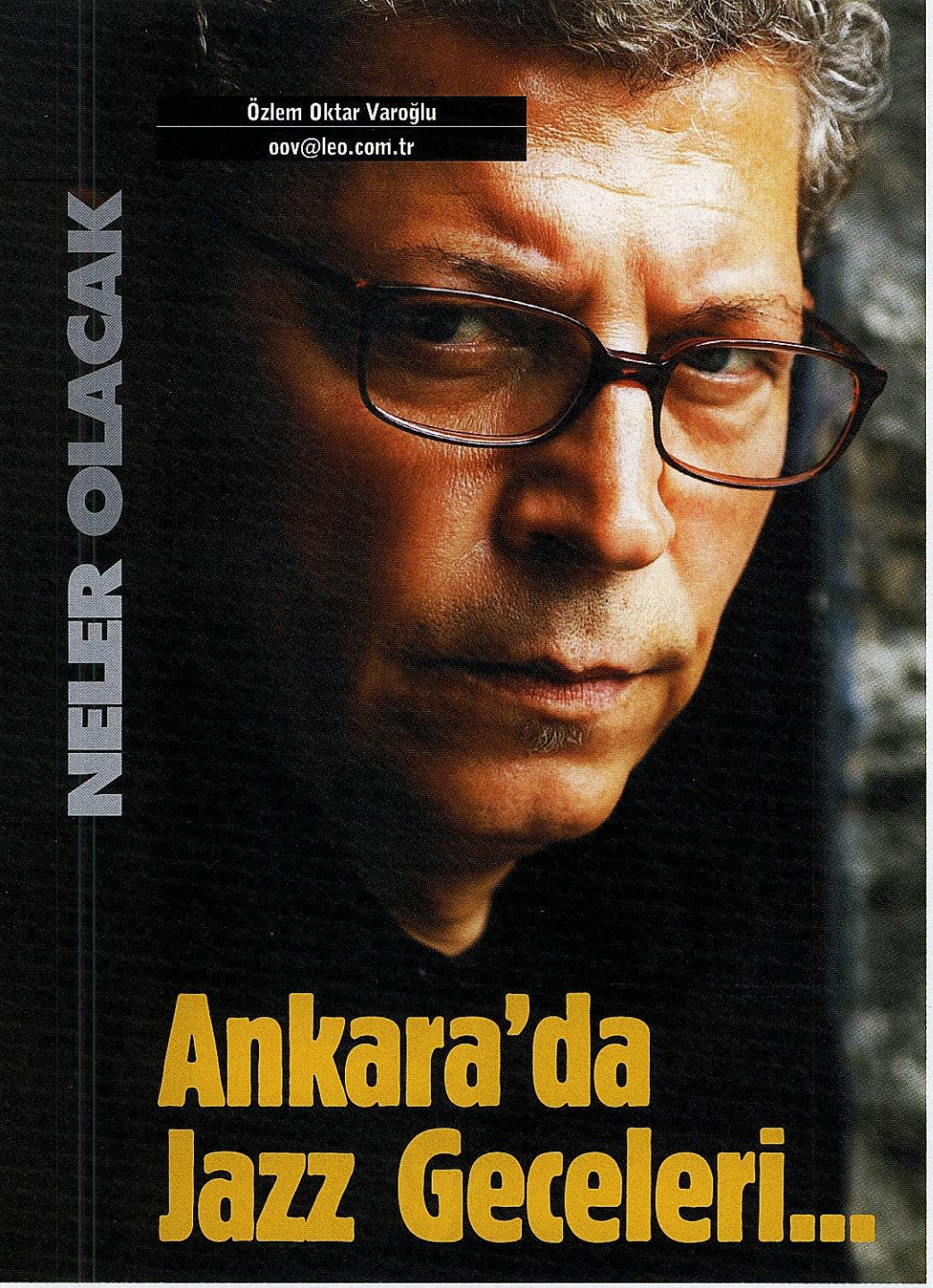

Ankara'da Jazz Geceleri...

Ankara denilince çoğu kişinin aklına samimi dostluklar, sıcak sohbetler ama soğuk bir kent gelir. Yine de soğuk, bizi kapalı mekanlara yönlendirdiği ve dostlarımızla buluşma imkanı yarattığı için severiz Ankara'nın soğuk gecelerini.

Ankara'da jazz denilince akla gelen uzun soluklu bir mekan olmadığından şikayet ederiz hep. Mimarlar Derneği, Gece Bar, Jazzy Blue, Xir gibi yerler buluşma noktamız olmuştu çoğu zaman. Kızılay'da ara sıra Tenedos ve Gölge gibi yerlerde zaman zaman jazzı canlı dinlerdik. 2 yıl önce açılan Hacettepe Beyaz ev bir çok grup ağırladı.

Sheraton Copper Club, 3 yıldır Durul Gence Orkestrası, ardından da Seniors and Juniors Grubu ile haftanın bazı günleri jazz yaptı. Ankara Caz Festivali süresince de Jam Session'lara ev sahipliği yaptı. Bu sezon da devam edecek.

Fige Restaurant, sahibesi Figen hanımın özel ve birbirinden güzel yemekleri ile, Çankaya'da yerleştiği güzel mekanda bazı akşamlar jazz'a devam ediyor. Mükellef bir yemeğin ardından keyifle jazz dinlenebiliyor.

En son haber Ankara'da ne var ne yok denilince herşeyden haberdar olan Okan Okyay'dan geldi: WOK'da Çarşamba akşamları jazz başlamıştı. Hemen orada buluşuldu ve gerçekten mükemmel bir yemeğin ardından jazz başladı.

Tuna Ötenel ile Swissotel Ankara Geceleri...

Tuna Ötenel, sezon başında başladığı Swissotel Ankara'da, Ambassadors Bar'da Şubattan itibaren her carsamba ve Cuma aksamı çalmaya devam edecek.

Saat 21:00'den itibaren swissotel'de zaman zaman solo, bazen de konuk sanatçılarla ile birlikte jazz standardlarını seslendirecekler. Çarsamba günleri ağırlıkla solo performans sergileyecek olan Tuna Ötenel'e zaman zaman hem Türkiye'den hem de yurt dışından sanatçılar eşlik edecek.

Ankara'da uzun zamandır hasretle beklediğimiz kaliteli bir jazz kulubü özlemimizi, en azından haftada iki gün için de olsa Ambassador Bar giderecek. Tüm jazz severleri, Ankara'da birçoğumuzun jazz'ı sevmesine sebep olan Tuna Ötenel'in performanslarını kaçırmamaya davet ediyoruz.

Ambassador Bar, özenli servisinin yanısıra iyi havalandırması ve kaliteli ses düzeni ile özlediğimiz ortamı yaratmış. Soğuk Ankara gecelerinde birlikte jazz dinleyebileceğimiz, dostlarımızla buluşabileceğimiz ideal bir mekan. Üstelik otelin yeterli otoparkı da mevcut.

Ankara Caz Derneği olarak Tuna Ötenel ile Swissotel kalitelerini birleştirmeyi başardık. Gerisi Çarsamba ve Cuma akşamları "jazz'ın canlı dinlenebilmesini" desteklemek.

Devrim Dikkaya
kubilaydevrim@gmail.com

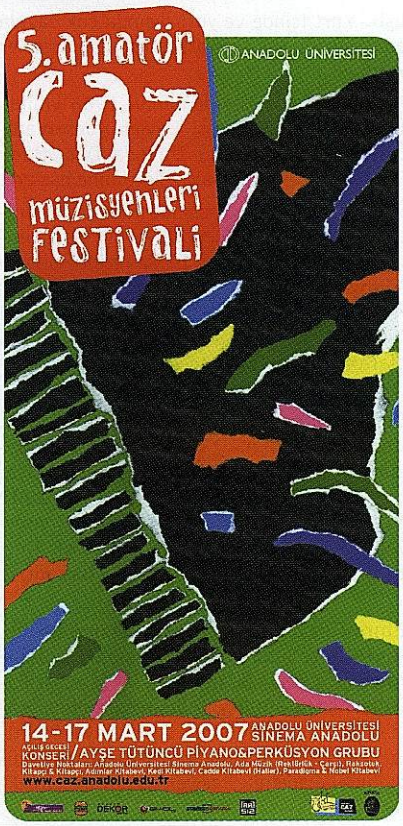

5. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali
Geri Sayım Başladı

14–17 Mart 2007 tarihleri arasında Eskişehir Anadolu Üniversitesi'nde gerçekleşecek olan 5. Amatör Jazz Müzisyenleri Festivali'ne İstanbul'dan Mersin'e kadar Anadolu'nun farklı illerinde genç topluluklar katılmakta.

Anadolu Üniversitesi Jazz Kulübü ve Genç jazz'cılar tarafından organize edilen festival çok sayıda genç müzisyene profesyonel bir organizasyonda ilk kez yer ama fırsatı sunmakta.

Dört gün süren etkinlik süresince salon konserleri dışında jam-session, atölye çalışmaları ve söyleşilere katılan müzisyenler unutulmaz bir jazz deneyimi yaşamakta.

Festivale bu yılda Ses sistemleri sponsoru MORFİL, Stroer Kent Vizyon, Ekol Dijital, PİNO ve Stüdyo Net destek vermekte.

Festivalin kurumsal destekçileri özel bir yeri olan Ankara Jazz Derneği, gençlere yönelik çalışmaların arkasında ısrarla durduğunu bir kez daha göstermekte.

Her yıl katılan grupların artan kalitesiyle müzisyenler kadar jazz sever dinleyicilerinde ilgi odağı olan festival hakkında geniş bilgi için www.jazz.anadolu.edu.tr adresi ziyaret edilebilir.

Arıza Band

Elektro gitarın keskinliği ve piyanonun yumuşak dokusunu müziklerinin odak noktasına koyan Arıza Band, ismine yakışır özgür bir jazz tarzına sahip. Genç gruplar arasında gelecekte isminden sıkça söz ettirecek olan grup, jazz standartları, modern jazz örnekleri ve kendi bestelerinden oluşan şarkıları, doğaçlama sololara bolca yer vererek seslendirecek.

Bakış Üstün (g)

Ekrem Yanık (p)

Ali Bulut (b)

Yuşa Katı (d)

Bakış Üstün 1985 doğumlu. Jazz kariyerine 2003 yılı Akademi İstanbul jazz gitar bölümünde aldığı eğitimle başlamıştır. Akademi İstanbul Ayşe Tütüncü orkestrası ve pop müziği orkestrasıyla çeşitli konserler vermiştir.

Ekrem Yanık 1982 doğumlu. Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi Piyano bölümü öğrencisidir.

Ali Bulut 1985 doğumlu. Ege Üniversitesi M.Y.O. Elektronik Bölümü mezunudur. İzmir'de amatör olarak sahne deneyimleri bulunmaktadır.

Yuşa Katı 1987 doğumlu. Kocaeli Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi keman bölümü öğrencisidir.

Ayşe Tütüncü Piyano ve Perküsyon Grubu

Bir piyano, üç perküsyon ve bas sesleri nefesliden... Ayşe TÜTÜNCÜ'nün Piyano ve Perküsyon grubunun bu alışılmadık bileşimden duyduğumuz sesler bizi Chick Corea, Shadowfax, Carla Bley ya da Debussy gibi bestecilerin iyi bilinen parçalarını yeni bir ışık altında görmeye götürüyor.

Öte yandan grubun Şecaattin Tanyerli'nin bir tangosu veya Jan Garbarek'in parçaları etrafına hınzırca ördüğü düzenlemeler besteler üzerinde öyle derin izler bırakmış ki, orijinal temalar belli belirsiz seçiliyor.

Doğal olarak işin içine ramazan davulu veya bendir gibi aletler katılmış durumda ve tabii ki Doğu'nun Anadolu'da buluşan inanılmaz ritmik ve melodik çeşitliliği grubun çalışında belirgin olarak hissediliyor. Vurmalı seslerinin birbirine örüldüğü bu düzenlemelerle müzik dört ayrı kıtadan aletin birarada parıldaştığı bir enstrüman havuzundan yükseliyor sanki: Kaxixi, marakas, çelik üçgen, parmak zili, bongo, kastanyet, Mbira (parmak arpi), Kuika, tahta kaşık, rototom, bendir, ramazan davulu, asetat ve teneke levha...

Bu konseri unutamayacaksınız...

Ayşe Tütüncü (p)

Yahya Dai (as)

Serdar Gönenç (perc)

Saruhan Erim (perc)

Timuçin Gürer (perc)

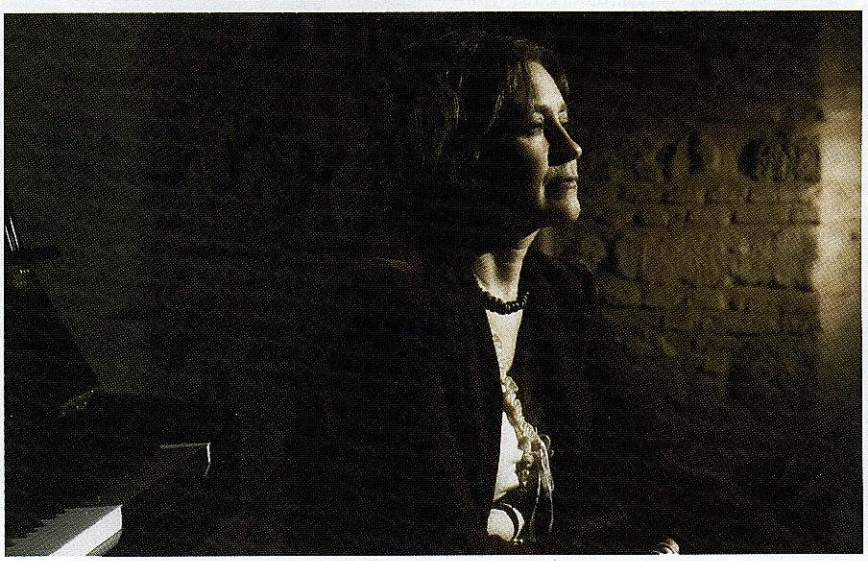

Epilog

Epilog, üyelerinin parlak müzik kariyerleri ile öne çıkmakta. Konservatuar eğitimlerinden kaynaklanan güçlü müzik alt yapılarını jazzın doğaçlama ruhuyla birleştiren grup üyelerinin bir çoğu çeşitli organizasyonlardan ödülle dönerken, yurt içi ve dışı önemli sahnelerde de yer almış.

Festivalin en fazla nefesli grubunu barındıran Epilog, jazz'ın en güzel örneklerini funk'ın çılgın neşesi, fusion'ın güçlü enstrüman hakimiyeti ile sunacak.

Can Erdoğan (g, vo)

İlker Aktan (b)

Ozan Yıldırım (tp)

Efe Everes (s)

Berke Okman (tb)

Onur Kırmıza (d)

Can Erdoğan 1977 doğumlu. 1995 yılında İstanbul Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nda Erdem Sökmen ile klasik gitar çalışmaya başladı. 1997 ve 2001 yıllarında Yunanistan'ın Volos kentinde yapılan gitar festivaline katıldı.

2001 de Yıldız Teknik Üniversitesi klasik gitar yarışmasında derece aldı. 2003 yılından beri ME.Ü.D.K.'da öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

İlker Aktan 1980 doğumlu. Bas gitar çalmaya 1998 yılında başladı. Çeşitli rock, blues, jazz gruplarında çalan aktan çeşitli sanatçılara eşlik etmiştir.

Ozan Yıldıran 1985 Mersin doğumlu. 1997'de Mersin Üniversitesi Devlet Konservatuvarında (ME.Ü.D.K.) trompet öğrenimine başladı.

2006 yılının Ocak ayında Yunanistan'ın Kalavrita kentinde yapılan uluslararası trompet festivaline ve aynı yıl Ankara'da gerçekleştirilen 1. Trompet Festivali'ne katıldı.

Efe Everes 1985 doğumlu. 1996 yılında ME.Ü.D.K. Obua bölümünde David TCHUMBRİDZE ile obua öğrenimine başladı. 2005 yılında İş Sanat Kültür Merkezi'nin açmış olduğu genç yetenekler yarışmasını kazanmış ve resital verme hakkı kazanmıştır. 2002 yılından beri Mersin Devlet Opera ve Balesinde misafir sanatçı olarak görev yapan Efe EVERES halen öğrenimine devam etmektedir.

Berke Okman 1985 doğumlu. 2002 yılında İstanbul Atatürk Kültür Merkezinin, 2006 yılında da İş Sanat Kültür Merkezi'nin açmış olduğu genç yetenekler yarışmalarını kazanarak A.K.M'de İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası ile solo konser, İş Sanat'ta resital vermiştir.

Onur Kırmaz 1985 Mersin doğumlu. Vurmalı çalgılar eğitimine 2000 yılında ME.Ü.D.K. da Emre Yünkuş ile başladı. 2004 yılında Şenol Küçükyıldırım ile jazz ve Latin stillerinde davul çalışmaya başlayan Kırmaz konservatuvar bünyesinde çeşitli solo, oda müziği ve orkestra konserlerinde yer almıştır. Halen ME.Ü Akademik Orkestrası aktif üyesidir ve eğitimine devam etmektedir.

Küğ Jazz

Küğ JAZZ. Claude Bolling'in "Suite For Flute And Jazz Piano" yapıtını seslendirecektir. Eser, barok müzik ile çağdaş müzik arasındaki serüveninin jazz deyişiyle anlatıldığı, notalar arasındaki kontrastların doğaçlamalarla renklendiği ve değişik stillerin birbirlerini tamamladığı bir kompozisyon olarak tanımlanabilmektedir.

Çoğunlukla klasik müzik eğitimi almış grup elemanları, kendi içlerindeki jazz renklerini kolaylıkla izleyiciye aktarabilecekleri bu eserle, hem klasik müzik, hem de tutkulu jazz dinleyicilerine oldukça keyifli bir zaman dilimi sunacaklar.

Emin Germen (flt)

Arman Artaç (p)

Deniz Yurdakul (b)

Emre Tüfekçioğlu (d)

Emin Germen 1966 yılı Ankara doğumlu. Flüt eğitimine 1981 yılında Saki ŞARIL ile başladı. 1985-1986 yılları arasında yarı zamanlı Bilkent Üniversitesi Konservatuvarına devam etti ve Zita ZEMPLENİ ile çalıştı. Yurt içinde ve yurt dışında çok sayıda oda müziği solo ve orkestra ile konserler verdi.

Arman Artaç 1974 doğumlu. 1986 yılında Hacettepe Üniversitesi Devlet Konservatuvarı Piyano Anasanat Dalında Doç. Banu PERK'in öğrencisi olarak eğitimine başladı.

1996-1999 yılları arasında Hacettepe Üniversitesi Devlet Konservatuvarı ve Gazi Üniversitesi Müzik eğitimi bölümlerinde piyano eğitmenliği ve korrepetitörlük görevini yürüttü. 1999 yılında Anadolu Üniversitesi Devlet Konservatuvarında öğretim görevlisi olarak göreve başlayan Arman ARTAÇ halen bu görevine devam etmektedir.

Deniz Yurdakul 1984 Mersin doğumlu. Kontrbas eğitimine 1999 yılında Adana Çukurova Üniversitesi Devlet Konservatuvarında Emanuil PETROV ile başladı. 2002 Yılında Anadolu Üniversitesi Devlet Konservatuvarına yatay geçiş yaparak Yrd. Doç. Esra Gül ATALAY ile çalışmaya başladı.

Emre Tüfekçioğlu 1977 Eskişehir doğumlu. Vurmalı çalgılarla 1988 yılında Eskişehir Anadolu Lisesi'nde tanıştı. İTÜ Makina Fakültesi'nden 2000 yılında mezun oldu. Halen Anadolu Üniversitesi Endüstriyel Sanatlar Yüksekokulu Endüstriyel Tasarım Bölümü'nde akademik kariyerine devam etmektedir.

Ferhat Öz Quartet

İstanbul doğumlu Ferhat Öz, uzun yıllar devam ettiği viyolonsel ve piyano eğitimi ardından insan sesi üstüne yoğunlaşarak müzikal ve opera tarzında eserler seslendirdi ve "The Sound Of Music", "My Fair Laidy" gibi müzikallerde rol aldı.

2003 yılında Bilgi Üniversitesi'nde başlayan eğitimi süresince Nükhet Ruacan, Donovan Mixon, Selen Gülün, Ricky Ford ve Cengiz Baysal gibi isimlerle çalıştı.

2. Nardis Jazz Vokal Yarışması'nda elde ettiği birincilik ardından Estonya'da düzenlenen "Nömme Jazz Festival"inde halk birincisi seçildi. Buradaki etkileyici performansı nedeniyle Amerikalı usta trompetçi Ted Curson'in Paris'te kaydedilen canlı konser albümünde yer aldı.

Ferhat Öz, Eskişehir'de vereceği konserde geçen yıl Evrim Özşuca ile festivalde dinlediğimiz genç kuşağın en önemli jazz müzisyenleri ile sahne alacak. Kaçırmayın.

Ferhat Öz (vo)

S.Ahmet Türkmenoğlu (b)

Erkan Kenç (g)

Canbay Kılıç (d)

S.Ahmet Türkmenoğlu 1984 doğumlu. 15 yaşında bas gitarla tanışan müzisyen İstanbul Anadolu Güzel Sanatlar Lisesi Klasik Gitar Bölümü'nü bitirerek 18 yaşında profesyonel olarak pop müzik piyasasında bas çalışmaya başladı. Bilgi Üniversitesi'nde kontrbas öğrencisi olan Türkmenoğlu dört yıldır çeşitli jazz gruplarıyla çalışmakta.

Erkan Kenç 1983 doğumlu. Küçük yaşlardan beri müziğe olan ilgisi onu ilkokulda piyano, 1994 yılında Kartal Anadolu Lisesi'ne girdiğinde ise gitarla tanıştırdı. Kendisinin solistlik de yaparak katıldığı Müzik Yarışmaları'nda En İyi Erkek Solist 2.'liği, Âlem FM Özel Ödülü, Blue Jean Özel Ödülü, En İyi Sahne Performansı Ödülü gibi birçok ödül kazandı.

Prof. Donovan Mixon, Kamil Özler, Selen Gülün, İmer Demirer, Ayşe Bölükbaşı, Onur Türkmen, Cenk Erdoğan gibi birçok başarılı müzisyenle çalışma fırsatı bulan Erkan Kenç, aynı zamanda gitar ve armoni konusunda dersler vermekte ve Can Kozlu, İlhan Usmanbaş gibi önemli isimlerle birlikte performans ve kompozisyon üzerine üniversite eğitimine devam etmektedir.

Canbay Kılıç 1983 İstanbul doğumlu. 2002 yılında İstanbul Bilgi Üniversitesi'ne burslu olarak giren sanatçının ilk ciddi davul eğitimi burada Cengiz Baysal ile başlamıştır.

Genel olarak popüler müzikler icra eden davulcu aynı zamanda "Rebel Moves" ve "Cem Özkan Band" gibi gruplarla performanslarına İstanbul'un çeşitli barları ve kulüplerinde devam etmektedir.

İçses Trio

Anadolu'nun zengin müzik ikliminden beslenen İçses Trio, Avrupa jazzının melodi anlayışını sentez kaygısı taşımadan bestelerine yansıtmakta.

Uyum ve uyumsuzluk kavramlarının deneysel müzik atmosferi içinde sorgulandığı bu konser, içerdiği etnik unsurlar ile jazzseverlere unutulmaz bir müzik deneyimi yaşatacak.

Onur Duygulu (g, perdesiz g)

Alper Şengül (b)

Levent Savran (d)

Onur Duygulu 1985 İzmir doğumlu. İzmir'de çeşitli pop, jazz ve rock orkestralarında gitar, perdesiz gitar ve akordeon çalan müzisyen. 2000 yılından beri çeşitli türlerde beste çalışmaları yapmaktadır. Bilgisayar destekli müzik teknolojileri üzerine kişisel çalışmaları vardır.

Alper Şengül 1981 doğumlu. 2001 yılından itibaren bas gitar ve kontrbas çalmaktadır. Tenor saksofoncu Tamer Temel ile birlikte armoni ve icra çalışmalarını sürdürmektedir.

Levent Savran 1984 İzmir doğumlu. İzmir Devlet Opera ve Balesi Çocuk Korosu'nda başladı müzikal deneyimi Şef Hikmet Şimşek'in korolarında yer alarak devam etmiştir. 2001 yılında İlhan Özdeniz'in öğrencisi olarak davul çalmaya başladı

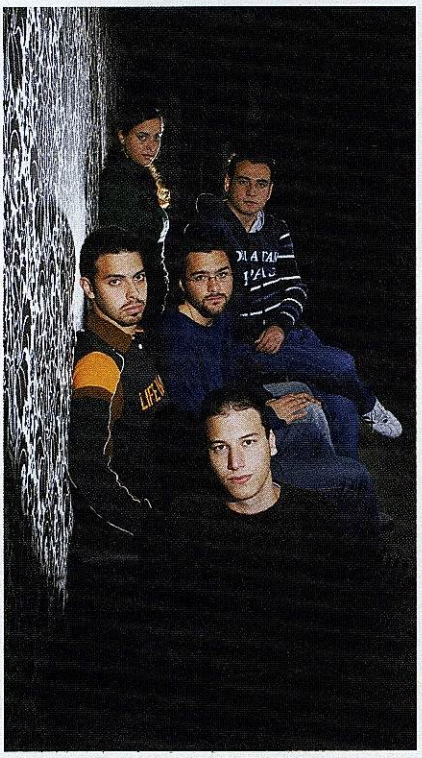

RagBag

Özgün besteleri ve etkili sololarıyla öne çıkan grup, Türkiye'nin önemli isimlerinden aldıkları teorik ve uygulamalı eğitimleri ile müzikal yaşamlarını biçimlendirmekte.

İzmir'in aranan toplulukları arasında olan Ragbag, gençlik festivallerinde gösterdikleri performansları ile beğeni toplamakta. Özellikle jazz'a yeni başlayan müzikseverler bu keyifli konseri kaçırmamalı.

Lori Şen (vo)

Oğuz Özcanlı (p, synth)

Murat Ünal (g, synth)

Yaman Akdoğan (b)

Tolga Çevik (d)

Lori Şen 1983 İzmir doğumlu. 2001–2002 öğretim yılını İsveç'te geçiren Lori, Ystad Müzik Okulu'nun konserlerine okul korosu üyesi ve Charlotta Blom-Rudolv'un şan öğrencisi olarak katıldı. 2002 yılında ODTÜ Fizik Bölümü'ne başladı ve ODTÜ "Company" Müzikal Topluluğu'na girdi. Üniversitede jazz müziğine olan merakının artmasıyla birlikte, okulda Yıldız İbrahimova'dan Uygulamalı Jazz dersleri alma şansını yakaladı

Murat Ünal 1983 doğumlu. Lisedeyken çeşitli festival, konserlerde yer aldı. 2003 yılında Ömür Gidel ile jazz çalışmalarına başladı. 2004 yılında Mario Raja'nın atölye çalışmasına katıldı ve daha sonra atölye çalışması sonrasında düzenlenen sıradışı orkestra konserinde yer aldı. Aynı yıl içinde Okay Temiz'in katıldığı İzmir Fransız Kültür Derneğinde düzenlenen jazz dinletisinde yer aldı.

Oğuz Can Özcanlı 1986 doğumlu. 1997 yılında Adnan Atalay ile klasik piyano eğitimine başladı, lise yıllarında okul bünyesinde orkestra çalışmalarında yer aldı. 2003 yılından beri Ömür Gidel ile jazz çalışmalarına devam etmektedir.

Tolga Çevik 1987 İzmir doğumlu. Sekiz yaşında İzmir Devlet Senfoni Orkestrası Çocuk Korosuna katılarak müzikle tanıştı. Jazz'a olan ilgisi liseye girdiği yıl başladı ve bunun üzerine Ömür Gidel'in öğrencisi oldu, davulun yanında piyano üzerine de dersler almaya başladı.

Yaman Akdoğan 1986 doğumlu. İzmir Özel Türk Kolejinde çeşitli festival ve konserlerde çaldı. 2005 yılının temmuz ayına kadar Hakan Şahin ve Tufan Aksoy ile jazz üzerine bas gitar çalışmaları yaptı. Bu çalışmalardan sonra Ömür Gidel ve Raci Pişmişoğlu ile jazz çalışmalarına başladı.

Sertaç Ekiz & Chakma Band

Bas gitar üzerine yapmış olduğu çalışmalarla isminden söz ettiren Sertaç Ekiz, grubu Chakma Band'le festivalimizde...

Bestelerini Funk-Jazz üslubuyla sunan grup halen ilk albümlerinin hazırlıklarına devam etmekte. Grup hakkına bilgi edinmek için üyelerin etkileyici kariyerlerine göz atmak yeterli.

Sertaç Ekiz, 1996 itibaren sayısız isme sahne ve stüdyoda, Bas gitar, Beste, Aranje ile eşlik etmekte. **Selim Sümer,** şarkı ve söz yazarı olarak bir çok pop müzik sanatçısına eşlik etmiş olup halen Zeynep Dizdar'la çalışmaktadır. **Barış Özbilgin,** Müjdat Gezen Sanat Merkezi'nde eğitmenlik yapan sanatçı önemli organizasyonlarda çok sayıda jazz grubuyla sahne aldı. **Doğaç Titiz,** Birçok senfoni orkestrası ve müzikallerde de davulcu olarak yer alan almış aralarında; Duman, Athena gibi rock gruplar, Doğan Canku, Aşkın Arsunan, Mercan Dede gibi isimlerle de çalışmıştır.

Sertaç Ekiz (Perdeli ve Perdesiz b, vo)

Selim Sümer (g, vo)

Barış Özbilgin (p, synth)

Doğaç Titiz (d, perc)

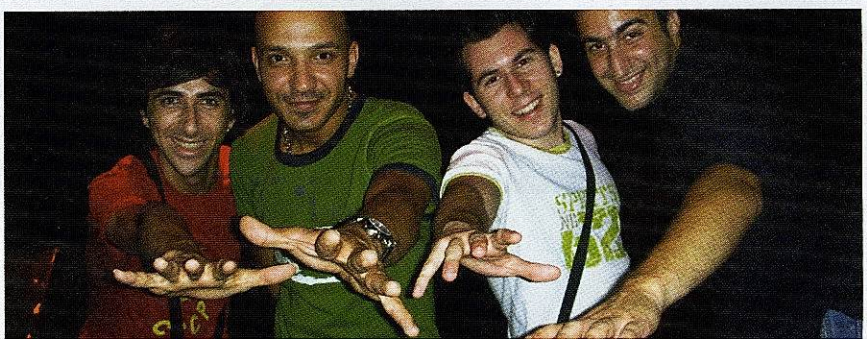

Özün Usta
ozunusta@yahoo.com

"doğaçlama festivali"

24 - 28 ocak 2007, akatlar kültür merkezi

Doğaçlama sanatların özgürlük, katılım ve iyileştirme anlayışlarını paylaşmayı amaçlayan "doğaçlama festivali" ilk defa izleyiciyle buluşuyor. İlerleyen zamanlarda eylemlerine devam edecek olan bu ilk festival, uluslararası ve hatta boyutlararası katılımı hedefliyor.

Festivale katılan; müzisyenler, dansedenler, oyuncular, yönetmenler, gruplar, ressamlar, heykeltıraşlar, şair, fotoğraf sanatçısı (alfabetik sırayla)

Alain Blessing, ALEF, **Ali Güçlü Şimşek**, Alper Benli, **Alper Tema**, Andres Lopez, **Arzu**, Aylin Aslım, **Aysu Derici̇oğlu**, Ayşe Tütüncü, **Aziz Şahin**, Aziz Tavil, **Baran Say**, Barış Ertürk, **Berke Can Özcan**, Betty Ween, **Bir Gecelik Aşk**, Burak Ergenç, **Burak Gürpınar**, Burak Irmak, **Can Çankaya**, Can Evren Topaktaş, **Caner Uluer**, Cem Karal, **Cem Tan**, Cumhur Kocalar, **Çetin Küçük**, Çıplak Ayaklar Kumpanyası, **DandadaDan**, Defne Erdur Bekdik, **Demet Ortaç**, Deniz Güngör, **Didem Lopez**, Dilek Duran, **Dinamik**, Doğan Doğusel, **Doruk Öztürkcan**, Emin Bolat, **Emre Akay**, Emre Beşli, **Erdem Yavaşça**, Erdinç Avcı, **Ezgi Kılınçaslan**, Faruk Kavi, **Fayton**, Fehm, Fehmi Alatan, **Feramerz Ayadi**, Ferhat Akay, Feryin Kaya, **Gaipten Sesler Soyut Boyutu Misafir Ediyor**, Gevende, **Gökçe Gürçay**, Gringo&Social Love, Gümrah Gören, **Harun Özakıncı ve Atölye Oyuncuları**, Hidayet Kavçık, Hüseyin Cebeci, **Hüseyin Ertunç**, İçiçe, **idiotensicher**, İlhan Babaoğlu, **İlke Boran**, İzzet Kızıl, **Joanna Nobes**, Kerem Eye, **KEY**, Korhan Argüden, **Korhan Futacı**, **Lari Dilmen**, Levent Özer, **Mehmet Sungurlu**, Meriç Demirkol, Mümin Mutlu, **Murat Taner**, **Neşe Kosal**, Neşet Ruacan, Nilüfer Ormanlı, **Noksan**, Nurdan Gür, **Nurdan Özçin**, **Nurettin Erkan**, Okay Temiz, **Olça Tansuk**, Onur Alatan, **Orçun Baştürk**, OrnetteOrnette, **Osman Kaytazoğlu**, Osman Özkan, **Ozan Perçin**, Önder Focan, **Özerk Sonat Pamir**, Özlem Ölçeroğlu, **Özüm Günöz**, Özün Usta, Periferik, **Pierre Luciani**, Sadık Avcı, **Sadi Albağlı**, Sami Altındağ, **Sarp Keskiner**, Sarp Maden, **Seda Alkoç**, Selim Saraçoğlu, **Senem Diyici**, Serdar Pazarcıoğlu, **Sina Hakman**, Sinan Öktem, **Sirena Büyükakyüz Abellan Perez**, Siya Siyabend, **Suna Suner**, Şenol Küçükyıldırım, **Tansu Kaner**, Tolga Uzel, **Tonguç Gökalp**, Tugay Başar, Turgut Alp Bekoğlu, **Uçan Halı**, Vivian Saragosi, Yaman Tarcan, **Yaşar Alparslan**, Yaz Baltacıgil, **Yelda Tarkan Argüden** ...

Okay Temiz

5 Gün Boyunca,

Akatlar Kültür Merkezi Melih Cevdet Anday Sahnesi'nde,

Saat 14:00 – 23:30 arası,

150 sanatçı ve grup

Ve iyi haber,

Bu daha başlangıç!

DOĞAÇLAMA FESTİVALİ PROGRAMI

24 Ocak 2007 Çarşamba
AÇILIŞ GÜNÜ

14:00 Açılış Konseri

Şenol Küçükyıldırım, Murat Taner, Özün Usta (davullar), Selim Saraçoğlu, Pierre Luciani (elektrik gitarlar), Baran Say (kontrbas), Defne Erdur Bekdik, Özerk Sonat Pamir, Cumhur Kocalar, Dilek Duran, Joanna Nobes, Erdem Gündüz ve sürpriz dansedenler

14:45 Açılış Oyunu

Harun Özakıncı ve Atölye Oyuncuları'ndan Açılış Oyunu

15:15 Sadi Albağlı Sina Hakman İkilisi

Sadi Albağlı (vurmalı çalgılar), Sina Hakman (piyano)

16:00 Didem & Andres Rodrigo Lopez İkilisi ve İzzet Kızıl

Andres Rodrigo Lopez (viyolonsel), Didem Lopez (piyano),

İzzet Kızıl (vurmalı çalgılar)

16:45 Triole Pro

İzzet Kızıl (vurmalı çalgılar), Serdar Pazarcıoğlu (keman),

Şenol Cümbüşlü (vurmalı çalgılar)

17:15 ALEF

Burak Güngörmüş (elektrik bas gitar), Berk Arıhan (elektrik gitar),

Berk Atal (elektrik gitar), Erdinç Şenol (davullar)

A R A

19:00 Ayşe Tütüncü ve Dostları

Ayşe Tütüncü (piyano) ve davet edeceği müzisyenler

20:00 Dans Karşılaşma

Dansedenler ilk defa karşılaşırlar ve neler olur?

21:00 Dünyam

Lari Dilmen Solo Performans (elektronik ve akustik çalgılar)

22:15 Bir Gecelik Aşk

Berke Can Özcan, Orçun Baştürk, Özün Usta (davullar),

Burak Irmak, Emre Beşli (tuşlu çalgılar),

Feryin Kaya (elektrik bas gitar),

Korhan Futacı (tenor saksofon), Hakan Çimenot (trombon)

25 Ocak 2007 Perşembe
TATLI GÜNÜ

14:00 Denolog

Deniz Güngör (kütük davulları)

14:30 Betty Ween

Onur Türkmen (akustik gitar), Gülüş Gülcügil (vokal), Barış Güvenenler (viyolonsel)

15:00 Ufak Ufak

Selim Saraçoğlu, Murat Taner, Özün Usta, Ali Güçlü Şimşek, Pierre Luciani (akustik gitarlar), Baran Say, Nurdan Gür (kontrbaslar)

15:30 Okay Temiz

Okay Temiz (berimbau, cuica), Lari Dilmen (kongalar) ve Prof. Capoerista Rasta?

16:15 Gökçe Gürçay Salondakileri Sahneye Davet Eder

Gökçe Gürçay (davullar)

17:00 Periferik

Vivian Saragosi (konsept ve performans), Mutlu Polat (yönetmen), Yaşar Alparslan (sanat yönetmeni), Mutlu Polat (müzik yönetmeni), Sami Altındağ (nefesliler), Özlem Ölçeroğlu (dramaturji)

17:30 Tonguç Gökalp ve Dostları

Tonguç Gökalp (elektronik akustik çalgılar) ve davet edeceği müziyenler

A R A

19:00 Senem Diyici (vokal, vurmalı çalgılar), Alain Blesing (elektrik gitar),

Okay Temiz (vurmalı çalgılar), Önder Focan (elektrik gitar)

20:15 Neşet Ruacan (elektrik gitar), **Yaz Baltacıgil (kontrbas),**

Mehmet Sungurlu (keman)

21:30 Feramerz Ayadi (elektrik gitar), Baran Say (kontrbas),

Demet Ortaç (viyolonsel), **Şenol Küçükyıldırım (davullar)**

22:30 Noksan

Sarp Keskiner (elektrik gitar, uzundalga radyo, efektler),

Orçun Baştürk (davullar, ziller, kselofon, yatagan),

Osman Kaytazoğlu (max msp),

Cem Karal (elektrik bas, synth)

26 Ocak 2007 Cuma
TATLI SERT GÜN

14:00 Ayşe Tütüncü ve Çıplak Ayaklar Kumpanyası

Ayşe Tütüncü (piyano), Çıplak Ayaklar Kumpanyası (dans)

14:30 Fehmi Gören Üçlemesi

15:15 Beden Sesleriyle Müzik

Tugay Başar Beden Perküsyonu Atölyesi

15:45 Nasıl İstersen!

Defne Erdur Bekdik, Özerk Sonat Pamir, Cumhur Kocalar (dansedenler)

dinle-sus-konuş-dinleme-konuş-dinle-konuşma-anla-anlama-ol

16:15 Fayton

Can Alparslan (elektrik gitar, vokal), Nergis Reçel (elektrik gitar),

Oğulcan Açıkel (davullar)

16:45 Sound Factory

Korhan Argüden (davullar), Hidayet Kavçık (tenor, soprano saksofon), Osman Özkan (trompet, elektronik sesler), Doğan Doğusel (kontrbas)

17:30 Hüseyin Cebeci Aziz Şahin Alper Benli Üçlüsü

davullar, elektrik bas gitar, tuşlu çalgılar

A R A

19:00 İÇİÇE

Konsept: Vivian Saragosi

Dans, tiyatro ve müzik disiplinlerinden bir takım sanatçı, ansal etkileşimlerini adım adım sahneye nasıl taşırlar? Bu deneysel performansta izleyenler sürece tanıklık etmenin yanı sıra ortaya çıkacak performans malzemesinin ana kaynağını oluşturacaklar.

20:00 GEVENDE

Ahmet K. Bilgiç (vokal, elektrik gitar), Ömer Öztüyen (keman),

Ömer Uygan (trompet), Okan Kaya (elektrik bas gitar), Gökçe Gürçay (davullar)

21:15 ORNETTEORNETTE

Murat Taner (davullar), Fehmi Alatan (trompet), Barış Ertürk, Tolga Uzel, Hidayet Kavçık (saksofonlar), Yaman Tarcan, Nurdan Gür (dümbelekler),

Levent Özer, Burak Ergenç (elektrik gitarlar), Sinan Öktem (elektrik bas gitar)

22:30 GaiptenSeslerSoyutBoyutuMisafirEdiyor

Lari Dilmen (vurmalı çalgılar, elektronik sesler, ses örnekleri), Hüseyin Ertunç (küstüfon, davullar), Sami Altındağ (klarinet, soprano saksofon),

Nilüfer Ormanlı (vokal, elektronik sesler),

Doğan Doğusel (kontrbas, küstüfon), Jon Dyson (piyano, vokal)

27 Ocak 2007 Cumartesi
SERT GÜN

12:00 İlke Boran'la Elektronik Müzik

İlke Boran (konuşmacı)

12:30 Tansu Kaner ve Doruk Öztürkcan'dan Doğaçlama Elektronik Müzik

13:00 Gringo & Social Love b2b

Burak Şendil, Erman Kutlu (plaklar)

13:30 Emin Percussion Rhythm Sound

Emin Bolat, Ozan Perçin (darbukalar) ve davetli müzisyenler

14:00 Çıplak Ayaklar Kumpanyası

Çıplak Ayaklar Kumpanyası saz çalan olmaktansa kopan tel olmayı tercih eder. Her türlü hayale açıktır. Çoğalsak ne güzel olur... Ama kopan tek bir tel bile anlaşılmaya yeter. Her türlü ayrım ve şiddete karşıdır. Düşünmeye, tartışmaya, konuşmaya iyi gelebilir. Çocukların da ulaşabileceği yerlerde saklanmasında bir sakınca yoktur. "Şarkı dinlemek yerine şarkı söylemeyi" tercih eder. Kerameti kendinden menkuldür. Deneme aşamasındadır ve hep deneme aşamasında kalmayı tercih eder. "Dansçı-oyuncu-tiyatrocu-müzisyen-video..." Çok amaçlı bir yapı oluşturmayı düşlemektedir. İlhan Berk'in "Çıplak Ayak" şiirinde dediği gibi "bir düş ülke"dir ya da bu "düş ülkeyi" arar...

14:30 Emre Akay Sahnede Filmini Çeker

14:45 Mahşer-i Cümbüş ve Arzu

Ortak Doğaçlama Performans

15:30 Karışık İşler

Sinan Öktem (elektrik bas gitar), Onur Alatan (davullar), Fehmi Alatan (trompet), Barış Ertürk (tenor saksofon)

16:00 idiotensicher

Utku Tavil (davullar), Emre Malikler (elektrik gitar)

16:30 Ali Burak ve Yeni Tanışıklar

Ali Güçlü Şimşek (elektrik gitar), Burak Gürpınar (davullar), Can Evren Topaktaş (elektrik bas gitar), Fehmi Alatan (trompet), Kerem Eye (elektrik gitar)

17:15 KRMKRML

Cem Tan (davullar, osillatör, akustik gitar, vokal), Özüm Günöz (keman), Aysu Derıcioğlu (vokal), Sirena Büyükakyüz Abellan Perez (vokal)

A R A

19:00 DinAmik

Özün Usta, Korhan Argüden (davullar), Mümin Mutlu (vibrafon), Murat Taner, Pierre Luciani (elektrik gitarlar)

20:15 Siya Siyabend

Murat Toktaş, Murat Öztürk, Ahmet Öztürk , Devrim Çetinkayalı,

Hakan Özboz, Memduh Özdemir

21:30 DandadaDan

Korhan Futacı (tenor saksofon, vokal), Burak Irmak (org, synth, geri vokal), Feryin Kaya (elektrik bas gitar, geri vokal), Berke Can Özcan (davullar, geri vokal)

22:45 Festival İçinde Sürpriz Festival

Murat Taner ve Dostlarından Tadımlık Müzikler

28 Ocak 2007 Pazar
KAPANIŞ GÜNÜ

14:00 Sopasız

Nurdan Gür (kontrbas, dümbelek), Doğan Doğusel (kontrbas, küstüfon), Baran Say (kontrbas), Yaman Tarcan (dümbelek), Murat Taner (davullar, tenor saksofon, kondüktör) , İzzet Kızıl, Orçun Baştürk, Hüseyin Cebeci (davullar), Çetin Küçük (tenor saksofon, klarinet), Akın Yıldırım (ud), Tolga Uzel (tenor saksofon), Barış Ertürk (tenor saksofon), Fehmi Alatan (trompet), Hüseyin Ertunç (küstüfon, davullar)

Senem Diyici Vivian Saragosi Olça Tansuk Gümrah Gören Nilüfer Ormanlı Aysu Derıcioğlu Özüm Günöz Sirena Büyükakyüz Abellan Perez

Yelda Tarkan Argüden ve Dostları

Yelda Tarkan Argüden (elektrik bas gitar) ve davet edeceği müzisyenler

Tolga Uzel Burak Ergenç İkilisi

Tolga Uzel (tenor saksofon), Burak Ergenç (elektrik gitar)

Can Çankaya'nın Zamanı

Can Çankaya (piyano) ve davet edeceği müzisyenler

Sadık Avcı Erdinç Avcı

Baba-oğul ve davet edecekleri sanatçılardan yılların müziği

Didem & Andres Rodrigo Lopez İkilisi ve Yeni Tanışıkları

Didem Lopez (piyano), Andres Rodrigo Lopez (viyolonsel) ve davet edecekleri müzisyenler

Kapanış Oyunu

A R A

Bugün saat 18:00'a kadarki performanslar saatlerden bağımsızdır

19:00 Sarp Maden Sami Altındağ Turgut Alp Bekoğlu

Sarp Maden (elektrik gitar), Sami Altındağ (nefesliler, piyano, vokal),

Turgut Alp Bekoğlu (davullar)

20:45 Key

Bora Uzer (elektrik bas gitar), Can Çankaya (tuşlu çalgılar),

Volkan Öktem (davullar)

21:30 Aylin Aslım Akustik

22:30 HERKES

Festivalin kapanış olayı olan "Herkes"te, salon içinde veya dışında olan herkes çalsın, söylesin, dans etsin!

FESTİVAL BİTER

NELER OLACAK

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

İlhan Erşahin'den haberler var...

New York'ta yaşayan, Nublu Records'ın kurucusu İlhan Ersahin ile ilgili bir kaç haber elimize geçti.

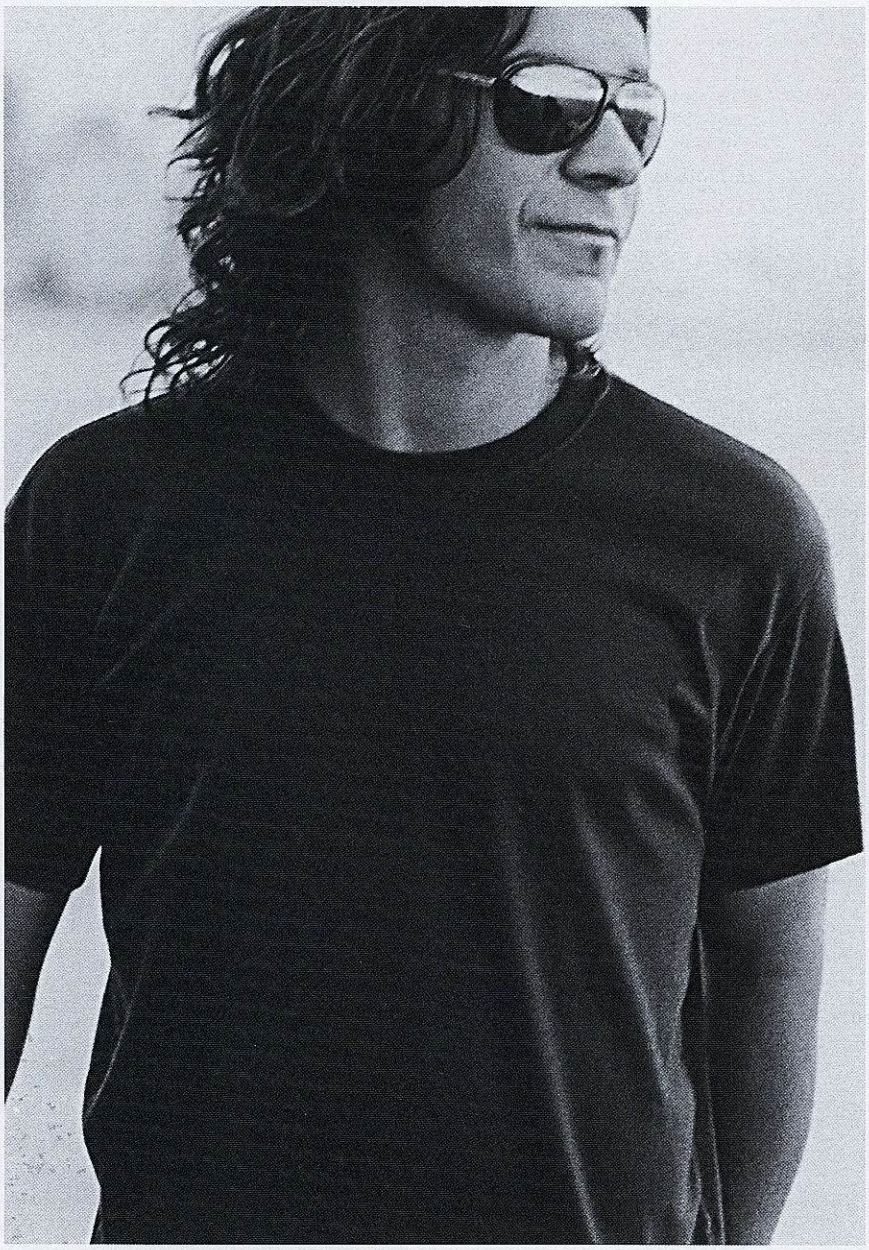

NORAH JONES'un YENI SINGLE'ında ILHAN ERSAHIN IMZASI

Tüm dünyada uzun zamandır Merakla beklenen Norah Jones'un yeni albümün Ocak ayı içinde tüm dünyada yayınlanacak. Albümün geçtiğimiz hafta dijital olarak satışa çıkan ilk single'ı "Thinking About You" Norah Jones ile Ilhan Ersahin'in ortak bestesi. Hatırlayacağınız gibi Norah Jones star olmadan hemen önceki yıllarda Ilhan Ersahin'in grubu Wax Poetic'in vokalistliğini yapmaktaydı ve Wax Poetic'teki performansları ile Arif Mardin'in dikkatini çekmiş ve kendisine 2003 yılında 8 Grammy ödülü kazandıran solo kariyerine başlamıştı. Erşahin ile birlikte bestedikleri bu parça şu an amerikan radyolarında listeleri hızla tırmanmakta...

ORHAN PAMUK BELGESELI'NE WAX POETIC MUZIKLERI

Isvec Devlet televizyonu, her yıl olduğu gibi Nobel Ödülü kazananların hayatlarını orta metraj birer belgesele yansıtıyor. Yarın (10 Aralık) Isvec'te 2006 Nobel Edebiyet Ödülünü alacak olan yazarımız Orhan Pamuk ile ilgili belgesel de çekildi ve bu hafta Isveç televizyonunda gösterildi, önümüzdeki haftadan itibaren aralarında Ingiliz BBC'nin de olduğu 28 yabancı kanalda gösterilecek. Bu filmi bizim için daha da ilginç kılan yanı, filmde Ilhan Ersahin'in yeni hazırladığı Wax Poetic üçlemesinden 2 parçanın kullanılmış olması. Diyebiliriz ki Isveç televizyonu, Orhan Pamuk'un Istanbul'uyla, Ilhan Ersahin'in Istanbul'unnu aynı filmde, yanyana koyuyor...

LOVE TRIO IN DUB albümü TÜRKIYE"de...

Ilhan Ersahin'in kurucusu olduğu plak şirketi Nublu Records, tüm dünyada albüm yayınlarına devam ediyor. Geçtiğimiz ay ABD ve Avrupa'da yayınlanan LOVE TRIO IN DUB feat. U-Roy albümü de önümüzdeki hafta Turkiye'de muzik marketlerdeki yerini alacak. Albümü özel kılan, Ilhan Ersahin, Kenny Wollosen ve Jesse Murphy üçlüsüne vokalleriyle eşlik eden yaşayan bir reggae efsanesi olan U-Roy...

www.nublu.net / www.lovetrio.net

WAX POETIC ÜÇLEMESI YOLDA...

Ilhan Ersahin'in tüm dünyada en çok tanınan projesi Wax Poetic, uzun bir aradan sonra üç yeni albümle 2007'nin ilk yarısında tekrar arz-i endam edecek! Üçlemeyi oluşturan albümler "Istanbul", "Copenhagen" ve "Brazil" isimlerinden de anlaşılacağı üzere Ilhan Ersahin'in bu şehirler ve ülkeler ile arasındaki ilişkileri Wax Poetic sound ile harmanladığı albümler olacak. Misafir sanatçılar açısından da oldukça zengin olan albümlerden "Istanbul"da Nil Karaibrahimgil, Athena'dan Gökhan, SiyasiyaBend'den Murat vokallerde yer alırken, grup Alp Ersönmez, Turgut Bekoğlu ve Izzet Kızıl'dan oluşuyor.

www.nublu.net / www.waxpoetic.net

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Üsküdar'dan Bombay'a Farklı Kültürleri Birleştiren Duygusal Bir Yolculuk!

Yinon Muallem, Güney Hint Müziğini ve Hindistan'ın Usta Perküsyoncularını İstanbul'da Ağırlayacak...

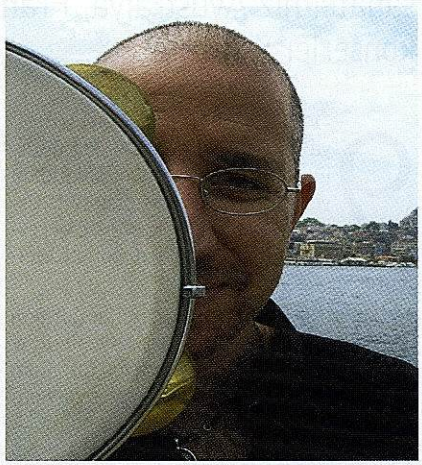

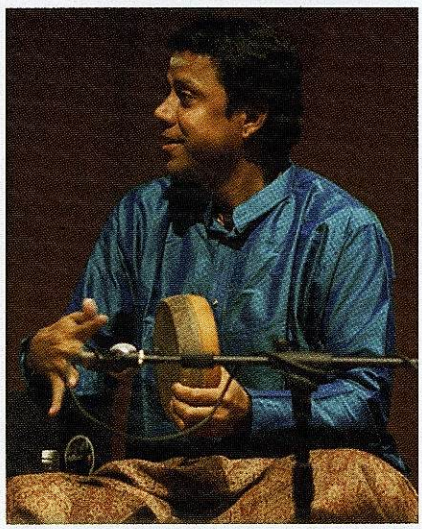

Yinon Muallem 2006 yılı Ocak ayında Hindistan'a bir yolculuk yaptı. Güney Hindistan'ın Çenay kentinde **Subash Chandran** ve **Ganesh Kumar**'dan o yöreye ait vurmalı çalgılar ile ilgili bilgi topladı. Yinon Muallem Hindistan yolculuğundan çok etkilendi ve İstanbul'a döndükten sonra 'Üsküdar- Bombay' projesi doğdu.

Tam bir yıl sonra, 2007 yılı Ocak ayında, Yinon Muallem'in girişimleriyle Güney Hindistan Müziğinin Usta Perküsyoncuları Subash Chandran ve Ganesh Kumar, Yinon Muallem Ensemble ile çalmak için İstanbul'a gelecek.

Usta perküsyoncular Subash Chandran (Ghatam; küp olarak adlandırılan enstrüman- ve vokal perküsyon) ve Ganesh Kumar (Kanjira; kertenkele derisi ve ahşap çerçeveden yapılan, daire şeklinde küçük bir perküsyon aleti) yıllarca birlikte dünyayı dolaşmış, konserler vermişler. İki perküsyoncu şimdi yılın yarısını Hindistan'da diğer yarısını Amerika'da workshoplara katılarak geçiriyorlar.

Cemal Reşit Rey Konser Salonu'nda gerçekleşecek olan konserde Yinon Muallem Ensemble Grubuna kanuni ustamız **Göksel Baktagir** eşlik edecek.

Konser üç bölümden oluşuyor:

1. Bölümde Yinon Muallem Ensemble Grubu ve Murat Necipoğlu çıkacak.

2. Bölümde Subash Chandran ve Ganesh Kumar, kendi özgün enstrümanlarından ve vokal perküsyondan oluşan solo çalışmalarını sunacak.

3. Bölümde Göksel Baktagir'in katılımıyla Yinon Muallem Ensemble, Hintli Perküsyon Ustaları ve tüm sanatçılar hep birlikte sahne alacak.

Güney Hindistan'ın kuruluş yıldönümüne denk gelen 26 Ocak Cuma günü Cemal Reşit Rey Konser Salonunda gerçekleşecek konsere Yinon Muallem Ensemble grubu üyeleri **Erdem Şentürk** (ud), **Serdar Pazarcıoğlu** (kemen ve perküsyon), **Kamil Erdem** (Bas gitar ve kontrbas), **Sumru Ağıryürüyen** (vokal), **Aykut Sütoğlu** (klarnet ve trompet), **Murat Necipoğlu** (Gazelhan) ve İsrail'li **İdo Segal** (Hint Gitarı) katılacak.

Konserin müzik yönetmenliğini üstlenen **Yinon Muallem** konserde grubu ile beraber vokal yapacak ve perküsyon çalacak.

Not: İlgilenenler için Hintli Perküsyoncular Subash Chandran ve Ganesh Kumar, 27 Ocak günü, saat 12:00-13:30 ve 14:30-16:00 Jazz Play Stüdyosunda workshop düzenleyecek.

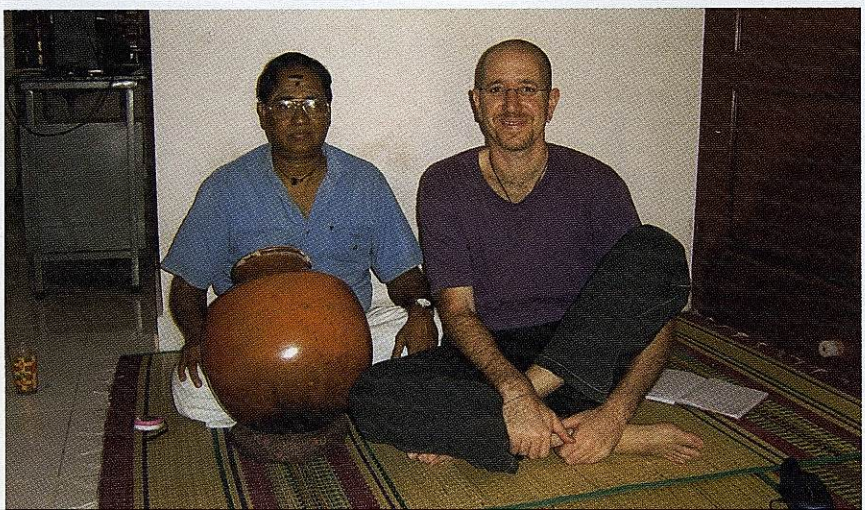

www.jazzplay.edublogs.org
jazzplaystudio@gmail.com

www.yinon-muallem.com
yinonmuallem@hotmail.com

Konser yeri:
Cemal Reşit Rey Konser Salonu
Tarih: 26 Ocak 2007, Cuma
Saat: 20:00

Biletler, Cemal Reşit Rey Konser Salonu ana gişeden veya Biletix'ten temin edilebilir.

Telefon: 0 212 232 98 30
www.crrks.org www.biletix.com

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

Önder Focan Dünya turunda...

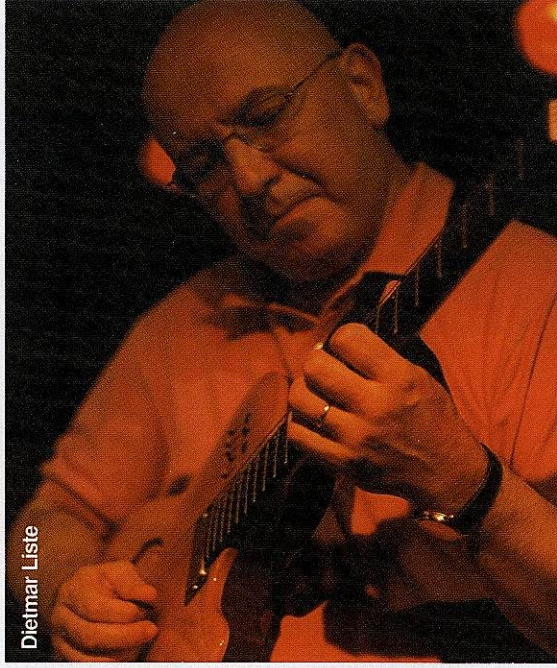
Dietmar Liste

Yurtiçindeki konserlerinden başka uluslararası alanda da oldukça yoğun günler geçirecek olan sanatçımız Avustralya, Fransa, Katar ve Letonya'da konserler verecek.

9-12 Şubat 2007'de Avustralya'da Canberra'daki Çok Kültürlülük Festivali adındaki etkinlikte yer alacak olan sanatçımız Dışişleri Bakanlığı tarafından görevlendirildi. 13 Şubat'da ise aynı konser Melbourne'de de verilecek.

Bu konserlerde Önder Focan ile birlikte sahne alacak olan diğer müzisyenlerimiz Şenova Ülker (tp), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d). Önder Focan, Avustralya'da kendi düzenlemelerinden oluşan Standard A La Turc projesini seslendirecek. Bu proje onun jazz standartlarına yaklaşımını baz alan çalışmasıdır. Sanatçıya göre "bugün için evrensel bir müzik olan jazz, ana besin kaynaklarından biri olan popüler şarkıları sadece Amerikan kaynağından almak durumunda değildir. Dünyanın diğer ülkelerindeki jazz müzisyenlerinin kendi çevrelerindeki popüler şarkıları kendi müzikal anlayışlarıyla, yeni jazz formatıyla yorumlamaları jazz adına çok doğal bir olgu ise, dünyanın kendi yaşadığı bölgesindeki sevdiği, kaynağı ne olursa olsun (pop, halk müziği, Türk sanat müziği gibi) popüler parçaları jazz'cı gibi yorumlamaktır".

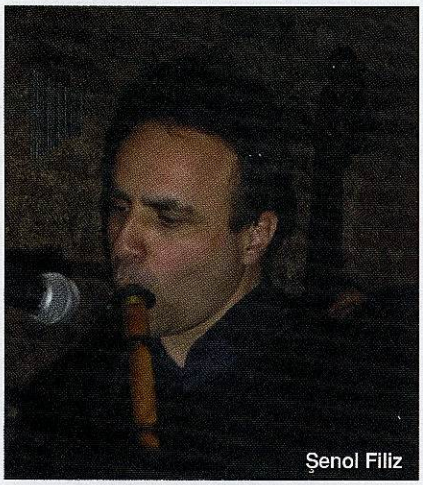
Şenol Filiz

Önder Focan **27 Şubat**'da Fransa'nın başkenti Paris'te "Bosphorus Project" ile İstanbul Müzik Şenliği'nde sahne alıyor. Şenol Filiz (ney), Önder Focan (g), Erdal Akyol (b), Ferit Odman (d) bu etkinlikte yer alacak olan diğer müzisyenler.

5-9 Mart Qatar – Doha w/ Sezgi Olgaç (http://www.qatar.vcu.edu/)

Qatar'ın başkenti Doha şehrinde bulunan **VCU School of the Arts** isimli Güzel Sanatlar Okulunda sahne alacak olan grup Önder Focan (g), Sezgi Olgaç (vo), Erdal Akyol (b), Cem Aksel (d)den oluşuyor. Bu konserde de bazı besteler ve jazz standrtlarını seslendirecekler.

17 Mart'da Ankara'da Davulsuz Trio ile sahne alacak olan sanatçımız bu konserde Burak Bedikyan (p), Erdal Akyol (b) ile çalacak.

Ayrıca Finlandiya Pori Jazz Festivalinden sonra Eylül ayında da Letonya'nın başkenti Riga Festivali ne katılacak olan sanatçımız yeni albümünün çalışmalarına da başladı.

Fransız Kültür Bakanlığı'na bağlı, Paris'in tanınmış kültür kurumlarından Cité de la Musique 23, 24, 25 ve 27 Şubat 2007 tarihlerinde, "İstanbul" konulu zengin bir müzik programı sunacak.

Bu program Paris'te çalışmalarını yürüten HITIT Production ve Ayvalık'ta faaliyet gösteren Karagöz Sanatevi' nin işbirliğiyle gerçekleşiyor.

HITIT, 2000 yılı şubatında da Cité de la Musique'de, Türkiye'den 10 müzik topluluğunun katıldığı Müzik Günleri'ni gerçekleştirmişti.

HITIT 2007 subatında da Paris'e gelecek olan müzik toplulukları ile bir Avrupa turnesi düzenliyor.

Bu müzik şenliğine katılacak topluluklar:

İstanbul Techno Roman Project, Selim Sesler ve DJ Lari Dilmen

Bizans Ensemble ve İstanbul Mevlevi Topluluğu

Erkan Oğur ve İsmail Hakkı Değirmencioğlu

Kardeş Türküler

Önder Focan Bosphorus Project, «Jazz à la Turca»

www.cafeturc.com

Sezgi Olgaç

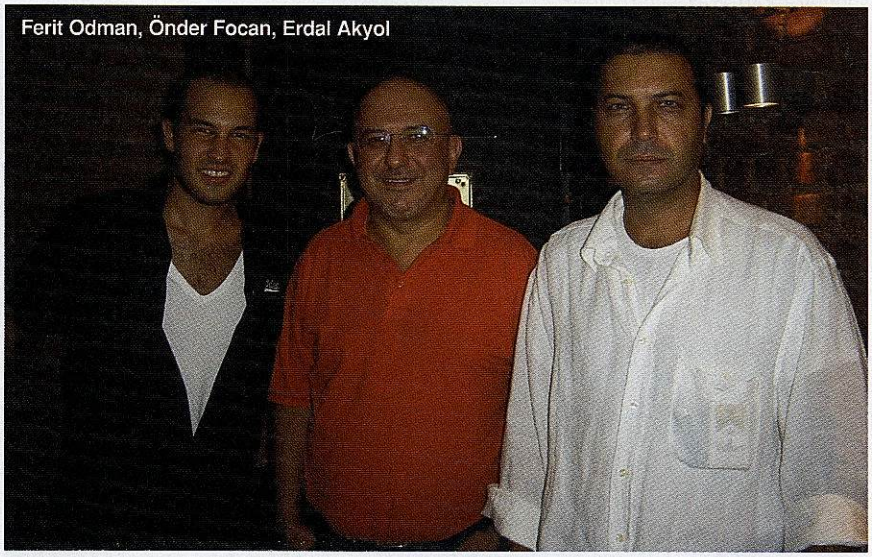
Ferit Odman, Önder Focan, Erdal Akyol

Gülüş Gülcügil Türkmen
gulus.gulcugil@gmail.com

Akbank Jazz
Festivalinin ardından...

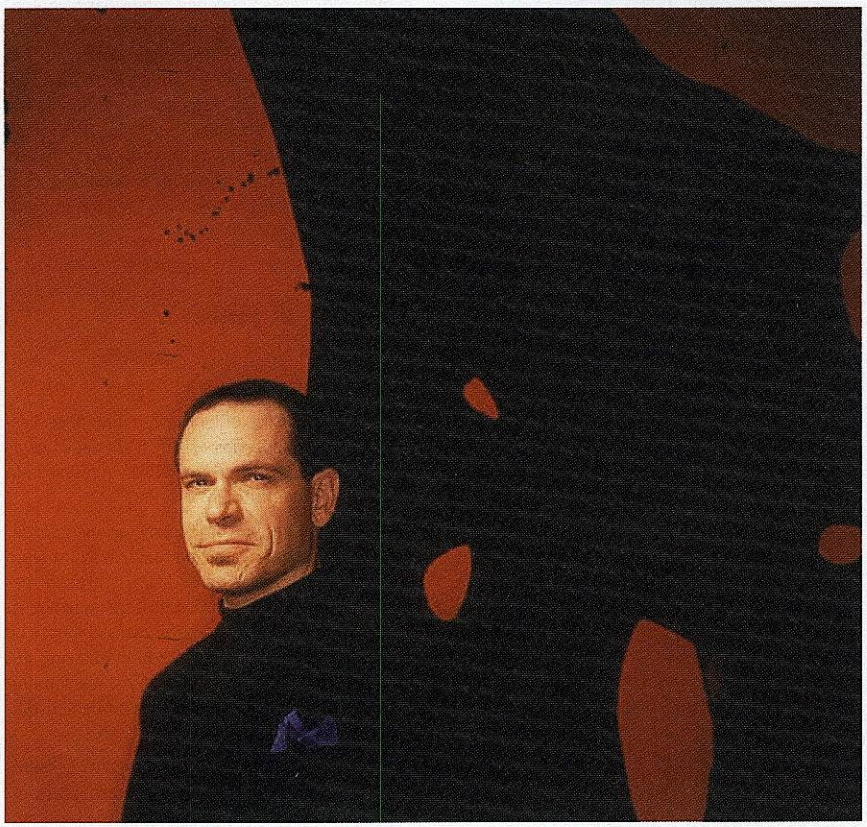

Jazz'ın parlak yüzü

KURT ELLING

4 Ekim, Aya İrini Müzesi

Aya İrini, tam da tahmin ettiğim gibi, sonbaharın en "şık" jazz konserlerinden birine ev sahipliği yapmış oldu. Zaten, genel bir kaide olarak: Unutulmaz bir konser mi izlemek istiyorsunuz? Buyrun Aya İrini'ye! Belki sesler bir parça sağa sola kayar, biraz yankı olur. Ama başka nerede böyle ruhani, dingin bir ışık, böyle tarih kokan bir hava bulacaksınız? Hele ki festivalin bu ilk konserinin şansına, size mavi bir gökyüzüyle ılık bir hava eşlik ediyorsa...

Şans eseri iki şarkıcı yan yana oturmuşuz. Konseri beklerken, uzaklarda birinin sesini açmakta olduğuna dikkat çektim, "Bir kadın..." diye düşündük, Elling'in kendisi olabileceğine ise hiç ama hiç ihtimal veremedik: ses öyle ince ve berraktı ki... Ama Elling, ilk şarkıdan sonra işi biraz gösterişe vurup, dört oktavlık hazinesini dinleyiciye sunmaya başladığında bakakaldık!

Yeni bir crooner edasında sahneye çıkan Elling, pek de şaşırtıcı olmayan bir şekilde Sinatra'nın bir parçası olan "My Foolish Heart" ile başladı konsere. Sahnede kulağımızı en çok okşayan diğer iki müzisyenden biri, davulcu Willie Jones idi. Stil içinde yaratıcı davranabilen, yer yer gizemli, yer yer enerjik karakterlere bürünen müzisyen, usta piyanist Laurence Hobgood ile birlikte keyifli düzenleme ve sololara imza attı. Elindeki kağıt yardımıyla Türkçe konuşarak bize mutluluğunu ifade eden Elling, sahnedeki mütevazi, esprili ve rahat tavırlarıyla da dinleyiciyi avucunun içine aldı. Elling, emprovizasyonları sırasında yüksek ve alçak perdeler arasında geçişler yaparak, şarkılara yeni sözler uydurarak, hatta Tuva usulü gırtlaktan söyleyip birçok nota birden duyurarak bize sesinin sınırlarını keşfettirdi. Şarkılarından birinin sözlerinin, Mevlana Celaleddin i Rumi'den esinlenerek yazıldığını anlattı. "April in Paris" ve konseri bitiren "Nature Boy" yorumları da geceye imzasını attı.

Gürültünün güzeli

ACOUSTIC LADYLAND ve POLAR BEAR

05 Ekim, BABYLON

Polar Bear 'i yazmadan Acoustic Ladyland'i yazamayacağım... Festivalin en sıra dışı konserlerinden birini vermesini umduğum Acoustic Ladyland ve ön grup olarak sahne alacak Polar Bear'in aynı elemanlardan oluştuğunu, konserin başlamasına dakikalar kala öğrendim. Ancak ikinci gruba duyduğum heyecanın yarısını ilk grup için duyamadım!

Hepsi İngiliz olan elemanlardan davulcu, başçı ve saksafoncu, iki grubun ortak elemanları. Beste ve aranjmanların çoğu saksafoncu Pete Wareham'a ait. İki grupta ortak olarak rastladığımız

kısa cümleler, bol virgüllü melodiler; jazz, rock, punk, disco öğelerini ve "dozunda" elektronik tınılar da, Wareham'ın aranjman anlayışını özetliyor.

Modern ve kişisel bir jazz müziği sunan Polar Bear, davulcu Sebastian Rochford sayesinde ilginç bir tınıya bürünüyor. "Grunge" tarzına yakın keyifli bir doku yaratan Rochford, geçtiğimiz yıl BBC Jazz Ödülleri'nde "Jazzın Yükselen Yıldızı" ünvanını almış. Kabarık, kıvırcık saçlı, utangaç görünümlü davulcu, basit ritimleri karmaşık, karmaşık ritimleri de basit çalarak dinleyicinin dikkatini üzerinde tutmayı başarıyor. İlgi çeken ikinci bir müzisyen ise, bilgisayara bağlı bir joystick ile Rochford'a eşlik eden Leafcutter John. Bu ismin kendi alanında son derece değerli bir "yükselen yıldız" olarak anıldığını belirtmeden geçmeyelim.

Eveet, gelelim Acoustic Ladyland'e. İki grubun müziği birbirine çok benzeseydi, The Observer dergisi, 2005'in olağanüstü 5 canlı performansından biri olarak tek başına Acoustic Ladyland'i göstermezdi. Ladyland'i seyretmeye gitmeden önce tanıtım yazılarını fazla okumamak ve albümlerini bulup dinlememek iyi bir fikir olabilir. Zira "bana göre değil, ben gürültü istemem" diye kesip atacak olursanız aslında müzikalitesi bir hayli yüksek olan, hafızanızda uzun süre yer edecek bir deneyimi ucundan kaçırmış olursunuz. Evet, şarkılarının içine trash ve death metal sokuşturan, isminin tersine hiç de akustik olmayan Ladyland'i dinlemek, teorik olarak zor görünebilir. Oysa eminim konser gecesi Babylon'da bulunan dinleyiciler, kulaklarının yorulduğunu konser bitip de mekandan çıkmadan anlayamamışlardır. Grup, sahnedeki enerji seviyesini, şaşırtma anlarını, yükselmeleri ve alçalmaları incelikle kurgulayıp, şarkılarını büyük bir ustalıkla çalıyor.

Onlar, The Doors, Velvet Underground, David Bowie gibi isimlerin yanı sıra John Coltrane, Miles Davis, Duke Ellington'dan da etkilendiklerini söylüyorlar. Bense müziği dinlerken sık sık John Lurie&the Lounge Lizards'ın esprili melodilerini, John Zorn'un Klezmer havalarını ve genel eklektik tavrını, bir de sahnede çok güzel gürültü yapan dEUS'u anımsadım.

Grup için belki de "aranjmanları çok iyi" demek gerekir, ama sahnedeki müzik albümdekinden kat be kat daha heyecan verici. Konser sonrası güzel bir hatıra olsun diye albümü aldım, ama - muhtemelen kayıt sonrası aşamalar sırasındahayli "düzleştirilmiş" olan müziğin enerjisi, ne yazık ki albümde hemen hiç hissedilmez olmuş.

Teknolojinin pek çok imkan sunduğu çağımızda, "konserin albümden güzel olduğu" yorumunu her grup için yapamıyoruz. Acoustic Ladyland ise gerçek bir konser grubu olarak hafızalara kazınıyor.

Elektro-akustik hayal kırıklığı

PSAPP

07 Ekim, Yeni Melek Gösteri Merkezi

PSAPP grubu, "Grey's Anatomy", "Nip/Tuck" gibi popüler Amerikan dizilerinin müziklerini yaparak ün kazanmış. Bense tanıtım yazısındaki "elektro-akustik" bildirgesine ve Akbank Jazz Festivali çerçevesinde sunulmasına aldanarak, bu gruptan daha fazlasını bekledim. Davul-bas-gitar-klavye altyapısına oyuncak enstrümanlar ve kemanlarla eşlik eden iki vokalist, müziğiyle

bir tür lunapark havası yaratıyordu. Basit melodilerle birbirine eşlik eden bir geri-vokal ve keman, müziğin ana hattını oluşturuyordu. Ortaya çıkan müzik, sevimli olmakla birlikte heyecansız bir pop müziğiydi. Neden sonra grubun bazı şarkılarını İnternet ortamında dinlediğimde, grubun kayıt üzerinde daha yaratıcı olduğunu gözlemledim. Psapp, albümlerinde davul yerine orijinal ve "elektro-akustik" tanımını gerçekten hak eden bi ritmik altyapı kullanmış.

Aykırı üçlü

ALVIN CURRAN, FRED FRITH, CENK ERGUN

08 Ekim 19:00 / BABYLON

Akbank Jazz Festivali'nin bu yıl bize sunduğu en heyecan verici ve yaratıcı deneyimlerden biri, kuşkusuz avangard müziğin iki önemli ismiyle bir Türk müzisyenini –kendi tabiriyle bir "laptop müzisyeni"ni- birleştiren bu konserdi.

Curran-Frith-Ergün tarzı bir konseri izlemeye girerken, bildiğiniz müzik ve estetik kavramlarının çoğunu kapıda bırakmanız gerekir (çıkarken geri alabilirsiniz!). Alvin Curran, 50'li yıllardan bu yana kendini kuralları yıkmaya ve kendi deyimiyle sesleri özgürleştirmeye adamış, doğaçlama müziğiyle dinleyicisine pek çok şeyi sorgulatma yetisine sahip bir müzisyen. Avangard müziğin bir başka büyük adı Fred Frith ise, gitarı gitar gibi kullanmak zorunda hissetmeyen, ondan her türlü sesi çıkartabilen, benzersiz bir gitarist. Oakland'da yaşayan Cenk Ergün'ün ise heyecan verici bir CV'si var: Bu güne dek birlikte sahne alma şansı bulduğu sanatçılar arasında Pauline Oliveros, George Alley, Alarm Will Sound, Janus, Ossia, Musica Nova gibi yenilikçi sanatçı ve grupları sayabiliyor. Yaptığı işleri de "oda müzikleri", "dans müzikleri" ve "laptop müzikleri" olarak kategorilere ayırıyor.

Sahnede Alvin Curran, piyanonun yanısıra synthesizer ve sampler da kullandı. Konser başladıktan kısa bir süre sonra gecikmeli olarak içeri girdiğimden, dikkatimi ilk çeken şey piyano ve gitar seslerinin doğal biçimleriyle çalınmadığı, dolayısıyla da kimin neyi çaldığını iyi ayrıştıramıyor olmamdı. Curran, üzerindeki bahçıvan kıyafeti, beyaz kasketi, kabarık saçları ve yuvarlak gözlükleriyle çizgi filmlerden fırlamış bir deneyci gibiydi, aletlerinin başında "çalışıyordu". Frith ise konser boyunca çoğunlukla gitarı kucağına yatırmış, keman yayı ve uzaktan çıkaramadığım pek çok umulmadık alet kullanarak, ayırt etmesi son derece güç efektler yarattı. Curran'in aklınıza gelebilecek her tür sesi kıta kıta dolaşarak topladığını, bilgisayarda işleyip dönüştürdüğünü bildiğimden, kulağıma gelen arya, kahkaha, country müziği, yodel ve bulgar vokallerinin, ilerleyen dakikalarda ise saz, kanun ve ezan sample'larının tümünü Cenk Ergün'den bilmem doğru olmaz. Aynı şekilde üstüste bindirilen ve bazen ciddi bir kaos yaratan sesler için de kimi suçlamam gerektiğini bilmiyorum! Üçlü, hemen hemen tüm konser boyunca fonda hafif uğuldayan sesleri "drone" misali tutmayı tercih etti. Özellikle elektronik enstrümanların dozunu hafifletmelerini hayal ettiğim anlar oldu. Curran'in çalış tarzını ve enstrümanlarını kullanmasını seyretmek zevkli olsa da, üç kişinin üstüste çok fazla öğe kullandığı duygusu bende ağır basıyordu. Bununla birlikte festivalin en renkli ve zenginleştirici konserlerinden birini izlediğimiz kanısındayım.

Gerçek bir DJ şovu

BIRDY NAM NAM

12 Ekim, Babylon

DJ'ler hakkında ne biliyorum? Yıllar önce keşfettiğim, virtüozite gösterisini hızlı değil yavaş eliyle yapan DJ Shadow'un "live" albümü hala hepsinin üstünde tutmam dışında?

Fransa'nın en "ağır" disc jockey'lerinden dördünün bir araya gelip hazırladığı Birdy Nam Nam projesi, sadece türün meraklıları için değil, benim gibi kırk yılda bir bir DJ gösterisi görmek isteyenler için de kaçmaz fırsattı. Sadece bu DJ'lerin vücut dillerini nasıl kullandıklarını, kulaklıklarını omuzlarının yardımıyla nasıl manipüle ettiklerini ve nasıl süratle plak değiştirdiklerini görmek için bile gitmeye değerdi.

Babylon sahnesi o gece çok değişik bir görünümdeydi: Upuzun yüksek bir masa, masada altı pikap (dört DJ'den ikisi, iki pikap birden kullanıyordu).

DJ'ler, sürekli rolleri değiştirmek üzere biri bas, bi davul olmak kaydıyla müzikleri "göndermeye" başladılar. Kimin neyi yaptığını bulmak pek kolay olmuyordu. Aralarında kimi zaman sözlü, kimi zaman mimikli, kimi zaman sadece dinleyerek kurulan diyaloğu seyretmek ilginçti. DJ'lerin bilgisayar programları veya sample'lar kullanmadan sadece "scratch" tekniklerini konuşturarak ortaya çıkardığı şey, bildiğimiz modern tınılı disko müziğiydi. Zaman zaman ritmi hızlandırırken yüzlerinin aldığı ifadeden, bu işi sade kulak ve büyük bir konsantrasyonla yapmanın ustalık istediğini anlayabilirdiniz. Müziğe ve dans etmeye karşı koyarcasına gece boyunca sahneye dönük durarak DJ'leri seyreden dinleyicinin de beni şaşırttığını söylemem gerekir.

Hülya Tunçağ
htuncag@portecho.com

10. Ankara Jazz Festivali'nin ardından...

1996 yılında ODTÜ JAZZ GÜNLERİ olarak başlayan festival, on yıl içinde rüştünü çoktan kanıtlayıp,"Uluslararası" niteliğini de haketmiş durumda. Onuncu yılın anateması, "Şarkı Söylüyoruz" başlığı altında jazz'ın temel çalgısı olan "vokal"di. Dolayısıyla ağırlık şarkıcılarda, özellikle kadın yorumculardaydı; 13 Kasım'da açışı yapan "Jazz'ın Kartalları Orkestrası"nın usta solisti Nükhet Ruacan, 16 Kasım'da JP Gallis –Apopsis Seven'in yıldızı Sibel Köse, 17 Kasım'da üçlüsüyle festivale katılan Berlin'li şarkıcı Ester Kaiser, 20 Kasım'da Önder Focan Trio eşliğinde Fleurine, 21 Kasım'da Fidan Topluluğu'nun Almanya'da yetişen genç sesi Esra Dalfidan, 25 Kasım'da Brezilya'dan bu kez üçlüsüyle kopup gelen Lica Cecato'ydu bu özel şarkıcılar.

Ayrıca, Tna Ötenel Dörtlüsü, Ida Terra, Abis – Cenk Güray Project, Charlie Haden Liberation Orchestra feat. Carla Bley, Claude Bolling Trio ile flütçü Şefika Kutluer, Antonello Salis-Michelle Rabia ikilisi, Uraz Kıvaner Dörtlüsü ve Re-Sim, festivalin zengin kadrosunu oluşturuyordu.

İki söyleşiyle katıldığım festivalde üç konser dinleyebildim ne yazık ki. 23 Kasım'da Bilkent Üniversitesinde "Jazz'ın Divaları",24 Kasım'da ODTÜ'de "Jazz'ın başlangıcından kadın sesleri ve şarkılar" konularını içeren söyleşilerdi bunlar.

Dinlediğim ilk konser, Charlie Haden Liberation Orchestra ve idolüm olan Carla Bley'e aitti. "Amerika" temalı konser, dingin çizgisi ve bilinçli seçilmiş parçalarıyla politik olduğu kadar insanlık durumu ve barış üzerine de bir manifesto gibiydi. Başı çeken Haden ve Bley olunca bu çok doğal. Ayrıca Haden'la kısa söyleşimiz sırasında ünlü bascının alçakgönüllü, entellektüel ve efendi kişiliğine bir kez daha hayran oldum (ilk söyleşimi 2003 yılında İstanbul Jazz Festivali sırasında Pat Metheny'le birlikte yapmıştım).

23 Kasım'da Bilkent konser salonunda Claude Bolling Trio ile sahneyi paylaşan flütçü Şefika Kutluer'i, Bolling'in virtüoz flütçü Jean Pierre Rampal için bestelediği süitlerde dinlemek ilginçti. İkinci yarının başında üçlünün performansı ise birinci sınıftı (üçlünün bascısı Pierre Maingourd ve davulcusu Vincent Cordolette'le Tuna Ötenel,in Swisshotel'deki jam session'ı ise çok tatlı bir sürpriz oldu benim için).

24 Kasım'da ODTÜ'de İtalya'dan piyanist Antonello Salis ve vurma çalgılarda Michele Rabbia'nın 90 dakikalık durmaksızın akan ve araya ünlü parçaların sıkıştırıldığı inanılmaz doğaçlama sanatına tanık olduk. Aslında Salis adını daha çok akordeon ve ıslık yorumlarıyla biliyordum. Daha sonra konuştuğumuz zaman akordeonunu bir gün önce düşürüp kırdığını öğrendim. Akordeon beklerken müthiş bir piyanisle karşılaştım. Bu ikiyi mutlaka İstanbul'da da dinlemek gerek.

Festivalin 11.yılında da hızını kesmeden sürmesini dileyerek, gerçekleştiren Leo Organizasyon'a bir kez daha teşekkürler.

Sevin Okyay
sevino@gmail.com

Jerry Wexler, Nasuhi Ertegün, Bobby Darin ve Ahmet Ertegün

"Ertegün Kardeşler" artık yok!

Ertegün Kardeşler'in küçüğü Ahmet Ertegün dünyaya veda etti. Ağabeyi Nasuhi Ertegün 1989'da ölmüştü. Amerika'nın müziğini yönlendiren iki Türk, geriye büyük bir miras ve varlığını onlara borçlu olan sanatçılar bıraktı. Seksen üç yaşındaki Ahmet Ertegün, Rolling Stones'un, sabık ABD Başkanı Bill Clinton'ın 60'ncı doğumgünü şerefine verdiği konserde sahne arkasında kayıp başını vurduktan sonra önce komaya, sonra bitkisel hayata girmişti. Belki de, hayata bir müzik etkinliği sırasında kendini kaybederek veda etmeyi tercih ederdi.

Atlantic Records'un kurucu ve yöneticilerinden Ahmet Ertegün, birkaç döneme damgasını basmıştı. Aslında meslek hayatı, özellikle ABD'ye yerleşmiş bir Türk için inanılmaz bir eğri çiziyor. Bir Amerikan rüyası hikâyesi, masallara layık bir başarı hikâyesi bu. Bir yabancının, Afrika-Amerika müziğini çok sevdiği için popüler müzik tarihinin (ona bakarsanız, jazz tarihinin de) önde gelen isimlerinden biri olmayı başarmış bir Türk'ün hikâyesi. 1947'de ortağı Herb Abramson'la birlikte, aile dostu bir diş hekiminden aldığı on bin dolarla Atlantic Records'ı kurdu. 1956'da ağabeyi Nasuhi Ertegün de şirkete katıldı. Bağımsız Atlantic, keşfedip geliştirdiği yeteneklerle devrin büyük plak şirketlerinin karşısına bir tehlike olarak çıktı. Çok geçmeden de ülkenin önde gelen R&B şirketi oldu. 1950'li yıllarda sanatçıları arasında Ruth Brown, Big Joe Turner, Ray Charles, LaVern Baker, Drifters, Coasters ve Clovers gibi şarkıcılarla gruplar yer alıyordu. Ahmet Ertegün, Atlantic'in plaklarının çoğunun yapımcısıydı, bazılarına da adının tersten okunuşu olan "Nugetre" imzasıyla müzik yapardı. 1960 ve 70'lerde, Atlantic soul ve rock mevzilerini de fethetmişti. Aretha Franklin'den Led Zeppelin'e, Otis Redding ve Wilson Pickett'ın Güneyli "soul"larından Rolling Stones'a uzanan bir yelpazesi vardı.

İstanbul'da doğmuştu, ama büyükelçi babasının görevi nedeniyle o ve Nasuhi, Bern, Paris ve Londra gibi şehirlerde büyüdüler, okudular. 1930'ların büyük jazz orkestralarına gönül verdikleri şehir Londra'ydı. Ahmet Ertegün, dokuz yaşında Cab Calloway Orkestrası'nı dinlediğini ve "Beyaz, pırıl pırıl giysileri içindeki bu karaderili centilmenlerin göz kamaştırıcı varlığının" tadını çıkardığını anlatıyor. "Müziklerinin ritmi ile heyecanının" da. Geleneksel bir eğitim gördü, bu eğitimi, karaderili gösteri dünyasının merkezi olan Howard Theatre'ın ona verdiği sıradışı eğitimle tamamladı. "Hemen hemen her hafta giderdim oraya, çünkü her hafta bir başka büyük orkestra vardı, hiçbirini kaçırmak istemezdim. Ben müzik eğitimimi Howard'da yaptım."

Ertegün kardeşler, ırk ayrımı olan bir şehirde yerel jazz ve blues kulüplerinden eksik olmazlardı. Ahmet, Atlantic'in ilk hit'lerini sağlayan Ruth Brown'ı 1947'de Crystal Caverns'da keşfetti. Bu yüzden kimileri Atlantic'e "Ruth'un inşa ettiği ev" derdi. Jazz ve blues 78'likleri de toplarlardı. "Irk" plaklarına bayıldıkları için karaderili mahallerinde ev ev dolaşırlardı, çünkü bu plakları ancak oralarda bulabilirdin. Pazar günleri Türkiye Büyükelçiliğini konuk müzisyenler için herkese açık bir brunch mekânına çevirirlerdi. Burada gerçekleştirilen ve iki ırktan müzisyenlerin de katıldığı jam session'larda pek çok kalıcı dostluk doğmuştur. Şehrin, beyaz ve kara derili müzisyenlerin birlikte çaldığı ilk konserini de, neredeyse yeniyetme çağındayken, onlar düzenlemiştir. Yahudi Cemaati Merkezi'nde, çünkü başka hiçbir yer iki ırktan müzisyenlerle dinleyicileri kabul etmiyordu. 1944'te babaları vefat edince, Ahmet ve Nasuhi, ABD'de kalmayı tercih ettiler. Ahmet Ertegün, başka teklifleri geri çevirerek müzik işine girmeye karar verdi.

Eski türden, alaylı bir müzik patronuydu, şirketini, her türlü riski göze alarak ve müziğe duyduğu sevgi nedeniyle kurmuştu. Sadece popüler müzikle ilgilenmedi, Atlantic Records'a John Coltrane, Charles Mingus, Modern Jazz Quartet ve Ornette Coleman gibi sanatçıları da bağladı. Hem de 1950'li yıllarda ki, cesaret işidir. İkna kabiliyeti olan, zarif bir adamdı. Paranın yanısıra seçkin bir zevke de sahipti. Anlatacak hikâyeleri vardı, sohbeti tatlıydı. Aynı zamanda iyi bir müzik kulağı olan, bir "hit"i duydu mu tanıyan, yolu üzerinde pek çok dehaya rastlamış kurnaz bir işadamıydı.

Ama, Taylor Hackford'un "Ray" filmindeki karaktere o kadar da benzemiyordu. Ertegün bir söyleşide iki filmde ("Ray" ile "Beyond the Sea") onu oynayan iki karakterden de söz etmişti. Taylor Hackford'un çok iyi bir film yaptığını, Ray Charles ile kendisi arasındaki duyguları da gerçeğe uygun bir şekilde yakaladığını düşünüyordu. Kendisini oynayan Curtis Armstrong'un da iyi bir aktör olduğu görüşündeydi. "Ancak," diyordu, "'ben filmde portresi çizilen utangaç küçük adam değilim." Onu oynayan adamın neye benzediği falan umurunda değildi, ama şöyle biraz daha havalı olmasını istiyordu anlaşılan. Bobby Darin'in hayatı üzerine kurulu "Beyond the Sea"yi ise beğenmemişti. "Kevin Spacey çok iyi oynuyor, ne yazık ki şarkıları da söylemek istemiş. Bir şarkıcı üzerine kurulu biyografik filmde, müzikleri gibi kendi seslerinin de olması gerekir."

Bir şey daha vardı: Bobby Darin'i Ahmet Ertegün keşfetmişti. Atlantic'in bekleme odasında oturuyormuş. Odada bir de piyano varmış. Darin, dinlesinler diye birtakım kayıtlar getirmiş. Kayıtlar berbatmış ama Ahmet Ertegün onun beklerken piyanoda çaldıklarını duymuş ve kayıtlardakinden çok farklı bir şarkıcı olduğunu anlamış. Hemen imzayı basmış. Ray Charles'la da böyle bir hikâyesi var. Dedik ya, hep anlatacak hikâyesi olan bir adam. Ray Charles'ı talep ettiğinde kimse şarkıcının peşinden koşmuyormuş. Charles plak yapıyormuş gerçi ama, plaklar satmıyormuş. "1949'da ya da 1950'de "Baby, Let me Hold Your Hand"i dinledim ve yaşayan en büyük şarkıcı olduğunu anladım. Kimse ondan hit plak çıkacağını düşünmüyordu, bense emindim."

Nereden nereye? Atlantic'in gündüzleri büro, geceleri kayıt stüdyosu olan Manhattan'daki mekânında, düşük bütçeli kayıtlarda kontrol odasında çalışmaktan mesleğinin zirvesine çıktıysa eğer, müzik aşkı, yanılmaz kulağı ve işbilirliği sayesindedir. Ahmet Ertegün Müslüman'dı, Yahudi yapımcılarla (özellikle, Jerry Wexler'le) ve kökleri kilisede olan Afrikalı-Amerikalı müzisyenlerle çalıştı. Zaten gene bir söyleşisinde, "Afrika-Amerika müziğinin vakarını arttırmak için, ne kadar büyük olduğunun anlaşılması için biraz bir şeyler yapan bir adam" olarak hatırlanmak istediğini söylemişti. Rock and Roll Hall of Fame'e ve Rock and Roll Müzesi'ne de öncülük etmişti. Sonuna kadar da sevdiği yerlere gitmeyi sürdürdü. Şık kılığıyla, pahalı ayakkabılarıyla R&B mekânları, dumanlı barlar ve punk kulüplerinde ne kadar rahatsa, Madison Square Garden'ın sahne arkasında, sosyetenin göbeğinde de aynı derecede rahattı. Ahmet Ertegün, sınırları aşmaktan hiç çekinmezdi. Bunun için ne kadar şükretsek yeridir...

Derleyen:
Viktor Bensusan

Kenny Davern

Kariyerini geleneksel jazz ve swing stillerini yaşatmaya adamış klarinet ustası Kenny Davern, 12 Aralık 2006 tarihinde New Mexico eyaletinin Sandia Park şehrindeki evinde ani bir kalp krizi sonucunda 71 yaşında hayatını kaybetti.

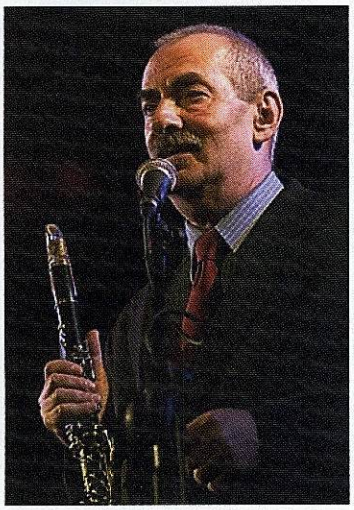

Tiirik tonu ile tanınan Davern, idolleri trompetçi Louis Armstrong ve klarinetçi Pee Wee Russell'in ekollerini 50 yıl boyunca jazz dünyasında canlı tutmaya çalışıp bunu başarabilmiş bir kaç müzisyenden biriydi. Melodik olmayı yaratıcı olmaya tercih etmesine rağmen arada bir avant-garde jazz'cılarla küçük "kaçamak"lar yapmayı da ihmal etmezdi. Birçok eleştirmene göre, bu çalışmaların arasında en başarılı olanı 1978 yılında soprano saksofoncu Steve Lacy, bas gitarist Steve Swallow ve davulcu Paul Motian ile birlikte doldurduğu ve bariton saksofon çaldığı "Unexpected" albümüdür. Davern bir röportajında "10 kişiye jazz nedir diye sorsanız, 10 değişik cevap alırsınız. Jazz'ın tanımı yoktur ve bunu tanımlamaya çalışmak boşa vakit harcamaktır." demişti.

John Kenneth Davern 1935 yılında New York eyaletinin Huntington şehrinde doğdu ama çocukluğu New York şehrinin Queens bölgesinde geçti. Jazz müziği ile ilk tanışması Artie Shaw'dan "Concerto for Clarinet" ve Pee Wee Russell'dan "Memphis Blues" adlı parçaları dinleyerek oldu. Bu anı "Müziğin içinde hırıltılar, homurtular ve tükürük sesleri vardı. Çalan çalgının ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu ama hayatımı böyle capcanlı bir müziğe vakfetmeye o anda karar verdiğimi hatırlıyorum." diyerek dile getirmişti.

Önce klarinet dersleri aldı, ardından lisede bir Dixieland topluluğu kurdu ve 16 yaşında bariton saksofoncu olarak müzisyen sendikasına kaydoldu. Kenny Davern ilk kaydını Jack Teagarden'in Dixieland topluluğuyla 1954 yılında gerçekleştirdi.

Müzik yaşamı boyunca kendisi gibi "eski jazz"cılardan saksofoncu Bud Freeman, kornetçi Ruby Braff ve trompetçiler Pee Wee Erwin, Phil Napoleon and Wild Bill Davison ile değişik zamanlarda çalıştı. Ama en kalıcı birlikteliği1972 yılında tanıştığı saksofoncu Bob Wilber ile oldu. Davern ve Wilber'in hem klarinet hem de soprano saksofon çaldıkları ve Soprano Summit adını verdikleri grup değişik piyano-bas-davul kombinasyonları ile çalıştı, turnelere katıldı, albümler doldurdu. Wilber ile birlikteliği 10 yıl sürdü. 80'li yıllarda piyanist Dick Wellstood ve davulcu Bobby Rosengarden ile The Blue Three topluluğunu kurdu.

Kenny Davern mikrofonlardan nefret ederdi. Hiç bir zaman ses sistemi kullanmadı ve bunu öneren ses teknisyenlerine korkulu anlar yaşattı. Konser sırasındaki konuşmaları duyamadıklarından şikayet eden seyircilerine "Önemli bir şey söylemiyorum yalnızca vakit geçiriyorum" diye cevap verirdi.

Big Band döneminin en ünlü vokalistlerinden Anita O'Day geçtiğimiz Kasım ayında 87 yaşında yaşama veda etti. Hareketli jazz standardlarındaki kendinden emin ve sakin yorumlarıyla ünlenen O'Day ilerlemiş yaşına rağmen New York'un Iridium gibi ünlü jazz kulüplerinde her sene sahne almayı sürdürmekteydi.

Jazz eleştirmeni Will Friedwald'a göre Anita O'Day, jazz vokalinde Ella Fitzgerald, Billie Holiday ve Sarah Vaughan isimleri ile anılan en üst seviyeye dahil olmayı başarmış yegane beyaz kadındır.

Chicago'da Anita Belle Colton olarak doğan sanatçı show dünyasına dans maratonlarına katılarak girdi. Hemen o yıllarda kulağa çekici gelmediğini düşündüğü soyadını O'Day olarak değiştirdi. 40'lı yıllarda en iyi big band vokalistlerinden biri olarak ünlendi. İlk büyük çıkışını ise Gene Krupa Orkestrasında, trompetçi Roy Eldridge ile düet olarak seslendirdiği "Let Me Off Uptown" adlı parçayla yaptı. Bu parça, iyi bir melodisi olması dışında o dönemde biri siyah biri beyaz iki sanatçının birlikte ön plana çıktığı ilk cesur müzikal girişimlerden biriydi de aynı zamanda. Krupa'dan sonra O'Day, Woody Herman ve Stan Kenton orkestraları ile de çalıştı. "And Her Tears Flowed Like Wine" adlı

Derleyen:
Viktor Bensusan

parça, O'Day'in yorumu ile Kenton orkestrasının hitleri arasına girdi.

Anita O'Day'in alkolizm ve uyuşturucu bağımlılığı içinde geçen sadakatsiz sevgililer, başarısız evlilikler ve birkaç kürtajın da bulunduğu oldukça fırtınalı bir özel hayatı oldu. Davulculara karşı ise bir zaafı vardı. İlk kocası Don Carter ve en yakın çalışma arkadaşı John Poole davulcuydular. O'Day 1947 yılında ikinci kocası Carl Hoff ile marijuana bulundurmak suçundan gözaltına alındı. 1952 yılında aynı suçtan dolayı hapis yattı. 1960'lı yılların sonunda yüksek dozda aldığı eroin sonucunda ölümü teğet geçti ve bunun sonrasında uyuşturucu tedavisi görmeye karar verdi.

O'Day kötü şöhretinin başarısına katkıda bulunduğunu ve müziğin bu duruma tezat oluşturmadığını iddia ederdi. 1950 yılında Verve plak şirketi adına yayınladığı "Honeysuckle Rose" ve "Sweet Georgia Brown" kayıtları ile jazz vokaline kendi tarzını altın harflerle yazdırdı. Bert Stern'in 1958 Newport Jazz Festivalini görüntülediği "Jazz on a Summer's Day" belgeselindeki "Sweet Georgia Brown" ve son sürat yorumladığı "Tea for Two" ile hem sesi hem de görüntüsü ile jazz tarihindeki yerini belgelemiş oldu.

Anita O'Day kendini bir şarkıcı olarak değil bir şarkı stilisti olarak tanımlamayı severdi. Kendi geliştirdiği tekniğiyle ve en çılgın ortamlarda bile kendi yorumunu muhafaza edebilmesiyle ise iftihar ederdi. "High Times Hard Times" adlı otobiyografisinde bu durumu şöyle izah etmişti: "Seçme şansım olduğunda hep aksiyonun içinde bulunmayı tercih ettim."

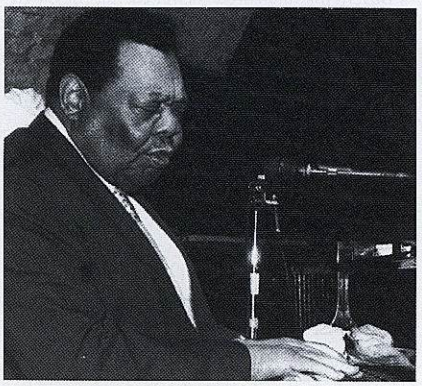

JAY McSHANN

Kansas City şehrini yalnızca jazz dünyasına değil tüm müzik alemine tanıtan Jay McShann 2006 yılının son günlerinde aramızdan ayrıldı. Kesin yaşı ile ilgili tam bir fikir birliği olmasa da 90 yaşının üzerinde olduğu biliniyordu. McShann, Kansas City'yi aynı isimle anılan bir jazz ekolü haline getirmiş yaşayan son efsaneydi.

70 yıllık kariyeri boyunca yetkinliğini hem swing hem de bebop tarzlarında kanıtlamıştı. Çok yumuşak blues ve ballad yorumlarından, sürat kesmeden ve es vermeden yorumladığı Kansas City'nin alameti farikası boogie woogie parçalarına bir anda geçebilmekteydi.

Son yıllarda McShann ile düzenli olarak çalan ve "adeta jazz tarihine dokunuyorum" diyen saksofoncu Bobby Watson, "o swing ve bebop arasında bir köprüydü. Hem gençlere hem de yeni fikirlere açık bir insandı." demişti ki desteklediği ilk "genç" müzisyenin Charlie Parker olduğunu da unutmamak gerekiyor.

Piyanistliğinin yanı sıra şarkı da söyleyen Jay McShann Oklahoma'da doğdu ve piyano çalmayı radyoda Earl Hines dinleyerek kendi kendine öğrendi. Kendisi ve orkestrası ülke çapında ünlendikten sonra nota okuma dersleri almaya karar verdi. 1936 yılında geçici olarak geldiği Kansas City'nin hareketli jazz ortamı ilgisini çekince bu şehre yerleşmeye karar verdi. Gittiği bir kulüpte dönemin boogie woogie yıldızları piyanist Pete Johnson ve şarkıcı Joe Turner'in 45-50 dakika boyunca aynı melodiyi dinleyenlerin coşkusunu artırarak seslendirdiklerine şaşkınlık içinde şahit oldu. Kansas City, açılan dans salonları ve beraberindeki kanuni olan ve olmayan kumar mekanlarıyla 20'li ve 30'lu yıllarda Amerika'nın dört bir yanından müzisyenleri kendine çekiyordu. Irk ayrımcılığının olağan olduğu günlerde McShann tümüyle siyahlardan müteşekkil topluluğuyla işletmecisi ve müşterilerinin beyaz olduğu Martin's-on-the-Plaza kulübünde program yapmaktaydı. 1939 yılında şehrin varlıklı bir işadamının desteğiyle bir big band kurdu. Orkestra elemanları arasında genç saksofoncu Charlie Parker da bulunuyordu. 1941 yılında doldurdukları ilk albüm tümüyle yavaş blues ve hızlı boogie parçalarından oluşuyordu ve albümdeki "Confessin' the Blues" adlı parça kısa sürede hit oldu.

1944 yılında bir akşam Jay McShann topluluğuyla sahnedeyken, görevliler tarafından askere alınmak üzere programını bitirmesi beklenmeden götürüldü. Savaş bittikten sonra müzik dünyasında oyunun kuralları biraz değişmişti. Büyük orkestra ile turneye çıkmak çok pahalılaştığından McShann küçük gruplarla çalışmayı tercih etti. Kısa bir süre California'da yaşadıysa da 1950'li yılların başında bütünlük Kansas City'ye yerleşti. Parasal anlamda hiç bir zaman yeteneğinin tam karşılığını alamadı. Bir süre çöp toplama kamyonu ve limuzin kiralama işleri yaptıysa da müzikten kazandığı para ona hep yeterli oldu.

60'lı yıllardan günümüze kadar Jay McShann küçük topluluklar eşliğinde solo performanslar gerçekleştirdi ve büyük orkestra çalışmalarından tümüyle uzaklaştı. Kansas City jazz ekolü ile ilgili 1980 yılı yapımı "The Last of the Blue Devils" adlı belgesel filmin yönetmeni Bruce Ricker McShann için "Jay, Kansas City'den çıkmış son big band lideriydi. Büyük resme bakarken o zamanlar bir ayrıntı gibi gözüken Charlie Parker'ın dehasını ıskalamamıştı. En rahat ettiği tarz blues olmasına rağmen, aynı Oscar Peterson gibi sakin bir görüntünün arkasında çok hızlı çalışan bir zekaya sahipti. Piyanistliği bunun kanıtıdır. O her zaman parmaklarıyla düşünen bir insan olmuştur." demişti.

Son 30 yıldır yaşamı turnelerde geçen Jay McShann Kansas City'de konser vermeye pek vakit bulamamaktaydı. 1988 yılında koreograf Alvin Ailey onun müziğinden esinlenerek "Opus McShann" adını verdiği 30 dakikalık bir bale eseri yazmıştı.

Hootie lakaplı Jay McShann 2003 yılında yayınladığı "Goin' To Kansas City" albümü ile Grammy ödülüne aday gösterilmişti.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

'Soul'un babası' James Brown hayata veda etti.

'Soul müziğinin babası' olarak tanınan efsanevi şarkıcı James Brown zatürre teşhisiyle kaldırıldığı hastanede 24 Aralık sabahı yaşamını yitirdi.

I Got You (I Feel Good), 'Living America' gibi parçalarıyla dünya çapında tanınan ünlü şarkıcının menajeri Frank Copsidas CNN'e yaptığı açıklamada ünlü şarkıcının haftasonu zatürre teşhisiyle Atlanta'daki Emory Crawford Long Hastanesi'ne kaldırıldığını ve Brown'ın hayata veda ettiğini söyledi. Brown 73 yaşındaydı.

Ailenin tek çocuğu olan James Brown, 1933 yılında Güney Caroline'da Barnwell'de dünyaya geldi. Dört yaşında annesiyle babasının ayrılması üzerine teyzesinin yanına yerleşen Brown, ABD'de son 50 yılda müziğe damgasını vuran Elvis Presley ve Bob Dylan gibi sanatçılar arasında yer alıyordu.

Bir neslin idolleştirdiği ve örnek aldığı Brown'un dansı Mick Jagger ve Michael Jackson gibi şarkıcılara esin kaynağı oldu.

David Bowie'nin "Fame"i, Prince'in "Kiss"i ve George Clinton'ın "Atomic Dog"u açıkça, "Out of Sight", "Sex Machine", "I Got You (I Feel Good)" ve "Say It Out Loud - I'm Black and I'm Proud" gibi hitlere imza atan James Brown'un ritimlerine dayanıyordu. Şarkı sözleri ünlü rapçiler Fat Boys, Ice-T ve Public Enemy tarafından kullanılan Brown, küçük yaşta silahlı soyguna karıştığı, çocukluğu ve gençliğini geçirdiği Georgia'da Bobby Byrd ile tanıştı ve Bryd'in daha sonra adını Famous Flames olarak değiştiren grubu Gospel Starlighters müzik hayatına başladı.

1965'de "Papa's Got a Brand New Bag" ile en iyi R&B şarkısı, 1987'de "Living In America" R&B dalında en iyi şarkıcı, 1992 yılında ömür boyu başarı dalında Grammy kazanan James Brown, 1950'leri sallayan ilk hit şarkısı "Please, Please, Please" ile çıkış yaptı.

Hakkındaki alkol ve uyuşturucu kullandığı iddiaları, üçüncü eşi Adrienne'ye vurduğu suçlaması ışıltılı yaşamındaki lekeler olarak görülen Brown, kendisini şov dünyasının en çalışkan adamı olarak tanımlıyordu.

Müzik yaşamı boyunca 119'un üzerinde şarkı ile 50'nin üzerinde albüm yapan Brown 1992 yılında Grammy Müzik ödüllerinde 'Yaşam Boyu Başarı' ödülüne layık bulundu. Efsanevi şarkıcı 12 Temmuz'da İstanbul'da bir konser vermişti.

Zuhal Focan
focan@nardisjazz.com

9 Kasım-20 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirilen Blues Festival 17, yine birbirinden ünlü blues sanatçılarını hayranlarıyla buluşturdu. "Şehre renk geliyor" sloganıyla gerçekleştirilen festivalde bu yıl da blues müziğinin efsane isimleri izleyenlerle oldu.

17. Blues Festivali bitti

Festival bu yıl, akordeon ustası ve tüm zamanların en neşeli parti topluluklarından Buckwheat Zydeco, dikkat çekici sahne performanslarıyla Larry Garner&Band ve modern blues dünyasının gözde isimlerinden Michael Powers'ı ağırladı. Organizasyonunu Pozitif'in yaptığı Türkiye ve Kıbrıs genelinde 19 farklı şehirde 22 konserle blues rüzgarı estirdi. Samsun'dan başlayan festival sırasıyla Trabzon, Erzurum, Diyarbakır, Kayseri, Konya, Ankara, Eskişehir, Bursa, İstanbul, Edirne, Çanakkale, İzmir, Denizli, Antalya, Gaziantep, Mersin ve Adana'yı ziyaret etti.

Festival bu yıl sınırları bir adım daha aştı

Festival, programına yurt dışı ayağında bu yıl ilk kez Sırbistan'da Belgrad ve Kazakistan'da Almatı'yı da ekleyerek blues coşkusunu daha geniş bir coğrafyada müzikseverlerle buluşturdu. Festival'e 7 yıl önce dahil olan Rusya programında ise Moskova, St Petersburg, Novosibirsk ve Rostov On Don ayrıca Sırbistan'da Belgrad, ve Kazakistan'da Almatı şehirleri de yer aldı.

Hüznün topraklarından Türkiye'ye esen blues...

Festivalin Türkiye ve Kıbrıs konserlerinin bu seneki yıldızı geçtiğimiz yıl Rusya performanslarıyla fırtına gibi esen ve çok sayıda Grammy adaylığı bulunan **BUCKWHEAT ZYDECO** oldu. Blues müziğin doğduğu topraklardan Güneybatı Louisiana'da akordeon bazlı yaratılan "zydeco"nun günümüzdeki en popüler temsilcisi olan Buckwheat, bu yıl Mart ayında Rock & Roll Hall Of Fame töreninde New Orleans Tribute içinde sahne aldı.

New Orleans'tan Baton Rouge ezgileriyle **LARRY GARNER & BAND**, bu yıl Blues severleri selamlayacak bir diğer isim oldu. Blues'un değişik türleriyle tarzını sürekli yenileyen The BB King "Lucille" ödülü sahibi Garner, albümleriyle Fransa başta olmak üzere birçok ülkede blues severleri büyülemeyi başardı. Festivalin son konuğu ise New York'tan modern blues tınılarını Türkiye'ye taşıyacak olan **MICHAEL POWERS** oldu. Powers, benzersiz tekniği, stili ve yeteneğiyle Amerikan modern blues tarihinin önemli figürlerinden biri olarak kabul ediliyor.

BUCKWHEAT ZYDECO

Blues müziğin doğduğu topraklardan Güneybatı Louisiana'da akordeon bazlı yaratılan zydeco türünün günümüzdeki en popüler temsilcisi olan Buckwheat Zydeco, bu yılki festivalin en önemli ismi olarak karşımıza çıkıyor. Zydeco'nun bayrağını devralan Buckwheat, trompet ve synthesizer ile tatlandırdığı rock ve R&B türlerini geleneksel ve modern zydeco tınılarıyla başarıyla buluşturuyor. Buckwheat aynı zamanda, zydeco'yu büyük kitlelerle buluşturabilen ilk isim olarak da tanınıyor. Zydeco, blues dünyasındaki ilk büyük başarısını 1983 yılında yayınlanan Turning Point ile ilk Grammy adaylığını alarak gerçekleştirdi.

1985 yılındaki ikinci Grammy adaylığı ona, dünyanın en önemli plak şirketlerinden Island Records'un kapılarını açtı. New York müzik endüstrisinde dönemin en önemli isimlerinden Ted Fox'un prodüktörlüğünde yayınlanan ilk albümü On A Night Like This, dönemin eleştirmenleri tarafından ayakta alkışlandı ve Buckwheat'e yeni bir Grammy adaylığı getirdi. 1987 yılında yüksek bir gişe başarısı elde eden The Big Easy adlı filmde yer alan Buckwheat ve ekibi '90'lı yılları başarılı turneler ve yeni albümlerle tamamladı.

2002 yılında Pistol Pete adlı TV şovu için yaptığı çalışmayla Emmy ödülünü kazanan Zydeco, aynı yıl Katrina Fırtınası'ndan zarar görenler için düzenlenen yardım konserinde Lenny Kravitz ve Paul Simon gibi isimlerle aynı sahneyi paylaştı. Bu yıl Mart ayında Rock & Roll Hall Of Fame töreninde New Orleans Tribute içinde sahne alan sanatçı, geçtiğimiz yıl yayınladığı Jackpot! albümünün ardından çıktığı dünya turnesini sürdürüyor.

LARRY GARNER & BAND

Blues'un New Orleans'lı sesi Larry Garner efsanevi Baton Rouge ezgilerini Efes Pilsen Blues Festival'a taşıyor. Blues'un değişik türleriyle tarzını sürekli yenileyen Garner ilk karşılığını Doghouse Blues ile 1988 yılında kazandığı The BB King "Lucille" ödülüyle aldı. 1992 yılında İngiltere'de gerçekleşen The Burnley Blues Festivali'nde gösterdiği unutulmaz performanstan sonra İngiliz JSP adlı plak şirketi ile anlaşma imzalayan Larry Garner, Double Dues ve Too Blues adlı albümleri peş peşe yayınladı. Too Blues albümü taşıdığı isimle, aynı plak şirketinin daha önce fazla "blues" bulduğu için reddettiği Larry Garner'ın JSP'den aldığı tatlı intikâmı oldu. Fransa'nın en prestijli plak şirketlerinden The Gitanes Jazz'ın başarıları üzerine peşine düştüğü Larry Garner, Paris'in ünlü New Morning kulübündeki çarpıcı performansının ardından onlarla yeni bir anlaşma imzaladı. 1995 yılında yayınlanan You Need To Live A Little ve 1996 tarihli Baton Rouge albümleriyle Fransa başta olmak üzere birçok ülkede blues severleri büyülemeyi başardı. 1997 yılında bu kez Almanya'da Standing Room Only adlı yeni albümünü yayınlayan Larry Garner, bu albümün sonrasında müzik hayatını müthiş sahne performanslarını içeren blues turneleriyle sürdürüyor.

MICHAEL POWERS

Festivalin üçüncü ismi, New York modern blues dünyasının gözde isimlerinden biri olan Powers, blues ve gospel müziklerinin etkisinde büyüdü. Lisedeyken ilk grubu olan RB ZigZags'i kurdu. Daha sonra Boy From New York City adlı kült şarkılarıyla ünlenen Ad Libs'e katıldı. Powers, Ad Libs ile birlikte aralarında Everly Borthers, Kool & The Gang, The Box Tops ve Richie Havens'ın bulunduğu çok sayıda isimle büyük Kuzey Amerika turneleri gerçekleştirdi. Michael Powers daha sonra James Cotton ile turneye çıktı ve Chuck Berry, Johnny Winter, Robert Cray ve John Lee Hooker gibi isimlerle aynı sahneyi paylaştı. 70'li yıllarda New York'a dönen Powers bu kez Moonbeam adlı yeni bir grup kurdu. Daha çok akustik ve elektro gitar ağırlıklı çalışan sanatçı, birçok başarılı hit şarkıya imzasını attı. Powers benzersiz tekniği, stili ve yeteneğiyle Amerikan modern blues tarihinin önemli figürlerinden biri olarak kabul ediliyor.

Füsun Levet
jazzforever@caramailmax.com

Fransa'da jazz...

Eric Le Lann

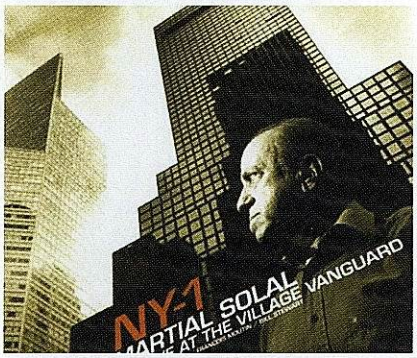

Martial Solal, New Decaband 10 müzisyenden oluşan grubuyla, radio evinde verdiği konserle, ilerleyen yaşına rağmen (80), dillere destan tuşesinin, yaratıcılığının devam ettiğini bir kez daha gösterdi. Trompetçi Eric Le Lann ve çok sevdiğim trombonu Denis Leloup, vokalist Claudia Solal ve diğer müzisyenlerle uzun bir yolculuğa çıktık.

Solal'ın konserleri gitgide seyrekleşiyor. O nedenle her defasında acaba bu son mu diyorum. Sahnedeki enerjisini gördükten sonra da endişelerimin yersiz olduğunu anladım.

Kasım ayı içinde 3 ayrı vokal grubunun konserleri vardı. Birden 60'lı yıllara geri gittik. Benim dinlediğim "Les Grandes Gueules" 6'lısıydı. Orijinal, kollektif doğaçlamalar ve sürprizlerle dolu bir konser. Sürpriz diyorum, çünkü ilk kez Jimi Hendrix'i vokal olarak dinledim. 60'ların Doubles Six grubundan sonra Fransa'da dinlediğim en eğlenceli gruptu.

Bir başka 6'lı, Six ?, Sunside, daha sonraki bir tarihte Jean Paul Elysees 6'lısı yeni albümlerini world, gospel, Cole Porter repertuarıyla yine Sunside kulübünde kutladılar.

Caveau de la Huchette'in de 60.ncı yılıydı. Tarihe geçmiş jazz kulübü, vibrafoncu Danny Doriz big band'le dopdolu bir hafta geçirdi. Jazz'ın sayılı vibrafoncularından olan Danny'nin şeref konuklarından biri de Hal Singer'di.

Le Franc Pinot jazz kulübünde piyanist Laurent Fickelson üçlüsünü dinledim. Böylesine yetenekli bir piyanistin isminin hala gölgede kalması beni şaşırtıyor.

Meridyen jazz kulübü, big band konserleriyle öncülüğünü devam ettiriyor. Bu kez artık ülkemizde de tanınan trompetçi Jean Loup Longnon'un büyük orkestrasını dinledik. Boper ve aynı zamanda son derece mükemmel bir aranjör olan Jean Loup, gerçek bir lider olduğunu bir kere daha kanıtladı.

Randy Weston, New Morning kulübünde 80.nci baharını kutladı. New Yorklu olmasına rağmen, Afrika'nın değişik ülkelerinde ve 10 yıl kadar da Fransa'da yaşayan piyanist, His African Rhythmes grubuyla, evrensel ve spritüel bir jazz örneği verdi.

Diğer önemli konserler arasında Sunside kulüpte Andre Ceccarelli (drums), Enrico Pieranunzi (piyano), Hein Van de Gein (bas), Stephane Guillaume (tsax) dörtlüsü, Sunset te ise Jazz Hip Trio Johnny Griffin konserleri vardı.

Fransa'da, ülkemizde tanınmayan çok önemli müzisyenler var. Bunlardan biri de trompet çalan Patrick Artero. İki yıl önce hazırlamaya başladığı projesini bitirdi ve ortaya muhteşem bir eser çıktı. Ünlü şarkıcı Jacques Brel'in eserlerini, 11 müzisyen ve 2 tiyatro sanatçısı eşliğinde, konçerto olarak Vincent Artaud şefliğinde dinletti bizlere. Artero'nun aranjmanları, Brel'inkinden çok değişik. Ama önemli olan aynı heyecanı yakalamaktı ve son derece başarılıydı. Jazz konçertoları son yıllarda beni çok ilgilendiriyor. Alto saksofoncu Peter King'in de böyle muhteşem bir çalışması var.

Sonbahar Festivalleri arasında Kasım ve Aralık aylarında 1 ay kadar süren Reims ve Jazz au Fil de L'Oise zengin bir programla devam ediyor. Reims programında, jazz üzerine söyleşiler, atölyeler ve DVD gösterileri bulunmakta. En sonuncusu Le Konitz ile ilgiliydi.

Oise Festivali ise başlangıçta, çok sevdiğim Polonya asıllı bascı arkadaşım Herve Czak'ın fikriydi. Zaman zaman oturduğu yerin belediyesi ile işbirliği yaparak jazz konserleri organize etmeye başladı. Demek ki akıllı Belediyeler de var ki bu fikir genişledi ve bölgesel bir boyuta ulaştı. Programda Dave Holland beşlisi ve son albümleri Critical Masse, Baptiste Trotignon ve David El Malek ve Time Out üçlüsünde ileride kendinden çok sözedilecek tenor saksofoncu Geraldine Laurent (yaşasın! Bir Jazz Lady daha) ve diğer birçok grupla, sağlam ilerleyen bir festival niteliğinde.

Jazzy Colors Festivali de 4.ncü sayfayı açıyor bu yıl. Bu etkinliğin özelliği, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinin ve ayrıca Japonya, Kanada, Kore'nin Paris'teki kültür merkezlerinde düzenlenmiş olması. Bu yıl Almanya, İspanya ve İspanya'nın Katalan Bölgesi de katıldı. 23 konser ve genç gruplar, jazz'ın sınır tanımaması ne kadar güzel. Bu etkinliğin önem kazanması da davulcu Daniel Humair'in gayretleriyle oldu.

Yeni albümlere gelince; Charles Mingus at Uc Red Garland'la, bu olağanüstü kontrabascının 1965 Kaliforniya konseri, Archie Shepp Kwanza albümleri Universal Jazz'da, John Coltrane 1957-1958 yılları arası Red Garland, Paul Chambers, Donald Byrd, Jimmy Cobb, Freddie Hubbard ve Lewis Porter'le yaptığı kayıtların tamamı ve şimdiye kadar görülmemiş fotoğraflarıyla, 6 albüm olarak (Fearless Leader) Prestige'de çıktı.

George Benson ve Al Jarreau ikilisi, Billy Holliday dan Jill Scott'a uzanan bir repertuarla bir araya geldiler. Her iki müzisyenin kariyerlerindeki benzerlikle (henüz dünleyemediğim ama muhteşem olduğunu hissediyorum) Givin'it Up Concord Record'da çıktı.

DVD'lerden ise; Art Blakey Live in 58, Ella Fitzgerald and the Tommy Flanagan trio 77, A Tribute to Miles/Live in Stutgard, Duke Ellington Love you Madley'i sayabiliriz.

Kendime yapacağım yeni yıl armağanı ise, baron Nica'nın anıları vee Bill Evans'ın şimdiye kadar yayınlanmamış 1979 da bir jazz kulübündeki konserinden derlenme bir DVD olacak.

Yeni yılda da görüşmek üzere...

Uğur Hüküm / Paris
ugur.hukum@gmail.com

PARİS MEKTUBU – 12 Aralık 2006

AFRO-AMERİKAN-FRANSIZ ÇIPLAK DİRENİŞÇİ: JOSEPHINE BAKER

"Aslında çıplak değildim. Üzerimde bir şey yoktu o kadar..." Bu sözlerin sahibi **Josephine Baker,** çocukluğundan beri yaşadığı çıplaklığı nasıl doğal karşılamışsa, 1924'ten beri kendine kucak açan Fransa'yı 2. Dünya Savaşında işgal eden Naziler ve işbirlikçilerine karşı ilk günden itibaren aynı doğallıkla da direnmiş. Nesiller boyu dillere destan **"J'ai deux amours / İki Aşkım Var"** isimli şarkısında belirttiği gibi **"İki aşkım var. Biri memleketim, diğeri Paris. Ama itiraf etmeliyim ki beni büyüleyen Paris..."** Gerçekten de doğduğu topraklarda yaşadığı sefalet ve aşağılanmışlıktan, daha ilk temasında dostluk, kabul gördüğü; şan, şöhret ve saygınlığa kavuştuğu bir topluma olan minnetini, önce 2. Dünya savaşında direnerek, sonra da hayatını vakfettiği destek ve dayanışma kurumlarıyla ömür boyu ödemeye çalışmıştır. İki büyük doğal silahı vardı: jazz müziği ve dans yeteneği...

Tam adıyla **Freda Josephine McDonald Carson Baker**, 3 Haziran 1906'da Missouri eyaleti St. Louis kentinin en yoksul mahallelerinden birinde dünyaya gelir. Annesi Apalaş Kızılderisi ve Afro-Amerikan kırması Carrie, dansözlük düşüyle peşine düştüğü, müzikal oyunlarda vurmalılar çalan, has Afro-Amerikalı babası Eddie ile hayatını birleştirir. Ama bu çilekeş kadının kariyeri çamaşırcılıktan öteye gidemez. Küçük Josie'nin babasıyla geçirdiği gün sayısı ise pek sınırlıdır. Daha 8 yaşında başkasının yanında zorla çalıştırılmaya verilen bu azimli ve çelimli kız çocuğu 13 yaşında ailesinden, 19 yaşında da ABD'den Fransa'ya kaçacaktır. 11 yaşında St. Louis'de tanık olduğu ırkçı bir katliam, 13 ve 15 yaşlarında yaptığı iki zoraki evlilik ve genelde Afro-Amerikalıların çektikleri yaşam boyu sürdürdüğü ırkçılığa karşı, çocuk ve kadın hakları için mücadelesinin çıkış noktasını oluşturacaktır. "Isınmak için dans edip, şarkı söyleyen", genç kadın daha 16 yaşında Filadelfiya ve Boston'da adını duyurmağa başlar. New York'a hem de **Cotton Club**'a kapağı atan Josephine özellikle Çarliston dansının öncülüğünü yapar. Öte yandan komik ve özgün dansçı olarak **Harlem Plantation Club**'te birlikte çalıştığı, devrin tanınmış jazz sanatçısı **Ethel Waters**'in (1896-1977) etkisinde olgunlaşır. Waters aynı zamanda, dini bir çerçevede de olsa, ırkçılıkla bilinçli savaşım vermektedir. Waters'a getirilen bir Avrupa turnesi, "Zenci Revüsü" önerisini reddetmesini fırsat bilen 19 yaşındaki Josephine, dönemin modasına uyup Fransa'ya gelir. Sıcak, insancıl karakteri, yarı çıplak sergilediği mevzun vücudu, olağanüstü dans yeteneği ve ilginç sesiyle Champs Elysees Tiyatrosunda oynadığı **"La Revue Negre / Zenci Revüsü"** ile derhal tüm dikkatleri üstüne çeker. Efsanevi Joshepine Baker doğmuştur. Göğüsleri açık, beline sardığı muzlu bir cins minik kemer, peştemalla simgelese Josephine, Amerikan aksanlı Fransızcası, gülüşü, saçı başı, giyimi, kuşamı, heykeli andıran çıplak gövdesi olduğu kadar söylemi, pervasız içtenliği, renkli ve mücadeleci kişiliğiyle Dadacıların, Kübizmcilerin, Art Deco yaratıcılarının, zengin ve bohem çevrelerin, Cocteau, Hemingway, Le Corbusier, Picasso, Pirandello gibi devrin öncü aydınlarının, devrin ileri gelenleri ve ileri gidenlerinin de gözdesi haline gelir. O sıralar fevkalade rağbet bulan "Jazz Revüleri"nin, "Jazz Hot" ve Sidney Bechet gibi tür ve sanatçıların da Fransa'ya tanıtılmasını sağlar. Jazz ve Fransız şarkı geleneğinin alaşımı ünlü şarkısı **"J'ai deux amours"**u 1931'de okur (halen dillerden düşmeyen bu melodiyi son olarak, bir başka Parisli Afro-Amerikan jazz sanatçısı **Dee Dee Bridgewater** yorumladı ve albüm yaptı). Bu arada 17 Nisan 1934'de İstanbul'da konser veren Josephine, Türk sinema basını tarihine de ilk 'müstehcen', çıplak göğüslü kadın fotoğrafını da armağan eder. 1937'de en büyük aşkı, Paris'le ve Jean Lion'la evlenir, Fransız vatandaşı olur. 1939'da başlayan savaşta önce Paris'te gösterilerine devam eder ve direniş hareketini, Charles De Gaulle'ün başında olduğu "Hür Fransa" ordusunu bilfiil maddi – manevi olarak destekler. Hatta söylentiye göre Gestapo'nun beyni Göring, Josephine'nin faaliyetlerini bilmesine rağmen onu tutuklatmaya cesaret edemez. Hayatının tehlikeye girmesiyle Josephine önce

Güney Fransa'ya sonra da Direniş hareketinin merkezi Kuzey Afrika'ya geçer. 37'de aldığı pilot brövesi bile kullanır. Ajanlık, kuryelik yaparak sıcak savaşa dahi katılır. Teğmenlik mertebesine erişecek bir yüreklilik ve kararlılıkla mücadele eder. Savaşın ardından en yüksek nişanlarla taltif edilir. Sonraki sevgilileri ve eşlerinden kurtarabildiği servetini, gelirini çocuklara ve insani yardım kuruluşlarına harcar. Farklı din, dil, ırk ve milliyetten 12 ayrı küçük yaşta çocuğu evlatlık edinir. Tüm dünya çocukları için "**Gökkuşağı Kabilesi**" köyünü kurar. Bir yandan da fırsat buldukça, biraz da mali açıdan zorunlu olduğu için mesleğini sürdürür. Dikkatsizliği, umursamazlığı, birlikte olduğu erkeklerin suistimali nedeniyle sıfırı tüketir. Kendisi gibi ABD kökenli Monako Prensesi **Grace Kelly**'nin yardımlarıyla toparlar ve Monako'ya yerleşir. 1975 yılında 69 yaşında vefat ettiğinde arkasında olağanüstü zengin, örnek bir hayat bırakacaktır. Gömüleceği Monako'ya uğurlanmazdan önce, Paris'te naaşına 21 pare top atışlı görkemli, devlet törenli bir merasim düzenlenir...

İşte Fransa bu gerçek aşığı'na doğumunun yüzüncü yıldönümünde istisnai bir anma senesi hazırladı. Konferanslar, sergiler, çok sayıda yayın ve de gösteri Josephine'i sevgi ve bitmeyen bir hayranlıkla hatırlıyor. Bu faaliyetlerden sonuncusu, muhtemelen bir havai fişek gösterisi sonu gibi en muhteşemi **Opéra Comique**'te sahneleniyor. Kurumun yöneticisi, son çeyrek yüzyılın en ciddi ve popüler gösteri sanatı yaratıcısı

Jerome Savary

Jerome Savary bu saygı yılına 23 Kasım'da başlayan "**A la recherche de Josephine / Josephine'nin Peşinde**" isimli bir 'Müzikal Komedi' ile katılıyor. Tam bir cazoman olan Savary, bu oyunla ne yeniden bir "**La Revue Negre**" yaratmak, ne de Josephine'nin hayat hikayesini özetlemek niyetinde. Yönetmen, "**Adına Zenci Revüsü Derdik**" altbaşlığından da anlaşılabileceği üzere, eşsiz kişiliğin yüzüncü doğum günü etrafında öncelikle jazz'a, tarihine, jazz'ın ilk yıllarına ithaf edilmiş enfes bir 'Saygı Gösterisi' sunuyor. Boogie-woogie, Gospel ve Blues klasikleri eşliğinde Afro, Salsa, Klaket ve Çarliston dans gösterileri sahnelettiriyor. Tek değişmeyen dekor parçası, çamurlu akan Missisipi nehrindeki bir sal. Salın üstünde duran yaşlı bir Luiziyanalı anlatıcı, gösteri boyunca köleliği, halen evrensel bir sorun olarak süren ırkçılığı, ayrımcılığı mahkum eden, uyaran metinler aktarıyor. Ayrıca 2005 Ağustos'unda New Orleans ve yöresini vuran doğal felaket ve sonuçları görüntülerle sahnede, gerideki perdede yer alıyor. Savary 14 Ocağa kadar sürecek gösteri için, "Josephine sayesinde jazz'a olan tutkumu; ayrımcılık, ırkçılık ve köleciliğe karşı olan tepkimi anlatmağa çalıştım", şeklinde konuşuyor...

FESTİVALLERDEN:

Cycle New York, Nord/Kuzey, Yedi Gece Blues, Kış Sesleri, Sancy Snow, Banliyölerin Mavisi...

Paris 11 Kasım – 2 Aralık tarihleri arasında New York'u ağırladı. "**Cycle New York**" başlığı altında jazz'ın, müzikallerin, çelişkilerin, vs vs'nin başkenti New York aracılığıyla, aslında çağdaş Amerikan müziğine bir göz kırpıldı. Paris kültür ve müzik hayatının genç merkezlerinden Cité de la Musique'in mekanında ve denetiminde, bir yanda Çağdaş Klasik müziğin parlak isimleri Aaron Copland, Aaron Jay Kernis, Charles Ives, George Gershwin, Robert Russel Bennett, Samuel Barber dinlenildi. Hemen belirtelim açış konserini veren Kurt Masur yönetimindeki Ulusal Fransa Orkestrası'nın solisti Fazıl Say'dı. Öte yanda Slide Hampton yönetiminde Dizzy Gillespie All Star Big Band, John Zorn, Maria Schneider Orchestra, Sex Mob, Steve Reich (ki festivalin Onur konuğuydu.) ve hatta Philip Glass bu orijinal buluşmanın yaratıcı, öncü jazz'a damgasını vuran simalarıydı...

"**Jazz en Nord / Kuzey'de Jazz**" 2007'de 20 yaşına basacak. Bu taze olgunluğu kutlamak için Enrico Pieranunzi, Jef Neve, Mingus Dynasty, Lenny Popkin, Reggie Washington, Swing Scat Jazz gibi sanatçı ve topluluklar davetli. 12 Ocak'tan 23 Mart'a yayılan festival, başta Lille olmak üzere kuzeyin 4 serin ve gri kentini ısıtmayı amaçlıyor...

Yine kuzeyin küçücük bir kasabası, Paris'le Lille arasındaki St. André-lez-Lille, uzun gecelerin 7 tanesini Blues'la süslüyor. "**Seven Nights To Blues**", 29 Ocak'tan 3 Şubat'a soluk almadan 'Blues'da Blues' diyor. Eğer hüznün 'Maviler'ine doymadıysanız, uzağa gitmemize gerek yok. O civarda, Maubeuge ve çevresinde, biraz önce başlayıp (26 Ocak) biraz sonra bitecek (4 Şubat) jazz ve blues çeşnisi daha yüksek ve bu yıl 17, yaşına basacak bir buluşma daha var. "**Jazz Manege / Atlı Karınca Jazz**" festivali Rabih Abou Khalil'den Steve Coleman'a, Duo Vivace'den Sarangi Strinds Sound System'e iyice ve epeyce baş döndürüyor...

Kış sesleri, "**Sons d'Hiver**" buralarda yalnızca soğuk ve ıssızlığı çağrıştırmıyor. Bu seslerle, hele hele Paris banliyölerine yaklaşırsanız hem içiniz hem dışınız ısınır. http://www.sonsdhiver.org/index1.html internet adresine bir dakika giriverin de, bir göz atın. Çizgi roman eşliğinde, olay hakkında ciddi bir fikre sahip olabilirsiniz. Yaklaşık 4 hafta (26 Ocak – 17 Şubat) sürecek festival 16. randevusunu 40 yıl önce yitirdiğimiz John Coltrane'e ithaf etmiş. "Tribute to John Coltrane" sayesinde Paris'in Doğu ve Güney Doğu banliyöleri yalnızca Archie Shepp, James Blood Ulmer, Michel Portal, Muhal Richard Abrams gibi babalar ağırlamakla kalmayacak, 35 jazz'cı ve grup, dünyanın dört bir yanından

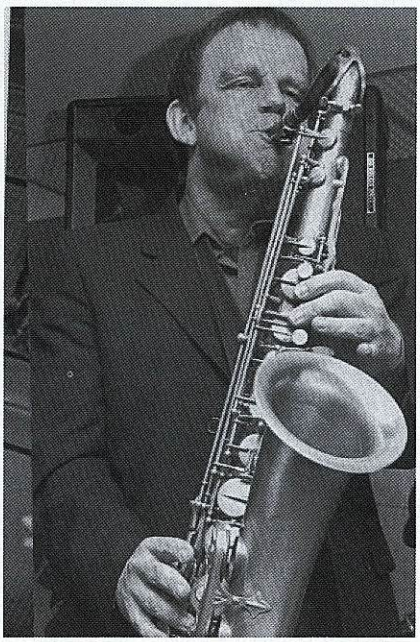

gelecek Coltrane müridlerine de ne pencereler açacak...

Jazz'ın sadece sıcaklarda ürettildiği ve yorumladığını düşünenler nasıl yanıldıkları 18.ci baskısını yapacak, "**Sancy Snow Jazz**" programına bakarak da anlayabilirler. 17 Şubat akşamı "Kış Sesleri" defteri kapatırken, aynı akşam Orta Fransa'nın güneyine yakın Auvergne'nin yalçın bir dağına yaslanmış Sancy kasabası 'Kar'lar içinde yeni bir defter açacak. www.sancy-snowjazz.com 'da görebileceğiniz gibi bir haftada 50 konserle en buzlu yürekler bile eritilecek. Üstelik bu şenliğin bir özelliği daha var. Organizatör arkadaşlar yalnızca 1915-1945 arası jazz müziği türünde uzmanları davet ediyorlar. Yani Sancy klasik jazz, Big Band ve New Orleans tarzı severler için gerçek bir cennet mekan...

Ve banliyölerin kralı, Paris'in en yoksul, en sorunlu, en olaylı 93 bölgesi, araba yakmakla ünlenmiş ve de şimdiden dünyanın

en büyük banliyö festivali ünvanına sahip, bu yıl 24 senelik olağanüstü bir deneyimi ardında bırakacak "**Banlieues Bleues / Mavi Banliyöler**" festivali. 9 Mart'ta Le Blanc Menil belediyesinde Billy Bang, Kahil El Zabar, Sabar Ring ve Thot topluluklarının vereceği 4 konserle demir alacak buluşma yaklaşık 5 hafta sürecek. 4 Nisan'da bitecek şenliğin ayrıntılı programı henüz bilinmiyor. Meraklılar http://www.banlieuesbleues.org/ adresinden izleyebilirler. Her sene yeniden oluşturulan fanfar takımı için yine genç ve amatör müzisyenler arıyorlar. Festival ekibi geçtiğimiz sezonda inanılması zor bir başarıyla, "La Dynamo" diye bir merkez faaliyete geçirdiler. Okul, atölye, prova, konser salonu, çok yönlü-kullanımlı bir kültür ve eğitim merkezi. İlerde inceleyip uzunca yazacağız...

MEKANLARDAN:

Opera Comique, Satellit-Café, Lombards'...

Josephine Baker anısına, jazz'a kucak açan **Opéra Comique** sahnesi 18 Aralık akşamı Fransa'nın, Paris'in jazz'lı mavi boncuğu, 'müstena' radyosu, **TSF**'in (FM 88.9 - http://www.tsfjazz.com) yıllık şenliğini de ağırlıyor. Siz bu satırları okurken, 2006 yılının 12 ayında, jazz dünyasında bir biçimde iz bırakan 12 jazz'cı ve/veya topluluk 'cazoman'lara unutulmaz bir gece daha yaşatmış olacaklar. Romano-Trotignon-Vignolo, Médéric Collignon, Patrick Saus-

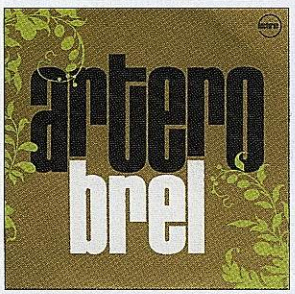

sois & Alma Sinti, Eric Legnini, Patrick Artero & Giovanni Mirabassi gibi Fransız, Avrupalı kısacası yerli malların yanı sıra, Sara Lazarus, Robin McKelle gibi kıta dışı ihraç 'yabancılar'da erken gelen yılbaşına renk katacaklar...

Yeryüzünde jazz'cılar kadar milliyet kavramını, 'kelle kağıdındaki detay' gören bir sanatçı sınıfı az bulunur. Hadi katı olalım, "asla bulunamaz"... İşte böylesi dünya vatandaşlarından biri de, Türkiye denince gözleri dolan, kendini en iyi kendi dilinde ifade edebilen, Anadolu ezgi ve motiflerinde bir başka duygulanan, evrenselin en derinini ancak kendi kökenlerinde bulacağını asla unutmayan sevgili Senem Diyici. Senem 7-8 Kasım'da Parisli hayranlarıyla, jazz sürmeli melez müziğin hamisi, dünya potası **Satellit-Café**'de hem hasret giderdi, hem de ilk DVD çalışması için çekim yaptı. Artık Paris'ten çok İstanbul ile hasret gideren (!) değerli sanatçımız, geçenlerde sizin oralarda, hem Nardis'te konser vermiş, hem de bir "Voice Workshop"'a katılmış. 21 Aralık'ta Lyon'un tanınmış mekanlarından "**Casino de Charbonnieres-les-Bains**"'de Kuzey Afrikalı çocuklara yardım için düzenlenen bir dayanışma gecesinde eşi Alain Blessing ile Anadolu ezgilerini yaymaya devam edecek. Sanırım, önümüzdeki Şubat ayında yeni bir "Live"'ı da yolda. Bir de duyduk ki , 24-28 Ocak'ta İstanbul Akatlar Kültür Merkezi'nin düzenlediği bir Türkiye ilkinde de yer alacakmış. 100'ün üstünde sanatçının katılımıyla yapılacak "**1. Doğaçlama Festivali**" son yıllarda Türkiye'den aldığımız en sevindirici haberlerden biri. Bu girişimi üstlenenleri şimdiden kutlarız...

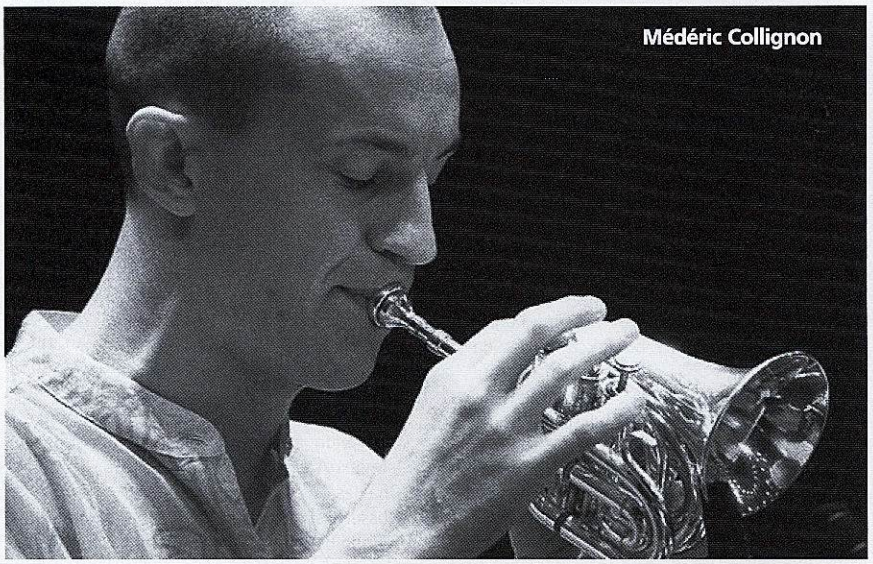
Médéric Collignon

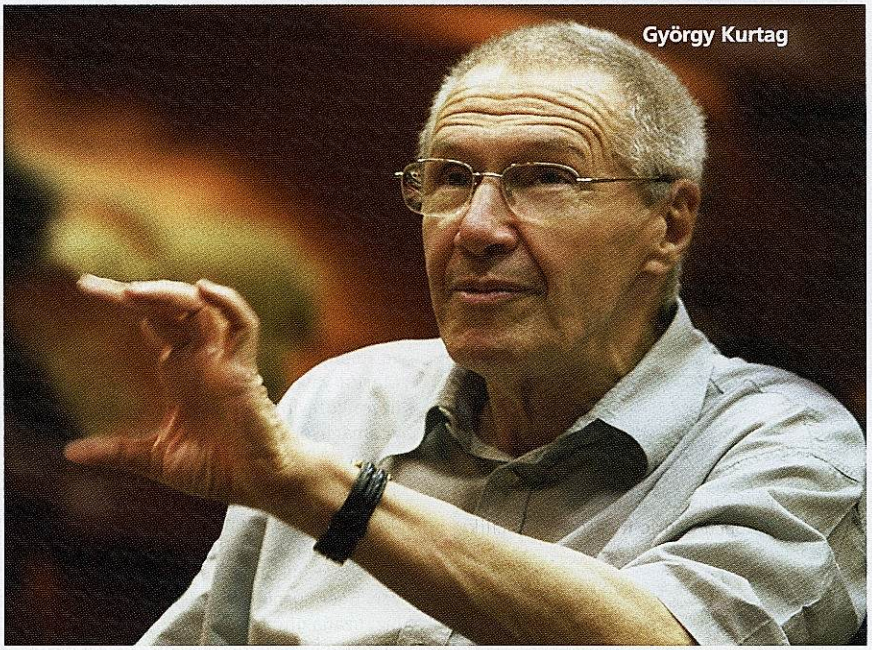
György Kurtag

Paris'in jazz sokağı, Lombard'ların 'Dört Cazşörleri', "**Baiser Sale**", "**Duc des Lombards**", "**Sunset**" & "**Sunside**" kardeşler birlikte kurdukları "**Paris Jazz Club**" derneği kanalıyla "**1 Bilet = 4 Kulüp**" operasyonları düzenliyorlar. Birincisi 5 Eylül'de "**Clifford Brown'a Saygı**" teması çevresinde gerçekleşen faaliyet, 12 Aralık'ta "**To be Ornette to be**" başlığıyla Ornette Coleman'a ayrılıyor. 20 Avro'ya tek bilet alan jazz sever, söz konusu sanatçıların eserleri etrafında dört ayrı jazz mekanında, ayrı ayrı verilen konserlere istediği gibi girip çıkabiliyor. 4 kulüp neredeyse yanyana ve karşı karşıya olduğundan fiziki yakınlık böyle bir girişimi 'olası' kılıyor. Ancak bu kıpır kıpırganlık, 'hareketlilik' cazmanyak (!) izleyicileri ne kadar tatmin eder? Açık soru ???

ÖDÜLLERDEN:

Charles Cros, Brussels Jazz Orchestra, Sunside, Martial-Solal...

Şair ve de özellikle sanat hamisi Charles Cros (1842-1888) adına kurulmuş bir vakfın, "**Charles Cros Akademisi**"'nin dağıttığı sanat ve müzik ödülleri sahiplerini 23 Kasım'da buldu. Bu yıl 59.su verilen ödüllerden "Cumhurbaşkanlığı Özel Ödülü" çağdaş Macar besteci **György Kurtag** ve ECM'den çıkan "Kafka-Fragmente" isimli eserine giderken, Amerikalı besteci, orkestra şefi ve baterist **Paul Motian** "Prix In Honorem" Şeref ödülüne ("Garden of

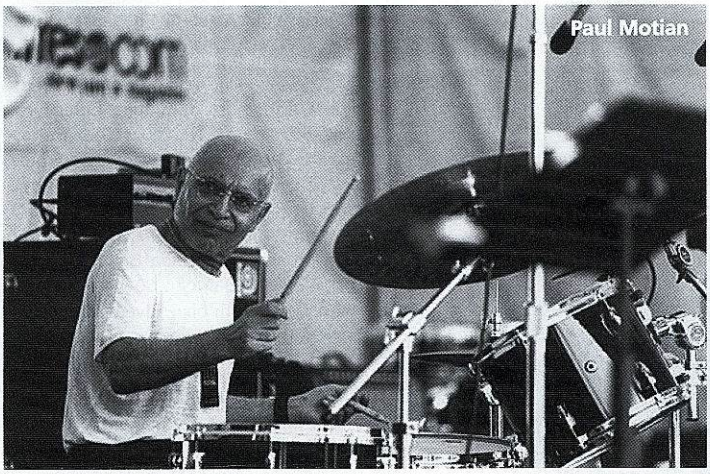
Paul Motian

Eden" / ECM-Universal) layık görüldü. Amerikalı yorumcu **Candi Staton** ("His Hands" / Honest Johns-EMI) Şarkı dalının "Blues" sınıflamasında; Fransız jazz'cı, mahir kornetçi hatta vokalist **Médéric Collignon** ("Porgy & Bess" / Minium Music – Discograph) ise Jazz dalının Büyük ödülüyle taltif edildiler. 'Post-mortem' "Müziğin Belleği" özel ödülü ise, 1920'li yılların ilk efsanevi piyanisti **Jelly Roll Morton** ve araştırmacı Alain Lomax'ın sanatçının bestelerinden hazırladığı "The Complete Library of Congress Recordings"e gitti.

İsveçli saksofoncu **Klas Lindquist** 21 Eylül'de Avrupa'nın yükselen değerlerinden, "Brussels Jazz Orchestra International Composition Contest" beste yarışmasını kazanırken, Fransız saksofoncu **Boris Pokora** da Dörtlüsü ile "Sunside Kupası"nı hak ediyordu. Taze bir Fransız topluluğu **Ping Machine**, "Sunside Beste" ödülüyle seviniyor, "Sunside Solist"te birincilik genç saksofoncu **Cédric Ricard**'ın, ikincilik ise gitarist **Benjamin Le Jean**'ın oluyordu.

Paris Belediyesi'nin 23 Eylül – 1 Ekim arasında düzenlediği 'Uluslararası Yarışmalar' çerçevesinde verilen "**Martial-Solal Piano Contest**" armağanı 3. yılında Macar Daniel Szabo'ya giderken, ikinci ödülü Ermeni piyanist **Tigran Hamasyan** aldı. Hamasyan birkaç hafta önce de "**Thelonious Monk Competition**"'da Herbie Hancock, Andrew Hill, Danilo Perez, Renee Rosnes, Bill Taylor ve Randy Weston gibi jazzcılardan oluşan prestijli bir jüriden büyük ödül kazanmıştı...

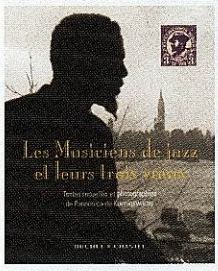

YAYINLARDAN:

Pannonica de Koenigswarter, French Touch, Monsegur Improvisation...

Hangisinden başlasam ki... Türk jazz severin dağarcığına taşınabilecek öylesi güzel kitaplar çıkmağa başladı ki, hangisini yazacağımı bende şaşırmış durumdayım. İnanın jazz yayıncılığı hiç bir zaman bu denli, hadi zengin demeyelim ama bol olmamıştı.

Rotschild hanedanlığının Londra kolunda 1913'te dünyaya gelen Kathleen Annie Pannonica de Koenigswater (Rotschild) kadar jazz'a hayrı dokunmuş zengin azdır herhalde. 1935'te evlendiği Fransız Baron Jules de Koenigswarter nedeniyle Fransız, savaştan sonra yerleştiği jazz cenneti ABD nedeniyle Amerikalı bu piyanist, ressam fakat en önemlisi eşsiz jazz hamisi asilzade kadın, aklınıza gelebilecek devlerin çoğunu yaşatmış, desteklemiş. Bud, Duke, Miles, Mingus bir kaç örnek. Onun için bestelenmiş parçalar en kısa yoldan jazz'cıların şükranını anlatır : T. Monk «Pannonica», K. Drew «Blues for Nica», K. Dorham «Tonica», T. Flanagan «Thelonica» veya H. Silver «Nica's Dream» bu olağanüstü kadına yakılmış jazz ezgilerinden en tanınmışları. Örneğin Monk 9 yıl onun evinde yaşamış. Veya Charlie Parker onun evinde, elinde ölmüş. Bu kadının iki değişik merakı daha varmış. Biri oldukça sıradan : Fotoğraf çekmek. Evinden geçmiş yüzlerce ünlü jazz'cının, binlerce fotoğrafını çekmiş. İkinci ve özgün merakı ise evine gelen bütün jazz'cılara sorarmış, «Hayattaki ilk üç dileğin nedir?» Sonra bunları gidip bir cins hatıra defteri, günlüğe yazarmış. 6 çocuğu olan 'Nica'nın torunlarından Nadine de Koenigswarter oturmuş babaannesinin güncesi ve fotoğraflarından, onun adına muhteşem bir kitap yaratmış. **Pannonica de Konigswarter, «Les Musiciens de Jazz et leurs trois vœux / Jazz Müzisyenleri ve Onların Üç Dileği»** - Ed. Buchet – Castel Yayıncılık Paris – 2006...

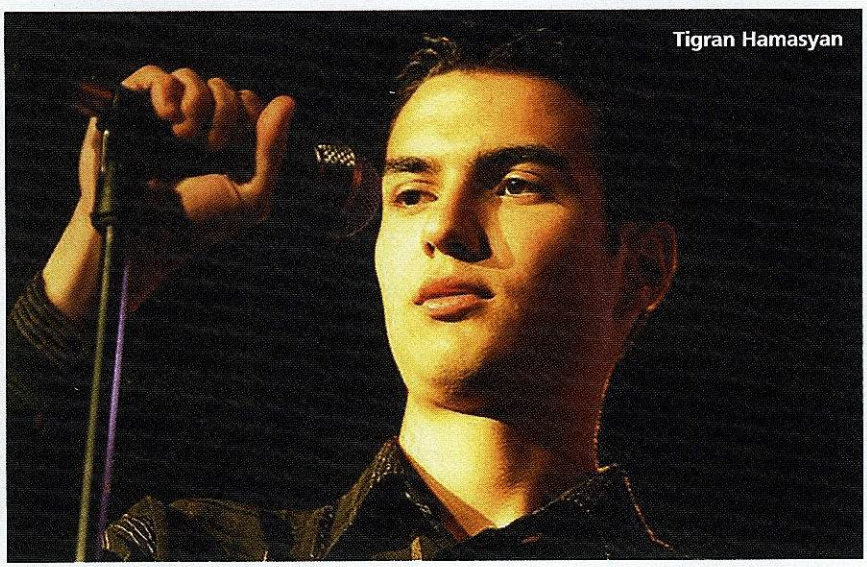
Tigran Hamasyan

Doğaçlamacılara bir referans. Bordeaux Üniversitesi yayınları (PUB) 2 yılda bir, Bordeaux yakınlarındaki Montségur kasabasında düzenlenen Jazz Kolokyumlarından sonuncusunun tutanaklarını basmış. 2 Temmuz 2004'te 25 uzman ve jazz'cının katılımıyla yapılan son buluşma «**L'Improvisation du Jazz / Jazzın Doğaçlaması**» başlığıyla çıkmış...

1952 Oslo doğumlu **Kejil Björnstad** yazar, besteci ve müzisyen. 30'un üstünde roman, deneme ve şiir kitabı varmış. Norveçce'den ilk kez Fransızcaya çevrilen romanı, bakın ne hikmetse, «**La société des jeunes pianistes / Genç Piyanistler Topluluğu**» (E. JC Lattes Yayınları) genç piyanist adayları ve jazz'cıları ilgilendiriyor.

Rob Vollmar ve **Pablo Callejo'nun**, Ed. Akileos yayınlarından basılan üç ciltlik çizgi roman biçiminde yazıp desenledikleri "**Bluesman**" serisi bir harika. Enfes bir yıl sonu, yıl başı, yıl ortası hediyesi...

Genç gazeteci **Stéphane Jourdain**'in, Castor Music'ten basılan araştırması "**French Touch**", uzun zamandır etkisini yitiren Fransız renk ve lezzetinin son yıllarda uluslararası planda her müzik türünde kendini hissettirmeğe başladığını vurguluyor.

Müzik ve sinema tutkunu bir ailenin çocuğu, üç roman ve senaryo yazarı **Sylvia Fol**'de Billie Holiday'in hayatını incelemiş. Büyük şarkıcını özellikle, özgürlüğe olan düşkünlüğünü temel eksen alan hoş bir biyografi çalışması hazırlamış. "**Billie Holiday**" Folio Cep dizisinden çıkmış.

Açıştaki kahramanımız Josephine Baker'e de iki kitap. **Charles Onana**'nın araştırması "**Josephine Baker contre Hitler / J. B. Hitler'e Karşı**" bu onurlu kadını inanılmaz mücadelesini anlatıyor. Diğeri ise, sanatçının 12 çocuğundan birinin gözüyle annesi. **Brian Baker** ve "**J.B., le regard d'un fils / Bir Oğlun Bakışıyla J.B**".

Sınırlarımızı aşsa da, **Stuart Nicholson**'un

Claude Luter

"**Is Jazz Dead ? - or has it moved to a new Address**"'ini (Routlege Publishing 2005) eklemeden geçmeyelim.

Üç demirbaş dergimizden **Jazz Hot**, son özel yılsonu-başı sayısını, itiraf etmeliyiz ki pek kadrini bilemediğimiz, 26 yıllık kısacık hayatında (1930-1956) jazz'a çok şeyler kazandırmış trompet ustası ve besteci Clifford Brown'a ayırmış. Dergi sanatçıyı ölümünün 50. yılında zengin bir dosyayla anıtıyor.

Benzeri özel, 25 sayfalık bir dosyayı Ekim sayında John Coltrane'a hasreden **Jazz Magazine** ise bu konuda ciddi bir boşluk dolduruyor. Jazz'da ufuklar açan, saksofonun taçsız krallarından Coltrane bu sene Fransa'da doğumunun 80, ölümün de 39. yılları geniş çapta anıldı. Dergi Kasım'da 65 seçkin albümün sunulduğu özel bir "Jazz Gitarı", Aralık'ta 60 seçme albümün sunulduğu özel bir "Jazz Trompeti" sayısı hazırlamıştı. Gerçekten jazz severler için başucu başvurusu nitelenebilecek başarılı çalışmalardı.

Jazz dergilerimizin en genci ve en renklisi **JazzMan** ise son üç sayısında, kapak konusu sıfatı ve de sırasıyla E.S.T., John Zorn ve Weather Report'a ağırlık vermişti. Keyifle arşivledik. Ayrıca bu dergi son sayısında, yani Aralık'ta "İstanbul Jazz Festivali"ni tanıtıyordu. Uzman basında bir ilk olan Guillaume Bregaras imzalı uzun yazıda güzel bir paragrafla da sevgili "**Jazz Dergisi**", dergimiz onurlandırılıyordu.

ALBÜMLERDEN:

A. Hervé, G. Mirabassi, H. Sauer, JF Baez, JP. Como, M. Solal, M. Collignon, P. Artero, S. Abbuehl, vd...

Yeri gelmişken hatırlatalım. Biz sizlere yazdığımız gözlem, haber ve tanıtımları hep Fransa ve de Avrupa ile sınırlıyoruz. Oyunumuzun, güncemizin kuralı bu. İstisnaların kuralı bozmayacağı ilkesinden hareketle, örneğin nadiren ABD'de basılan bir kitap veya albümdem söz ediyoruz. Yoksa şahsi tercihlerimiz içersinde kuşkusuz Avrupa ve Fransa sınırlarını aşan çok sayıda çalışma veya olay olabiliyor.

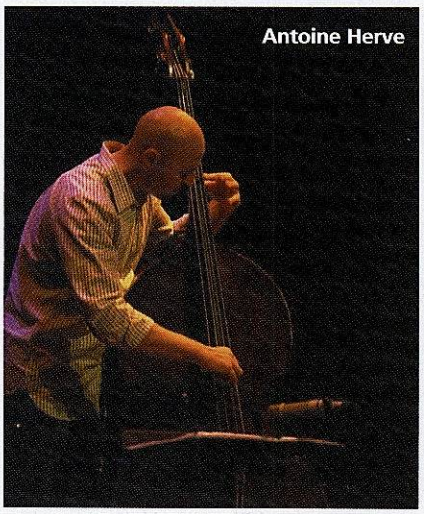

Antoine Herve

Bize tanınan sayfa haddini fazlasıyla geçmemiz nedeniyle 2006 ve sene sonunun 'mümbit' mahsulünden alfabetik dizmeyle fevkalade hızlı bir seçki sizlere:

Fransız piyanist **Antoine Herve** ve "**Road Movie**" (Nocturne); İtalyan piyanist **Giovanni Mirabassi** ve "**Cantopiano**" (Minium Discograph); Alman tenor saksofoncu **Heinz Sauer** ve piyanist **Michael Wollny** ve "**Certain Beauty**" (ACT); Fransız akordeoncu **Jean-François Baez** ve "**Nikita**" (Charlie Art); Fransız piyanist Jean-**Pierre Como** ve "**l'âme soeur**" (Nocturne); Fransız piyanist **Martial Solal Newdecaband** ve "**Exposition sans tableau**" (Nocturne); Fransız kornetçi **Médéric Collignon** ve "**Porgy & Bess**" (Minium/Discograph); Fransız trompetçi **Patrick Artero ve "Artero Brel**" (Nocturne) ve ve İsviçre kökenli Hollandalı yorumcu **Suzanne Abbuehl** ve "**Compass**" (ECM/Universal)...

Ve de **Depart, Le Bocal, Emmanuel Bex & Monica Passos, Octurn, Socalled, vb,...**

ŞAPKALAR:

Luter, Pege, Pyle, Soudieux ve JMS ve Yolk

Bu kez matem şapkalarımızı çıkartacağımız değerler çok. Azına değinebileceğiz.

Fransız jazz'ının babalarından biri, orkestra şefi, besteci, soprano saksofon ve de özellikle klarinet üstadı **Claude Luter**'i 6 Ekim'de yitirdik. 23 Temmuz 1923 Paris doğumlu Luter profesyonel müzisyen bir aileden geliyordu. Louis Armstrong, Baby Dodds, Earl Hines, Sidney Bechet gibi devlerle çalışmış, 50'li yıllarda New Orleans jazz'ının yeniden doğuşunda Big Band'iyle hatırı sayılır rol oynamıştı. 60 yılı aşan kariyerini bu yıl yaptığı bir „Elveda Turnesi" ile tamamlamıştı.

Macar jazz'ının öncü ve ustalarından sayılan, başçı **Aladar Pege** de geçtiğimiz 23 Eylül'de aniden vefat etmiş. 1939 doğumlu Roman kökenli sanatçının yorumuna hayran kalan Charlie Mingus'ün eşi Sue, 1982'de Carnegie Hall'deki bir konserden sonra merhum eşinin bir kontrabasını Pege'ye hediye etmişmiş...

'Hatfield and the Nord' grubunun as elemanlarından 'Canterbury Ekolü'nün saygın temsilcilerinden İngiliz baterist **Pip Pyle,** 28 Ağustos'ta yaşama veda etmiş. Son yıllarda Fransa'ya yerleşmiş olan 1950 doğumlu müzisyen, Fransız jazz'cı Sophia Domancich ile yaşayıp çalışıyormuş.

Django Reinhardt'a yoldaşlık yapmış tarihi bir jazz'cı daha göçtü. Kontrabasçı **Emmanuel Soudieux** geçtiğimiz 23 Ekim'de 87.ci baharını sürerken aramızdan ayrıldı.

Şen şapkaların ilki Roma Belediyesine. Kente bir "**Jazz Evi / Casa del Jazz**" kazandırdığı için. İkincisi, 30. yaşını geride bırakan Fransız jazz yapım şirketi **JMS**'e. İdealist **Jean-Marie Salhani**'nin kurduğu, JMS'in kataloğunda tükenmiş albümlerden en 'bulunmazı' hangisi biliyor musunuz * İlk Martial-Solal piyano ödülünü kazanan **Aydın Esen.**

Ve son şen şapkamız, Fransız jazz'ının üç genç temsilcisi **Alban Darche, Sébastien Boisseau** ve **Jean-Louis Pommier**'nin girişimiyle 1999 yılında Loire bölgesinde kurulan **YOLK** derneğine. Hareket noktaları, "**Yerel kültürün gücü**". Kuruluşun amacı, "**Jazz'a ithaf edilmiş yaratıcı bir platform oluşturmak**". Üç kafadar ve yakın çevreleri 'seçkinci/ elitist' bilinen bu müzik türünü kitlelere yaymak için, önce derneklerinde eğitim programları sunuyorlar. Verdikleri derslerden yetiştirdikleri amatörlerle konserler düzenliyorlar. Yöredeki öğrenci ve öğretmenlere jazz ve doğaçlama müziğin sosyal boyutunu kanıtlayan YOLK, bir kaç yılda sürekli artan bir izleyici kitlesi kazanıyor. İkinci aşamada, "YOLK" markası militanca bir yaklaşımla teknik altyapı ve yapıma da soyunuyor. Çabaları bir müddet sonra "**Gros Tube**" veya "**Quatuor de Saxophones Jazzophones**" gibi topluluklar üretiyor. YOLKUn şu andaki hedefi, Avrupa ve AB çapında projeler geliştirmek, geniş işbirliklerini başarmak. Atılımları başlamış bile. Portekizli yazar **Miguel Torga**'nın şu bilge sözleri YOLK'a temel öğüt oluyor: "**Evrensel, duvarları yıkmış yereldir...**"

Jazz'ı bol nice yeni yıllarda esen kalın...

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

Gülüş Gülcügil'i Betty Ween projesinden tanırsınız. Dünya ile dertleri olan, çözüm yolları arayan, çok kafası çalışan bir müzisyen o. Bu müziklerine ve sözlerine de yansıyor. Karşılaştığınızda bir isim bir insana bu kadar mı yakışır diye düşündürecek kadar güler yüzlü. Benim için bağımsız müzik endüstrisinin en yaratıcı ve pratik kişilerinden.

Albüm satışlarının düşüp, MP3 satışlarının artmasından yola çıkarak bu konuyu araştırıyor ve yasal MP3 satan, avangart ağırlıklı bir site oluşturuyor. 30 gün içinde adeta bir 'butik' kuruyor ve tüm dünyaya satış yapıyor. Bu aslında müzik endüstrisinin korsana ve MP3'e karşı alması gereken yol ile ilgili çok önemli bir gösterge. Bu hiç gözden kaçırılacak bir fikir değil. Unutmamalıyız ki, bağımsız müzik endüstrisine en çok destek vermesi gerekenler, özellikle bizler gibi jazz ve avangart sevenler. Daha önce Gülüş Gülcügil'i dinleme fırsatı bulamadıysanız http://www.bettyween.com/ sitesinden ulaşıp bu projeye ve fikre destek vermek, bağımsız müzik endüstrisine, dinlemek istediğimiz müziği Türkiye şartlarında çok zor şartlarda bize ulaştırmaya çalışanlar adına boynumuzun borcudur.

1- Türkiye'de kadın olmanın ya da kadın müzisyen olmanın zorlukları nelerdir?

Kadın müzisyen sıfatı altında problem niteliğinde bir şey yaşamıyorum, olsa olsa komik anekdotlar anlatabilirim. Yaptığım müziğin ülkemde marjinal ve yabancı kökenli kabul edildiğini hesaba katarsanız, muhatap olduğum insanlar genelde zevklerime ve içinde büyüdüğüm kültüre sıcak bakan kişiler. Ama kısaca kadın olmak derseniz iş değişir, size çok fazla konuda yakınabilirim. Belçika'da yaşamış ve büyümüş biri olarak Türkiye'de ciddi bir kimlik değişimi geçirmek zorunda hissettim kendimi. Kadın olmanın sessizce dikte edilen çok katı kuralları var, toplum içinde bunları uygulamadığınızda iş hayatınızda da özel hayatınızda da sorun yaşayabiliyorsunuz.

2- Gülüş Gülcügil kendini müzik piyasasına ya da camiasına kabul ettirmek için nasıl bir süreçten geçti?

Betty Ween'in müziğinin maalesef ülkemizde oturmuş bir piyasası veya camiası yok. Müziği tasarlarken "nerede çalınır, kime hitap eder" gibi kaygılarım olmasa da, kendime bir piyasa bulamamak zor bir durum. Öte yandan yaptığım müziği büyük bir sevgiyle yapmam, dinleyicilerden takdir edildiğimi öğrenmem devam etmeme sebep olan şeyler.

3- Başarılı kadın müzisyen sayısı az. Neden sizce?

Muhtemelen kadın müzisyen sayısı tüm dünyada genel anlamda az olduğu için. Öte yandan başka kadın müzisyenlerin farklı izlenimleri var, biliyorum. Yakın bir arkadaşım Amerika'da maruz kaldığı seksist tutumları anlattığında gerçekten çok şaşırmıştım.

4- Türk kadınının hayattaki duruşu hakkında neler düşünüyorsunuz?

Sadece altı yıldır Türkiye'de yaşayan biri olarak bu konuda ciddi bir şey söyleyebilir miyim bilemiyorum. Sınıf farkları erkeklerde de kadınlarda da çok büyük davranış farklılıklarına sebep oluyor, genel bir söz söylemek çok güç.

5- Gülüş Gülcügil Bety Ween olmasaydı Betty Ween'i dinler ve beğenir miydi?

Şöyle cevap vereyim: Betty Ween'in belli bir türe veya bir kategoriye ait olması, zaman geçtikçe zorlaşıyor. Bunun sebebi, açıkça Gülüş Gülcügil'in takip ettiği müziklerin de bu yönde yol alan müzikler olması. Betty Ween'in tek müzik projem olduğunu da düşünürsek, kaçınılmaz bir şekilde zevklerime paralel bir müzik yaptığımı anlayabilirsiniz.

6- Türkiye'de müziğin gidişatı hakkında neler düşünüyorsunuz?

Bir gün farkettim ki ben dahil bütün müzisyenler röportajlarda aynı şeyleri söylüyor: Piyasa dışındayız. Gönül işi yapıyoruz. Yaratıcılık her şeyden önemli. Benim müziğim belli bir türe ait değil... Bu sözleri Hande Yener de, Şenol Küçükyıldırım da söylüyorsa ortada ciddi kavram karmaşaları var demektir. Sanırım ilk önce halledilmesi gereken sorun bu.

7- Müziğinizi neler besliyor?

Özgür doğaçlama, doğu vokalleri, elektronik veya akustik olarak tınıya öncelik tanıyan müzikler bu günlerde daha çok ilgimi çekiyor. Sanırım kendi hayal gücümden, kafamdaki tınılardan ve grubumun sound'undan da besleniyorum. Bunun dışında sıkı bir gözlemleyiciyim, insan ilişkilerini, sosyal davranış kalıplarını takip edip anlamaya çalışırım. Bu arada fobi niteliğinde korkularım var: İstanbul depremi ve küresel ısınma! Türkiye'de yaşamak hayatıma politik meseleleri de soktu. Şarkı sözlerine direkt olarak yansımasa notalara yansıyor bütün bunlar.

8- Diğer sanat dallarıyla aranız nasıl?

Ailemde karikatüristler, ressamlar, tiyatrocular var. İster istemez ben de bu dalları takip ediyorum. Bir de ufak çapta grafik tasarımcıyım, ilk albümümün kapak ve kitapçık çalışmasını kendim yapmıştım.

9- Bildiklerinizi birileriyle paylaşma, aktarma isteği duyuyor musunuz? Bunun için neler yapıyorsunuz?

Ender olarak vokal dersi veriyorum. Kendimi yetkin görmediğim bir işe girmek istemem, bu konuda çok hassasım.

Fotoğraflar:
Yağmur Kızılok (http://www.bettyween.com/)

Cem Tuncer - ct@cemtuncer.com
www.cemtuncer.com

Chord Solo Teknikleri

Selam!

Yeni yılın bu ilk sayısında chord solo teknikleriyle ilgili örnekler var.

EX.1-2-3: Akor dışı ve akor seslerinin armonizasyonuyla ilgili. Burada kullanılan teknikle, triadlar ya da 4'lülerle akor dışı ya da akor seslerini 2 sesli olarak çalabiliyoruz.

EX.4-5-6: Geçiş akorları yani "passing chords"larla ilgili örnekler. Yine burada da hem akor dışı hem akor sesleri için passing chord harmonization örnekleri mevcut.

İyi çalmalar iyi seneler.

HARMONIZING NON-CHORD TONES

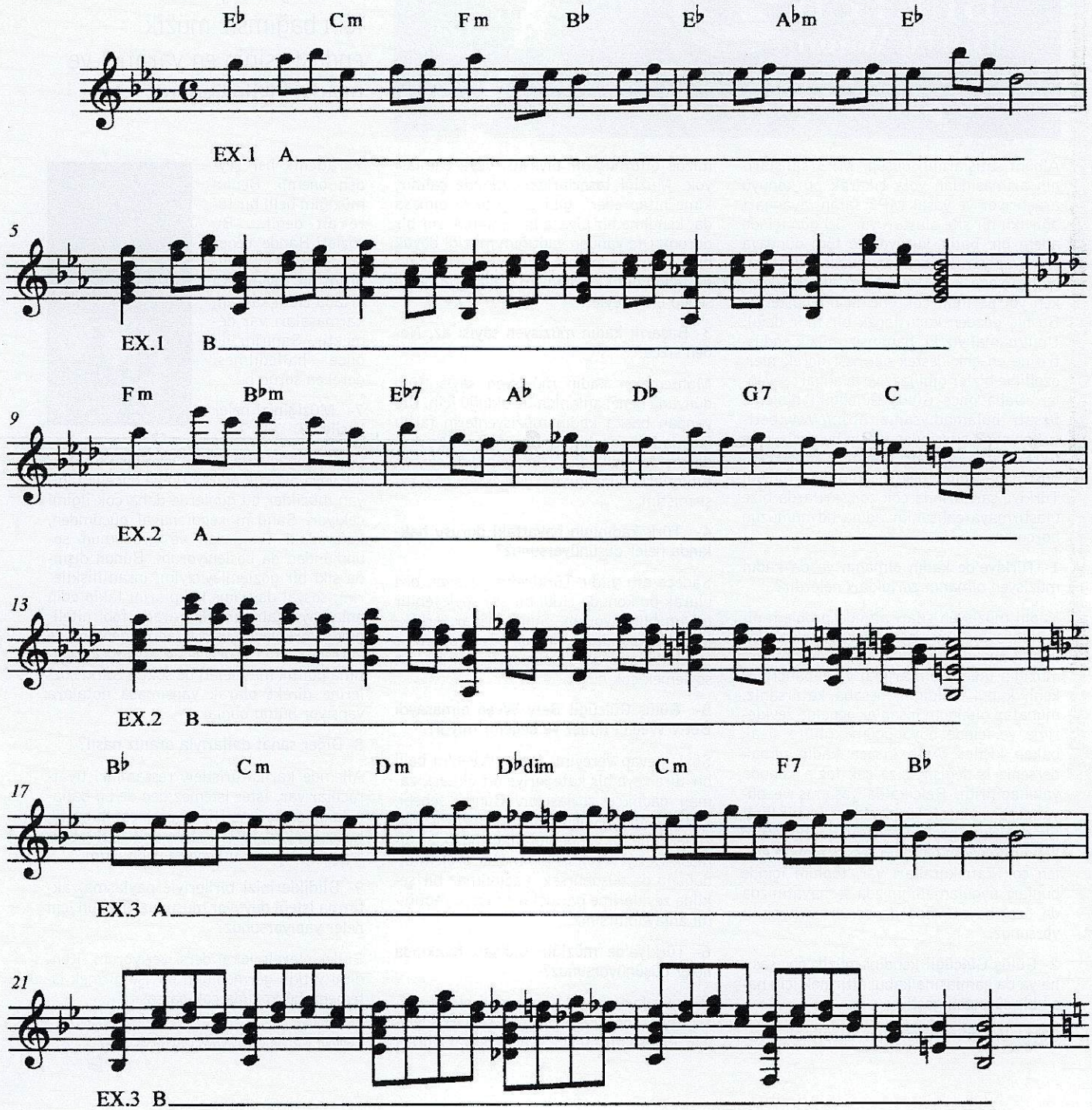

2

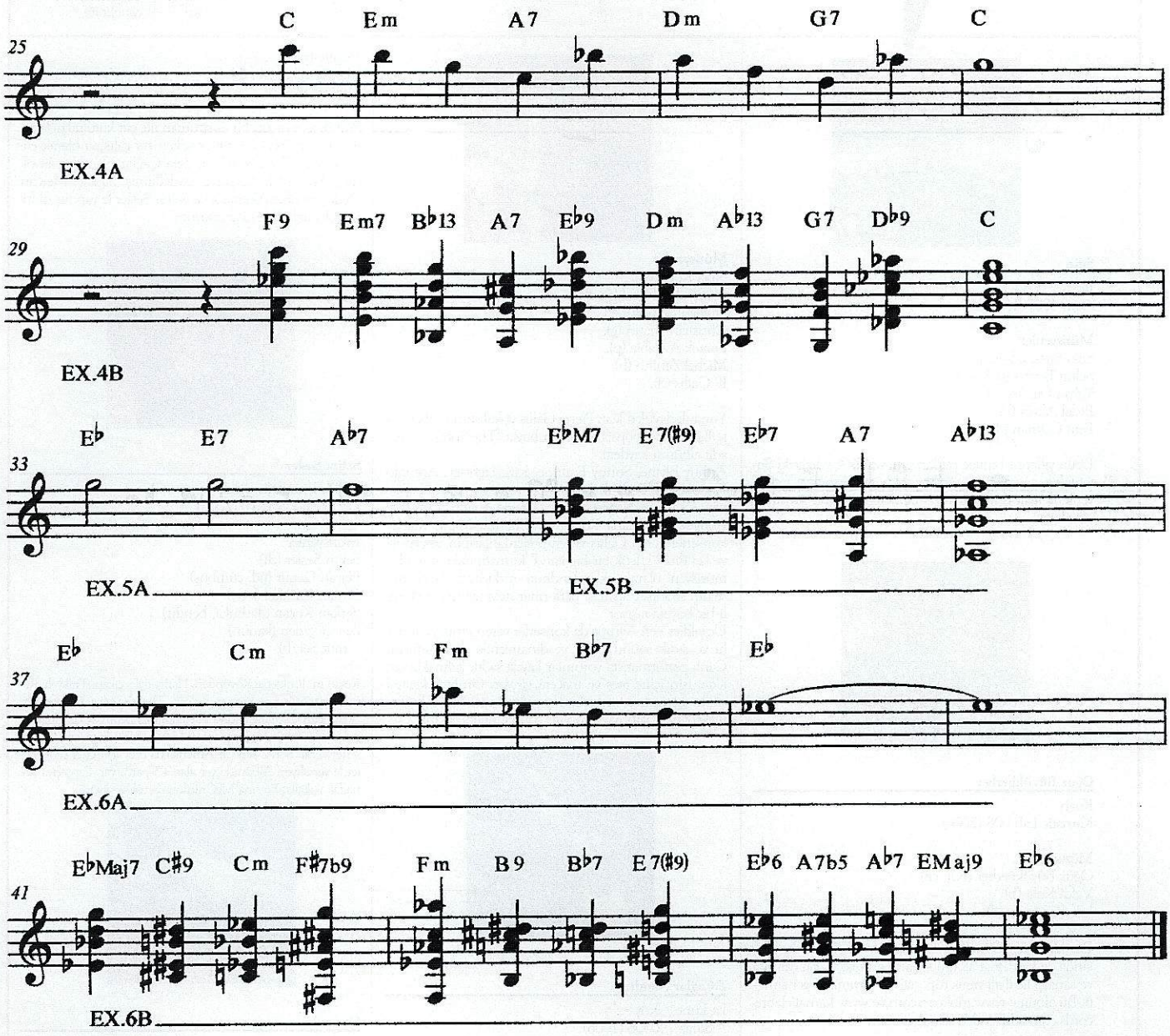
25
C Em A7 Dm G7 C
EX.4A
29
F9 Em7 B♭13 A7 E♭9 Dm A♭13 G7 D♭9 C
EX.4B
33
E♭ E7 A♭7 E♭M7 E7(♯9) E♭7 A7 A♭13
EX.5A
EX.5B
37
E♭ Cm Fm B♭7 E♭
EX.6A
41
E♭Maj7 C♯9 Cm F♯7b9 Fm B9 B♭7 E7(♯9) E♭6 A7b5 A♭7 EMaj9 E♭6
EX.6B

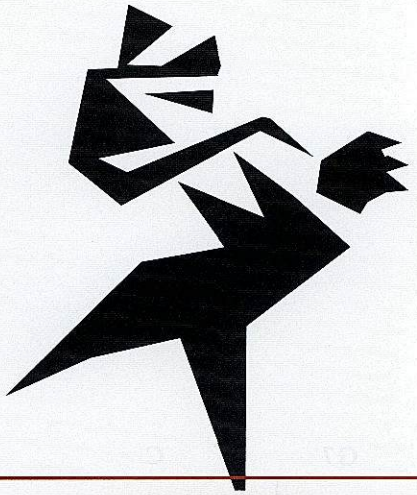

ULUSLARARASI KULLANILAN KISALTMALAR

acc	akordiyon	**el** db	elektrik double-bas	picc	piccolo
afl	alto flüt	eh	english horn	prg	programming
arr	aranjör	elb	elektrik bas	**r**	reeds
as	alto saksofon	elg	elektrik gitar	**sax**	saksofon
b	bas	elp	elektrik piyano	si	sitar
bar	bariton saksofon	els	elektrik sitar	sou	sousaphone
bcl	bas klarinet	eu	euphonium	ss	soprano saksofon
bfl	bas flüt	**fl**	flüt	str	strings
bgo	bongo	flh	flügel horn	synth	synthesizer
bjo	banjo	frh	french horn	**ta**	tabla
btb	bas trombon	**g**	gitar	tam	tambourine
bs	bassoon	**h**	horn	tb	trombon
c	kornet	har	harpsichord	timb	timbales
cb	kontrabas	hca	harmonika	tp	trompet
cbs	kontrabassoon	ho	hammond org	ts	tenor saksofon
cel	keleste	hp	harp	tu	tuba
cga	konga	**keyb**	keyboards	**v**	violin
cl	klarinet	**man**	mandolin	va	viola
clav	klavinet	mell	mellafon	vb	vibrafon
co	kougar	mrb	marimba	vc	cello
comp	kompözitör	**o**	obua	vo	vokal
cond	kondaktör	orch	orkestra	vtb	valve trombon
cy	simbal	org	org	**wbd**	washboard
d	davul	**p**	piyano	wdwd	woodwinds
dir	direktör	perc	perküsyon	**xyl**	xylophone

Spin

İlk
Aura 400101 (2006)

Müzisyenler
Sıtkı Sırtanadolu (g)
Selim Benba (p, keyb)
Yahya Dai (ts, ss)
Erdal Akyol (b)
Ferit Odman (d)

Uzun yıllardır birlikte çalışan grubun ilk kaydı. Sıtkı Sırtanadolu bestelerinin ağırlıkta olduğu çalışma ve müzisyenlerle ilgili geniş bir röportaj dergimizin bu sayısında yer alıyor.

Oğuz Büyükberber

Koan
Karnatic Lab 008 (2006)

Müzisyenler
Oğuz Büyükberber (bclt, clt)
Valdi Kolli (b)
Uli Genenger (d)

Bas klarinetçi Oğuz Büyükberber'in 2004 yılında Hollanda'da kaydettiği albüm elimize yeni geçti. Bu çalışma ve sanatçı ile ilgili geniş röportaj 44. sayımızda yer almıştı. Bu albüme www.triokoan.com ve www.karnaticlabrecords.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Sibel Köse / JP Gallis - Apopsis Seven

The Song Seeker
Nocturne 023490 (2006)

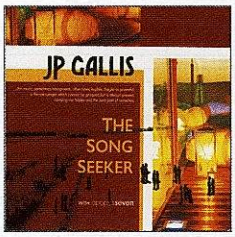

Müzisyenler
Sibel Köse (vo),
Alexandre Tassal (tp, flg),
Guillaume Naturel (s),
Christian Braun (g),
Franck Avitable (p),
Michel Zenino (b),
JP Gallis (d).

Yunanlı davulcu Jean Pierre Gallis vokalistimiz Sibel Köse ile yaptığı Apopsis Seven grubuyla "The Song Seeker" adlı albümü kaydetti.
Arthur Blythe, Sonny Fortune, Kirk Lightsey, Antonio Farao, Steve Potts ile birlikte performans ve kayıtlar yapan Dj Cam, Nawfel, Björk, Archie Shepp, Dee Dee Bridgewater, Diana Ross, Ray Charles, Manu Katché konserler veren Gallis ve grup elemanlarının interplayi ve kendini "küçük bir big band' formatındaki gruba bir müzisyen olarak eklemlendiren şarkıcımız Sibel Köse'nin sıradışı çalışması performanstaki uyumu görkemli bir boyuta taşıyor.
Üç yıldan beri Avrupa'da konserler veren grubun uyumlu ve sıcak sound'u güç ve dinamizmle destekleniyor. Canlı performansta yorumlar kayda sadık kalmakla birlikte, işin içine ateş ve macera giriyor. Grubun kalitesi şüphe götürmez bir biçimde evrensel nitelikte. Albüme ulaşabilmek için www.jpgallis.com a lütfen bakınız.

Z.Çağlar Namlı

La Lune / Köy
Akkiraz 790308 (2006)

Müzisyenler
Z.Çağlar Namlı (bağlama)
Levent Güzel (perc)
Serdar Kastelli (nefesli)
Deşifre (yaylı)
İrfan Keçebaşoğlu (b)
Özgür Salıcı (b)

Son derece özgün bir enstrüman ile, çift kutulu bağlama ile yapılmış bu CD dikkat çeken bir çalışma olarak elimize geçti. Tüm bestelerin Zeki Çağlar Namlı'ya ait olduğu bu CD'de 12 parça kaydedilmiş. Sanatçı Mercan Dede, Sabahat Akkiraz'a ve Selim Sesler'le yapmış olduğu çalışmalarla dikkat çekiyor.

Selim Sesler

Oğlan Bizim Kız Bizim
Doublemoon 1610 (2006)

Müzisyenler
Selim Sesler (clt)
Hasan Demir (ud, cümbüş)
Erman Kırıkkulak (vi)
Serkan Koçan (darbuka, bendir)
Zeli Göçmen (kanun)
Umut Sel (b)

Keşan'ın İbriktepe Köyünden klarinetiyle çıkan Trakyalı Romanların müziğini dünyaya tanıtan, The Guardian Gazetesinin "klarinetin Coltrane'i" diye nitelendirdiği Selim Sesler doğaçlama ustası olarak Almanya, sa ve İsveç'te festivallere katıldı, konserler verdi. Son 2 senedir Amerika'da özel konserler ve atölyelerde yer alıyor. Albümde yer alan 13 parça var. Sanatçıya Kanadalı vokalist Brenna McCriimon da eşlik ediyor.

Gevende

Ev
Baykuş 580026 (2006)

Müzisyenler
A.Kenan Bilgiç (g)

Ömer Öztüyen (vo)
Can Ömer Uygan (tp)
Okan Kaya (b)
Gökçe Gürçay (d)

Eskişehirli gençlerden kurulu Gevende'nin ilk kaydı Ev. Albüm ve müzisyenlerle ilgili geniş röportaj dergimizin bu sayısında yer alıyor.

Mircan

Sala
UCM (2006)

Müzisyenler
Mircan (vo)
Uğur Işık (cello)
Muammer Ketencoğlu (acc)
Serkan Çağrı (acc)
Rofer Mills (tp)
Ceyda Pirali (p)
Cenk Erdoğan (g)
Gökçe Şahbaz (flt)
Özgür Salıcı (b)
Selami Sevinç (d)

Mircan, etnik sesleri çağdaş enstrümanlarla birleştirerek, kendi besteleri ile bu albümü kaydetmiş. Albümdeki parçalar İngilizce yorumlanmış. Albüme adını veren Sala ise ilginç bir yorum olarak göze çarpıyor. Toplam 10 parça yer alıyor.

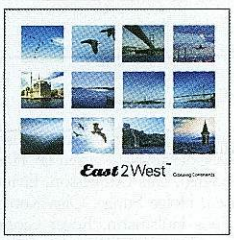

East To West

Crossing Continents
Doublemoon (2006)

Müzisyenler
Burhan Öçal (perc)
Mercan Dede (ney)
Baba Zula & Shantal
Ayhan Sicimoğlu (perc)
Selim Sesler (clt)
Sabahat Akkiraz (vo)
İlhan Erşahin (s)

East to West serisinin dördüncüsü olan Crossing Continents Anadolu'nun farklı müzikal tecrübeleri ile modern zamanın pratiklerinin buluştuğu bir çalışma. Doublemoon sanatçılarının bir arada bu derlemelerle sunulması tüketici açısından da anlamlı.

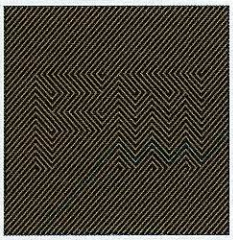

Repliklas

Film Müzikleri
Doublemoon 11028 (2006)

Replikas'ın Maruf ve İki Genç Kız filmine yaptıkları müziklerin yer aldığı albümde toplam 25 tema yer alıyor. Soundtrack severlere...

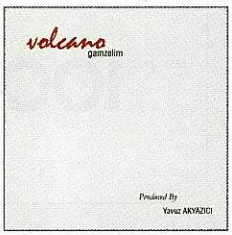

Yavuz Akyazıcı

Gamzelim
000945 (2005)

Müzisyenler
Yavuz Akyazıcı (g)
Eric Person (s)
Joe Fonda (b)
Matt Wilson (d)

Gitarist Yavuz Akyazıcı New York, New Shool jazz bölümünden mezun. Saksofoncu Billy Harper ve Reggie Workman, Buster Williams'ın öğrencisi olan sanatçı New York'ta okula devam ederken Birdland, Knitting Factory, 55 Bar, Auggies gibi kulüplerde sahne aldı. ABD'de piyasaya çıkan Gamzelim adlı CD'yi kaydetti. İstanbul'a dönüş yapan sanatçı albümünü şimdilik web üzerinden satıyor. Myspace.com/volcanojazz, volcanojazz.com adreslerinden ulaşabilirsiniz. Sanatçı ve çalışmaları ile ilgili geniş röportajımız bu sayımızda yer alıyor. CD satın almak için linkler:
http://volcanojazz.com/iTunes/
http://volcanojazz.com/CDBaby/

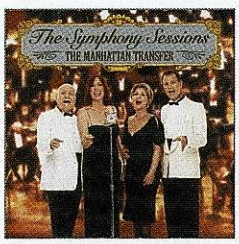

The Manhattan Transfer

The Symphony Sessions
Rhino 7474027 (2006)

Müzisyenler
Cheryl Bentyne (vo)
Tim Hauser (vo)
Alan Paul (vo)
Janis Siegel (vo)

Manhattan Transfer yeni albümlerini Prag Senfoni Orkestrası ile kaydetmiş. 12 parça seslendirilmiş. Grubu tanıyanlar için ilginç bir çalışma, vokal ve büyük orkestra sevenlere önereceğimiz bir çalışma.

Nigel Kennedy

Blue Note Sessions
Blue Note 70502 (2006)

Müzisyenler
Nigel Kennedy (vi)
Ron Carter (b)
Jack DeJohnette (d)
Joe Lovano (ts)
Kenny Werner (p)
JD Allen (ts)
Lucky Peterson (Ham.B.3)
Daniel Dadownick (perc)
Raul Midon (g)

Kemancı Nigel Kennedy'nin 2005 sonlarında New York'ta kaydettiği CD'sinde 11 ortak çalışma parça yer alıyor. Modern mainstream türünden hoşlananlara önereceğimiz bir çalışma.

Stefon Harris

African Tarantella
Blue Note 410902 (2006)

Müzisyenler
Stefon Harris (vib)
Xavier Davis (p)
Derrick Hodges (b)
Terron Gully (d)

Vibrafoncu Stefon Harris'in Duke ile dans olarak da adlandırdığı albümünde 3 bölümden oluşan bir çalışma yapılmış. İlk bölümde Duke Ellington ve Billy Strayhorn'un New Orleans Suit'inden yorumlar yer alıyor. 2. bölümde The Queen's suiti yorumlanıyor. 3. bölüm ise Stefon Harris'in The Gardner Meditations adını taşıyor. Albümde konuk sanatçılar da yer alıyor; Steve Turre (tb), Anne Drummond (flt), Greg Tardy (clt), Junah Chung (vio), Louise Dubin (cello).

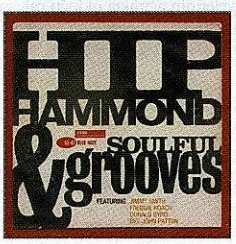

Hip Hammond

Soulful Grooves
Blue Note 5768923 (2006)

Blue Note'un her yıl çıkardığı toplamalardan bir yenisi daha. Bu seri Explosion adını taşıyor, 2 CD'den oluşan bu çalışmada Baby Face Willette, Freddie Roach, Stanley Turrentine, Horace Silver, Jimmy Smith, Grant Green, Lou Donaldson, Horace Parlan, Kenny Burrell, Blue Mitchell, Donald Byrd, Fred Jackson ve pek çok sanatçı yer alıyor.

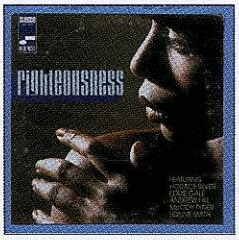

Righteousness

Blue Note
5764321 (2006)

Blue Note'un Explosion serisinden 2 CD'lik bir diğer çalışma. Burada yer alan sanatçılar ise; Duke Pearson, Eddie Gale, Bobby Hutcherson, Andrew Hill, Lonnie Smith, Donald Byrd, Herbie Hancock, Wayne Shorter, Jackie McLean, McCoy Tyner, Horace Silver, Lee Morgan.

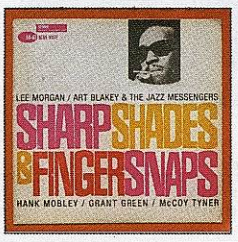

Sharp Shades & Fingersnaps

Blue Note 522129 (2006)

Blue Note'un Explosion serisinin 2 CD'lik toplamalarının bir diğeri 14 sanatçıdan toplam 19 parçanın yer aldığı Sharp Shades & Fingersnaps adlı bu çalışma.

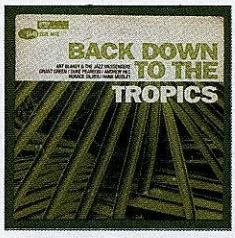

Back Down to the Tropics

Blue Note 5522526 (2006)

Dergimizin CD vitrini sayfalarına aldığımız son Explosion serisi, yine Blue Note saantçılarından Benny Green, Charlie Rouse, Don Wilkerson, Art Blakey and the jazz Messengers, Sabu L.Martinez, Dexter Gordon, Ike Quebec gibi saantçıların yer aldığı toplama. İlk CD'de 11, diğerinde 13 parça yer alıyor.

Irene Kral

The Band and I
Capitol 69809 2 (2006)

Müzisyenler
Irene Kral (vo)
Herb Pomeroy Orkestra

1950'lerin 2. yarısında dönemin jazz şarkıcıları arasında büyük orkestra şarkıcılarından Irenw Kral da kendine yer bulmuştu. Bu yeniden basım sanatçının o dönem Herb Pomeroy orkestrası ile yapmış olduğu kayıttır. Albümde vokal severlerin hoşlanacakları 13 parça yer alıyor.

Best Jazz 100

EMI 74812 8 (2006)

Müzik sektörünün içinde bulunduğu krize ilaç olabilecek en ekonomik çözüm bu toplamalar biliyorsunuz. Tek CD fiyatına 6 CD kampanyası ile piyasaya çıkan bu çalışmada klasik jazz vokalleri, klasik swing, latin jazz, relaxing jazz, ballad jazz, legends of jazz (jazz efsaneleri) başlıklarıyla toplanmış. Bu tip çalışmalar bizim okuyucumuzun tarzı olmamasına rağmen yeni başlayanlar için, ne dinleyelim diyenlere yol gösterici olabilir.

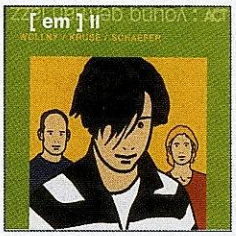

Wollny/Kruse/Schaefer

Em II
ACT 9655-2 (2006)

Müzisyenler
Michael Wollny (p)
Eva Kruse (b)
Eric Schaefer (d)

Genç Alman jazz'cılarından modern yorumlar dinlemek isteyenlere öneryoruz.

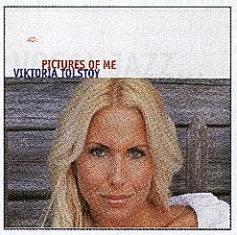

Victoria Tolstoy

Pictures of Me
ACT 9712-2 (2006)

Müzisyenler
Viktoria Tolstoy (vo)
Jacob Karlzon (p)
Hans Andersson (b)
Peter Danemo (d, perc)
Tore Brunborg (s, flt)
Lars Danielsson (cello)

'Hayatı her zaman çok ciddiye almamalıyız' sözleriyle yeni albümünün çalışmalarına girişen Viktoria Tolstoy, üçüncü albümünde genç bir kızken etkisinde kaldığı şarkıları, farklı bir hissiyat ve teknikle kendi kulvarında değerlendirmeye alıyor. Tolstoy'un içtenliğinin her şarkıda hissedildiği 'Pictures of Me'de, aralarında Paul Simon, Prince, Peter Gabriel, Stevie Wonder, Alan Parsons, Seal ve Van Morrison imzalı bestelerin de yer aldığı şarkıları, Lars Danielsson (çello), Xavier Desandre Navarre (perküsyon) eşliğiyle dinliyoruz.

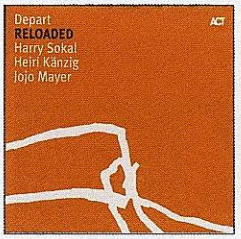

Depart Reloaded

ACT 9453-2 (2006)

Müzisyenler
Harry Sokal (ts, ss)
Heiri Kanzig (b)
Jojo Mayer (d)

Avusturyalı saksofoncu Harry Sokal, Viyana Art Orkestra elemanlarından. Kırgızlı bascı ve İsveçli davulcu ile birlikte bazı folk parçalarını yorumlamaları ile ilginç bir Avrupa müziği ortaya çıkıyor.

Visions of Jazz

2006
ACT 9460-2 (2006)

ACT firması müzisyenlerinin toplama çalışması. Heinz Sauer, Solveig Slettahjell, Nguyen Le, Harry Sokal, EST, Nils Landgren, Lars Danielsson, Eivind Aarset, Jon Christensen, Holge Sunge, Olga Konkova, Marilyn Mazur, Julia Hülsmann, Roger Cicero, Berlin Calling, Alboran Trio, Eric Watson ve pekçok sanatçının yer aldığı 15 parçalık bir 2006 toplaması. ACT firması ve çalışmları hakkında derli toplu bilgi endinmek için ideal.

Nils Landgren

Christmas with my Friends
ACT 9454-2 (2006)

Müzisyenler
Nils Landgren (tb, vo)
Viktoria Tolstoy (vo)
Jeanette Köhn (vo)
Sharon Dyall (vo)
Bugge Wesseltoft (p)
Lars Danielsson (b, cello)
Ulf Wakenius (g)
Johan Knutsson (s)

Nils Landgren, uzun süredir hayalini kurduğu ve özenle hazırladığı projesinde, Viktoria Tolstoy, Sharon Dyall, Jeanette Köhn, Johan Norberg, Ulf Wakenius, Jonas Knutsson, Lars Danielsson ve Bugge Wesseltoft'tan oluşan müzisyen dost grubuyla birlikte Orta Çağ'dan günümüze geniş bir zaman diliminden örneklenmiş besteleri yılbaşı hediyesi olarak sunuyor.

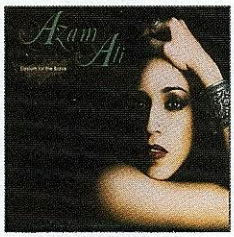

Azam Ali

Elysium for the Brave
ACT 11302 2 (2006)

Niyaz grubunun vokali olarak dikkatleri üzerine çeken Azam Ali, farklı müzikal geçmişlere sahip müzisyenlerle birlikte gerçekleştirdiği ikinci albümünde, sözleri kendine ait olan parçalarla doğu ve batı kültürleri arasında salınan duygularını en tutkulu biçimde ortaya döküyor. Bu farklı kültürlerin, atmosferik rock, elektronik ve etnik tarzlarla bir arada dokunduğu bir albüm.

Dusko Goykovich

Samba Tzigane
Enja 94892 (2006)

Müzisyenler
Dusko Goykovich (tp, flg)
Ferenc Snetberger (g)
Marcio Tubino (flt)
Celine Rudolph (vo)
Martin Gjakonovski (b)
Jarrod Cagwin (d)

75 yaşındaki trompetçi Dusko Goykovich en son çalışması Enja'dan. 11 parçanın yer aldığı albümde Goykovich ve bazı latin bestecilerin parçaları yer alıyor.

Hal Galper / John Scofield

Ivory Forest
Enja 2106 -2 (2006)

Müzisyenler
Hal Galper (p)
John Scofield (g)
Wayne Dockery (b)
Adam Nussbaum (d)

Alman piyanist Hal Galper'ın 1980 yılında gerçekleştirdiği projesi olan bu çalışma bir yeniden basım. Albümde tüm besteler Hal Galper'ın.

Charles Tolliver

Impact
Enja 2109 (2006)

Müzisyenler
Charles Tolliver (flg)
Stanley Cowell (p)
Ron Mathewson (b)
Alvin Queen (d)

Enja'nın daha önce 1972'de bastığı bu albüm de bir yeniden basım. Koleksiyonculara...

Frank Tusa

Father Time
Enja 2107-2 (2006)

Müzisyenler
David Liebman (ts, ss, flt)
Richie Beirach (p)
Franks Tusa (b)
Jeff Williams (d)
Badal Roy (tabla)

Enja'nın daha önce 1975'de bastığı bu albüm de bir yeniden basım. 6 parça yer alıyor, koleksiyonculara...

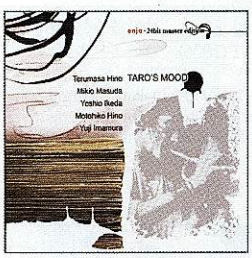

Terumasa Hino

Taro's Mood
Enja 2104-2 (2006)

Müzisyenler
Terumasa Hino (tp)
Mikio Masuda (p)
Yoshio Ikeda (b)
Motohiko Hino (d)
Yuji Imamura (perc)

Enja'nın daha önce 1973'de bastığı bu albüm de bir yeniden basım. 2 CD'de toplanmış, ilk CD'de 4 parça var, besteler Japon Terumasa Hino'ya ait. İkinci de ise 3 standart parça yer alıyor, koleksiyonculara...

Bob Degen

Sequoia Song
Enja 2101-2 (2006)

Müzisyenler
Bob Degen (p)
Isla Eckinger (b)
Makaya Ntshoko (d)

Enja'nın daha önce 1976'de bastığı bu albüm de bir yeniden basım. 8 parça yer alıyor, tüm besteler piyanist Bob Degen'e ait, koleksiyonculara...

Boi Akih

Uwai
Enja 94722 (2003)

Müzisyenler
Monika Akihary (vo)
Niels Brouwer (g)
Sandip Bhattacharya (table)
Ernst Reijseger (cello)

Hint-Avrupa ezgilerinin yer aldığı bu sentez çalışması etnik severleri mutlu edecek. 2003 baskısı ama dinlemediyseniz türünden hoşlananlara öneriyoruz.

Carlos Bica & Azul

Believer
Enja 94932 (2006)

Müzisyenler
Carlos Bica (b, keyb)
Frank Mobus (g)
Jim Black (d, perc)
DJ Ilvibe (turntable)

Modern Alman müziğinden hoşlananlara önerebileceğimiz bir çalışma...

Florian Weber

Minsarah
Enja 9492-2 (2006)

Müzisyenler
Florian Weber (p)
Jeff Denson (b)
Ziv Ravitz (d)

1 adet Wayne Shorter ve 1 adet Björk parçası hariç 11 bestenin yer aldığı bir ortak piyano trio çalışması. Çok iyi bir trio...

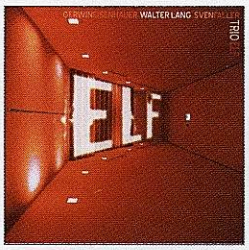

Walter Lang

Trio Elf
Enja 9488-2 (2006)

Müzisyenler
Walter Lang (p)
Sven Faller (b)
Gerwin Eisenhauer (d)

Modern Alman müziğinin başarılı örneklerinden, E.S.T.nin Alman versiyonu olmaya aday bir trio. 13 parça kaydetmişler.

Alony

Unarmed and Dazed
Enja 9491-2 (2006)

Müzisyenler
Efrat Alony (vo)
Mark Reinke (p, keyb)
Andreas Henze (b)
Kay Lübke (d)
Athena String Quartet

Israilli şarkıcı Efrat'ın Alman müzisyenlerle yaptığı bu ortak çalışmada 12 parça yer alıyor.

Ferench Snetberger

Nomad
Enja 94852 (2005)

Müzisyenler
Ferenc Snetberger (g)
Arild Andersen (b)
Paolo Vinaccia (d)

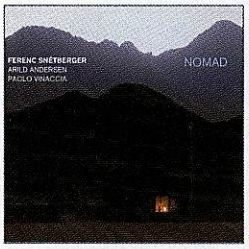

10 parçanın yer aldığı bir gitar trio çalışması. Gitar severlere öneriyoruz.

Renaud Garcia-Fons Trio

Arcoluz
Enja 94782 (2005)

Müzisyenler
Renaud Garsia-Fons (b)
Kiko Ruiz (flamenco g)
Negrito Trasante (d, perc)

CD ve DVD formatında hazırlanmış 7 parçanın yer aldığı bir bas trio çalışması.

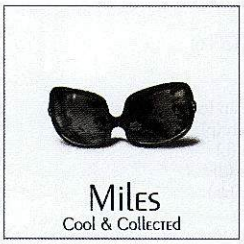

Miles Davis

Cool & Collected
Sony 84784-2 (2006)

Miles Davis'in 1956-63 yılları arasında Sony için yapmış olduğu kayıtlardan yeni bir derleme. So What, Summertime, Round Midnight, Human Nature gibi 13 parçanın yer aldığı bir çalışma, yeni başlayanlara öneriyoruz.

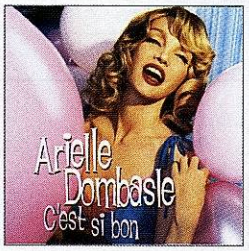

Arielle Dombasle

C'est Si Bon
Sony 52092 (2006)

Müzisyenler
Arielle Dombasle (vo)
Alfio Origlio (p)
Dominique Cravic (g)
Mathias Allamane (b)
Laurent Robin (d)

Budapeşte Senfoni Orkestrası eşliğinde naif bir vokal eşliğinde cest magnifique, c'est si bon ve que sera sera gibi nostaljik parçalar sevenlere...

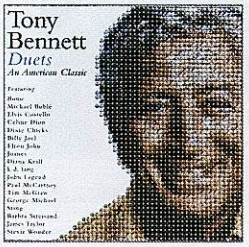

Tony Bennett

Duets
Sony 80979 (2006)

Müzisyenler
Bono
Michael Buble
Elvis Costello
Celine Dion
Billy Joel
Diana Krall
Sting
James Taylor

Tony Bennett'in 18 şarkıcı ile yaptığı duetlerden oluşan 19 parçanın yer aldığı yeni çalışması.

Bill Frisell & Ron Carter & Paul Motian

Nonesuch 79897-2 (2006)

Müzisyenler
Bill Frisell (g)
Ron Carter (b)
Paul Motian (d)

2005 yılının Şubatında kaydedilen bu çalışmada 10 parça yer alıyor. Ron Carter ve Miles Davis parçası Eight One, Raise Four Thelonious Monk ve I'm So Lonesome I Could Cry, Hank Williams parçası haricinde diğerleri Bill Frisell'e ait besteler.

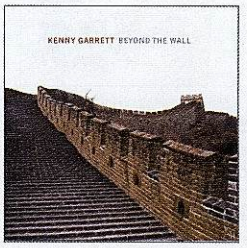

Kenny Garrett

Beyond the Wall
Nonesuch 79933 (2006)

Müzisyenler
Kenny Garrett (as)

Pharoah Sanders (ts)
Mulgrew Miller (p)
Bobby Hutcherson (vib)
Robert Hurst II (b)
Brian Blade (d)

Şubat 2006'da New York'da kaydedilen bu albüm bir anlamda Kenny Garrett'ın 1960'ların ortasında kaydedilen Duke Elington'ın "Far East Suite"ine cevabı sayılabilir. Ellington'ın Asya seyahati ne ise Kenny Garrett'ın Çin seyahati ve Çin Seddi izlenimlerini benzer işaretler sayabiliriz. Albümde yer alan 9 parça McCoy Tyner'a sevgiyle ithaf ediliyor.

Cuba

The Greatest Songs Ever
Petrol 09282 (2006)

İspanyol folk müziği ile Afrika ritimlerinin birbirine uygunluğu inanılmaz müzikal zenginlikleri ortaya çıkarmıştır. Küba müziğinin dünyadaki diğer müzikleri etkilemesi de inanılmaz derecededir. İşte bu derleme albümde sevilen ve yukarıdaki etkileşimleri sağlayan parçalardan seçilen örnekler bu serinin Cuba CD'sini oluşturmuş. Bu seriden diğer örnekler arasında Arjantin, Brezilya, Italya, İrlanda, Yunanistan ve Fransa yer alıyor.

Son Radical

Son Radical
Narada 42189 (2006)

Küba müziğine örnek bir başka çalışma da Son Radical'den. Grup ile aynı adı taşıyan bu albümde 11 parça yer alıyor.

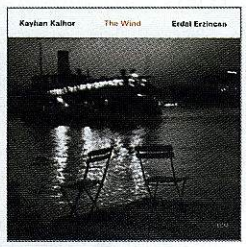

Kayhan Kalhor

The Wind
ECM 1981 (2006)

Müzisyenler
Kayhan Kalhor (kemençe)
Erdal Erzincan (bağlama)
Ulaş Özdemir (divan bağlama)

Uluslararası bir üne sahip İranlı kemençe ustası Kayhan Kalhor bu kez Türk bağlama ustaları olan Erdal Erzincan ve Ulaş Özdemir ile The Wind'i İstanbul'da kaydediyor. CD'de isimsiz 12 adet parça yer alıyor, hepsi de bu 2 adamın hiçbir Batı geleneğinde olmayan emprovizasyonlarını içeriyor.

Eleni Karaindrou

Elegy of the Uprooting
ECM 1952/53 (2006)

Müzisyenler
Maria Farantouri (vo)
Vangelis Christopoulos (oboe)
Socratis Sinopoulos Constantinople (lyra)
Maria Bildea (harp)
Konstantinos Raptis (acc)
Sergiu Nastasa (vi)
Renato Ripo (vio)
Stella Gadedi (flt)
Nikos Guinos (clt)
Sopcratis Anthis (tp)
Spyros Kazianis (bassoon)
Vangelis Skouras (French horn)
Aris Dimitriadis (mandolin)
Christos Tsiamoulis (ney)
Panos Dimitrakopoulos (kanonaki)
Andreas Katsiyiannis (santouri)
Andreas Papas (bendir, daouli)
Eleni Karaindrou (p)
Hellenic Radio and Television Korosu
Antonis Kontogeorgiou (şef)
Camerata Orchestra
Alexandros Myrat (cond)

Yunanlı piyanist Eleni Karaindrou İstanbul ve Ankara olmak üzere iki kentimizde bu yıl Pera Festivali çerçevesinde konserler verdi ve büyük ilgi gördü. Sanatçı ile dergimizin bu sayısında bir röportajımız yer alıyor.

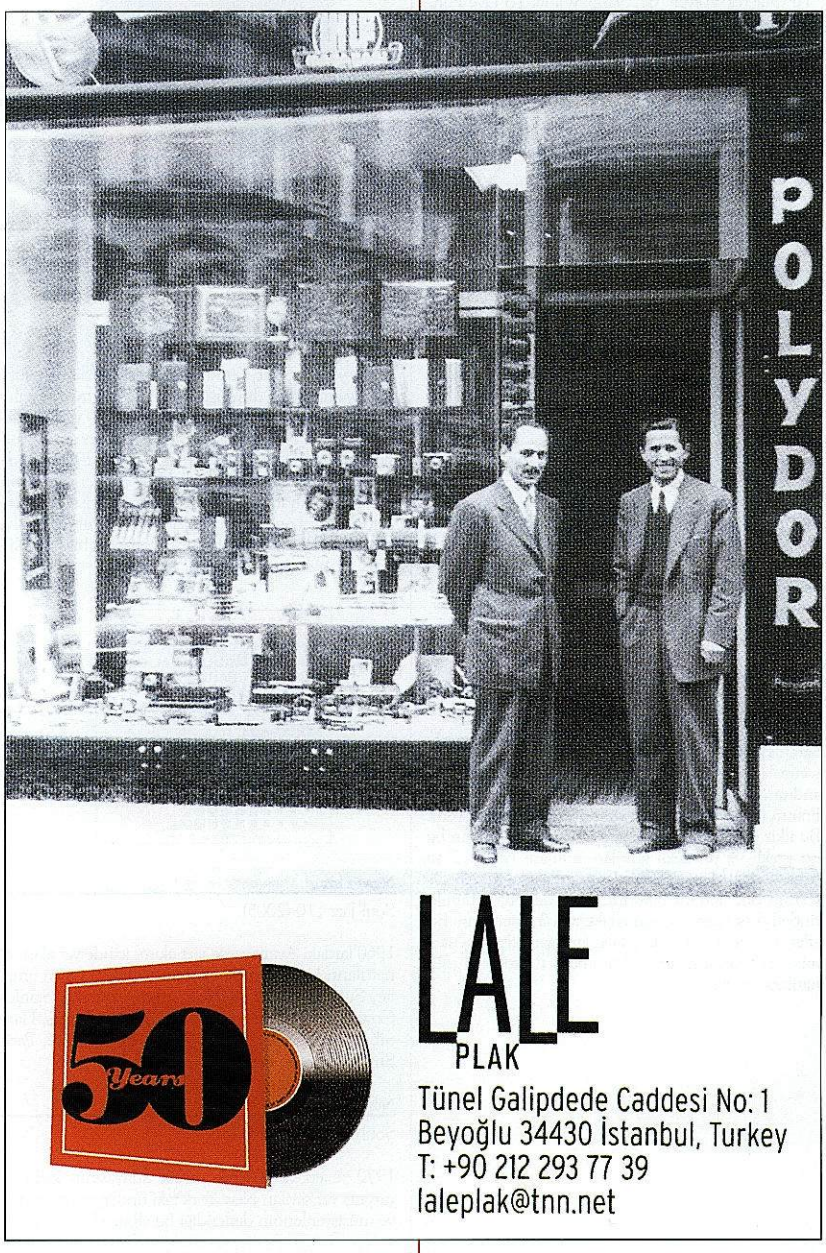

Sarah Brigthman

Diva / The Singles Collection
Angel 73671 (2006)

Sarah Brightman'ın Angel firmasından 7. çalışması olarak piyasada. Bu albümde sanatçının çok sevilen Broadway, klasik ve pop parçalarından bir derleme yapılmış. Bunlar arasında; "Phantom of the Opera" with Steve Harley from Phantom of the Opera (1986), "Pie Jesu" with Paul-Miles Kingston from Andrew Lloyd Webber - Requiem (1995), "Time to Say Goodbye (Con Te Partiró)" with Andrea Bocelli, "Just Show Me How To Love You" with José Cura
"Tu Quieres Volver" & "Who Wants To Live Forever" from Time To Say Goodbye (1997), "Music of the Night" from Surrender (1998)
"A Question of Honour" from Fly (1998), "Deliver Me" and "Nella Fantasia" from Eden (1999), "Scarborough Fair" and "A Whiter Shade of Pale" from La Luna (2000), "It's A Beautiful Day" and "What You Never Know" from Harem (2003) yer alıyor.

Il Divo

Siempre
Sony 15522 (2006)

Müzisyenler
Carlos Marin
Urs Bühler
David Miller
Sebastien Izambard

Daha önceki sayılarımızdaki vitrinlerimizde de tanıttığımız Il Divo'nun 3. çalışması da piyasaya çıktı. Simon Cowell adındaki grubun yaratıcısı Andrea Bocelli ve Sarah Brightman'ın Con Te Partiro'sunu dinledikten sonra Üç Tenor'a benzeyen, Armani'nin modellerini andıran ama farklı ülkelerden gelen (İspanya, İsviçre, Fransa ve ABD) klasik bir dörtlü yapmaya karar verir. Bu fikir ile tüm dünyada genç sanatçılar arasından bu işe istekli ve yetenekli adayları aramaya başlar. 2 yıl sonra (2001'den 2003'ün sonunda doğru) Il Divo'nun dört tenoru bulunur. 2004'deki ilk albümlerinden sonra Siempre satışa çıkıktan 3 hafta sonra Beatles, Eminem ve U2'dan daha fazla satış çizgisi göstermiş. 10 parçanın yer aldığı albüm türünden hoşlananlara önerilir.

Brazilian Beat

Sony 56032 (2006)

Sony Türkiye'nin bir çalışması olan bu CD'de yer alan 14 adet parça Açık Radyo'da 2 yıl boyunca Latin Mahallesi adlı programı hazırlayan Lizet Frayman tarafından derlenmiş. Tania Maria, Joao Bosco, Beny More, Celia Cruz ve diğer Brezilyalı müzisyenlerin parçalarını keyifle dinleyebilirsiniz.

Scott Kettner

Nation Beat
Nationbeat 19725 (2006)

Müzisyenler
Scott Kettner (perc)

Perküsyoncu Scott Kettner New School'dan mezun. Brezilya müziğine duyduğu ilgi nedeniyle mezuniyetinden sonra bir müddet orada yaşadı. ABD'ye döndükten sonra ise New Scool'da Brezilian Maracatu Percussion bölümünde ders vermeye başladı. 2006 yılında Caz Elçisi seçilerek pekçok ülkede konserler verdi. Son dönem Brezilyalı perküsyoncu Cyro Baptista ve trompetçi Frank London'un projelerinde yer alıyor. Daha geniş bilgi için www.scottkettner.com'dan bilgi alabilirsiniz. Bu çalışmada 12 parça yer alıyor.

New Thing!

Soul Jazz 110 (2005)

1960'lardaki Avant-garde jazz akımı içinde yer alan sanatçıların bir derlemesi olan bu CD'de yer alan gruplar, Sun Ra, Lloyd McNeill, Alice Coltrane, Stanley Cowell, Archie Shepp, Amina Claudine Myers, Hannibal, Art Ensemble of Chicago, Frank Lowe, Paris Smith ve Lester Bowie.

New York Noise

Soul Jazz 126 (2005)

1970 ve erken 80'lerde müzik dünyasının kalbinin çarptığı yer sayılan New York'taki underground müzik ve müzisyenlerinin derlendiği bu albümde yer alan sanatçılar; Jill Kroesen, Del-Byzanteens, Rhys Chatham, Certain General, Arthur Russell, Red Transistor, Don King, Ned Sublette, Sonic Youth, Beth B & Scott B, Glorious Strangers, Y Pants, Nicky Siano ve pekçok grup ve sanatçı yer alıyor, türünden hoşlananlar için koleksiyonluk.

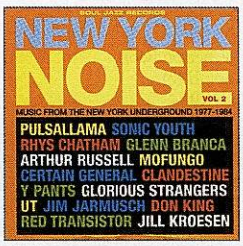

New Orleans Funk

Soul Jazz 47 (2000)

Bu albüm New Orleans Funk müziğini kapsıyor. Funk, dans edilebilir bir tür. Afrikan-Amerikan müzikal formunu içerir. Funk, jazz, R&B, gospel, hip-hop, soul, be-bop, swing hepsi vardır. Geçtiğimiz ayda kaybettiğimiz James Brown işte bu müziğin babasıdır. Bu CD'de ise 1960 ile 1975 yılları arasında yapılan bu tür parçaların derlendiği 24 şarkı yer alıyor.

Selen Gülün Trio

Sürprizler
Rec by Saatchi

Müzisyenler
Selen Gülün (p, vo)
İlker Özalp (b)
Emir Özoğlu (d)

Sanatçı ve albümüyle ilgili geniş röportaj Tunçel Gülsoy'un kaleminden 36. sayfamızda yer alıyor. Bu albümde yer alan konuk sanatçılar: Cengiz Baysal (d), Onur Türkmen (g), Şenova Ülker (bügülü), Yahya Dai (ss), Demirhan Baylan (vo).

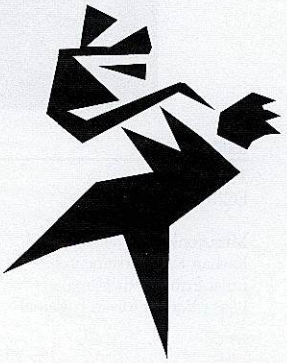

Seda Binbaşgil
esintiler@tnn.net

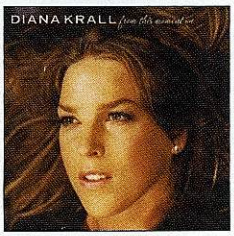

From This Moment On
Diana Krall

Sep 19, 2006
Verve

David Blumberg	Orchestration
George Bohanon	Trombone
Lee Callet	Clarinet (Bass), Sax (Baritone)
Gilbert Castellanos	Trumpet, Flugelhorn, Soloist
Nicole Clarke	Hair Stylist
Gerald Clayton	Piano
Jeff Clayton	Flute, Flute (Alto), Sax (Alto), Sax (Soprano), Soloist
John Clayton	Bass, Arranger, Conductor
Sal Cracchiolo	Trumpet, Flugelhorn
David Duke	French Horn
Rick Fernandez	Assistant Engineer
Keith Fiddmont	Clarinet, Sax (Alto)
Steve Genewick	Digital Editing
Darrell Gitmour	Release Coordinator
Clayton Hamilton	Jazz Orchestra
Jeff Hamilton	Drums
Tamir Hendelman	Piano
Robert Hurst	Bass
Clay Jenkins	Trumpet, Flugelhorn
Marilyn L. Johnson	French Horn
Tommy Johnson	Tuba
Daniel Johnston	Assistant Engineer
Hollis King	Art Direction
Paul Klintworth	French Horn
Diana Krall	Piano, Arranger, Vocals, Producer, Soloist
Tommy LiPuma	Producer
Didier Malige	Hair Stylist
Evelyn Morgan	A&R
Yvonne S. Moriarty	French Horn
Ira Nepus	Trombone, Soloist
John Newcott	Release Coordinator
Stephanie OKeefe	French Horn
Charles Owens II	Clarinet, Sax (Tenor)
Charlie Pichon	Make-Up
Kelly Pratt	Release Coordinator
Kim Richmond	Orchestration
Doug Sax	Mastering
Al Schmitt	Engineer, Mixing
Coco Shinomiya	Design
Bill Airey Smith	Assistant Engineer
Paul "Scooby" Smith	Assistant Engineer
Maurice Spears	Trombone
Terell Stafford	Trumpet, Flugelhorn, Soloist
Shari Sutcliffe	Project Coordinator, Contractor
Hannah Teare	Wardrobe Assistant
George Thatcher	Tuba
Jim Thatcher	French Horn
Rick Todd	French Horn
Sandrine VanStee	Make-Up
Chris Walden	Orchestration
Brad Warnaar	French Horn
Bruce Weber	Photography
Anthony Wilson	Guitar (Acoustic), Guitar
Sam Taylor Wood	Photography
Rickey Woodard	Clarinet, Sax (Tenor), Soloist
Robert Zimmitti	Percussion

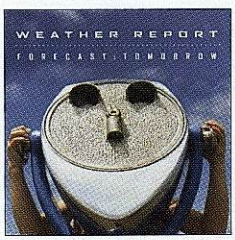

Forecast: Tomorrow
Weather Report

Sep 19, 2006
Columbia/Legacy

Alex Acuña	Percussion, Author
Cannonball Adderley	Sax (Alto)
Nat Adderley	Cornet
Don Alias	Percussion
Joshie Armstrong	Vocals
David Axelrod	Producer
Chika Azuma	Art Direction, Design
Manolo Badrena	Percussion, Conga, Tambourine, Vocals, Soloist
Victor Bailey	Bass (Electric), Vocals, Author
Yolande Bavan	Vocals
Bob Belden	Introduction
Steven Berkowitz	A&R
Walter Booker	Bass
Bruce Botnick	Engineer, Mixing
Stacey Boyle	Artist Coordination
Robert Brenner	Photography
Darryl Brown	Drums
Carlos "Omega" Caberini	Vocals
Peter Cho	Tape Research
Mino Cinelu	Percussion
Tom Copi	Photography
Chick Corea	Drums, Piano (Electric)
Miles Davis	Trumpet
Jack DeJohnette	Drums
Robert Devere	Executive Producer
DJ Logic	Remixing
Triana DOrazio	Project Manager
Keith Dorgan	Tape Research
Herschell Dwellingham	Drums
Sam Emerson	Photography
Peter Erskine	Drums, Vocals, Claves, Liner Notes, Drum Programming,
Howard Fritzson	Photo Courtesy
Phil Giambolvo	Art Direction
Eric Gravatt	Engineer
Omar Hakim	Drums, Tympani (Timpani)
Herbie Hancock	Drums, Vocals, Producer
Jeremy Holiday	Piano (Electric)
Dave Holland	Artist Coordination
Jerry Hudgins	Bass
Don Hunstein	Assistant Engineer
Hiyoshi Itoh	Photography
Alphonso Johnson	Producer
Alex Kazanegras	Bass (Electric), Author
Richard King	Engineer, Mixing
Michael Kull	Mixing
Urve Kuusik	Tape Research
Hubert Laws	Photography
Alyrio Lima	Flute
Jon Lucien	Percussion
Teo Macero	Vocals
Art Maillet	Producer
Ron Malo	Photography
David Mancini	Engineer
Robert Manella	Engineer
Tony May	Photography, Cover Photo
Roy McCurdy	Engineer
John McLaughlin	Drums
Don Meehan	Guitar
Hal Miller	Mixing
Airto Moreira	Liner Notes
Alphonse Mouzon	Percussion
Jaco Pastorius	Drums
Drums	Percussion, Bass (Electric), Drums, Vocals, (Steel), Producer, Mandocello, Mixing
Duke Pearson	Producer
Woody Pornpitaksuk	Mastering
Roger Powell	Consultant
Brian Risner	Engineer, Assistant Engineer
Chapman Roberts	Vocals
Dom Um Romão	Percussion, Gong, Tambourine, Pandeiro, Cuica, Cowbell, Chucalho
Jose Rossy	Percussion, Vocals
Seth Rothstein	Project Director
Carlos Santana	Author
Susumu Satoh	Engineer
Norman Seeff	Photography
Howard Seigel	Engineer
Sonny Sharrock	Guitar
Wayne Shorter	Saxophone, Sax (Soprano), Sax (Tenor), Vocals, Producer, Mixing
Sandy Speiser	Photography
Wayne Tarnowski	Engineer, Mixing
Robert Thomas, Jr.	Percussion, Tambourine, Hand Drums
Chester Thompson	Drums
Stan Tonkel	Engineer
Maria Triana	Mastering
Miroslav Vitous	Bass, Bass (Acoustic), Author
Narada Michael Walden	Drums
West Los Angeles Christian Academy Children's Choir	Vocals
Mark Wilder	Mastering
Tony Ruption Williams	Drums
Wilmer Wise	Piccolo Trumpet
Joe Zawinul	Organ, Synthesizer, Percussion, Piano, Drums, Keyboards, Piano (Electric), Vocals, Xylophone, Melodica, Kalimba, Oud, Producer, Vocoder, Author, Oberheim, Sleigh Bells, Orchestration, Mixing, Piano (Grand), Arp 2600

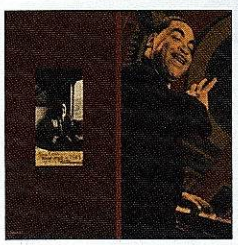

If You Got to Ask, You Ain't Got It!
Fats Waller

Nov 17, 1926-Nov 6, 1943

William Alsop	Sax (Alto)
Louis Armstrong	Author
Irving Ashby	Guitar
Herman Autrey	Trumpet
Steven Berkowitz	A&R
Artie Bernstein	Bass
Arnold Boling	Drums
Sterling Bose	Trumpet
Garvin Bushell	Clarinet, Bassoon, Sax (Alto)
Una Mae Carlisle	Vocals
Bob Carroll	Sax (Tenor)
Benny Carter	Trumpet
Al Casey	Guitar
Joe Catalyne	Clarinet, Sax (Tenor)
Diana Clemente	Project Manager
Bill Coleman	Trumpet
Harry Dial's Blusicians	Drums, Vibraphone
Hank Duncan	Piano
Max Farley	Clarinet, Sax (Tenor)
Lawrence Fields	Sax (Alto)
Herb Fleming	Trombone
Howard Fritzson	Art Direction
Chauncey Graham	Sax (Tenor)
John "Bugs" Hamilton	Trumpet
John Haughton	Trombone
Larry Hinton	Drums
Ray Hogan	Trombone
Jeremy Holiday	A&R
George James	Sax (Alto)
James P. Johnson	Piano
Slick Jones	Drums
Orrin Keepnews	Producer, Liner Notes
Stan King	Drums
Nappy Lamare	Guitar
Randall Martin	Art Direction, Design
Emmett Matthews	Sax (Tenor)
Dave McRae	Sax (Alto)
Andreas Meyer	Mastering, Transfers, Restoration
Mezz Mezzrow	Clarinet, Sax (Alto)
Alton Moore	Trombone
Dan Morgenstern	Essay
Floyd O'Brien	Trombone
Gene Porter	Clarinet, Sax (Tenor)
Yank Porter	Drums
Jimmy Powell	Sax (Alto)
Rudy Powell	Clarinet, Sax (Alto)
Fred "Rodriguez" Robinson	Trombone
George Robinson	Trombone
Adrian Rollini	Sax (Bass)
Seth Rothstein	Art Direction, Project Director
Pee Wee Russell	Clarinet
Gene Sedric	Clarinet, Sax (Tenor)
Lonnie Simmons	Sax (Tenor)
Zutty Singleton	Drums
Alfred Skerritt	Sax (Alto)
Fred Skerritt	Sax (Baritone)
Jabbo Smith	Cornet
James "Hal" Smith	Guitar
Slam Stewart	Bass
Billy Taylor, Jr.	Bass
Charlie Teagarden	Trumpet
Jack Teagarden	Trombone, Vocals
Joe Thomas	Trumpet
Arthur Trappier	Drums
Charles Turner	Bass
Cedric Wallace	Bass
Fats Waller	Piano, Arranger, Celeste, Vocals, Pipe Organ, Soloist
Bobby Williams	Trumpet
Courtney Williams	Trumpet
Nathaniel Williams	Trumpet
George Wilson	Trombone

The Carnegie Hall Concert
Keith Jarrett

Sep 26, 2005
ECM

Manfred Eicher	Executive Producer
Keith Jarrett	Piano, Producer, Photography
Sascha Kleis	Design
Martin Pearson	Engineer
Richard Termini	Photography
George Wein	Producer

New York Time
Christian McBride/Javon Jackson/Jimmy Cobb/Cedar Walton

Jan 31, 2006
Chesky

David Chesky	Producer
Norman Chesky	Executive Producer
Rick Eckerle	Assistant Engineer, Session Coordinator
Matthew Epstein	Session Assistant
Jack Frisch	Art Direction, Design
Lisa Hershfield	Production Assistant

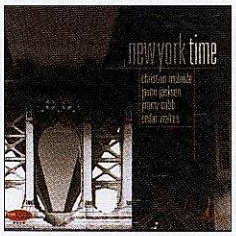

Javon Jackson	Sax (Tenor)
Howard Mandel	Liner Notes
Lisa J. Marks	Project Coordinator
Christian McBride	Bass
Nicholas Prout	Engineer, Editing, Mastering
Milton Ruiz	Session Assistant
Cedar Walton	Piano

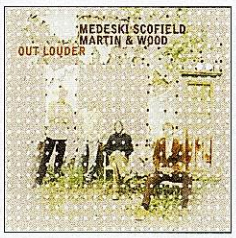

Out Louder
Medeski/Scofield/Martin/Wood

Jan 2006
Indirecto

Tom Camuso	Engineer
Danny Clinch	Photography
Yalitza Ferreras	Art Direction, Design
Michael Fossenkemper	Mastering
Scotty Hard	Mixing
Billy Martin	Percussion, Drums, Group Member
John Medeski	Keyboards, Group Member
Liz Penta	Management
John Scofield	Guitar, Group Member
Susan Scofield	Management
Chris Wood	Bass, Group Member

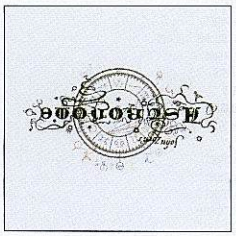

Astronome
John Zorn

Apr 2006
Tzadik

Antonin Artaud	Drawing
Joey Baron	Drums
Heung-Heung "Chippy" Chin	Design
James Dellatacoma	Assistant Engineer
Trevor Dunn	Bass
Scott Hull	Mastering
Scott Izbine	Photography
Bill Laswell	Mixing Translation
Bob Musso	Engineer
Mike Patton	Vocals
Kazunori Sugiyama	Associate Producer
John Zorn	Librettist, Arranger, Conductor, Producer, Author, Concept, Story Adaptation

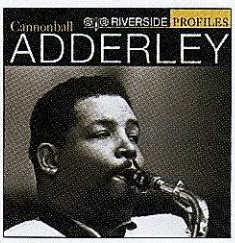

Riverside Profiles
Cannonball Adderley

Jul 1, 1958-Jul 14, 1963
Riverside

Cannonball Adderley	Sax (Alto)
Nat Adderley	Trumpet, Cornet
Abbey Ann	Project Assistant
Rikka Arnold	Project Assistant
Bill Belmont	Project Assistant
Art Blakey	Drums
Don Butterfield	Tuba
Arthur Clarke	Sax (Baritone)
Jimmy Cleveland	Trombone
Chris Clough	Project Assistant
Bill Evans	Piano
Paul Faulise	Trombone
Victor Feldman	Vibraphone
Louis Hayes	Drums
Percy Heath	Bass
Milt Jackson	Vibraphone
Philly Joe Jones	Drums
Sam "Stovepipe No. 1" Jones	Bass
Connie Kay	Drums
Orrin Keepnews	Original Recording Producer
Wynton Kelly	Piano
Yusef Lateef	Sax (Tenor)
George Matthews	Trombone
Blue Mitchell	Trumpet
Oliver Nelson	Flute, Sax (Tenor)
Joe Newman Quartet	Trumpet
Michael Olatunji	African Drums
Ted Panken	Liner Notes
Nick Phillips	Compilation Producer
Jamie Putnam	Art Direction
Jerome Richardson	Flute, Sax (Tenor)
Ernie Royal	Trumpet
Steve Schapiro	Photography
Wendy Nyquist Sherman	Design
Arnett Sparrow	Trombone
Joe Tarantino	Remastering
Clark Terry	Trumpet
Bobby Timmons	Piano
Ernie Wilkins	Arranger, Conductor
Joe Zawinul	Piano

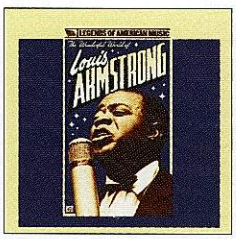

Wonderful World of Louis Armstrong
Louis Armstrong

Apr 20, 1931-1964
Time Life

Colin Escott	Liner Notes, Reissue Producer, Photography
Will Friedwald	Liner Notes
Mike Jason	Liner Notes, Reissue Producer
Olivia Kim	Editorial Research
Steve Lasker	Audio Restoration, Transfers
Mr. S. Oliver	Arranger
Joseph M. Palmaccio	Mastering
Susan Winslow	Project Manager

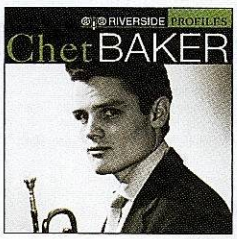

Riverside ProfilesC
Chet Baker

Aug 1958-Oct 1959
Riverside

Pepper Adams	Sax (Baritone)
Abbey Anna	Project Assistant
Rikka Arnold	Project Assistant
Chet Baker	Trumpet, Vocals
Gianni Basso	Sax (Tenor)
Kenny Burrell	Guitar
Paul Chambers	Bass
William Claxton	Photography
Chris Clough	Project Assistant
Bob Corwin	Piano
Kenny Drew	Piano
Bill Evans	Piano
Bill Grauer	Original Recording Producer
Johnny Griffin	Sax (Tenor)
Al Haig	Piano
Clifford Jarvis	Drums
Philly Joe Jones	Drums
Sam "Stovepipe No. 1" Jones	Bass
Connie Kay	Drums
Orrin Keepnews	Original Recording Producer
Giulio Libano	Arranger
Herbie Mann	Flute, Sax (Tenor)
George Marrow	Bass
Glauco Masetti	Sax (Alto)
Earl May	Bass
Nick Phillips	Compilation Producer
Jamie Putnam	Art Direction
James Rozzi	Liner Notes
Renato Sellani	Piano
Franco Serri	Bass
Wendy Nyquist Sherman	Design
Zoot Sims & His Five Brothers	Sax (Alto)
Joe Tarantino	Remastering
Gene Victory	Drums

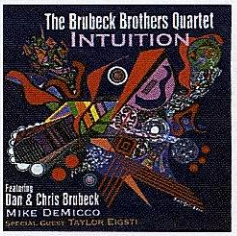

Intuition
Brubeck Brothers Quartet

Oct 17, 2006
Koch International

Chris Brubeck	Trombone (Bass), Fretless Bass
Dan Brubeck	Drums, Producer
Jack DeJohnette	Author
Mike DeMicco	Guitar, Producer
Taylor Eigsti	Piano
Pete Levin	Organ
Doug Ramsey	Author

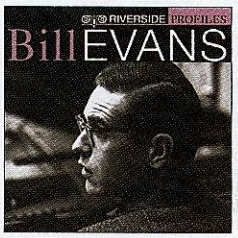

Riverside Profiles
Bill Evans

Sep 27, 1956-May 1963
Riverside

Chris Albertson	Liner Notes
Richard Bock	Supervisor
Larry Bunker	Drums
Bill Evans	Piano
Kirk Felton	Remastering
Jim Hall	Guitar
Percy Heath	Bass
Freddie Hubbard	Trumpet
Chuck Israels	Bass
Philly Joe Jones	Drums
Orrin Keepnews	Original Recording Producer
Teddy Kotick	Bass
Scott LaFaro	Bass
Paul Motian	Drums
Nick Phillips	Compilation Producer
Joe Tarantino	Remastering

The Definitive Pop Collection
The Manhattan Transfer

1975- 2006
Atlantic/Rhino

Karen Ahmed	Project Assistant
Vanessa Atkins	Editorial Supervision
Cheryl Bentyne	Group Member
Lester Cohen	Photography
Tom Copi	Photography
Ahmet Ertegun	Producer, Original Recording Producer
Enid Farber	Cover Photo
A. Scott Galloway	Liner Notes
Snuff Garrett	Producer
Geoffrey Haslam	Production Assistant
Tim Hauser	Producer, Production Assistant, Original Recording Producer, Group Member
Dan Hersch	Remastering
Bill Inglot	Remastering
The Manhattan Transfer	Producer, Original Recording Producer
Arif Mardin	Production Assistant
Laurel Masse	Group Member
Charles Norbeck	Compilation, Discographical Annotation
Richard Perry	Producer, Original Recording Producer
Michael Putland	Photography
Richard Rudolph	Producer, Original Recording Producer
Marc Salata	Product Manager
Gladys Sanchez	Project Assistant
Dave Schultz	Remastering
Craig Street	Producer, Original Recording Producer
Steve Woolard	Project Supervisor

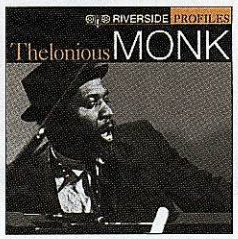

Riverside Profiles
Thelonious Monk

Jul 21, 1955-Oct 21, 1959
Riverside

Ahmed Abdul-Malik	Bass
Pepper Adams	Sax (Baritone)
Abbey Anna	Project Assistant
Rikka Arnold	Project Assistant
Eddie Bert	Trombone
Art Blakey	Drums
Donald Byrd	Trumpet
Kenny Clarke	Drums
Chris Clough	Project Assistant
John Coltrane	Sax (Tenor)
Ray Copeland	Trumpet
Bill Grauer	Original Recording Producer
Johnny Griffin	Sax (Tenor)
Gigi Gryce	Sax (Alto)
Coleman Hawkins	Sax (Tenor)
Roy Haynes	Drums
Ernie Henry	Sax (Alto)
Sam "Stovepipe No. 1" Jones	Bass
Orrin Keepnews	Original Recording Producer
Jay McAllister	Tuba
Thelonious Monk	Piano, Celeste
Bob Northern	French Horn
Jan Persson	Photography
Oscar Pettiford	Bass
Nick Phillips	Compilation Producer
Jamie Putnam	Art Direction
Doug Ramsey	Liner Notes
Max Roach	Drums
Sonny Rollins	Sax (Tenor)
Charlie Rouse	Sax (Tenor)
Wendy Nyquist Sherman	Design
Joe Tarantino	Remastering
Art Taylor	Drums
Wilbur Ware	Bass
Shadow Wilson	Drums
Phil Woods	Sax (Alto)

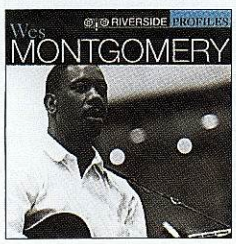

Riverside Profiles
Wes Montgomery

Oct 5, 1959-Oct 10, 1963
Riverside

Abbey Anna	Project Assistant
Rikka Arnold	Project Assistant
Ray Barretto	Conga
Phil Bodner	Woodwind
George "Funky" Brown	Drums
Kenny Burrell	Guitar
James Clay	Flute
Chris Clough	Project Assistant
Victor Feldman	Piano
Kirk Felton	Remastering
Tommy Flanagan	Piano
Johnny Griffin	Sax (Tenor)
Louis Hayes	Drums
Albert "Tootie" Heath	Drums
Percy Heath	Bass
Milt Hinton	Bass
Lex Humphries	Drums
Dick Hyman	Piano
Milt Jackson	Vibraphone
Osie Johnson	Drums
Hank Jones	Piano
Philly Joe Jones	Drums
Sam "Stovepipe No. 1" Jones	Bass
Orrin Keepnews	Original Recording Producer
Wynton Kelly	Piano
Bill Milkowski	Liner Notes
Buddy Montgomery	Piano
Monk Montgomery	Bass
Wes Montgomery	Guitar
Gene Orloff	Concert Master
Nick Phillips	Compilation Producer
Jamie Putnam	Art Direction
Melvin Rhyne Quartet	Organ
Steve Schapiro	Photography
Wendy Nyquist Sherman	Design
Joe Tarantino	Remastering
Bobby Timmons	Drums

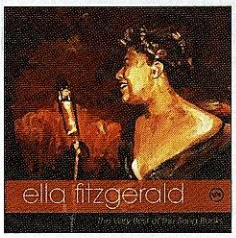

The Very Best of the Song Books
Ella Fitzgerald

Feb 9, 1956-Oct 21, 1964
Verve

Cat Anderson	Trumpet
James Arkatov	Cello
Victor Arno	Violin
John Audino	Trumpet
Robert Bain	Guitar
Harold Baker	Trumpet
Israel Baker	Violin
Victor Bay	Violin
Frank Beach	Trumpet
Alex Beller	Violin
Norman Benno	Oboe
Milt Bernhart	Trombone
John McClanian Best Jr.	Trumpet
Buddy Bregman & Orchestra	Accompaniment
Buddy Bregman	Arranger, Conductor
Veryle Brithart	Harp
Red Callender	Tuba
Pete Candoli	Trumpet
Harry Carney	Clarinet, Clarinet (Bass), Sax (Baritone)
Benny Carter	Sax (Alto)
John Cave	French Horn
Gene Cipriano	Woodwind
Buddy Collette	Flute, Woodwind
Joe Comfort	Bass
Willie Cook	Trumpet
Bob Cooper	Horn (English), Oboe, Sax (Tenor)
Irving Cottler	Drums
James A. Decker	French Horn
Buddy DeFranco	Clarinet
Karl de Karske	Trombone (Bass)
Vincent DeRosa	French Horn
Alvin Dinkin	Viola
Walter Edelstein	Violin
Harry "Sweets" Edison	Trumpet
Duke Ellington & His Orchestra	Accompaniment
Duke Ellington	Piano
Herb Ellis	Guitar
Don Fagerquist	Trumpet
Gilbert Falco	Trombone
Maynard Ferguson	Trumpet
Ella Fitzgerald	Vocals
Frank Emilio Flynn	Percussion, Drums
Frank Foster	Sax (Tenor)
Jacques Gasselin	Violin
James Gavin	Liner Notes
Herb Geller	Clarinet, Sax (Alto)
Chuck Gentry	Bassoon, Clarinet (Bass), Sax (Baritone), Woodwind
James Getzoff	Violin
Benny Gill	Violin
Dizzy Gillespie	Trumpet
Paul Gonsalves	Sax (Tenor)
Justin Gordon	Woodwind
Conrad Gozzo	Trumpet
Norman Granz	Producer
Elizabeth Greenschpoon	Cello
Corky Hale	Harp
Jimmy Hamilton	Clarinet, Sax (Tenor)
Stanley Harris	Viola
Lloyd W. Hildebrand	Bassoon
Henry Hill	Violin
William Hinshaw	French Horn
Johnny Hodges	Sax (Alto)
Milt Holland	Glockenspiel
Joe Howard	Trombone
Sarah Huo	Project Assistant
Bob Irwin	Mastering
Quentin Jackson	Trombone
Plas Johnson	Sax (Tenor)
Kathyrine Julye	Harp
Armand Karpoff	Cello
Murray Kellner	Violin
Barney Kessel	Guitar
Louis Kievman	Viola
Hollis King	Art Direction
Jule Kinzler	Flute
Harry Klee	Flute, Woodwind
Manny Klein	Trumpet
Arnold Koblentz	Oboe
Joe Koch	Woodwind
Bryan Koniarz	Supervisor
Ray Kramer	Cello
Eddie Kusby	Trombone
Robert LaMarchina	Cello
Ronnie Lang	Sax (Alto)
Lou Levy	Piano
Cappy Lewis	Trumpet
Carroll Lewis	Trumpet
Ray Linn	Trumpet
Joseph Livoti	Violin
Dan Lube	Violin
Edgar Lustgarten	Cello
Virginia Majewski	Viola
Vito Mangano	Trumpet
Matty Mattock	Woodwind
Billy May	Arranger, Conductor, Accompaniment
Dale McMickle	Trumpet
Wilfred Middlebrooks	Bass
Joe Mondragon	Bass
Abe Most	Clarinet
Ray Nance	Trumpet
Dick Nash	Trombone
Ted Nash	Flute, Sax (Tenor), Woodwind
George Neikrug	Cello
Alex Neimann	Viola
Erno Neufeld	Violin
Dick Noel	Trombone
Tommy Pederson	Trombone
Richard Perissi	French Horn
Jayme Pieruzzi	Mastering
George Price	French Horn
Jimmy Priddy	Trombone
Russell Procope	Clarinet, Sax (Alto)
Lou Raderman	Violin
Emil Radocchia	Percussion
Kurt Reher	Cello
Bill Richmond	Drums
Nelson Riddle & His Orchestra	Accompaniment
Nelson Riddle	Arranger, Conductor
George Roberts	Trombone (Bass)
Paul Robyn	Viola
Nathan Ross	Violin
Mischa Russell	Concert Master
Babe Russin	Sax (Tenor), Woodwind
Jim Salvati	Illustrations
John Sanders	Trombone (Valve)
William Schaefer	Trombone
Seymour Schoneberg	Oboe
Wilbur Schwartz	Woodwind
George Seaberg	Trumpet
Richard Seidel	Sequencing, Selection
Bud Shank	Flute, Sax (Alto)
Eudice Shapiro	Violin
Sidney Sharp	Violin
Tommy Shepard	Trombone
Shorty Sherock	Trumpet
Paul Shure	Violin
Barbara Simons	Viola
Eleanor Slatkin	Cello
Felix Slatkin	Concert Master
George Clinton Smith	Clarinet
Paul "Scooby" Smith	Piano, Arranger
Stuff Smith	Violin
William Smith	Woodwind
Marshall Sosson	Violin
Maurice Stein	Sax (Alto)
Joe Stepansky	Violin
David Sterkin	Viola
Alvin Stoller	Drums
Billy Strayhorn	Arranger
Fred Stulce	Woodwind
Clark Terry	Trumpet
Howard Terry	Bassoon
Juan Tizol	Trombone (Valve)
Joe Triscari	Trumpet
Lloyd Ulyate	Trombone
Gerald Vinci	Violin
Champ Webb	Woodwind
Ben Webster	Sax (Tenor)
Paul Weston & His Orchestra	Accompaniment
Paul Weston	Arranger, Conductor
Isabelle Wong	Design
Jimmy Woode	Bass
Britt Woodman	Trombone
Sam Woodyard	

RADYO OXİ-GEN 95.9 NTV RADYO 102.8 AÇIK RADYO 94.9 TRT RADYO-3 88.2 RADYO ÜNİVERSİTE 91.5
İTÜ RADYOSU 103.8 RADYO ODTÜ 103.1 DİNAMO 103.8 RADYO BOĞAZİÇİ 107.9

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PAZARTESİ	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Caz Basamakları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	04:00-05:00	21.Yüzyılda Caz		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	11:00-14:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Caz Atak	Nejat Emrah Yörük	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	18:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Kulübü	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
SALI	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	01:00-02:00	Genç Cazcılarımız	Hakan Çorbalı	TRT Radyo-3
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Caz Panoraması	Ahmet Berker	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	15:00-17:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:00-17:00	Basic Soul	Simon Harrison	Dinamo 103.8
	16:00-17:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	17:00-19:00	Jazz Corner	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Radyo Boğaziçi
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı		Açık Radyo
	21:00-22:00	Gitaresk	Jak Kohen	Açık Radyo
	22:00-23:00	Esintiler	Seda Binbaşıgil	Açık Radyo
	22:00-23:00	Blue Random	DJ Ngt	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Sadece Caz		TRT Radyo-3
ÇARŞAMBA	01:00-02:00	Blues'un Tonları		TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Yirmiyedinci Boylam	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	09:00-12:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-13:00	Radyo-Aktif Serpinti	Volkan Artunç	Açık Radyo
	12:00-13:00	Dj Barthez	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Caz	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	17:00-20:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	22:00-23:00	Ayın Karanlık Yüzü	Yosi Falay	Açık Radyo
	22:00-23:00	Bizzare Z	DJ Bizzare Z	Radyo Oxi-Gen
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Caz Ustaları	Umut Pelit	TRT Radyo-3
	23:00-00:00	Caz Portreleri	Mustafa Aykın	Açık Radyo

Filiz Küçük
filizkucuk@yahoo.com

	PROGRAM SAATİ	PROGRAMIN ADI	HAZIRLAYAN SUNAN	RADYO ADI
PERŞEMBE	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)		Açık Radyo
	04:00-05:00	Pop Caz	Faruk Onur	TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Öğlen Açık	Deniz Koloğlu	Açık Radyo
	13:00-15:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	16:00-17:00	Cazda Kadın Portreleri	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı		Açık Radyo
	20:00-21:00	Mavi Tren	Güven İlter	Açık Radyo
	20:00-21:00	Aksak	Mr.Pink	Dinamo 103.8
	22:00-23:00	Bu Şimdi Caz mı?	Seda Binbaşgil	Açık Radyo
	23:00-01:00	Nightgrooves	DJ Rick the Reeder	Radyo Oxi-Gen
CUMA	01:00-02:00	Caz Koleksiyonu	Ali Güngör	TRT Radyo-3
	01:00-08:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazda Kadın Portreleri		TRT Radyo-3
	09:00-10:00	Jazzgate By Dockers' San Francisco	Dj Barthez	Radyo Oxi-Gen
	12:00-13:00	Caz Türbülans	Recep Şencan	Açık Radyo
	15:00-17:00	DJ Yakuza	DJ Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	16:00-17:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	16:00-18:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:15-18:00	TRT İstanbul Hafif Müzik ve Caz Orkestrası	Caner Beklim	TRT Radyo-3
	17:05-18:00	Dünyanın Cazı	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	21:00-22:00	Aşağı Mahalle	Ümit Baykara	Açık Radyo
	23:00-00:00	Şu Caz Dedikleri	Ali Sönmez	TRT Radyo-3
CUMARTESİ	03:30-04:30	Dünyanın Cazı (Tekrar)	Jak Kohen - Atilla Aksoy - Faruk Eczacıbaşı - Görgün Taner - Göver Kazancıoğlu	Açık Radyo
	04:00-05:00	Cazın Rüyası		TRT Radyo-3
	05:00-10:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	10:00-12:00	DJ Barthez	DJ Barthez	Radyo Oxi-Gen
	13:10-14:00	Evde Çalamadıklarım	Tuncel Gülsoy	NTV Radyo
	14:00-15:00	Kulüp Kayıtları	Nardis Jazz Club'dan	Açık Radyo
	16:00-17:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	16:00-19:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	17:00-18:00	Mavi Nota	Cengiz Işılay	Açık Radyo
	19:00-20:00	Elektro-akustik	Groove Zone	Açık Radyo
	19:00-20:00	Latino Time	Ayhan Sicimoğlu	Radyo Oxi-Gen
	22:00-00:00	Gilles Peterson Worldwide	Gilles Peterson	Radyo Oxi-Gen
	23:00-00:00	Günümüzde Caz	Hülya Tunçağ	TRT Radyo-3
PAZAR	04:00-05:00	Sesler ve Düşler	Ünal Gökaydın	TRT Radyo-3
	04:00-11:00	Oxi-Gen Selector		Radyo Oxi-Gen
	09:00-10:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	12:00-17:00	Oxi-Gen Sunday	Rick The Reeder	Radyo Oxi-Gen
	13:00-16:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	15:05-16:00	Caz'ın Ustalarından	Sevin Okyay	NTV Radyo
	16:00-17:00	21.Yüzyılda Caz	Dirk Stromberg - Korhan Erel - Robert Reigle Şevket Akıncı - Volkan Ergen - Volkan Terzioğlu	TRT Radyo-3
	17:00-18:00	Öteki Caz		Açık Radyo
	17:15-18:00	Kırık Çerçeve	Hamdi Ünlü	TRT Radyo-3
	18:00-20:00	Fuji Sunday	Mehmet C.Garan	Radyo Oxi-Gen
	18:00-20:00	Beyond Jazz	Lennart Schoors & Jurriaan Persyn	Dinamo 103.8
	19.00-20.00	Caz Bistro	Banu Şahin	Radyo ODTÜ
	20:00-22:00	Dj Yakuza	Dj Yakuza	Radyo Oxi-Gen
	20:00-21:00	Jazz Müzik		İTÜ Radyosu
	21:00-22:00	Mavi Tını	Arda Bayoğlu	Radyo ODTÜ
	21:00-00:00	Jazzmatass	İ.Can Sezgin-Tuna Baycan	Radyo Üniversite
	23:00-00:00	Cazın Şarkısı	S.Teoman Baber	TRT Radyo-3

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

Onur Türkmen

Onur Türkmen ile Körleme'yi Aralık ayı sonlarında, Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleştirdik.

Nguyên Lê
Bakida | ACT 2000
Romanichel (Lê)
Nguyên Lê (g), Renaud Garcia-Fons (b), Jon Balke (p)

Bu grubu hiç tanımıyorum. Bill Frisell'i taklit eden biri gibi. Zamanında takip ederdim, ama açıkçası Frisell'i uzun zamandır dinlemiyorum. Pek sevdiğim bir müzik türü değil bu. Tabii çok yetenekli, çok değerli insanlardan bahsediyoruz. Yalnız nasıl desem, hoş bir tını, hoş bir seda yaratmak ya da bir atmosfer oluşturmak dışında ne katılmış oluyor müziğe, emin değilim. Ortada bir ruh hali var, ama onun çok iyi tanımlandığını düşünmüyorum. Daha çok dekoratif bir müzik gibi.

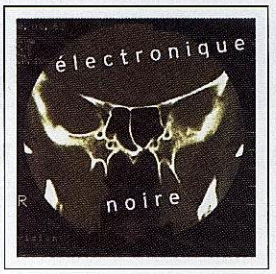

Eivind Aarset
Electronique Noire | Jazzland 1998
Entrance/U-Bahn (Aarset)
Eivind Aarset (g, prog), Kim Ofstad (d), Jonny Sjo (b), Kjetil Bjerkestrand (synth), Vidar Johansen (bcl, ss)

Bu müzisyeni bilmeme imkan yok... Bence müziğin geleceği bu. Zannediyorum içinde bulunduğumuz şu dakika içerisinde sadece İstanbul'da 18-30 yaş arasında buna çok benzeyen birşeylerle uğraşan en az yüz kişi vardır. Müzik endüstrisi yok oluyor. Müzik duvar kağıdı gibi bir şey olacak benim öngörüme göre. Bunun iyisi kötüsü yok, iş oraya doğru gidiyor. İnsanlar gelen misafirlerine gösterecek kaydettiklerini, "ne hoş, ne kadar keyifli" diye konuşacaklar. Günümüzde dinleyici müziğin "uyuşturucu" olmasını istiyor, akıl-ruh dengesinden çok, ona bir şey yaşatsın istiyor. Ne bileyim, örneğin Osmanlı müziğinde akıl ve ruhun dengesi vardır, Türk Sanat Müziği'nin iyi dinleyicisi makam yapısını bilir, akılla ilgili bir tespit söz konusudur. Örneğin, Haydn'ın senfonilerini dinleyen geniş kitleler bu dengeyi kurabiliyordu.

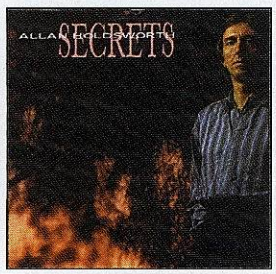

Allan Holdsworth
Secrets | Intima 1989
Secrets (Holdsworth/Mark)
Allan Holdsworth (synthaxe), Jimmy Johnson (b), Vinnie Colaiuta (d), Rowanne Mark (vo)

Allan Holdsworth dinleyince kaçıp dedemin Divriği'deki köyüne yerleşmek istiyorum! Bu müzikten gerçekten nefret ediyorum. Modern insanın ruhundaki çirkinlikleri net olarak görebilirsin bu tür müziklerde. Kelimelere dökmesi çok zor bu hisleri. Şu müzik ne anlatıyor olabilir ki, hiçbir şey anlatamaz. (Gülerek) Dinlediğim sürede bayağı işkenceden geçtim. Holdsworth'ler, Satriani'ler, var işte bir sürü bunlardan...

Ben Monder
Oceana | Sunnyside 2005
Oceana (Monder)
Ben Monder (g), Theo Bleckmann (vo), Kermit Driscoll (b), Ted Poor (d)

Bu gitaristi tanıyamayacağım. Çok fazla söyleyebilecek bir şeyim yok bunun üzerine. Herhalde bunu bir gitar etüdü olarak tanımlamak lazım, ama eşlikli. "Eşlikli etüd" diye belki yeni bir janrdan bahsedebiliriz. Etüd deyince insanın aklına teknik çalgı alıştırması ile estetik değerleri buluşturabilen Chopin geliyor.

Türkiye'nin Tek Dergisi

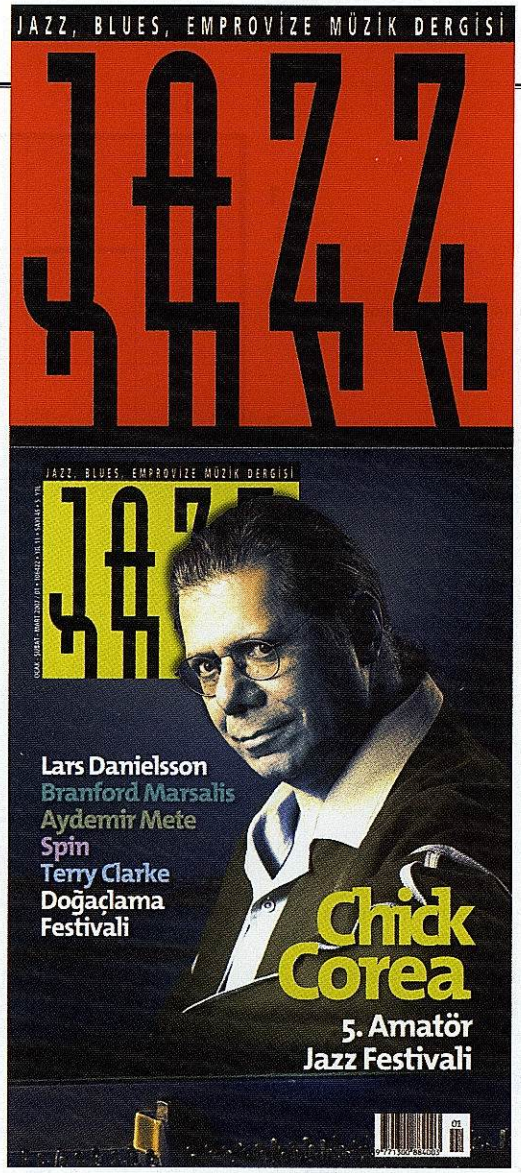

Jazz müziği, diğer müzik türlerinden farklı olarak kalıplara ve sınırlamalara kendini hapsetmemiş, özgürlükçü bir müziktir... Dinleyicisinin yaşı yoktur...

Jazz müziği ile ilgili Türkiye'de kaynak, bilgi ve belge kolay kolay, hatta hiç bulunamadığı için, bu alandaki boşluğu yine jazz müziğini ve dinleyicisini destekleyen kuruluşlarla birlikte **Jazz** dergisi kapatıyor...

ABONE FORMU

Yılda dört sayı yayınlanan **Jazz** dergisine abone olmak istiyorum.

ADI SOYADI

ADRESİ

POSTA KODU

ŞEHİR TEL FAKS

KREDİ KARTI İLE

Kredi kartı hesabıma 20 YTL 'yi borç kaydediniz

❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Kredi Kartı No:

Adı Soyadı:

Geçerlilik Tarihi: İMZA:

Şirket ise vergi dairesi ve no.su:

HAVALE İLE

Abone bedeli olan 20 YTL'yi Boyut Yayıncılık A.Ş.'nin

❑ İŞ BANKASI HARBİYE ŞB. 396883 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ YAPI KREDİ MASSİT ŞB. 1001177 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

❑ GARANTİ BANKASI YENİBOSNA ŞB. 6298375 no.lu hesabına yatırdım; fotokopisi ektedir.

■ Bu formu doldurduktan sonra 212.413 33 34 no'lu fax'a ya da Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34204 Bağcılar-İstanbul adresine gönderiniz. Tel.0212.413 33 33

SUBSCRIBE TO JAZZ

❑ Yes, I want to subscribe to the JAZZ

❑ One year (4 issues) 20.00 $

❑ Check enclosed

❑ Charge my ❑ VISA ❑ MASTERCARD ❑ EUROCARD ❑ DINERS CLUB

Account number:

Expiration Date:

Signature:

PLEASE PRINT

NAME

STREET

CITY, STATE, PROVINCE

COUNTRY, ZIP/ POSTAL CODE

■ After filling completely, please send this form to the fax number or to the address mentioned below:
Adress: Boyut Yayın Grubu Matbaacılar Sitesi, 1. Cad. No: 115 (Milliyet Gazetesi arkası) 34560 Bağcılar-İstanbul
Phone: +90.212.413 33 33 - Fax: +90.212.413 33 34

BULMACA

Serdar Karabatı
skarabati@bilgi.edu.tr

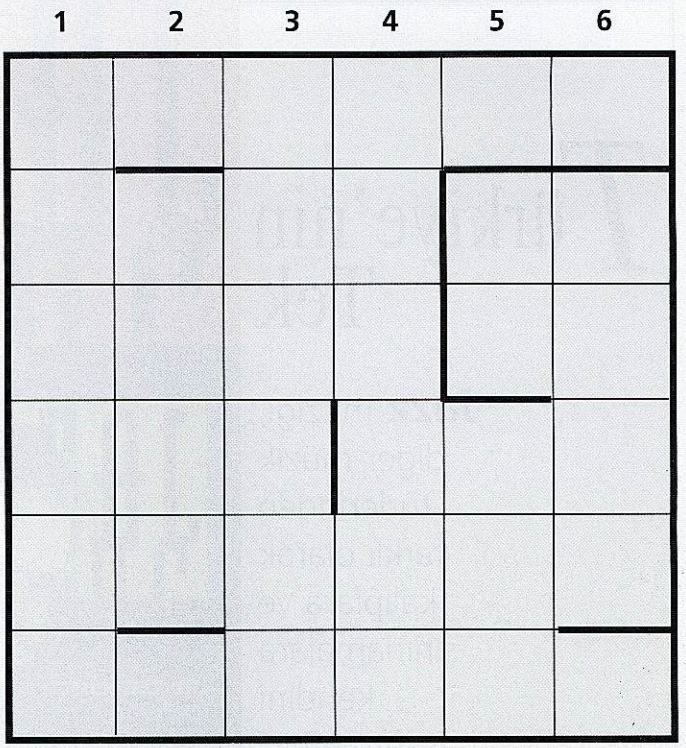

Soldan sağa:

1-Ağırlıklı olarak, yönetmen Tim Burton'ın filmlerine yazdığı müziklerle tanınan bestecinin soyadı.

2-Bir Steve Khan albümü (tersi): Casa _____/Cazın başyapıtlarından olan bir albüm: Mingus Ah _____.

3-Latin/folk müziğinin önemli vokallerindendir: Mercedes _____/_____ What (Miles Davis).

4-Yakın tarihli bir Dave Holland kaydı: _____ for Nothin'/Vienna Art Orchestra için kullanılan kısaltma.

5-Akbank Caz Festivali'nde açılış konserini vermiş vokalistin soyadı.

6-Kenny Garrett'ın son albümü: _____ the Wall.

Yukarıdan aşağıya:

1-Cazın ve pop-cazın büyük gitaristlerinden birinin soyadı (tersi).

2-_____ Love Supreme (John Coltrane)/Bir caz stili/Mi notasının harf karşılığı.

3-Trompetçi Cuong Vu'nun albümlerinden birinde bu kelime yer alır.

4-Bir İtalyan cazcı: _____ Boltro.

5-Bir Al Jarreau albümü: _____ is for Lover/Bir Wayne Horvitz-Pigpen kaydı: Miss _____.

6-Piyanist Dave Kikoski'nin en başarılı albümlerinden addedilen 1994 kaydında açılış parçası bu harfi taşır/Tasarımcısının soyadını taşıyan, ünlü analog synthesizer serisi/Re notasının harf karşılığı.

Bulmacamızı doğru olarak cevaplayan aşağıda isimleri olan okurlarımız bizden CD kazanmışlardır.

Buğra Yüzak Bostancı/İstabul
Engin Çetinkaya Seyhan/Adana
Burak Palan Eminönü/İstanbul
Özcan Güner Çorlu/Tekirdağ

GEÇEN SAYININ DOĞRU CEVABI

	1	2	3	4	5	6
1	D	S	S	A	B	E
2	B	E	I	R	U	T
3	M	A	N	C	J	C
4	E	N	N	A	O	J
5	V	I	E	N	N	A
6	I	T	R	A	I	N

Bu sayıdaki bulmacayı doğru olarak yanıtlayanlar CD kazanıyor!

İsim, adres ve telefonlarınızı yazmayı e-mail'lerinizi u n u t m a y ı n !

Jazz/Bulmaca
Matbaacılar Sitesi
No. 115 Bağcılar
34560 / İstanbul

CAZGIR

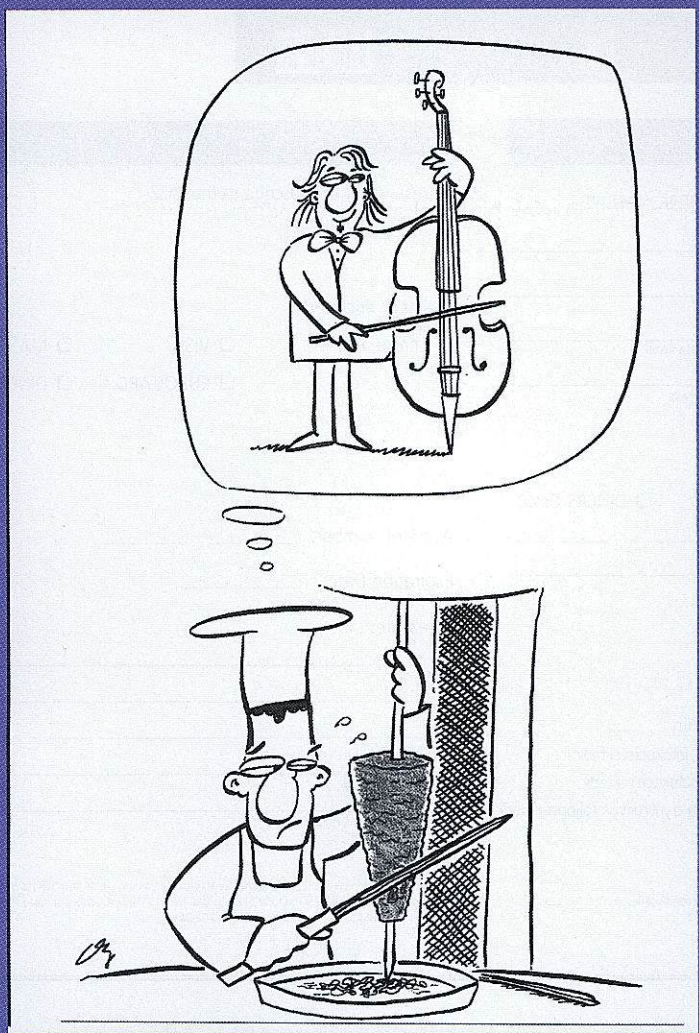

Özgen Özman

Dünyada benzeri olmayan bir ses sistemi. Başka gezegenlerde varsa, onu bilemeyiz.

Yalnız olmadığımızın kanıtı karşınızda. Elinizin ufak bir hareketiyle, cam yüzey kayarak açılıyor. Yüksek bir zekayı gözler önüne seriyor. CD çalar, FM radyo ve bunlardan dijital kayıt yapabilmenizi sağlayacak hafıza kartı girişi... Gerçeği bilenlere yabancı gelmeyecek bir teknoloji.

Yeni BeoSound 4 & BeoLab 4

İstinye Showroom Tel: 0212 229 98 45 * Caddebostan Showroom Tel: 0216 467 71 00
Nişantaşı Showroom-Beymen Tel: 0212 343 04 56 * Addres Showroom-Şişli Tel: 0212 222 95 67
İzmir Showroom Tel: 0232 388 19 90 * Ankara Showroom Tel: 0312 437 61 20

Efsane Müzik ve Görüntü Sistemleri A.Ş. Türkiye'de tek yetkili Bang & Olufsen distribütörüdür.

www.bang-olufsen.com

BANG & OLUFSEN

ev sineması ve müzikte üstün performans...

FOCAL

Chorus 806 V

Chorus 826 V

marantz

SR 7001

extremeaudio

"Ses ve Görüntü Teknolojileri"

Bayilerimiz

İstanbul:
AKMERKEZ-ÜÇEL: 0212 282 04 27 **AKTİVO:** 0216 369 70 46 **BY FE:** 0212 574 34 56
CAN HI-FI: 0212 259 10 10 **CUSTOM ELEKTRONİK:** 0212 287 26 14 **DERTEC:** 0212 528 82 65
DİKMEN ELEKTRONİK: 0216 348 39 80 **EGESS:** 0216 330 95 97 **ELEKTRO HOME:** 0216 413 43 27
OPTIMUS: 0212 280 31 70 **PROJECT HOUSE BY EK:** 0212 287 60 94 **PROKARE:** 0216 363 09 40 - 320 23 40
STAGE: 0212 216 73 35 **SUNU İLETİŞİM:** 0212 327 15 15 **SVS:** 0212 852 00 63 **TEKNİK SAAT:** 0216 348 03 39
VISIO VOX: 0212 327 15 15 **VOLUME:** 0216 369 75 27 ***Ankara:*** **DEMİR TİCARET:** 0312 441 72 93
İzmir: **EGEMEN:** 0232 482 10 10 **PERSONA ELEKTRONİK:** 0232 463 00 07 *Bursa:* **CD BANK:** 0224 221 60 26
Eskişehir: **ABACI 1:** 0222 220 26 26 **ABACI 2:** 0222 220 20 20

Merkez:
Eski Üsküdar İçerenköy Yolu Aydoğan Ap.
No: 12/2 81120 İçerenköy, İstanbul
Tel: 0216 574 38 77 Faks: 0216 574 38 46

Showroom:
Büyükdere Cad. Yeniçeri Sok.
Hedef İş Merkezi No:2 Kat:5
34416 4. Levent, İstanbul
Tel: 0212 278 25 44 Faks: 0212 317 93 76

Serviste problem yaşamamak için aldığınız ürünün bandrollü ve garanti belgeli olmasına lütfen dikkat ediniz.

www.extreme-audio.com info@extreme-audio.com